

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

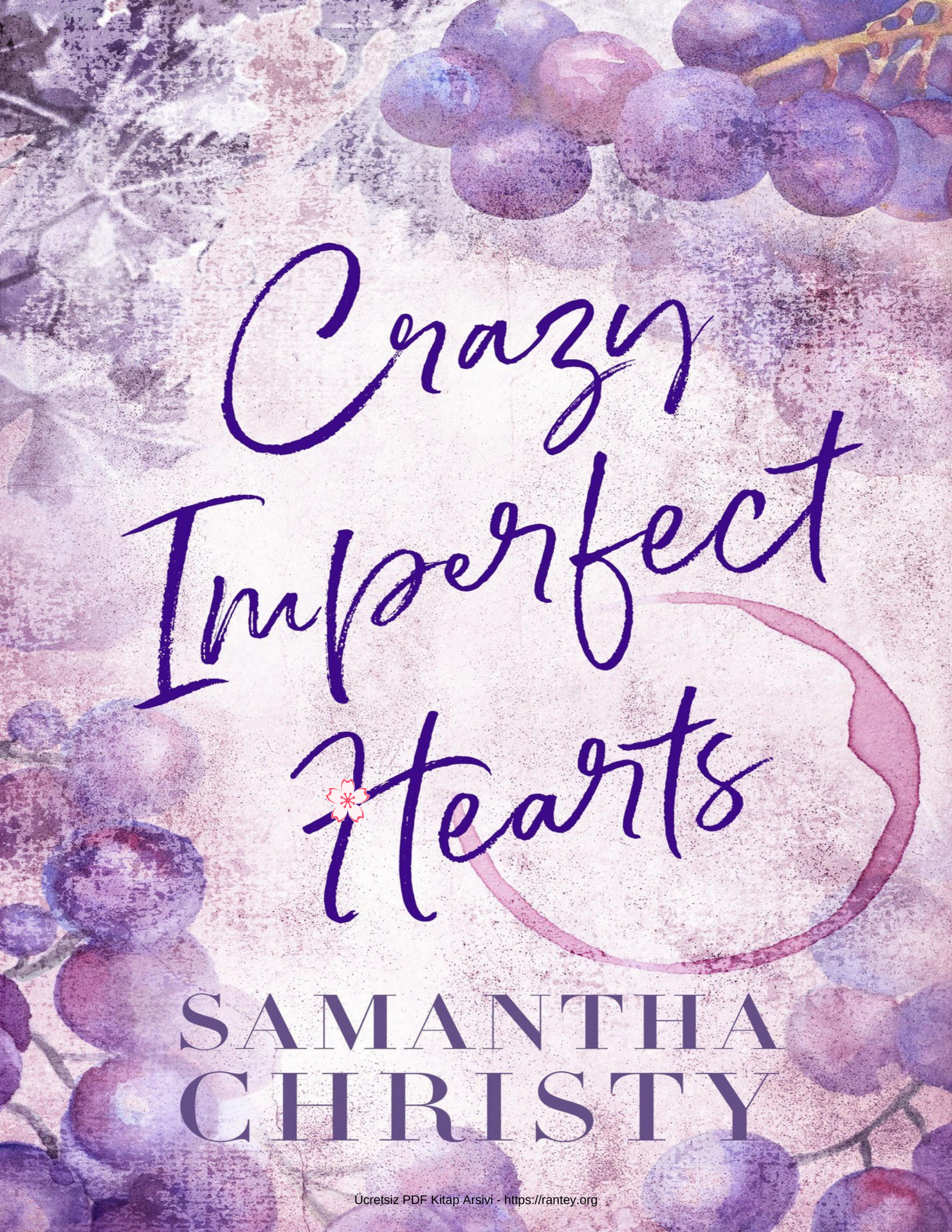
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Crazy Imperfect Hearts

SAMANTHA
CHRISTY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Crazy Imperfect Hearts

SAMANTHA
CHRISTY

Saint Johns, FL 32259

Telif hakkı© 2025 Samantha Christy

Bu kitabın veya herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde çoğaltılması dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, ticari kuruluşlara, olaylara veya yerlere benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Maria @ Steamy Designs

İçinde

<u>Birinci Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Beşinci Bölüm</u>	
<u>Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Onuncu Bölüm On</u>	
<u>Birinci Bölüm On</u>	
<u>İkinci Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm On</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Beşinci Bölüm</u>	
<u>On Altıncı Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm</u>	
<u>On Sekizinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci</u>	.
<u>Yirmi birinci bölüm</u>	
<u>Yirmi ikinci bölüm</u>	
<u>Yirmi üçüncü bölüm</u>	
<u>Yirmi dördüncü bölüm</u>	
<u>Yirmi beşinci bölüm</u>	
<u>Yirmi altıncı bölüm</u>	
<u>Yirmi yedinci bölüm</u>	
<u>Yirmi sekizinci bölüm</u>	
<u>Yirmi dokuzuncu bölüm</u>	
<u>Otuzuncu bölüm</u>	.

Otuz birinci bölüm
Otuz ikinci bölüm
Otuz üçüncü bölüm
Otuz dördüncü bölüm
Otuz beşinci bölüm
Otuz altıncı bölüm
Otuz yedinci bölüm
Otuz sekizinci bölüm
Otuz dokuzuncu
bölüm Kırk birinci
bölüm Kırk birinci
bölüm Kırk ikinci
bölüm Kırk üçüncü
bölüm Kırk dördüncü
bölüm Kırk beşinci
bölüm Kırk altıncı
bölüm Kırk yedinci
bölüm Kırk sekizinci
bölüm Kırk — —
dokuzuncu bölüm Elli
birinci bölüm -
Epilog —

Birinci Bölüm

Lucas

"Kardeşim." Blake, barın üzerinde asılı duran büyük televizyonu işaret ederek kaşlarını çattı. "O senin eski sevgilin değil mi?"

Tepki vermedim. *Dört* eski sevgilimle ilgili sürekli alaylara alışmışım. Son on yılda düğün gününde ya da düğün gününe yakın bir zamanda terk ettiğim kadınlar. İçkimi rahatça yudumladım. "Kanmayacağım."

"Hayır, ciddi," diğer kardeşim Dallas, Blake kadar şaşkın bir ifadeyle başımın arkasına bakarak diyor. "O televizyonda."

En son terk ettiğim gelini görmek için hızla arkama dönüyorum ve onu gelgit sırasında deniz kabuğu kadar mutlu görüyorum.

"Hey, Calloway!" Yanımızdaki masada oturan bir müşteri, barda çalışan adama bağıırıyor. "Sesini aç."

Cooper televizyonun sesini sonuna kadar açınca tüm pub sessizleşir. Burada üç düzine insan olmalı, cuma gecesinin bu saatinde çok fazla sayılır, ama tek ses televizyondan geliyor, daha doğrusu Entertainment Tonight'ın sunucusundan.

"New York Senatörü Edwin McNally, 28 yaşındaki oğlu Andrew'un, şu anda New York Başsavcılığı'nda çalışan, 26 yaşındaki Lissa Monroe ile nişanlandığını az önce duyurdu. Bayan Monroe, NYU öğrencisi ve New York'ta popüler bir kulüpte barmen. Çift, geçen sonbaharda bu kulüpte tanışmış. Düğün tarihi ve yeri henüz açıklanmadı, ama tahminimce Senatör McNally'nin Martha's Vineyard'daki evinde olacak."

Sunucu, sanki iki ünlü evleniyormuş gibi yaklaşan düğünden bahsetmeye devam ederken, tüm vücudum uyuşuyor. Tek yapabildiğim, Lissa ve yeni nişanlısının fotoğraflarına bakmak. *Benimle hiç bu kadar mutlu olmuş muydu?*

"Siktir!"

Masanın ayağına tekme atıp içkimi alıp verandaya çıkıyorum. Paketinden bir sigara çıkarırken, dışarısının da aynı derecede sessiz olduğunu fark ediyorum. Etrafa bakındığımda herkesin bana baktığını görüyorum.

"Ne?" diye bağıyorum, sonra yüzüm aydınlanıyor ve boş bir masaya doğru yürüyorum.

İnsanlar bana dönüp konuşmaya başlar. Calloway Creek küçük bir kasabadır. Herkes benim hikayemi bilir. Hepsi Lissa'yı tanır. Diğer üç eski sevgilimi de tanırlar. Bu kasabada osursan bile herkes kokusunu alır.

Dallas, elinde yeni bir bardak viskiyle masama gelir. Bardağı masaya koyar ve Blake'le oturmadan önce bana doğru iter.

Bardağa bakıyorum, başımı sallıyorum. "Bunca zamandır otuz dakika uzaklıkta yaşıyormuş." Külleri silkeliyorum ve kanser çubuğundan bir nefes çekiyorum. "Ve okula geri dönmüş. Hep istediğini söylerdi."

"Karma acıdır, değil mi Montana?" Dax Cruz terasın diğer ucundan bağıyor. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem devriliyor, dönüp yumruk atmaya hazırlanıyorum.

Dallas ve Blake koltuklarından fırlayıp beni tutar. "Değmez," der Blake.

Dax gülerek, kadehini kaldırıp kadeh tokuşturur gibi yapar. "Halka açık aşağılanma da cabası."

"Sana tamir edecek karbüratörün yok mu?" diye bağıyorum. "Belki araba hepimize bir iyilik yapar da kafana düşer."

Dax ve benim aramda bir düzine çift göz, sesli yumruklaşmaya devam ederken bir oraya bir buraya bakıyor.

"Luke." Dallas omzuma sertçe elini koyar. "Hadi dostum. İçeri girelim."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir," diyor Cooper Calloway, kapı eşiğinde eğilerek, muhtemelen işlerin kontrolden çıkmamasını sağlamak için. "Bir sonraki benden."

Sigara izmaritini verandaya fırlatıyorum, Dax'ı birkaç santim farkla iskaladıktan sonra kardeşlerim beni içeriye götürüyor.

Masamıza dönerken, Hunter McQuaid'i karısı ve çocuklarıyla otururken gördüm. Cüzdanımı çıkardım, içindeki son doları çıkardım ve parayı önüne attım.

Hamburgerini bırakıp, muhtemelen yedi yüz dolar olan paraya bakıyor. "Bu ne?"

"Peşinat." "Ne için?"

"Kaybettiğim bahis için."

Yavaş yavaş, gerçeğin farkına varır. O aptalca iddiayı yapalı yıllar olmuştur. Yedi yüz dolar, Lissa ile evleneceğime dair ona bahse girdiğim elli bin doların yanında devede kulak bile değildir.

Eh, o kazandı. O ve bana karşı bahis yapan diğer herkes.

Siktir et onu. Hepsini siktir et.

Parayı bana doğru itti. "Senin paran istemiyorum, Montana." "Bahislerimin bedelini öderim," dedim, daha sert bir dil kullanmak istedim ama çocuklarının önünde kendimi tutuyorum.

"Gerçekten üzgünüm, Lucas," diye seslendi karısı Willow, ben uzaklaşırken.

Kabine girerken televizyona bakıyorum, ESPN'de Nighthawks maçı olduğu için şükrediyorum.

"Senatör McNally," diye düşünür Blake. "O, bir sonraki seçimlerde başkan adayı olabileceği söylenen adam değil mi?"

Gözlerimi kapatıp başımı salladım, eski karımın Amerika Birleşik Devletleri'nin bir sonraki potansiyel başkanının oğluyla yapacağı düğünün her lanet detayını dinlemek zorunda kalacağımı biliyordum.

"Vay canına," diyor Dallas. "O, ilk gelin olabilir." Ona keskin bir bakış atıyorum. "Sen kimin tarafındasın?"

"Her zaman senin tarafındayım kardeşim. Sadece söylüyorum."

Cooper içkisini getirip Dallas'ın bana aldığı içkiye ekler. "Bu gerçekten çok ağır olmalı," der, televizyona doğru başını sallar. "Geçer."

Gülerek, tamamen kendimden geçmiş gibi ses çıkardım. "On yıl sonra falan. Bu kasabadaki insanların dedikoduyu ne kadar sevdiğini bilirsin."

"Yok canım," diye ekledi Blake. "Birinin ergen çocuğu hamile kalır ya da birisi aldatılırsa, bu haber çoktan eskimiş olur."

"Evet, tabii," dedim ve içkilerden birini bir dikişte içtim.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu Dallas. "Yiyecek bir şeyler alıp benim eve gidebiliriz."

Kafamı sallarım. "Buraya maçı izlemeye geldik. Maçı izleyelim."

Cooper uzaklaşmak için dönerken Blake elini havada çevirir. "Bir tur daha."

"Anladım," der Cooper.

Saatler sonra, sayısız sigaramdan sonra içeri geri döndüğümde kalabalığın azaldığını fark ettim. Aileler çoktan gitmişti. Geriye kalanların çoğu genç hafta sonu bar müdavimleri idi.

"Hawks beş-dört kazandı," diyor Blake.

Başımı sallıyorum. "Dışarıda izliyordum."

Dallas neredeyse boşalmış sigara paketine bakıyor. "Sigarayı bırakacağını sanıyordum."

"Bunu *şimdi* mi söylüyorsun? *Bugün mü?*"

"Sekiz yıl önce bırakmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyor musun?" diyor Blake. "Hepimiz neden tekrar başladığını anlıyoruz, ama belki de bu, artık devam etme zamanının geldiğinin bir işaretidir. O geri dönmeyecek, bu çok açık. Ne Cal Creek'e ne de sana."

"Hadi canım, sen de öyle düşün, değil mi?" Dişlerini sıkarak, içimde kaynayan öfkeyle Blake, Dallas, Dax veya başka herhangi biriyle kavga etmeye hazırım.

"Lucas Montana mı?"

"Şimdi ne var?"

Dönüp baktığımda, mikrofon tutan çekici bir kadın görüyorum. Arkasında büyük bir televizyon kamerası olan bir adam duruyor.

"Bay Montana, ben KXTZ'den Sylvia Franco. Eski nişanlınız Lissa Monroe'nun nişanıyla ilgili sizinle röportaj yapmak istiyorum."

"Hayır."

Sözcükler, sözde son dakika haberi yayınlandıktan sonra birinin beni bu kadar çabuk bulduğunu bile kavrayamadan ağzımdan çıkıyor.

"Bay Montana, Bayan Monroe'nun sizin tarafından düğün töreninde terk ettiğiniz dördüncü kadın olduğu ve sizin Calloway Creek'in kaçak damadı olarak bilindiğiniz doğru mu?"

Kardeşlerim ve ben ona bakıyoruz.

"Hanımefendi," Dallas beni savunmak için araya girer, "Onu bulması için kime para verdiniz bilmiyorum, ama sizi dışarı çıkarmadan önce buradan defolup gitmenizi tavsiye ederim."

"Burası halka açık bir yer," diyor Sylvia. "Burada olma hakkımız var." Bana dönüyor. "Lucas, tüm medya kuruluşları seni öğrenip New York'un alay konusu yapmadan önce hikayenin senin tarafını anlatma şansın var."

"Çık dışarı," der Blake, ayağa kalkarak beni kameradan uzaklaştırır.

Kafasını onun arkasından uzatır. "Ailenin başarılı işlerinin olumsuz basında yer almasını istemezsin, değil mi?"

Dallas ayağa kalkar. "Tamam, yeter." Cooper gelip araya girmeden önce, video kamerayı parçalayacağına yemin edebilirim.

"Bu *özel* tesisin sahibi benim," diyor Cooper. Kapının yanındaki tabelayı işaret ediyor. "Görüyor musunuz? Herkese hizmet vermeyi reddetme hakkımız var, özellikle de olay çıkaran veya işleri aksatanlara, ki siz de açıkça öyle yapıyorsunuz. Şimdi gidin yoksa polisi çağırırım. Ve hangi tarafta olacağınızı merak ediyorsanız

kimin tarafında olacaklarını merak ediyorsanız, buranın küçük bir kasaba olduğunu unutmayın."

"Peki." Sylvia teslim olduğunu belirtmek için ellerini kaldırır ve kameramanına boğazını kesme işareti yapar. Bana bir kartvizit uzatır. "Fikrinizi değiştirirseniz, ki bence değiştirmelisiniz, insanlar uydurma hikayeler uydurmadan önce kendi tarafınızı anlatmak için beni arayın." Sonra beni baştan aşağı süzer, sanki beni ilk kez *görüymüş* gibi - zengin, çekici, bekar bir adam. "Fikrini değiştirmesen bile, çekinme, ara."

Gidiyorlar ve bir kez daha, tüm gözler üzerimde olduğu için iğne düşse duyulur.

"Dostum," diyor Dallas. "O muhabir sürtük az önce sana asıldı mı?" Sana mı?

Cooper masamızdaki boş bardakları topladı. "Eve gittiğinde binanın önünde gazeteciler kamp kurmuş olsa şaşırmam."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Kahretsin." Sigaralarımı aldım. "Dışarı çıkıyorum."

Kardeşlerim hesabı öder ve peşimden dışarı çıkar. "Geç oldu, eve gitmeliyiz," der Dallas. "Bizim evde kalmak ister misin?"

Rüzgâr şiddetlenmiştir ve sigaramı yakmak için on deneme yapmam gerekir. Sonunda yakarım ve derin bir nefes alırım, nikotin sinirlerimi biraz olsun yatıştırır. "Hayır. Burada kalıp kendimi sarhoş edeceğim."

"Sarhoşken eve yürümek uzun sürer," diyor Blake. "Ben hallederim."

"Eğer oraya gidip gazetecilerle karşılaşırısan, bizim birinde kalabilirsin. Arabaya ihtiyacın olursa ara."

"Her neyse," diyorum, terasın karşısından bana bakan kadınların masasını fark ederek. Hepsi tanıdık yüzler: Maddie, Regan ve Ava - hepsi caddenin karşısında küçük işletmeleri var - ve onların arkadaşları Amber, Dakota, Nikki ve Cooper'ın karısı Serenity.

Masada bir koltuğun boş olduğunu görmek içime bir bıçak gibi saplanıyor. Lissa burada olsaydı, o koltukta oturuyor olurdu. Ya da belki de Donovan'ın en eski çalışanlarından biri olarak onlara servis yapıyor olurdu.

Ama o masada yok. Ve ben onun ruhunu, hayallerini parçaladığım günden beri burada çalışmıyor. Televizyona bir göz attım, ama görünüşe göre onun geleceği de yok.

Kardeşlerim omuzlarıma birer el koyarak ayrılmak istemiyor gibi görünüyorlar.

"Ben kaç yaşındayım, iki mi? Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Git."

Onların gitmesini izlerken, eve gidecek birileri olduğu için hepsini kıskanıyorum ve bunun benim kendi hatam olduğunu biliyorum.

Pencereden Cooper'ın dikkatini çekiyorum ve bana bir içki daha getiriyor.

"Kapanana kadar ya da bayılana kadar getirmeye devam et," derim içki geldiğinde. Ve her kelimesinde ciddiylim.

İkinci Bölüm

Regan

Maddie yüzünde gülümsemeyi korumak için elinden geleni yapıyor, ama sırtının çok ağrıdığını, özellikle de bu sert dış mekan sandalyelerinde otururken, anlayabiliyorum. Hamile olan arkadaşım benim için her şeyi yapar, yatması gerektiği açıkça belli olmasına rağmen, benim önemli doğum günümü kutlamak için geç saatlere kadar ayakta kalmak da dahil.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum, masadaki arkadaşlarıma bakarak. Onların düşünceli hediyelerini büyük bir hediye çantasına koyup ayaklarımın yanına koyuyorum.

Ava bana yan gözle bakıyor. "Otuz beş yaşına girdin ve birdenbire yatma vaktin mi oldu?"

Kahkahalar havayı doldurur.

"Hayır, ama buradaki neredeyse herkesin sabahın köründe en az bir aç çocuk tarafından uyandırılacağını çok iyi biliyorum."

"Doğru," diyor Ava, üzgün bir ifadeyle.

Hiç bir şey söylememeliydim. Trevor'la ne kadar çok bebek sahibi olmak istediklerini biliyorum. Maddie'nin hamile olduğunu görmek, üçümüzün çok yakın arkadaşlar olması nedeniyle onun için yeterince zordu.

Amber, Dakota, Nikki ve Serenity beni dışarı çıkarır ve kalkıp gitmek için sırayla bana son bir kez sarılırlar. Onlar gittikten sonra, Maddie'yi sandalyesinden kaldırmaya yardım ederim, kocaman karnının garip görüntüsüne gülmemeye çalışarak.

Anlıyorum, karnında fazladan ağırlık varken, özellikle de bu kadar alçak bir koltuktan, kolayca ayağa kalkmak zor. Yani, Houghton'da birinci sınıftayken Koç Minchew her antrenmandan önce bize yüz mekik yaptırdığı zamandan beri düz bir karnım olmadı. Ama benim şişkin karnım bile Maddie'nin hamile kıvrımlarının yanında solda sıfır kalır.

"Teşekkürler," diyor, sadece ayağa kalkmaktan nefes nefese kalmış. Onu bu kadar geç saatte dışarıda tuttuğum için kendimi suçlu hissediyorum.

McQuaid Circle'daki en popüler gece mekanı olan Donovan's Pub'ın açık terasına bakıyorum ve geriye birkaç müşteri kaldığını fark ediyorum.

Tabii, içeride birkaç küçük grup var ama Calloway Creek Üniversitesi öğrencilerinin çoğu yaz tatilinde olduğu için, birkaç hafta önceki kadar

canlı değil.

Lucas Montana, terasta bulunan tek kişi. Sanki duman geçmişi silebilirmişi gibi sigara içip duruyor. Hepimiz ne olduğunu biliyoruz. Lissa'yı düğün töreninde terk etmeseydi, evlenirlerdi ve Lissa şehre taşınmaz, senatörün oğluyla tanışmazdı. Her şeyi kendi başına yaptığı halde, ona acımadan edemiyorum.

Herkes mutlu bir son hak eder.

İçimden gülüyorum, çünkü binlerce kitap karakterinden biri hayata geçmedikçe, benim birini bulmam giderek daha da imkansız hale geliyor.

Evlenmek istediğimden çok bir arkadaş istiyorum. Ve belki de eşyalarımı tozunu alacak biri. Uzun zaman oldu. Aslında iki yıl oldu.

"Hadi," diyorum, Maddie'nin dirseğini tutarak. "Seni dışarıya kadar geçirelim." Gülümsüyor. "Siz harikasınız."

Maddie'nin arabasına geldiğimizde Ava, "Salı görüşürüz?" diye sorar.

Üçümüz, hatırlayabildiğim kadarıyla, dondurmacının arkasında düzenli olarak kahve içmeye gideriz. Starbucks'a rakip olabilecek bir mekan olan The Criss Coffee Corner'ın sahibi olan Ava, her zaman içecekleri getirir.

Bazen başkaları da bize katılır, ama mzden biri tatilde değilse ya da, kabul edelim... lmyorsa... küçük lsmz her zaman oradadır. Her hafta, hiç aksatmadan.

Maddie karnını okşar. "Tabii o zamana kadar dayanabilirsem. Bu küçük adam o zamana kadar ortaya çıkabilir gibi hissediyorum."

"Tag heyecanlanıyor mu?" diye soruyorum. "Gigi'ye çok iyi davrandığını biliyorum, ama siz birlikte olduğunuzda o beş yaşındaydı, yani hiç bebek deneyimi yok."

"Jaxon'ın çocukları olduğunda amca rolünü gerçekten çok iyi üstlendi, bu yüzden bebeklerle nasıl ilgilenileceğini çok iyi biliyor. Ama evet, çok mutlu. Gigi de abla olmayı sabırsızlıkla bekliyor. On bir yaşında, çok yardımcı olacak."

Maddie direksiyonun arkasına sığmakta zorlanıyor. Koltuğu o kadar geriye ekmişi ken pedallara bile ulaşabildiğine şaşırıyorum.

"Dikkatli sr," diyerek kapısını kapatıyorum. "Seni seviyorum."

"Sizi seviyorum." Hava pcğ gönderip yola ıktı.

Ava ve ben kol kola girip eve doğru yürümeye başlıyoruz. İkimiz de McQuaid Circle'daki dkkanlarımızın üstündeki dairelerde yaşıyoruz. Maddie, Tag ile birlikte yaşamaya başlayana kadar

benim dükkânımın birkaç kapı aşağısındaki çiçekçinin üstünde yaşıyordu, ta ki Tag ile birlikte olana kadar. Şimdi orayı kiraya verdi.

Köşeyi döndüğümüzde, elinde bir hediye çantası taşıyan bir adam görüyorum. Yürümekten vazgeçiyorum. "Hay aksi. Hediyelerimi unuttum. Geri dönmem gerek." Ava'ya sarılıyorum. "Yarın görüşürüz?"

"Tabii ki." Yanağıma bir öpücük kondurur. "Doğum günün kutlu olsun, Regan. Bu yılın şimdiye kadarki en güzel yılın olacağına eminim."

"Dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına."

Birlikte güldükten sonra Donovan'ın evine doğru koştum.

Veranda kapısından girince çantamı bıraktığım yerde buluyorum. Böyle küçük bir kasabada yaşamının birçok avantajı var. Örneğin, tek başına gece vakti yürürken arkamı kollamak zorunda olmamak gibi. Ya da restoranlarda değerli eşyalarımı bırakıp kimse çalmasın diye endişelenmemek gibi.

Yanlış anlamayın. Dezavantajları da var. Özellikle erkekler konusunda. Herkes herkesi tanıyor. Çoğumuz birlikte büyüdük. Ava ve Trevor, Nikki ve Jaxon gibi, çoğumuz lise aşklarımızla evlendik. Ve özellikle belli bir yaşa geldiğinizde, iyi erkekler genellikle azdır.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum, yaşımın hayatımı nasıl yaşayacağıma karar vermede belirleyici bir faktör olmasına izin vermiyorum. Seçtiğim hayattan memnunum. Dükkanımı işletmek. İyi arkadaşlarla birlikte olmak. Ve Joey ile ihtiyacım olan tüm arkadaşlığa sahibim. O tüylü top, herhangi bir erkekten daha iyi. Asla karşılık vermez, her zaman sarılmayı sever ve benim su üstünde yürüdüğümü düşünür.

Ayrıca, erkekler sandığımız kadar mükemmel değiller. Bunu uzun zaman önce anladım. Arkadaşlarım eşlerinde şanslıymış. Benim uzun süreli bir ilişkiye uygun olmadığımı düşünmeye başlıyorum.

"Siktir!" Hediye çantasını toplarken bir ses duydum.

Döndüğümde Lucas'ın tentenin altında asılı televizyona bağırıyor. Eski sevgilisinin nişanıyla ilgili bir haber daha. Yetmiş beş inçlik bir ekranda gösterilen büyük bir fotoğrafta Lissa, Senatör McNally'nin oğluna hayran hayran bakıyor.

Oh, olamaz.

Fark edilmeden çıkmaya çalışıyorum — çünkü beni burada görürse ne diyeceğimi bilmiyorum — ama birden yüksek bir gürültü beni ürkütüyor.

Hızla arkama dönüyorum. Televizyonun parçaları verandaya dağılmış.

Lucas'a bakarken ağızım açık kalır. "Az önce bardağını televizyona mı attın?"

Cooper Calloway içeriden koşarak çıkar ve başını sallar. Sinirli. "Gitme zamanın geldi kuzen."

Lucas televizyondan geriye kalanlara bakar ve elini çenesine sürer. "Kahretsin, Coop. Özür dilerim. Hasarı ödeyeceğim."

"Ödeyeceğini biliyorum. Yine de eve gitme vaktin geldi. Uyuyup ayıl." Lucas cebinden bir anahtarlık çıkarır. Cooper anahtarları alır ve tekrar başını sallar. "Ve araba kullanmayacağını da biliyorum, seni aptal." Arkasına, restorana bakar. "Seni götürürdüm ama müşterilerim var."

Cooper bana bakar. Sormayacak, ama gitmek istediğini anlayabiliyorum.

Fırsatım varken neden buradan kaçmadım ki?

"Tamam." Bir adım öne çıktım. "Onu eve götüreceğim." Elimi anahtarları almak için uzattım anahtarları almak için uzattım ve Cooper avucuma bıraktı.

"Teşekkürler, Regan."

Başımı salladım. "Hadi, koca adam," dedim Lucas'a.

"Gidelim." "Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandı.

"Seni eve götürüyorum."

Kaşlarını kaldırır.

Kahkahayla güldüm. "Evet, sen öyle ol." Bu kez başımı salladım. "Seni eve bırakacağım, sonra da kendim eve gideceğim. Arabayı yarın getiririm." yaklaşıyoruz onun arabasına Onun parlak, pahalı, özel boyalı arabası.

Bazen Montana ailesinin ne kadar zengin olduğunu unutuyorum, çünkü hiç öyle davranmıyorlar.

Jag'ının kilidini açmak için anahtarlığı uzattığımda, Lucas anahtarları alıp cebine soktu. "Eve gitmek istemiyorum. Hadi bir şeyler içmeye gidelim."

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum.

"Anahtarları ver." "Hayır."

"Lucas, ver şunu."

O geri çekilir ve kollarını yanlara doğru uzatır. "İstiyorsan gel al."

"Sen bir aptalsın."

"Hadi ama. Bugün senin doğum günün. Sana bir içki ısmarlayayım."

Haklı. *Bugün* benim doğum günüm. En azından kırk beş dakika daha. Ava'nın otuz beş yaşında olduğum ve yatma saatim olduğu sözleri kafamda yankılanıyor. Bir parmağımı kaldırıyorum. "Bir içki. Ama Cooper sana servis yapmaz herhalde. Bowling salonundaki bara gitmemiz gerekecek."

Donovan's ve McQuaid Circle'ın bu tarafındaki diğer işletmelerle aynı büyük otoparkı paylaşan Calloway Bowl'a bakıyor. "İçki içmek içmektir. Nereden aldığım umurumda değil."

Belli ki sarhoş olan adam, benden büyük hediye çantasını alır ve ben de onu park yerinden geçerek takip ederim.

"En son ne zaman buraya geldiğimi hatırlamıyorum," diye soruyorum içeri girerken.

Bowling topunun pinlere çarptığı anda çıkan ses, ön kapılardan gürültüyle içeriye yayılıyor.

Calloway Bowl'da sadece on kulvar var ve o da nadiren hepsi dolu oluyor. Çoğunlukla kızarmış yemekler ve pizza sunan küçük bir kafe ve tam beş tabureli bir bar var, ama çoğu kişi içkisini yan taraftaki barda içtiği için hepsi boş.

Üç pist kullanılıyor. Biri Tag Calloway'in ve sanırım Lucas'ın kuzenleri (hepsi bir şekilde akraba) Gray, Colt ve Storm tarafından. Diğer muhtemelen CCU yaz okulundan bir grup kız tarafından; hepsi yanlarındaki yakışıklı Calloway kardeşlerle flört ediyorlar. Son şeritte, en sonda bir çift var. Adam, kız arkadaşına bowling oynamayı öğretir gibi yardım ediyor. Adam kızın arkasında duruyor ve kızın yüzündeki kocaman gülümseme, onun bowling oynamayı bildiğini ama çok eğlendiği için adama söylemediğini gösteriyor.

Lucas çantamı barın yanına koyuyor. Monty Langston, barın sahibi ve şu anda tek çalışanı, ana tezgahın arkasından çıkıp barın arkasına geçiyor.

Monty yaşlı bir adam. Seksenine basmış olmalı. McQuaid Circle'da çalışan veya iş yeri olan herkesi tanıyorum, çünkü benim kitapçığım/butik de bu iş yerlerinden biri. Benim ve Maddie'nin iş yeri gibi, çoğu nesilden nesile aktarılmış. Ancak Monty, bowling salonunun ilk sahibi. Çocuğu yok, hiç evlenmemiş ve bildiğim kadarıyla hep çalışıyor.

Ona bakıp, kırk beş yıl sonra ben de böyle mi olacağım diye düşünüyorum.

"Regan Lucas," diyor Monty saygıyla. "Sen i uzun zamandır görmedim. Çalınmış bal kadar tatlı görünüyorsun. Ne alırsın?"

"Teşekkürler, Monty. Beyaz şarap alayım lütfen, ne varsa ondan."

Lucas yanımda alaycı bir şekilde güldü. "Muhtemelen pislik gibi bir şeydir," diye mırıldandı. Onun bacağına tekme attım.

"Kibar ol," diye fısıldadım.

"Sadece söylüyorum, yakınlarda bir şaraphane var, ama bizim şarabımızı satmıyor."

"Daha ekonomik bir seçenek sunarsan, seve seve stoklarız," diyor Monty.

"Ekonomik," diyor Lucas, sanki kötü bir kelimeymiş gibi. "Ucuz demek istiyorsun." "Evlat, burası bir bowling salonu. Bütçem çok kısıtlı.

Ve emin ol ki, insanlar buraya pahalı içki içmeye gelmiyor." Lucas başını sallar ve kararlı ama tehditkar olmayan bir tavırla bara doğru eğilir. "Lütfen şarabımı içki olarak adlandırma, ihtiyar.

İnsanlar sarhoş olmak için içki içer. Benim şarabım tadına varılmak için."

"Bak ne diyeceğim," der Monty, hiç de korkmadan. "Ben senin şarabına içki demeyeceğim, sen de bana ihtiyar dememeyeceksin, böylece ödeşmiş oluruz."

Lucas'ın omzuna elimi koyup onu bar taburesine geri oturmaya ikna ettim. "İyi plan gibi görünüyor."

Monty şarabımı doldurur ve Lucas'a dik dik bakar. "İçecek misin, içmeyecek misin?" "En iyisi hangisi?"

Monty arkasına bakar. "Patrón Silver."

Lucas şakayla ıslık çalar. "Kırk dolarlık tekila mı?" Telefonunu çıkarır. "Hesabımda var mı bir bakayım."

"Sus," derim. "Eğer nazik davranmayacaksan ben gidiyorum."

Monty ona bir shot doldurur ve bana, "Sanırım bu çocuğu affetmeliyiz," der. Duvardaki televizyonlardan birine başıyla işaret eder. "Ne de olsa, bugün peyniri krakerinden düştü."

Lucas'ın eli, bir başka televizyona fırlatmaya hazır gibi shot bardağını kavrar.

Elini benim elime koyuyorum, ne kadar büyük ve sıcak olduğunu fark ediyorum. "Bunun seni gerçekten mahvetmesine izin mi vereceksin? O seni terk etti. Tıpkı diğer tüm eski sevgililerin gibi. Bunun içinde boğulmak yerine, belki de bu *senin* de hayatına devam etmen gerektiğini gösteren bir işarettir."

Acı bir şekilde güldü. "Yani, bir sonraki kadını da mihrap önünde terk mi edeceğim? Hayır, teşekkürler. Bu iş bitti benim için. Bu kasabadaki herkes bana güvenilmez olduğunu biliyor. Lissa'yı uyardılar. O benim değişebileceğimi düşündü. Ben de değişebileceğimi düşündüm. Meğer onlar haklıymış, Lissa yanlışmış. Ben yanlışmışım.

Otuz yaşımdayım Regan. Asla değişmeyeceğim. Kaplan desenini değiştiremez."

"Leopar," dedim.

Kaşları çatıldı. "Ha?"

"Kaplanların çizgileri vardır. Atasözü şöyle: Leopar desenini değiştiremez."

"Her neyse. Ben leoparım."

Kıkırdamak geliyor içimden, çünkü onun konuşma şekliyle bu kelime daha çok "leper" (cüz zamalı) gibi geliyor, ki bu kasabadaki tüm kadınlar için kesinlikle doğru bir tanım.

Monty ana tezgahın arkasına dönüp Calloway'lerden ve onlarla birlikte çıkan üniversiteli kızlardan geri gelen ayakkabıları temizlerken, Lucas tekilayı yudumlarken bana bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Regan Lucas," diyor anlamlı bir şekilde. "Monty söyleyene kadar soyadının bu olduğunu neredeyse unutmuştum. Ryder'la şaka yapardık, sen ve ben evlenirsek, ben Lucas Lucas olurum. Ama o lise yıllarındaydı, baban beni pencereden sana bakarken mastürbasyon yaparken yakalamadan önce."

Bu cümlede açıklanması gereken çok şey var. "Kardeşimle benim hakkımda konuşuyordun?" diye başlıyorum.

"Sen onunla arkadaş olmamın sebebisin."

Kendimi işaret ediyorum. "Sebep *ben miyim*?"

"Pekala çocuklar," Monty sözünü keser. "Tüm şeritler boş. Sandalyeleri arabaya koyma zamanı geldi."

Lucas ödeme yapmak için cüzdanını açar ama eli boş kalır. "Kahretsin. Tüm paramı Hunter'a verdiğimi unutmuşum." Bir kredi kartı çıkarır.

Monty elini sallar. "Patates kamyonundan falan düştün mü? Kart makinesi 2016'dan beri bozuk. Kapıdaki tabelayı görmedin mi?"

Çantamı açarım. "Ben öderim. Ne kadar borçluyum Monty?"

Barda bıraktığı tekila şişesine bakarak ne kadar kaldığını kontrol eder. "Yirmi beş yeter."

Ona otuz bırakıyorum. "Teşekkürler, Monty. İyi hafta sonları." Bardağımı eğip son yudumu içiyorum, sonra bar taburesinden kalkıyorum.

"Sen de, güzel bayan. Ve yakında tekrar gel. Kendini yabancı hissetme."

Dönüyorum. "Aynı şeyi sana da söyleyebilirim. Seni dükkânımda görmedim."

O kahkahayla güler. "Bir dahaki sefere müstehcen bir roman ya da giymeyi sevdiğin o güzel taytlardan lazım olursa, hemen uğrarım."

"Başka tür kitaplar da var, biliyorsunuz. Gerilim romanları. Polisiye romanlar. Gelip bir bakın."

"O zaman bir ara uğrayayım," der, elli yıldan fazla burada yaşamasına rağmen Teksas aksanı hala belirgindir.

Kapıdan çıkar çıkmaz, kapıyı kilitler ve ışıkları söndürür. Monty'nin yaşında bir adamın burayı hala tek başına işletebilmesi beni şaşırtıyor.

Lucas'ın arabasına geri döndüğümde elimi uzattım.

"Anahtarlar?" Elime boş boş baktı. "Sende."

"Yok. Bowling salonuna gitmeden önce aldın.

Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum."

Sol cebine işaret ettim. "Oraya koyup, çok istiyorsan al dedin."

O gülüyor. "Bu benim söyleyeceğim bir şeye benziyor." Cebine uzanıp telefonunu çıkarıyor. Diğerini deniyor. "Sana söylüyorum, bende yok."

Karanlık bowling salonuna bakıyorum. "İçeride düşürmüş olmalısın."

Bana, sonra arabasına bakar. "Şey... kahretsin."

"Sana Uber çağırabilirim."

"Daha iyi bir fikrim var." Arkamdaki Donovan's Pub'a bakar. "Cooper şimdiye kadar sakinleşmiştir."

"Onun malını mahvettin. Sanmıyorum. Kırdığından iki kat daha güzel bir televizyon alana kadar oraya dönmemelisin."

Telefonuna baktı. "Ama doğum günün yedi dakika sonra bitecek. *Bir* içki daha, doğum günü kızı?"

Gözlerimi devirdim. Nişan fiyaskosunu unutmak için yeterince içmedi mi?

"Hadi ama, Regan Lucas. Doğum gününü kutlayamadım. Gidebileceğimiz bir yer olmalı."

İç çekiyorum. "Evimde içki var." Parmağımı göğsüne koyuyorum. "Ucuz olduğunu söylersen, seni o kadar hızlı kovarım ki, başın, sabah uyandığında şiddetli bir akşamdan kalma ile başının döndüğünden daha hızlı döner."

Dudaklarını birbirine bastırır ve anahtarla kilitlermiş gibi yapar.

Sonra beni evime kadar takip eder ve sabahleyin pişman olacağımı bildiğim, son derece aptalca bir içki içmeye gideriz.

Ama o çok seksi.

Ve bugün benim doğum günüm.

Üçüncü Bölüm

Regan

Dükkanımın kapısını açıyorum ve içeri giriyoruz. İçerisi loş, tek ışık kaynağı ön vitrindeki spot ışıkları ve vitrinde sergilediğim iki manken. Mankenlere, butiğimi ayakta tutmak için bağışlanan ikinci el kıyafetleri giydirdim.

Lucas yürümeyi bırakıyor ve ben neredeyse ona çarpıyorum. "Burası eskiden kitapçı değil miydi?"

Sol duvardaki kitap raflarını işaret ediyorum. "Hala öyle, sadece şimdi bir butik de açtım."

Gözlerini kısıyor. "Ne zaman oldu bu?"

"Yıllar önce. Pek dikkatli değilsin, değil mi?"

"Kitapçıya ya da butiğe hiç ihtiyacım olmadı da..." Sözleri kesilir ve sanki beni ilk kez fark etmiş gibi baştan aşağı süzer. "Neden bu kadar komik giyiniyorsun?"

Bu soruyu ilk kez duymuyorum. Uzun zaman önce bu sorudan rahatsız olmayı bıraktım. Tam da başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü umursamayı bıraktığım zamanlarda.

Şeker çizgili taytımı sergilemek istercesine bir bacağımı uzatıyorum. "Kıyafet seçimimi beğenmedin mi?"

Gözleri kısa beyaz eteğimin ve pembe tüylü süveterimin üzerinde dolaşüyor. Bakışlarının her bir kıvrımını okşadığını hissedebiliyorum ve bu içimi karıncalandırıyor. Neredeyse gülmek üzereyim, çünkü bu Lucas Montana, eskiden küçük kardeşimin en iyi arkadaşı olan çocuk. Bu kasabada birçok erkek hakkında fanteziler kurdum, ama onun hakkında değil.

Ve şimdi nedenini merak ediyorum. Çünkü o artık, kendi ailesi bizim evimizi gölgede bırakan bir malikanede yaşıyor olmasına rağmen, günün her saati bizim evde takılan sivilceli çocuk değil. Şimdi o bir erkek. Uzun boylu, esmer, yakışıklı, inanılmaz derecede iyi vücutlu bir erkek.

Onu buraya davet ettiğimde bunun bir ilişkiye dönüşeceğini biliyordum. Bu yüzden, beni sanki açık büfeye gelmiş aç bir adam gibi bakmasına şaşımamam gerekir.

Yine de, birbirimizin tam zıttı olmamız çok komik. Duvardaki antika aynada yansılarımıza bakıyorum. Lucas, haki renkli pantolon ve açık mavi gömlek giymiş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Tahminimce daha önce kravat da takıyordu. Onu iş kıyafeti dışında görmek çok nadirdir. Bazen kot pantolon giyer, ama neredeyse her zaman düğmeli gömlek giyer. Ve çoğu zaman takım elbise giyer.

Gömleğinin altında ne olduğunu düşününce içim kıpır kıpır oluyor. Ama bana bakışlarından, olacaklardan dolayı ne kadar gergin olduğumu anlıyorum.

Bu Lucas Montana. Dört kez nişanlanmış. Benden beş yaş küçük olabilir, ama tahminimce çok daha fazla tecrübesi var. Ve iki yıldır kimseyle birlikte olmadığına eminim.

"Acele et," diyor, saate bakarak, bana sorduğu soruyu tamamen unutmuş gibi. "Sadece üç dakikamız kaldı."

Doğru. Doğum günüm. "Bu taraftan," diyorum ve onu dairemin kapısına götürüyorum.

Zirveye doğru koşarken, yarı yolda tökezleyip neredeyse yüzüstü merdivenlere düşüyor. Basamağa oturup, bir eliyle kendini desteklerken yavaşça yana doğru eğiliyor. "Kahretsin. Biraz sarhoş olmuşum galiba."

Kıkırdamak. "Öyle mi dersin?"

Bana bakar. "Güzel gülüyorsun."

Joey kapının diğer tarafından yüksek sesle miyavlıyor. Geldiğimi duyuyor ve sabırsızlanıyor.

"O da neydi?" Lucas merdiven boşluğuna bakarak sorar. Elimi uzatırım. "Gel. Seni Joey ile tanıştırayım."

Merdivenlerin üstündeki kapıdan geçer geçmez Joey ayaklarımın arasında dolanmaya başlar, baldırlarıma sürtünür. Eğilip onu kaldırırım ve kafasına öpücük kondururum.

"Hey, küçük... *lanet olası!*" Lucas, Joey pençeleriyle ona saldırınca elini hızla geri çekiyor.

"Joey," diye azarlayarak onu yere indiriyorum, yoksa saklanmak için kaçıp gidecek. Lucas'a dönerek, "Kusura bakma. Genelde çok uysaldır," diyorum.

Lucas etrafına bakınır. "Bana saldırmayacak, değil mi?" Gülerek cevap veririm. "Joey mi? Hayır. O çok tatlıdır, emin ol."

"Tatlı. Evet."

"Gerçekten öyle." Mutfığa girip küçük içki dolabını açtım. "İçkini seç."

Sözüne sadık kalarak, ucuz içki koleksiyonum hakkında hiçbir şey söylemez. "Bugün senin doğum günün. Sen seç."

Küçük yığınımın iki shot bardağı alıyorum ve onu kışkırtmak için çilekli votka ile dolduruyorum.

"Tanrım, kadın. Giyindiğin gibi içiyorsun."

Şişe kadehini göğsüne bastırarak soruyorum, "Peki, tam olarak nasıl?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Farklı."

"Farklı iyi mi, farklı kötü mü?"

"Bu soruya cevap vermeme hakkımı kullanacağım ve sadece doğum gününe kadeh kaldıracağım." Kadehini kaldırıp saate bakar. "Son anda yetiştik. Sana, Regan. Doğum günün kutlu olsun."

Kadehimi onun kadehine çarptım ve içkilerimizi bir dikişte içtik.

Dudaklarını silerek, hoşnutsuzluğunu gizlemek için elinden geleni yapıyor. Yüksek kaliteli içkilere ve kaliteli şaraplara alışkın olduğunu bildiğim için ona müsamaha gösteriyorum. Ama yine de bardaklarımızı doldurarak onunla dalga geçiyorum.

Hala dolu olan iki shot bardağını benden alır ve tezgahın üzerine koyar. "İkimiz de beni buraya bu yüzden davet etmediğini biliyoruz."

Aniden, endişeden gelen ürperti ve arzudan gelen sıcaklık beni kaplar.

Söylememe gerek yok. Gözlerimden, bunun için hazır olduğumu anlayabiliyor.

buna hazır olduğumu anlıyor. *Bu* ne olursa olsun.

"Çok büyük bir hata yapmak üzeresin," diye uyarıyor.

"Büyük hatalar hakkında ne derler? Büyük ödüllerle birlikte gelirler, değil mi?"

"O riskler, hatalar değil."

"Aynı şey."

"Düşünme şeklini beğendim." Bana doğru bir adım atıyor. "Ve bunun ne olacağı konusunda yanlış bir izlenimin yok, değil mi? Çünkü bu gece alacağın tek ödül benim büyük sikim olacak."

Kıkırdamakla yetiniyorum. Ama içten içe heyecandan kızarıyorum.

"Ben yetişkin bir kadıyım, Lucas. Tek gecelik bir ilişki yaşayabilirim. Bu ikimizi de kötü insan yapmaz, biliyorsun."

Bana yaklaşır, eğilir ve kulağıma fısıldar, "Sen çok seksi bir kadınsın."

Onun bunu söylediğini duyunca bir kısmım şaşırır. O temiz kesimli bir iş adamı, ben ise eksantrik bir dükkan sahibi. Her bakımdan tam zıt tipleriz

. Eminim o da o anın heyecanıyla söylemiştir. "Lisede sana çok aşkıttım," diye ekliyor.

Bowling salonunda söylediklerini hatırlayarak, feromonlarımı bir an için bastırıyorum. Görünüşe göre merakım libidomdan daha güçlü. "O konuya dönelim. Babamın seni yakaladığına dair ne demiştin, şey..." Garip bir şekilde lafımı değiştiriyorum.

"Tavuğu boğmak mı? Etini dövmek mi?"

Yanaklarım kızardı. "Evet, o."

Parmağını kolumda yukarı aşağı gezdiriyor, elektriksel impulslar doğrudan kalbime ulaşıyor. "Sen üniversiteye gitmeden önce, ailenle birlikte plaja gittiğimiz zamandı. Tanrım, o kırmızı bikiniyi giymiştin. Seni banyo penceresinden izliyordum ve, şey, on dört yaşımdaydım, aletim kocaman olmuştu ve senin vücudun çok çekiciydi. Ben de işe koyulmuştum ki kapı açıldı ve..."

Elimi ağzıma götürdüm. "Baban seni yakaladı mı?"

Bana bastırarak ereksiyonunu hissetmemi sağladı. "Baban hakkında konuşarak bu anı mahvedecek miyiz, yoksa bir şeyler yapacak mıyız?"

Onun elini tutup yatak odama çekiyorum, bu cesur harekete şok olmuşum. Bu hiç bana göre bir hareket değil. "İkinci seçenek," diyorum, omzumun üzerinden ona şehvetli bir bakış atarak.

Yatak odasının ışığını açmıyorum. Yıllar geçtikçe, David'den beri, büyük bedenim hakkında kendime güvenim arttı. Ama bu güven, yakışıklı bir adam beni becerirken kendimi sallanırken görmek istediğim anlamına gelmiyor.

Yere uzandığımda ve o eteğimi çıkarıyor olduğunda, henüz öpüşmediğimizi fark ettim. Sanırım bu tek gecelik ilişkilerde normal bir şey. Hayatımda yaşadığım tek diğer tek gecelik ilişkiyi hatırlamaya çalıştım. Tag Calloway ile olanı. Evet, o artık en iyi arkadaşımın kocası, ama bu çok eskiden, o h a l a çapkın bir adamken olmuştu. Sanırım benimle cesaretinden yatmıştı. Tag'le öpüştüğümüzü hatırlamaya çalışırken bu düşüncüyü kafamdan atıyorum. Hatırlayamıyorum, belki de öpüşmemiştir. Öpüştüysek de, unutulacak bir şey değildi.

Oturma odasından gelen loş ışıkta Lucas, parlak renkli taytlarıma bakıyor. "Bacakların berber dükkanındaki direkler gibi."

"Gömleğin seni bankacıya benzetiyor," diye alay ediyorum.

O gülerken gömleğinin düğmelerini açıp bir kenara atıyor. "Şimdi bankacı gibi mi görünüyorum?"

Neredeyse ışıkların açık olmasını istiyorum, çünkü karanlıkta bu haliyse, gün ışığında o heykel gibi karın kaslarının bana ne yapacağını hayal bile edemiyorum. Elimi uzatıp gergin karnının üzerinde gezdiriyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Elini dış uyluklarımın üzerinde gezdiriyor. "O zaman hediye mi açsam "

"Ama *senin* doğum günün değil ki." "Artık *senin* de değil."

Yatağın üzerine çıkıp ayak parmaklarımı kaburgalarına soktum. "Aç hadi."

Vücudumun üzerinde sürünerek üzerime eğildi, sonra başını eğdi ve dudakları benimkilerin hemen üzerine geldi. "Mutlu yıllar bana," dedi ve dudakları benimkileri yutmadan hemen önce.

Dudakları da vücudunun geri kalanı gibi. Güçlü. Sert. Seksi. Ve çok talepkar. Dudakları yavaşça ayrılır, dilimin içeri girmesine izin verir ve öpücük, bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünürsek, beklediğimden çok daha fazlasına dönüşür.

Hayatımda çok öpüştüm. Mike Gordon öptüğüm ilk erkekti. Ortaokulda yedinci sınıftayken, ortaokul salonunun arkasında yumruğumu öperken beni yakaladı. Beni gülünç duruma düşürmek ve herkese yakaladığını söylemek yerine, pratik yapmak için onu kullanabileceğimi söyledi. O zamanlar bilmediğim şey, beni pratik yapmak için kullananın o olduğuydu. Sekizinci sınıftan birine aşıkta ve deneyimsiz görünmek istemiyordu. Mike ve ben haftalarca her gün öpüştük. Yirmi yıl önce taşındı, ama bugün öpüşmeyi bu kadar iyi bilmemi ona borçluyum. Başka şeylerde iyi olmayabilirim, ama öpüşmeyi biliyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor dudaklarıma. "Çilek gibi tadı var." "*Senin* tadı çilek gibi."

Gülüyor. "Sanırım öyleyim. Şimdi, daha az konuş, daha çok dil."

"Sen başladın."

Uzun süren öpüşmemiz beni şaşırtıyor. Tam olarak şikayet etmiyorum ama bir yanımda, iki yıllık bakireliğimden kurtulana kadar bunu ne kadar sürdürmem gerektiğini merak ediyor.

Dudakları boynumu mahvediyor. Ona ihtiyacı olan tüm alanı vermek için başımı geriye doğru eğiyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. Orada çoktan ıslandığımı biliyorum. Lucas Montana öpüşmede benden bile daha iyi olabilir.

Boynumun derin V şeklindeki kısmını yalıyor. "Hadi açalım şunu."

Sweaterimi başımdan çekip çıkarır, sonra taytımı çıkarır ve ikisini de yere atar. Dizlerinin üzerine çöker, gözleri

vücudumu tarıyor. *Saklanma, saklanma*, diye kendime yalvarıyorum, onun bakışlarının sıcaklığı beni yakarken.

"Hay sıçayım." Başını sallar. "Çocukluk hayallerimi yaşıyorum."

Gözlerim, haki pantolonunun üzerinde belirginleşen büyük şişkinliğe takılır. Hiç cesur biri olmamama rağmen, ona uzanarak kendimi bir kez daha şaşırtırım. Elim, etkileyici ereksiyonunun hatlarını okşarken, otuz beş yaşına basmanın bana bir şekilde güç verdiğini anlarım.

Kemerini açar ve pantolonunu gevşetir. Elimi pantolonunun altına sokup sıkı boxer şortuna dokunduğumda, dişlerinin arasından keskin bir nefes alır. "Siktir." Bileğimi yakalar ve neredeyse meditasyon yapar gibi gözlerini sıkıca kapatır. "Lise yıllarında yaptığım gibi boşalmak istemiyorsan, bunu kes ve seni istediğim gibi almama izin ver."

Kıkırdarak ellerimi yanlara açtım.

Onu izlerken, ayakkabılarını, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarır ve cüzdanından prezervatif alır. Yine yatağın üzerine diz çöker, ereksiyonu dik ve gururlu bir şekilde durur ve vay canına, gözlerimi ondan ayıramıyorum. O kadar... *büyük ki*.

Birdenbire, onun benim kuraklığımı sona erdirmesini istemekten, beni parçalayacak mı diye merak etmeye başladım.

"Sığar," diyor, sanki bir kadının gözleri bu manzarayı görünce ilk kez yerinden fırlamıyormuş gibi.

Sanırım olmazdı. Eğer büyük bir penisi olan bir erkeksen, endişelenmen normal.

"Hazır olduğun sürece." Gülümser, sonra külotumu yırtıp çıkarır ve parmağını içime sokar. "Tanrım," diye mırıldanır, benim kesinlikle hazır olduğumu fark edince. Hızla prezervatifi takar ve bir saniye üzerimde durur. "Regan, lanet olası Lucas." Başını tekrar sallar. "Kardeşin sana ne yapacağımı bilse beni öldürür."

Etrafindan uzanıp kalçalarını kavradım. "O zaman burada olmadığı iyi."

İçime giriyor ve ben inliyorum. Gerilmeden. Dolgunluktan. İçimde silikon kaplı bir makineden daha fazlasının olması hissinden.

İlk başta yavaşça ve beni ona alıştıran dikkatlice içeri girip çıkıyor. Direnmediğimi görünce hızlanıyor. *Tanrım, bu çok iyi*. Tam da özlediğim şey. Ama o tanıdık karıncalanma hissi alt karnımda birikmeye başlayınca, eskisi gibi kafam karışıyor.

Kendime bunun farklı olduğunu söylüyorum. O farklı. Hiçbir beklentisi yok. Hiçbir talebi yok. Üstelik artık daha büyüdüm. Bunu kendim için yapıyorum, başkası için değil.

Artık bırak kendini.

Rahatlamaya ve olacağına bırakmaya çalışıyorum. Ama ne kadar denersem, o kadar olmayacağını anlıyorum.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

Lucas bunu zevk aldığı için işareti olarak algılıyor. Ben de ona uyuyorum. Her zamanki gibi. Uygun sesleri çıkarıyorum. Kıvrılıp kalçalarımı sallıyorum, hatta küçük bir çığlık bile atıyorum. Çok inandırıcıyım. Bu benim ilk deneyimim değil. Ve o sarhoş. Yani, gerçekten ne kadar dikkatini veriyor ki?

"Uuuuuungh!" diye bağıyor, kasılmalar geçiriyor, sonra hareketsiz kalıyor. Tamamen doymuş ve bitkin bir halde üzerime yığılıyor.

Utanç içinde tavana bakıyorum.

Yanıma yuvarlanıyor. Beni izlediğini sanıyorum ama ışık kapının arkasından geliyor, emin olamıyorum. Belki de sadece sevişmenin ardından gelen mutluluğun tadını çıkarıyordur. Yastığa yaslanıp onu kısıkanıyorum.

"İyi misin, Regan?"

Demek beni izliyormuş.

Başımı çevirip gülümsüyorum. "Harikayım. Ama biraz sarhoş ve yorgunum, o yüzden..."

Kıkırdıyor. "Yani beni kovuyorsun." Kalkıyor, prezervatifi çıkarıyor ve komodininin yanındaki küçük çöp kutusuna atıyor.

"Cumartesi günleri erken açarım."

"Tamam." Boxerını ve diğer kıyafetlerini giyerek köşedeki sandalyeye oturur ve ayakkabılarını giyer. "Her şey yolunda mı?"

Yatak başlığından bornozumu alıyorum. "Ne olduğunu biliyorum Lucas. İnan bana, bir şey yok."

"Yani bir dahaki sefere beni gördüğünde deli gibi davranmayacak mısın?"

"Neden öyle yapayım ki?"

"Sarhoş bir ilişki sonrası kızlar öyle yapmaz mı?"

Başımı eğiyorum. "Lucas, bu senin ilk tek gecelik ilişkin değil, değil mi?" Omuzlarını silkiyor. "Ben daha çok uzun süreli ilişkiler adamıyım."

Ağzımı kapatıp güldüm. "Aman Tanrım, öyleymiş."

"Evet." Ayağa kalkar, keyifsiz görünüyor. "Bu işin nasıl yürüdüğünü tam olarak bilmiyorum. Teşekkür edip gideyim mi? Tabii ki kalıp sarılmayacağım."

Hala kıkırdarak, "Teşekkür etmen yeter." dedim.

Joey yatağa atlar, bacağıma sürtünür. Her zamanki gibi yanıma uzanmaz. Ayakta durur, kuyruğu seğirir.

"Tamam o zaman." Lucas eğilip yanağıma dudaklarıyla öpücük kondurur. "Teşekkür ederim." Joey tıslar ve Lucas hızla geri çekilir. "Benden gerçekten hoşlanmıyor, değil mi?"

Kedimi inceliyorum. "Bu çok garip."

Lucas yatak odamın kapısından girip dönüyor. "G ö r ü ş ü r ü z, Lucas," diyor ve göz kırpmıyor.

"Evet." Çenemi kaldırıyorum. "Görüşürüz, Lucas."

Gülümsüyor. Sonra gidiyor. Bir an sonra ön kapının kapandığını duyuyorum.

Joey yanıma kıvrılıyor. Kafamı eğip onun sorununun ne olduğunu merak ediyorum. Hayvanlar genellikle insanları çok iyi yargırlar. Lucas iyi bir çocuk. Joey neden onu sevmiyor? Joey herkesi sever.

"Öyleyse," diye yüksek sesle düşünürüm, "iyi ki hayatımda kalıcı bir yer edinmeyecek."

Arkanıza yaslanıp rahatlayın, aşağı inip dükkanı kilitlemekle uğraşmayın ve Lucas'ın burada olduğu için ne kadar mutlu olduğunuzu düşünün, McQuaid'lerden biri değil, ya da en azından eskiden kasabada fetihlerini herkese anlatan McQuaid'lerden biri değil. Lucas'ın böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Tamamen bağlanmaktan korkan biri olmasına rağmen, iyi bir adamdır. Bu benim için hiç sorun değil. Yanımdaki tüylü topun dışında kimseye bağlanmaya ihtiyacı olan son kişi benim.

Yine de, bir parçam bu geceyi yeniden yaşayabilmeyi diliyor. Otuz beş yaşındayım. Kadınların cinsel olarak daha bilinçli hale geldiği yaş değil mi bu? Vücutlarıyla daha uyumlu hale geldikleri?

Yenilmiş hissederek, hak ettiğim rahatlamayı bulmaya kararlı bir şekilde komodini açtım ve doğru oyunağı bulana kadar oyuncaklarımı karıştırdım.

"Git, Joey," diyorum ve onu yataktan itiyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Dördüncü Bölüm

Lucas

Marti'nin marka yenileme için hazırladığı son tasarımları inceliyorum. Aylardır üzerinde çalışıyor. Pazarlama müdürü olarak onunla yakın bir şekilde çalışıyorum. Montana Şaraphanesi'nin yenilenen imajını tanıtmak üzereyiz. On yıldır büyük şaraphanelerle rekabet etmek istiyoruz ve bence bu, bunu başarmak için attığımız ilk adım.

Masamın üzerinde dizili tüm Post-it notlarına göz gezdiriyorum. Sonra takvimlerime bakıyorum, üçüne de, ve aklıma cuma gecesi geliyor. Regan Lucas'ın takvimi bile olmadığına bahse girerim. Cumartesi günleri erken geldiğini söylemişti. Ama güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, canı ne zaman isterse o zaman geliyor. Bazen sabah sekiz, bazen on kırk beşe. Sanırım ruh haline ve belki de akşamdan kalma durumuna bağlı.

Onun çok içtiğini düşündüğümünden değil. Yani, kim çilekli votka ile sarhoş olur ki? Bu düşünceye gülerek başımı sallıyorum.

Bilgisayarımın ekranı hareketsizlikten kararır ve kendi yansımamı görürüm. Gömleğimin düğmeleri boynuma kadar iliklenmiştir. Kravatım, kapının yanındaki askıda asılı olan ceketimle uyumludur. Saçlarımın her bir teli titizlikle taranmıştır.

Regan'ın gösterişli, esmer bomba görünüşüyle ne kadar da zıt.

Belim — böyle bir şey var mı ki? — içimde ateş yanıyormuş gibi yanmaya başladı. Acaba bir tur daha ister mi? Sonuçta, her saniyesini hatırlamak istiyorum, ama bu kadar içtikten sonra bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bir an için orgazmını taklit ettiğini düşündüm. Ama vücudunun altında titrediğine yemin edebilirim. Ve çıkardığı sesler günlerdir rüyalarımda yankılanıyor.

Ve... göğüslerine dokundum mu? Sütyenini çıkardım mı? Belki de Forrest Gump gibi bir an yaşayıp lanet olası boxerime boşalmak istemediğim için korktum. Her şey çok bulanık. Bu soruların cevabını öğrenme ihtiyacım, onunla bir gece daha geçirme riskini almamı sağlıyor.

Ve bu bir risk. Bir gece tek gecelik bir ilişki. İkinci gece beklentilerle gelebilir. Regan'ın kayıtsız tavırlarına rağmen, onun

çok zeki olduğunu düşünüyorum. Kim olduğumu ve kalbini benden ne kadar uzak tutması gerektiğini çok iyi biliyor.

Kalbinden. Amcığından değil.

Kafamı toplayıp çalışamayacağımı anlayınca, koridordan Blake'in ofisine gittim. En küçük kardeşim COO, yani Operasyon Direktörü, şaraphanenin günlük işlerini yönetiyor.

Bilgisayarından başını kaldırıyor. "Ne oldu?"

İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve karşısına oturuyorum.

Sandalyesine yaslanıp, kot pantolonlu bacaklarını masanın üzerine uzatır, ayak bileklerini çaprazlar ve kapıya bakar. "Kapalı kapı toplantısı. Burada pek fazla olmaz. Diğerlerinin duymaması gereken şeyi bana söyleyebilir misin?"

Koltuğa geri yaslanarak, bunu aptal gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Ama bir sebepten dolayı Dallas'a değil Blake'e geldim. Blake'in gerçek bir çapkın olduğu günler çok da uzak değil; muhtemelen benim parmaklarımdan ve ayak parmaklarımdan daha fazla tek gecelik ilişkisi olan bir adam. Oysa Dallas hayatı boyunca tam olarak iki kadınla birlikte olmuş.

Ben ikisinin arasında bir yerdeyim, birkaç kadınla birlikte oldum ama hepsi ilişki olarak sınıflandırılabilir. Bazıları sadece birkaç hafta veya ay sürmüş olsa da, hepsinin bir yere varması bekleniyordu. Hiçbir zaman bir kadınla sadece bir gecelik bir ilişki yaşamak, onu bir daha aramamak veya görmemek niyetiyle yatmadım. Bu Blake'in uzmanlık alanıydı, benim değil.

Kendimi bildim bileli, anne ve babamın uzun, sevgi dolu, kaygısız ilişkisine hayranlık duymuşumdur. Evliliği eğlenceli ve kolaymış gibi gösterirler, ama eminim ki her zaman böyle değildir. Yine de, başarabildiğim tek şey annemi ve babamı hayal kırıklığına uğratmak oldu, hem de dört kez. Nişanlanmaya kadar varamayan diğer ayrılıkları da sayarsak daha fazla. Belki de içten içe, onların sahip olduğu şeye asla sahip olamayacağımdan korkuyorum. Ya da bu standarda ulaşamayacağımdan. Bu yüzden, iş o noktaya geldiğinde, her şeyin bir illüzyon olduğunu ve mükemmel evliliğin var olmadığını öğrenmektense kaçıyorum.

"Kardeşim?"

Blake'in sesi beni kendi analizimden çıkarır. Gözlerine bakarım ve buraya gelme amacımı yerine getiririm. "Biraz aptalca bir şey yapmış olabilirim ve utanıyorum. Yani, *kim olduğumdan* utanmıyorum. Daha çok, insanların onun terk edilecek bir gelin olacağını düşünmesini istemiyorum. Çünkü öyle değil."

Elini kaldırarak beni durdurur. "Yavaş ol. Baştan başla."
Boynumu çıtlattıyorum. "Lissa'nın nişanını gördüğümüz gece, bir şey yaptım."

O gülümser. "*Birini* yaptın demek istiyorsun."

Ben başımı sallarım.

"Ah, lanet olsun. Şerif Niles'ın kızıyla yattığını söyleme." "Hayır. Öyle biri değil."

"Neden bu konuyu dolandırıyorsun Luke? Çık ağzından."

Arkasında asılı olan aile fotoğrafına bakıyorum. Mükemmel bir ailenin mükemmel portresi. Blake, Ellie ve Maisy mutlulukla gülümsüyorlar. Asla sahip olamayacağım bir şeyi hatırlatan bir başka şey. İç çekiyorum. "Regan."

"Lucas?" diye bir oktav daha yüksek sesle bağırdı.

Şimdi savunmaya geçerek, "Bununla bir sorunun mu var?" diye patladım.

"Onunla değil. O tanıdığım en iyi insanlardan biri. Ama sorun da burada. Sen sarhoş oldun, çükünü pantolonunda tutamadın, gördüğün ilk kadının peşine düştün ve şimdi bana onu nasıl nazikçe reddedeceğimi soruyorsun."

"Her şeyi yanlış anladın Blake. Beni o attı." Aramızda kahkahalar yükselir, hepsi *onunkidir*.

"Hadi ama dostum," dedim. "Bana bir şans ver. Daha önce hiç kovulmadım."

Başını yana eğdi, artık gülmüyordu. "Doğru. Unutmuşum. Sen sadece gelecekteki Bayan Montana ile yatıyorsun, ama o unvanı asla hak etmiyor."

Masasının köşesindeki stres topunu alıp ona fırlatıyorum.

O hiç tereddüt etmeden yakaladı ve sıktı. "Demek ilk resmi ilişkin oldu." Kafasını yavaşça salladı. "Otuz yaşına kadar nasıl yapmadın, anlamıyorum." Montana Winery kahve fincanıyla bana kadeh kaldırdı. "Tek gecelik ilişkinin ilk deneyimine şeref."

Gülümsemediğim, gülmediğim ve kalkmadığım için bana tuhaf bir şekilde bakıyor.

"Luke," der, babamızı anımsatan emredici bir sesle. "Regan Lucas'ın beşinci neredeyse karın olmasını istediğini söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Sadece protokolün ne olduğunu merak ediyorum... tekrar yapmak isteyip istemediğini görmek için."

Sandalyesinde geriye yaslanarak düşünmeye başladı. Her iki elinin parmaklarını birbirine vurup çenesinin altında birleştirdi. "Aslında demek istediğin, bağlanmadan, arkadaşlık ve seks içeren bir ilişki istiyorsun."

Omuz silkiyorum. "Bu noktada, benim için tek uygun ilişki türü bu olabilir. Başka bir kadını incitmek niyetinde değilim, Blake."

"Bu kıza bağlı. Her zaman kıza bağlıdır."

Rahat bir nefes alıyorum. "Cuma günü bunun ne olduğunu bildiğini ve sorun olmadığını söyledi."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor. "Çoğu sorun böyle başlar. O sadece deniyor olabilir..." Kendi düşüncelerine dalarak sözünü bitirmiyor. "Biliyor musun, Regan'ın bunu yapacağını sanmıyorum."

"Neyi yapmasından?"

"Seni tuzağa düşürmeye çalışmak. Bilirsin, para için. Ama imkansız, o öyle biri değil." Daha dik oturur, ayakları yere basar. "Bence denemelisin kardeşim."

"Öyle mi?"

"Tabii. Bekar. Küçük bir işini yürütmek için kafası çok iyi çalışıyor. Ve adamım... o kıvrımlar. Çok seksi." Son kısmı, sanki bunu söylemek karısına saygısızlık olmayacakmış gibi fısıldayarak söylüyor. "Ama bunu söylediğimi asla inkar ederim."

Regan'ın iç çamaşırlarıyla durduğu bir görüntü aniden gözümün önüne gelir. "Anlat bana." Bu görüntüyü kafamdan silip atarım ve sorarım, "Peki, bu konuşmayı tam olarak nasıl yapacağım?"

"Milyar dolarlık bir şaraphanenin yönetimine yardımcı olan otuz yaşındaki bir yetişkin gibi." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir iş görüşmesi değil, Blake."

"Değil mi? Belki de ikiniz de bunu bir iş olarak görseniz daha iyi olur. Duygular yok. Büyük kazanç."

Başımı sallarım. Düşünme şeklini beğeniyorum. Kalkıp gitmek için önerim, ama aklımın bir köşesinde son bir şey takılır. "Hiç bir kız seninle, şey, numara yaptı mı?"

Eğlencesini gizlemeye çalışıyor, ama pek başarılı olamıyor. "Eminim olmuştur. Çok kız vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, o zamanlar umurumda bile olmazdı."

Utanmış görünüyor. Gerçekten değişmiş.

"Demek mesele bu?" diye sordu. "Kendine onu tatmin edebileceğini mi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Olmadığını söylemiyorum. Sadece yüzde yüz emin değilim." "Yetişkin olmak o kadar zor değil, Lucas. Bir yetişkin ol ve ona sor."

"En küçük kardeş en büyüğüne ne zamandan beri tavsiye veriyor?"

"İstediginde."

Kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Gerçekten büyümüşsün. Ellie ve Maisy sana iyi gelmiş."

İki kolunu da havaya kaldırarak gösterişli bir şekilde duruyor. "Bir leoparın beneklerini değiştirebileceğinin canlı kanıtı."

Ve şimdi yine Regan'ı düşünüyorum. Ağzını. Yumuşak, şehvetli vücudunu. Belki orgazm olmuş, belki de olmamış.

Elimi sallayıp Blake pantolonumun şişkinliğini fark etmeden çıkmaya çalışıyorum.

Beni geri çağırıyor ve ben başımı köşeden uzatıyorum. "Acelem var, ne oldu?"

"Az önce bir muhabir geldi. Dallas onu gitmesi için ikna etti." "İkna mı?"

Omuz silkiyor. "Tabii ki kendi pasif-agresif tarzında."

"Birkaç kişi apartmanımın önünde beni durdurmaya çalıştı." "Akbabalar," diyor. "Yok olurlar."

Başımı sallıyorum, ereksiyonum tamamen geçiyor ve uzaklaşıyorum.

Beşinci Bölüm

Regan

Maddie'yi her zamanki masamızda, dondurmacının arkasında otururken görmekten çok memnun olsam da, onun burada olmaktan mutlu olduğunu sanmıyorum. Bahse girerim, hastanede Tag'in oğlunu kollarında tutmayı tercih ederdi.

Yaklaştığımda başını kaldırıp hayal kırıklığıyla kollarını açtı. "Hâlâ buradasın, lanet olsun."

Gülüyorum. "Teknik olarak, birkaç gün daha vaktin var."

O iç geçirip rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Şimdiye kadar gelmiş olur diye eminim. Gigi neredeyse benim kadar çıldırmış durumda. *İkimiz de* yuva kuruyoruz. Tag da neredeyse her gün eve yeni bir oyuncakla geliyor. Bilinen tüm spor aletleri bizde var. Bu küçük adamın onları yıllarca kullanamayacağı önemli değil. Kocam, oğlunun bir tür spor yıldızı olmasına kararlı."

"Eh, spor menajerlik şirketi var."

"Naber kızlar?" Ava, bir karton kahveyle köşeyi dönerek şarkı söyler. İkimize bakar, sonra bankın boş yerlerine bakar. "Sadece biz mi? Fazladan getirdim." Maddie ve bana her zamanki siparişlerimizi verir ve geri kalanını kenara iter.

Benimkinin kapağını açıp cennetsi kokuyu içime çekerim. "Aslında bugün sadece üçümüz olduğumuz için mutluyum."

Maddie, sert bankta ne kadar rahatsız olduğunu unutmuş gibi görünüyor. Meraklı kaşları yükselir. "Neden?"

"Dedikoduların yayılmasını istemiyorum. Bu kasabayı bilirsin. Ne kadar az kişi bilir, o kadar iyi."

Ava latte'sinden bir yudum alır, fincanın kenarından bana bakar. Yutkunduktan sonra sorar, "Neyin tam olarak?"

"Kimsenin bir şey söylememesine şaşırdım. Neredeyse dört gün oldu."

"Regan," Maddie sabırsızca söyler. "Sen lafı dolandırmadan bebek doğabilir."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, geçen gece biraz pervasızca bir şey yapmış olabilirim. Doğum günümde. Aptalcaydı. Pişmanlık duyacak kadar aptalca değil, ama

herkesin gözünde aptalca bir şeydi."

Ava Maddie'ye dönüp karnına bakar. "Çıktı mı?" İki arkadaşım da bana ters ters bakar.

"Lucas Montana ile yattım."

Maddie ve Ava ikisi de nefesini tutar ve sonra birbirlerinin sözünü keserek, anlaşılması zor bir şekilde konuşmaya başlarlar.

Elimi kaldırdım. "Sırayla lütfen. Maddie, sen önce konuş, çünkü her an patlayabilirsin."

Ava koltuğunda adeta zıplıyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmadan kapatıyor. İyi bir arkadaş olarak, isteksiz de olsa razı oluyor ve Maddie'nin konuşmasına izin veriyor.

Maddie derin bir nefes alır. Bu, annenin bir erkeğin ikinci aşamaya geçmesine izin verdiğini öğrendiğinde ve sana "konuşma" yapmaya hazırlanırken çıkardığı nefes gibidir.

"Ben pek tavsiye veren biri değilim. Ne de olsa, Calloway Creek'in eski tip playboy'uyla evliyim. Ama Regan... *dört kez*. Ve Lissa'yla uzun yıllar birlikteydi. Onunla bile yapamadıysa, hiç yapamayacağından korkuyorum."

Tam da onun söyleyeceğini düşündüm. Ava'ya döndüm. "Sıra sende."

"Sana katılıyorum. O bir erkek fahişesinden bile beter. En azından playboylarda ne alacağını bilirsin ve başka bir şey beklersen sen suçlusun. Ama Lucas... seni içine çeker ve doğru şeyleri söyler. Tüm kadınların hayalini kurduğu, yakışıklı, süper seksi, zengin bir adamla masalsı bir ilişki yaşayacağın umudunu verir... ta ki kalbini kırıncaya kadar. Aslında, o adama üç metrelik sopayla bile dokunacak olan herkes utanmalı. Utan, Regan. Ne düşünüyordun?"

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Hepsi bu mu? Bitti mi?"

"Söyleyecek pek bir şey kalmadı," diye ekledi Maddie. "Lucas'ın kim olduğunu tam olarak bilmiyorsan, bu senin sorunun."

"Tek gecelik bir ilişkiydi, çocuklar."

Yüzlerindeki ifadeden öfkeyle patlamak üzere olduklarını anlıyorum.

"Bu kadar abartma. *Benim* fikrimdi... sayılır." "Aman Tanrım," diye bağırıyor Maddie.

"O kadar da büyük bir mesele değil. Biz yetişkiniz ve her şeye hakkımız var..."

Kolumu tutar. "O değil." Aşağıya bakar. "Ya suyum geldi ya da şaşkınlıktan altıma işedim."

Ayağa fırlayıp ona yardım etmek için elimi uzattım.

"Bekle." O elimi itti. "Ayrıntıları istiyorum."

Maddie'ye deli bir kadının bakışını attım. "Delirdin mi? Doğum yapıyorsun."

"Bu saatler sürebilir. Lucas Montana ile bir ilişkin vardı. Bu... sana hiç yakışmadı."

Kafamı salladım. Sert ifadesi, ben konuşana kadar kıpırdamayacağını gösteriyordu. Kafasının arkasına, başparmağımı ve küçük parmağımı telefon gibi kulağıma götürdüm ve Ava'ya "Tag'i ara" diye fısıldadım.

Sonra, küçük bir insanın onun içinden çıkması gerektiğini bilerek, Maddie'ye özetini anlatıyorum.

"Sanırım otuz beş yaşına girmiştin. Hiçbir beklentim olmadan bir gece geçirebileceğimi bilmek bir şekilde özgürleştiriciydi. Ve biliyor musun, aynen öyle oldu. Yaptık, sonra onu kovdum ve o zamandan beri birbirimizle konuşmadık, mesajlaşmadık, görüşmedik. Ve ben bununla tamamen sorunum yok. İşte bu kadar. Artık seni hastaneye götürebilir miyiz?"

Yine beni başından savar. "Hepsi bu mu? Bir çırpıda mı bitti? Otuz beş yaşındasın ve şimdi bize cougar mı oldun?"

Çılgınca gülerek, "Evet, ben buyum," diyorum. Lucas'ın yaşını hiç düşünmemiştim. Yaşadığı onca şeyden sonra, kesinlikle daha genç görünmüyor.

"Gözünü başka birine mi diktin?" diyor Ava. "Sanırım Jonah Calloway'in tüm oğulları liseden mezun oldu."

Koluna vuruyorum. "Cal Creek'in Bayan Robinson'u olacağımdan değil. Tek seferlik bir şeydi."

"Belki," dedi Maddie, kaçınılmaz gerçeği hala görmezden gelerek. "Ya da belki otuz beş yaşına basmak içindeki saatin tik taklarını başlatmıştır." Karnını okşadı. "Hiç düşündün mü?"

"Ben mi? Çocuk mu? Hadi canım. Bebek yetiştirmeyi başkalarına bırakıp, bekar bir kedi kadını olarak hayatımın tadını çıkaracağım, çok teşekkürler." Ava'nın koluna nazikçe dokunuyorum. "Senin için olacak, biliyorum."

O üzgün bir şekilde başını sallar. Bu onun için çok zor olmalı, özellikle Maddie'nin doğumunun yaklaşmasıyla.

"Kadın!" Tag, gelişigüzel park edilmiş SUV'sinden koşarak gelir ve bağırır. "Oğlum açıkça dışarı çıkıp annesini, babasını ve kız kardeşini görmek isterken sen burada arkadaşlarınla oturup ne yapıyorsun?"

"Kızlar arası zaman önemlidir," der kadın.

Tag başını sallar, güler, sonra karısını tüy gibi kollarının arasına alır ve arabasına doğru ağır adımlarla yürür.

"Küçük adamı görmeye gelebileceğimiz zaman ara!" diye bağıriyorum arkasından. Tag'in omzunun üzerinden bana başparmağını kaldırıyor.

Maddie'nin bıraktığı ıslak lekeyi burun kıvrarak oturmak için geri dönerim ve masanın diğer tarafına geçerim. "Mide bulandırıcı derecede mutlular, değil mi?"

Ava başını sallar. "Evet."

Suçluluk duygusu beni sarar. "Yani, sen ve Trevor öyle değilsiniz. O buradayken sen de aynen öylesin." Soğuyan kahvemi içerim. "Onu çok özlüyorsun, değil mi?"

Gözleri hüzünlenir. "Özlüyorum. Zamanla kolaylaşır sanmışım ama olmadı. Yine de bazen o izinliyken yeni rutine alışmak zor oluyor. Her şeyi kendi bildiğim gibi yapıyorum. O da kahve dükkanında yardım etmeye çalışınca genelde ayak altında dolanıyor."

"Ne kadar zamanı kaldı?"

"Askeri doktorlar, ihtisas süresi hariç yedi yıl görev yapmak zorundadır. O diğerlerinden daha geç başladı, bu yüzden yaklaşık on sekiz ayı kaldı. Ama ondan sonra her şey yoluna girecek. Bir daha asla ayrılmak zorunda kalmayacak. Ve para konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

"Ama bu, hamile kalmayı daha da zorlaştırıyor. Sanki yeterince zorlanmıyormuşsun gibi."

Tag ve Maddie'nin gittiği yöne baktı. "Öyle. Hudson McQuaid, bir sonraki izninde sperm bankasına sperm bırakmasını önerdi. En azından o yokken denemeye devam edebilirim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hindi şişesi gibi mi?"

O gülümser. "Öyle bir şey, ama daha teknik. Sperm uzun süre dayanmaz. Tupperware'e koyup canım istediğinde çıkaramam. Dondurulup çözülmesi gerekir."

"Pahalı gibi."

"Diğer yöntemler kadar pahalı değil. Onlardan bahsetme bile. Ama gençleşmiyorum, o yüzden..." Uzağa bakıyor.

Elini okşuyorum. "Saçmalama. Günümüzde kadınlar kırklı yaşlarına kadar çocuk doğuruyor."

"Doğurgan kadınlar," diyor. "Benimki gibi misafirperver olmayan rahimleri olan kadınlar değil. Her neyse, şu anki teoriye göre benim rahmim ve onun spermi birbiriyle uyumlu değil."

Gülmemeye çalışıyorum, çünkü bu gülünecek bir konu değil. Ama o "elverişsiz rahim" dediğinde, her seferinde rahiminde kılıçlı küçük ninjalar hayal ediyorum,

ve geçmeye çalışan her spermi saldırmaya hazır. "Her zaman evlat edinme yolu var."

Ava cevap veremedi. "Geciktiğim için üzgünüm." Bankın üzerindeki ıslak lekeyi görür. "Neyi kaçırdım?"

Ava ve ben birbirimize bakıp gülüyoruz.

Altıncı Bölüm

Lucas

Donovan's Pub'ın arkasına park ettikten sonra, McQuaid Circle boyunca kaldırıma doğru yürüyorum. Regan'ın dükkanı *Booktique*, caddenin karşısında, Ava Criss'in kahve dükkanı ile nalbur dükkanı arasında yer alıyor.

Sokakta kayıtsızca dolaşıyorum, vitrinlere bakıyorum ve ara sıra etrafta beni izleyen biri var mı diye bakıyorum. Neden bu kadar gerginim ki? Kadınların yanında hiç gergin olmamıştım.

Durumdan kaynaklanıyor. Bir kadına eğlence için benimle yatmasını isteyeceğim. Bağlanma yok. Duygu yok. Bağlanma yok. Yüzüme tokat atabilir. Ya da bana gülebilir. Ya da tüm kasabaya ne kadar zavallı bir ezik olduğumu anlatabilir, sanki Lissa'yla nişanlandığımdan beri bunu bilmiyorlarmış gibi.

Biraz cesaretlen, kardeşlerimin alaycı seslerini duyabiliyorum sanki.

Kravatımı gevşetip caddeyi dikkatsizce geçiyorum. Dükkanının ağır cam kapısını açtığımda, kapının üzerindeki tanıdık zil sesi duyuluyor ve cuma gecesinden tüm anılarım canlanıyor.

İçeri girdiğimde sessizlik hakim. Kimse bana sanki buraya hiç ait değilmişim gibi bakmıyor. Aslında dükkan boş. Muhtemelen arka odadadır.

Geçen gün buraya geldiğimde, içerisi loştu ve etrafa bakma fırsatım olmamıştı. Burası çocukluğumdan beri aynı yerde. Regan'ın ailesi burayı işletirken, burası bir kitapçıydı ve üst kattaki daireyi kiralayarak ek gelir elde ediyorlardı.

Ryder'ın arkadaşı olduğum ve Regan'a aşık olduğum zamanlarda mutlaka buraya gelmişim. İkisi, işi öğrenmek ve anne babalarına bir gün izin vermek için cumartesi günleri dükkanda çalışmak zorundaydı. Ama buraya geldiysem de, unutmuşum. Ya da burası o kadar değişmiş ki, beynim ikisini birleştiremiyor.

"Merhaba?" diye sesleniyorum.

Cevap yok. Birkaç sandalye ve 1800'lerden kalma gibi görünen küçük bir kanepenin bulunduğu küçük bir oturma alanının önünden geçiyorum. Tezgaha yaklaşıyorum. "Regan?" diye daha yüksek sesle söylüyorum.

Yine de görünmüyor. Belki tuvalettedir. Tezgahın etrafında dolaşıp başımı arka kapıdan içeri sokuyorum. Boş, tuvaletin kapısı açık ve karanlık görünüyor. Burada değil. Kim dükkânını başıboş bırakır ki?

Tezgahın arkasına dönüp, *Andy Griffith Show'daki* Five and Dime mağazasına ait gibi görünen eski moda büyük bir kasa fark ettim. O dinozoru hâlâ kullanıyor olamaz. Sonra, bankaya para yatırmak için götürdüğünüz türden küçük bir çanta gördüm. Üstünden birkaç yirmilik para çıkıyordu. Kafamı salladım. Demek kasa sadece süs içinmiş. Tüm kazancını oraya koyuyormuş.

Tezgahın üstü, karalanmış notların yazılı olduğu kağıt parçalarıyla ve fişlerle doludur.

Biri market listesi gibi görünüyor: **Kedi kumu. Kola. Doritos. Brokoli. Sandviç eti.**

Bir diğeri yapılacaklar listesi: **5:30'da çiçek siparişi. Hastane. Bağışları bırak.**

Bir diğeri ise kitap isimleri olduğunu düşündüğüm bir liste.

Tezgahın kenarından düşmek üzere olan bir yığın kitap var. Onları düzeltip, düşmeyecek şekilde sağlam bir yığın yapıyorum.

Kasanın arkasında, sanki küçümsenmiş bir eş tarafından oraya fırlatılmış gibi bir yığın giysi dağılmış durumda.

Sıcak pembe renkli, dükkânının adının yazılı olduğu kartvizitler siyah beyaz karo tezgahın üzerine dağılmış. Onları topluyorum, karıştırıp dik duran kartlıklarına geri koyuyorum.

Gözlerim dağınıklığı tarıyor. Kim böyle çalışabilir ki? Düzensiz. Kaotik. Tamamen rastgele.

Sonra gülüyorum. Çünkü tüm bu kelimeler Regan'ı tanımlamak için kullanacağım kelimeler.

Burası tam ona göre. Uyumsuz mobilyalar, zıt renklerdeki duvar kağıtları ve eskitilmiş tavan kaplamaları bile.

Mağazanın ön tarafında, müşterilerin gördüğü kısımda ürünler var. —de rastgele, ama en azından o kısım temiz ve davetkar. Pazar günü akşam yemeği için büyükannenizin evine girmiş gibi.

Bütün ev çiçek kokuyor. Ya da belki yağmur. Tam olarak tanımlayamadığım bir koku. Köşedeki ince bir duman izi dikkatimi çekiyor. O, bir tütsü yakıyor. İçimden gülüyorum. Tabii ki yakıyor. Bütün

hippiller bunu yapmaz mı? Kafamı eğiyorum. O bir hippie mi? Açıkçası hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, Regan Lucas'ın eşsiz biri olduğu.

Yakmanın altında dizili tütsü kutularının etiketlerine bakıyorum. Hepsinin Dragon's Blood, Positive Vibes ve Nirvana gibi garip isimleri var.

Kapının üzerindeki zil çalar ve Regan'ı görmeyi umarak dönerim. Ama o değil. Rose Gianogi, ya da artık Rose McQuaid olmalı, caddenin aşağısındaki çiçekçinin eski sahibi, şimdi torunu işletiyor, kuzenimin bebeğini doğurduğu için şu anda hastanede olduğunu duydum.

Dükkânı soymuş gibi görünmemek için yığından bir kitap alıyorum.

Rose etrafa bakınıyor. "Lucas Montana, seni bu dükkanda hiç görmedim."

"Merhaba, Bayan McQuaid."

Kıkırdayarak eliyle beni uğurlar. "Lütfen. McQuaid ile evli olabilirim, ama ben hala eski Rose Gianogi'yim. İlk kocamla evlendiğimden beri, yani altmış yıldır, adımları böyle yazıyorum. Tucker'ın hoşuna gitmese de, artık yaşımdan dolayı bir şeyleri değiştiremem. Ama o yaşlı huysuz hala beni seviyor. Yeni isimle seslendiğinde kafamı çeviremesem bile. Sanırım yaşlı köpeğe yeni numara öğretilmez, doğru mu?" Şakasına boğuk bir kahkaha atar. "Ee, seni buraya ne getirdi?"

"Ben, şey... bir kitap almaya geldim."

Yirmi yaşındaki bir genç kızın adımlarıyla, yaşlı bir kadının değil, yanıma gelir ve elimdekileri merakla inceler, başlığını yüksek sesle okur. "*Menopozu Yönetmek*. İlginç seçim."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Yani, *bu* kitap değil." Kitabı yere bırakıyorum.

Rose'un başı her yöne dönüyor. "Bizim tuhaf dükkân sahibi nerede?"

Tuhaf. Evet, aynen öyle. *Tuhaf*. Omuz silkiyorum.

"Buraya geldiğimde burası boştu."

"Ah, peki, o zaman sen yapmalısın. Regan genellikle bana yardım eder, ama o güçlü kollarıyla, tek seferde halledebilirsin herhalde."

"Neyi yapayım, Bayan Gianogi?"

"Hadi." Beni kapıya doğru çağırıyor. "Çift park etmişim. Şerif Niles, kiminle evli olduğum umurunda bile olmaz, hiç tereddüt etmeden ceza keser."

Onu takip ederek dışarı çıktım ve bagajı açtı, iki büyük çanta ortaya çıktı.

"Bunlar... çöp mü?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

"Eski kıyafetlerim," der, bir çantayı çekerek. "Yardım edecek misin? Yoksa bu yaşlı kadın onları çıkarmaya çalışırken damarları patlayacak mı?"

Büyük çantalardan birini kolayca kaldırdım, sonra diğerini.

"Yıllardır Regan'ın dükkanına kıyafet bağışlıyorum. Bu bana bir şekilde geri verdiğimi hissettiriyor, anlıyor musun?"

Ona deliymiş gibi baktığımda ekledi: "Sen bir mağarada mı yaşıyorsun Lucas Montana? O dükkanı nasıl işletiyor sanıyorsun? İnsanlar kıyafetlerini bağışlıyor. Satamadıklarını Goodwill'e veriyor. Her ayın sonunda da kârının yüzde onunu kadın ve çocuk sığınma evine bağışlıyor."

"Öyle mi?"

Dükkanın ön kapısını benim için açıyor. "Sen iş adamısın, bunu zaten biliyorsundur diye düşündüm."

"Başkalarının işine pek karışmam."

Çantaları tezgahın arkasındaki giysi yığınının yanına bırakıyorum, belki de bunlar satamadığı ve Goodwill'e götüreceği giysilerdir diye düşünüyorum.

Rose, sandalyelerden birinin arkasına yaslanıyor. "Ama sen *onun* işine karışmak istiyorsun, değil mi?"

Kapı zili tekrar çaldı. Rose hâlâ sanki kötü bir plan yapıyormuş gibi bana bakıyordu. Ne planı, hiç bilmiyorum... Beni kovmak mı, yoksa sonunda evlendirmek mi? Muhtemelen ikisinin arasında bir şey.

Dönüp Regan'ın ön kapıdan içeri girerken gördüm. "Üzgünüm, üzgünüm. Gigi'nin dükkanına gidip Kyla Simon'ın gelin partisi için bir siparişi tamamlamam gerekiyordu."

Etrafa bakındım, bu kadar zaman boyunca onun üst katta banyoda ya da bir şeyler atıştırmaya çıktığını sanmıştım. "Dükkânını mı terk ettin? Kimse yokken ve kilitli değilken? Tezgâhta para var."

"Üzgünüm, Calloway Creek'e yeni mi taşındın?" Gözlerini bana çevirip, etkilenmemiş gibi, sanki beş gün önce içindeydim gibi bakıyor.

"Merhaba Rose." Yaşlı kadına sarılır. "Torununun torununu gördün mü? Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Rose'un yüzü ışıltı ışıltı oldu. "Bir saat önce oradan geldi. Çocuk bana çok benziyor." Regan kıkırdarak yüzünü bir yandan diğer yana çevirdi.

Kahretsin, o kıkırdama. İçimi eritiyor.

"Çiçek siparişine yardım ettiğin için teşekkürler, canım," diyor Rose. "Maddie rahatsız olduğu sürece onun yerine geçici olarak çalışacağım. Gigi de

de yardım edecek. Ama zor durumda sana ve Ava'ya güvenebileceğimizi bilmek güzel." "Biliyorsun ki güvenebiliriz. Bu sokaktaki herkesin birbirine yardım etmesini çok seviyorum

. Hatta Bayan Truman'ın birkaç vardiya almayı teklif ettiğini duydum. Eski Monty bile haftada seksen saat çalışmasaydı yapardı.

"Kime yaşlı dediğine dikkat et, canım. Monty Langston benden sadece beş yaş büyük. Eskiden bana kur yaptığını biliyor muydun? Dükkânıma gelip bana çiçek alırdı."

"Bunu bilmiyordum. Zavallı adam, harika bir kadını kaçırmış."

Rose kıkırdar. "Sanırım kendimi, sonunda evlendiğim yaşlı moruk için saklıyordum."

Regan kaşlarını çatarak onu azarladı.

"Bu terimi kullanmaya hakkım var, canım. Her bir kırıksıklığımla bunu hak ettim."

"Hak ettin." Regan gülümser, derin yanak çukurları ortaya çıkar.

Rose dönüp beni baştan aşağı süzer. "Belki bu yakışıklı delikanlıya dükkânını emanet edip, yeni Calloway'lerle tanışmaya gidebilirsin."

Regan güler ve ben vücudumun tepkisini görmezden gelmeye çalışırım. "Merak etme," der. "Yakında kapatıp oraya giderim. Çarşambaları zaten iş yok."

O ve Rose sohbet ederken, Regan'ın kıyafet seçimine dikkat ediyorum. Onu pek görmüyorum, günlerimin çoğunu şaraphanede geçiriyorum ve sadece sosyalleşmek için The Circle'a geliyorum, ama onu hiç aynı kıyafeti giyerken görmedim. Bunu bilmemin nedeni, tüm kıyafetlerinin biraz... abartılı olması.

Bugün, leopar desenli bir tayt ve üzerine gümüş rengi parlak harflerle PINK yazan siyah bir süveter giymiş. Gözlerimi devirirdim, ama nedense, onun kıkırdaması gibi, kendinden emin tavırları midemin derinliklerinde bir yerlere dokunuyor. Ya da belki de kasıklarımda.

"Peki," diyor Rose, Regan'ın omzunun üzerinden bana bakarak, "Sizi işinize bırakayım. Bay Montana bir kitap almak istiyordu, sanırım." Bana göz kırpmıyor, sonra ben veda etmeden kapıdan çıkıp çıkarken kapıyı çaldırıyor.

Hızla arkamdaki raftan bir kitap alıp arka kapağını okur gibi yapıyorum.

Regan yaklaşp omzumun üzerinden bakıyor. Başlığı okuyor. "*Sihri Canlı Tutmak: Uzun ve Mutlu Bir Evlilik İçin Püf Noktaları.*"

Gülüyor ve bu sefer ben de ona katılıyorum. Çünkü, hadi ama, ne kadar ironik.

Kitabı yerine geri koyuyorum. "Buraya kitap almaya gelmedim."

Bakışları zümrüt yeşili kravatımdan Ferragamo ayakkabılarıma kayar.

"Giysiler için gelmediğini *biliyorum*. Öyleyse beni buraya ne getirdi?"

Rose'un iki çantasının yanına gider, birini ters çevirir, içindekileri yere döker ve karıştırmaya başlar.

"Tekrar denemek." Kararlı bir şekilde ona doğru yürüdüm. "Ben de istiyorum."

Gözleri benimkilere dikildi, bebek mavisi gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Bir şans daha mı?"

Omuz silkiyorum. "Fark etmediysen, biraz sarhoş olabilirdim. Ve bu benim ilk ve tek tek gecelik ilişkim olduğu için, bunu hatırlamaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Evet, tekrar yapmak istiyorum."

"Sen delisin, Lucas Montana."

Sanki ona az önce penisimle teklifte bulunmamışım gibi, giysilerini ayırmaya devam ediyor.

"Regan, ben ciddiym."

Giysilerin ortasına çöküyor, uzun kazağı yeterince yukarı kayıyor ve kalın bacaklarının kıvrımlarını görebiliyorum. "Sadece hatırlayabilmek için benimle tekrar yatmak mı istiyorsun? Lucas, tek gecelik ilişkiler böyle yürümez. Bir ara araştı."

Sanki ben orada değilmişim gibi, bir bluzu kaldırıp inceliyor.

Onu elinden alıyorum. "Lütfen konuşabilir miyiz?"

Etrafını saran giysi yığınının başını salladı. "Otur asker, bir kıza yardım et."

Etrafıma bakıp sandalye görmeyince, yere oturmamı istediğini anlıyorum. Tamam o zaman. Pantolonumun önünü, dikişleri yırtılmasın diye biraz gevşetip, koyu renk pantolon giydiğim için şükrederek yere çöküyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Bana bir yığın giysi uzatır — Rose'un giysileri değil. "Delikli olanları ara."

Bir çift rahat pantolon alıp belinden paçasına kadar elimi soktum ve parmaklarımı ucundan dışarı çıkardım. "Böyle mi?"

"Ha ha. Çok komik." Onları inceler ve dizindeki yıpranmış deliğe parmağını sokar. "Ben *bu* tür deliklerden bahsediyordum, seni aptal. Bunları bağış yığına at." Omzunun üzerinden işaret eder. "Oraya."

indirim mağazalarından veya büyük mağazalardan alınan her şey de oraya gitsin. Burada sadece tasarımcı kıyafetleri veya tek parçalık kıyafetler satıyorum. Korumam gereken bir itibarım var."

"Ah, deli olan *benim*," diyorum, gözlerimi onun tayına kaydırarak.

"Dostum, ikinci kez geri gelen sensin."

"O konudan bahsetmişken..."

"Biliyorsun," dedi, sanki çok normal bir şey gibi, "eğer tekrar yapsak, teknik olarak tek gecelik ilişki olmaz."

Bir gömleği inceledim, beğendim, düzgünce katlayıp onun yığına koydum. "Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem."

Bana baktı. "Ben söyledim bile."

Başımı salladım. "Evet, ben de. Ama sadece Blake'e. Yani, başka kimseye söylemeyeceğim, tekrar yaptığımızı da."

"Tekrar." Sözler, sanki deniyormuş gibi ağzından çıkıyor.

"Ee, ne dersin Lucas?"

Onu soyadıyla çağırdığımda ağzının seğirmesi çok hoşuma gidiyor.

Gözleri tabak gibi açılıyor. "Ne... *şimdi* mi?"

"Tabii ki şimdi değil. Cumartesi."

Ellerini kucağına düşürdüğünde elindeki gömlek buruş buruş oldu. "Tek gecelik ilişkinin ne olduğunu anlamadığını düşünüyorum. Tek gecelik ilişkiler planlanmaz, Lucas. Plan yaparsan, buna randevu denir. Akıllı bir kadın olarak ve senin geçmişini bilen biri olarak, inan bana, seninle çıkmamak için daha iyi biliyorum."

"Haklısın. Peki planlanmamışsa, ne öneriyorsun?" Sanki suya ıslak demek zorunda kalmış gibi başını salladı.

"Hookup'lar spontane olur. Birbirinize tesadüfen ya da rastgele rastlarsınız. Öylece olur."

Bunu düşünürüm. "Peki, cumartesi günü tesadüfen karşılaşsak, bu nerede olabilir?"

"Cumartesi günü büyük planlarım var. Film maratonu."

"Sinemada mı?" diye soruyorum, *rastgele* ona rastlamak için planlar yapmaya başlıyorum.

karşılaşacağımı planlıyorum.

Bir an için, kıskançlığa çok benzeyen bir duygu dalgası içimi kaplar. "Joey kim?"

Bir an için, kıskançlığa çok benzeyen bir duygu dalgası içimi kaplar. "Joey de kim?"

"Vay canına, gerçekten pek hatırlamıyorsun. Joey, kedim."

Yavaş yavaş hatırlamaya başlıyorum. "Ah, evet. Benden nefret eden tüylü top."

Kıkırdar. "Aynen o."

Sert zeminde oturmaktan kıkım uyuşmaya başlıyor. "Sen dairesindeysen, sana nasıl tesadüfen rastlayabilirim ki?"

Omuzlarını silkiyor, sonra sanki ben bir fırsat değil de daha çok bir sıkıntıymışım gibi iç çekiyor. "Sanırım pazar günü market alışverişini cumartesi günü burayı kapattıktan sonra yapabilirim."

"Truman's mı?" diye soruyorum, onun caddenin aşağısındaki küçük dükkândan alışveriş yaptığı çok açık olduğu için.

"Söylesem, o zaman tesadüf olmaz, değil mi?"

Kafamı eğip, benimle oynuyor mu, yoksa kedisiyle televizyon izlemekle benimle sevişmek arasında hiçbir fark görmüyor mu diye merak ediyorum.

Ayağa kalkıp, az önce katladığım pantolonları ona uzattım. "Tamam o zaman, görüşürüz..." "Hayır, Lucas. Görüşülmez."

"Tamam. Şey, uh... Görüşürüz o zaman." "Evet. Görüşürüz," diyor, başını bile kaldırmadan.

Tamamen kovulmuş hissederek, çıkarken kapıdaki tabelayı inceliyorum ve cumartesi günü kaçta kapandığını not alıyorum, çünkü bana söyleme zahmetine girmedi. Onun beni izlediğini fark etmek için arkama bakıyorum. O da dönüp, gamzeli gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başaramıyor.

Yedinci Bölüm

Regan

"Tık tık," diye fısıldayarak kapıyı aralıyorum. Maddie el sallıyor. "İçeri gel."

On bir yaşındaki Gigi'nin küçük kanepede yeni doğan erkek kardeşini kucağında tutarken gördüğümde, elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

Çiçekleri ve oyuncak ayıyı diğerlerinin yanına masanın üzerine bırakıyorum. "Nasılsın?" diye soruyorum arkadaşşıma.

Maddie parlak bir gülümsemeyle "Harika" der.

"Adı Teddy," diye gururla duyurur Gigi.

Yanına yaklaşp ona bakıyorum, sadece minik yüzünü görebiliyorum, geri kalanı battaniyeye ve bereye sarılmış. "Merhaba, küçük adam." Gigi'nin omzuna dokunuyorum. "Görünüşe göre şimdiden harika bir abla olmuşsun, değil mi ufaklık?"

"Annem bezini değiştirmeme izin verdi. Çok iğrençti. Ama bir gün bebek bakıcılığı yapmak istersem, nasıl yapılacağını öğrenmem gerektiğini söyledi. Hardal gibi sarıydı ve..."

"Tamam," diye sözünü kesiyorum, en sevdiğim soslardan birinin adını sonsuza kadar mahvetmesini istemiyorum. "Bunu ayrıntılı olarak anlatmana hiç gerek yok."

Maddie odanın diğer tarafında kıkırdıyor.

Tag, elinde bir Diet Coke ile odaya girer. Maddie'ye uzatır, sonra beni fark eder. "Selam, Regan."

El sallayıp Teddy'yi işaret ettim. "Aferin. Kalıcı olacak gibi görünüyor."

Tag gülümsüyor. Ne kadar da farklı, benim büyüdüğüm Tag Calloway'den. Her şeyi, herkesi elde edebileceğini sanan kendini beğenmiş sporcu. Uzun zaman önce birlikte olduğum adam. O Tag çoktan gitti. Maddie'nin kocası, Gigi ve Teddy'nin babası olan bu adam, tanıdığım en dürüst erkeklerden biri.

"Hadi prenses," diyor Gigi'ye. "Annen ve Regan'a biraz zaman verelim. Kafeteryada çilekli dondurma gördüm."

Teddy'yi Gigi'nin kollarından ustaca alır ve bana döner. "Onu tutmak ister misin?"

Bir adım geri çekilip başımı sallıyorum. Bebek tutmam. Elbette, bazı arkadaşlarımla yıllar içinde bebekleri oldu, ama onları uzaktan hayranlıkla izliyorum. O kadar küçük ve narinler ki. Onlara zarar vereceğimden çok korkuyorum.

Tag, oğlunu Maddie'nin hastane yatağının yanındaki tekerlekli beşiğe koyar. "Görüşürüz kızlar." Karısına bir öpücük verir ve Gigi ile birlikte çıkar.

"Onu kırmazsın, biliyorsun," diyor Maddie.

Sessizce gülüyorum. "Hiç bebek tutmamış biriyle bu teoriyi denemek mi istiyorsun?"

"Gigi'ye kadar hiç bebek tutmamıştım. Bu doğal bir içgüdü."

"Bazı insanlar için olabilir. Benim için değil."

"Hadi ama. Bir gün yapman lazım. Gigi yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin." Bakışları sert.

"Bana bunu yaptıracaksın, değil mi?" Ellerimi savunma amaçlı belime koyuyorum.

Yatağın kenarına oturur ve beşiği kendine yaklaştırır. Sonra uyuyan Teddy'yi alır ve neredeyse bana doğru iterek uzatır. "Eğer çocuğunu düşürürsem ve hayatının geri kalanında daireler çizerek yürürse, sadece kendini suçlayabilirsin."

Gözleri yuvarlandı. "Kapa çeneni. Onu düşürmeyeceksin." Onu bana doğru yerleştirdi. "Başını dirseğinin kıvrımına dayayıp destekle."

Bir günlük insanı aşağıya bakarak, pes ediyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Kasımı bile kıpırdatmıyorum. Lanet olası bir heykel gibiyim, kıpırdasam bile ağlayacağından korkuyorum. Ama uyanmıyor. Birkaç saniye sonra, küçük ağzı esnemek için bükülüyor, sonra emme hareketi yapıyor ve tekrar hareketsiz kalıyor.

"Lanet olsun, çok tatlı bir çocuk yapmışsınız."

Beanie'yi geri çekerek bana onun koyu renkli ince saçlarını gösterdi. "Tag'in muhteşem saçlarını almış."

"Geri kalanı Gigi'ye benziyor." "Ben de öyle düşünüyorum."

"Tamam, artık onu alabilirsin," diyorum, Teddy'yi düşürmekten korktuğum için gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim.

Maddie kıkırdar. "Tamam. Ama bir gün sana daha fazlasını yaptıracam."

"Evet, göreceğiz."

Teddy'yi benden aldığı anda rahat bir nefes alıyorum. Ama bu rahatlama başka bir şeyle birlikte geliyor, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, zihnimin derinliklerinde bir rahatsızlık.

Yatağının ayak ucuna oturuyorum. "Bugün dükkânıma kim geldi, asla tahmin edemezsin."

Hemen söylemeyince, "Diğerleri gibi onu senden çekip çıkarmamı mı istiyorsun? Bekle... Lucas'tı, değil mi? Lucas Montana dükkânına geldi, değil mi?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. "Ne yaptığını asla tahmin edemezsin..." "Sana çıkma teklif etti."

"Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum. "Ama tekrar yapalım dedi." "Ne?" diye inanamadan soruyor.

"Tek gecelik bir ilişki olduğunu ve çok sarhoş olduğu için hatırlamadığını, bu yüzden tekrar yapmamız gerektiğini söyledi."

Maddie'nin çenesi neredeyse yatağa çarpıyordu. "Bu çok saçma." "Tamamen saçmalık."

"Onu yerine koydun, eminim. O aptala bağırdığını duymak isterdim."

Masumca omuz silkiyorum. "Şey..."

Teddy'yi beşiğine geri koyar ve bana dönerek sorar. "Bunu kabul ettiğini mi söylüyorsun?"

Yine omuz silktim.

"Ama az önce saçmalık olduğunu söyledin."

"Öyle. Bence hala Lissa'ya kızgın ve kendini daha iyi hissetmek için biriyle, herhangi *biriyle* birlikte olmak istiyor."

"Bunu yapmamalısın."

"Maddie, bu *tek* seferlik. Tamam, bir kez *daha*. O kadar."

"Eğer emin isen."

"Eminim. Kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Ayrıca sigara içiyor. Bunun beni ne kadar iğrendirdiğini biliyorsun."

O gülüyor. "Biliyorum. Tag eskiden sigara içerdi." Ağzımı kapatıyorum. "Neredeyse unutuyordum."

Sanki onun hakkında konuşmak onu çağırmış gibi, Tag ve Gigi odaya geri gelirler. Maddie'ye bakar. "Yaptı mı?"

Maddie gülümseyerek başını sallar.

Tag cüzdanını çıkarır ve ona yirmi dolar verir.

İkisini arkasından izlerim. "Neyi kaçırıyorum?"

"Teddy'yi tutabileceğimi düşünmedi," diye açıklıyor Maddie.

Gözlerimi devirip Gigi'ye, "Ailen bebek gibi," diyorum.

"Çocuklar her zaman öpücük suratları yapıp birbirlerinin popolarını sıkamazlar," der, burnunu havaya kaldırarak. "İğrenç."

Maddie, Tag ve ben kahkahalara boğuluruz.

"Birkaç yıl sonra o kadar iğrenç gelmeyecek," diyorum.

Tag gülmeyi keser. "Hatırlatma."

Teddy uyanır ve ağlar. Bu kadar minicik bir bebeğin bu kadar tiz bir ses çıkarabilmesine şaşırıyorum.

Gürültünün ortasında kapı açılır ve Patrick Kelsey, kocaman bir buket çiçek ve bir hediye çantasıyla içeri girer.

"Patty amca!" diye bağırarak Gigi onun kollarına atlar.

Patrick, Maddie'nin en yakın erkek arkadaşıdır. Onların dostluğu, Patrick'in itfaiyeci/sağlık görevlisi olarak Gigi'yi, babasının kollarından kurtardığı ve Maddie'yi yaralayan yangında geriye dayanır.

Hediye çantasını Gigi'ye uzattı. "Bu senin için, ufaklık."

Gigi'nin gözleri parlar ve sweatshirt'ü çıkarır. Üzerinde *Friends dizisindeki gibi* **"B-I-G S-I-S-T-E-R"** yazmaktadır. Altında ise **"Her zaman yanında olacağım"** yazmaktadır.

Sweatshirt'ü göğsüne bastırır. "Bayıldım!"

Patrick, Tag'i tebrik eder, Maddie'yi öper ve bana yumruk atar. Bir keresinde bana Heimlich manevrası yapmıştı ve beni kaju fıstığından kurtarmıştı.

"Naber, fıstık?" diye şaka yapıp bana göz kırpar.

"Sanırım bu küçük adamın yemek zamanı geldi," diyor Maddie, emzirme sütyenini açarak.

Kapıya doğru bir adım atıyorum. "Gitme zamanım geldi." "Hey, Regan?" Maddie sesleniyor.

Dönüyorum.

"Dikkatli ol, tamam mı?"

"Evet, anne," diyorum, sonra Gigi'ye öpücük gönderip çıkıyorum.

Hastaneden çıkarken Tag'in kardeşlerinden biri olan Jaxon ve karısı Nikki'ye rastladım. Gigi kadar büyük bir oyuncak ayı taşıyorlardı.

"Onu gördün mü?" diye sorar

Nikki. "Az önce."

"Çok tatlı, değil mi?" diyor ve kendi hafif karnını okşuyor. "Bu ufaklığın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum." Kocasına yaslanıyor. "Bu adam izin verirse on tane daha yapacağım."

Jaxon gözlerini devirir, ama hepimiz onun da bunu istediğini biliriz. Bu adam baba olmak için doğmuş.

"Görüşürüz çocuklar," diyerek eve doğru yola çıkıyorum.

Şehrin bu eski kısmının yürüyerek gezilebilir olmasını çok seviyorum. Hastane, McQuaid Circle'dan on dakikadan daha az uzaklıkta. İhtiyacınız olan her şey yürüme mesafesinde. Restoranlar, banka, kuaför ve manikür salonu, nalbur, bakkal...

Bir bakkal.

Aniden aklıma Cumartesi günü geliyor. Alışveriş yapmam ve Lucas'la karşılaşmam gereken gün.

Gergin değilim. Erkekler beni gergin yapmaz. Artık değil. Özellikle de *o* beni gergin yapmaz. Çünkü bu bir randevu değil. Nasıl görüldüğüm veya ne giydiğim önemli değil. Ama merak ediyorum. Bana söylediği şey doğru mu, yoksa tahmin ettiğim gibi Lissa'yı unutmaya mı çalışıyor? Her halükarda Maddie haklı, bu muhtemelen kötü bir fikir.

Ondan bilgi almayı planlıyorum. Bana olan ilgisi ve babamın onu mastürbasyon yaparken yakaladığı hakkında daha fazla bilgi.

Ve şimdi, onun kendini okşadığını düşünüyorum. Orada dokunacak ne kadar çok şey olduğunu ilk elden biliyorum. Söylentiler vardı. Bu kasabada bu normal. Takma isimleri vardı. En sevdiğim Mountain Montana'ydı. Hangi kız arkadaşı ya da nişanlısı dağ tırmanışıyla dalga geçiyordu hatırlamıyorum. Ya da dalga geçmiyordu... övünüyordu.

Her söylenti doğru çıktı. Adam devasa. Uzun, geniş ve sert. Neredeyse doğüstü bir yaratık.

Yüzüm kızarıyor. Zihnimde yatağımın komodininin çekmecesini karıştırıp, beş dakika içinde beni orgazma ulaştıracak oyuncacı seçerken adımlarım hızlanıyor.

Sekizinci Bölüm

Lucas

Terliyorum.

Gergin miyim? Nedenini bilmiyorum. Bu bir randevu değil ki. Tekrar deneme. Hepsi bu. Unutulan geceyi hafızama kazımak için bir yol. Sadece... sandığım kadar unutulmuş değil. O gecenin parçaları son bir haftadır aklıma geliyor. Yumuşak kıvrımları. Davetkar dudakları. Sadece sikimi sokmakla yetinemeyeceğim kadar lezzetli amcığı.

Sakin ol, evlat.

Bunun sebebi ona olan aşkım. Onun için sağ elimi yıprattığım için. Yıllardır fantezimdi. En iyi arkadaşımın yasak kız kardeşi. Sivilceli suratlı, sinir bozucu küçük kardeşine ikinci bir bakış bile atmayan yaşlı kadın.

Truman'ın marketine giriyorum. Genelde buradan alışveriş yapmam. Apartmanımın yakınında daha büyük bir süpermarket var. Burası küçük. Eski moda. The Circle'daki diğer dükkanlar gibi.

Cumartesi akşamı alışveriş için popüler bir zaman değildir. Sekiz koridorda sadece üç kişi görüyorum. Serenity Calloway, eski adıyla Donovan, caddenin karşısındaki pub'ın ortak sahibi, bir torba limonla kasada ödeme yaparken bana el sallıyor. Hastanede hemşire olan Althea Henry, sepetiyle yanımdan geçerken burnunu kıvrıyor. Benim yaşlarımda, belki biraz daha genç.

Bu kasabadaki çoğu kadın gibi o da beni boykot ediyor.

Simone'den, terk ettiğim ikinci kadından sonra Cal Creek'teki çoğu kadın beni boykot etti. Teknik olarak, sadece üç *kadını* düğün gününde terk ettim, ama bu kasabadaki insanlar teknik ayrıntılara pek aldırış etmez.

Veronica, üçüncü nişanlım, şehirliydi. Connecticut'ta bir şarap fuarında tanıştığım bir içki distribütörüydü. Geçmişimi öğrendiğinde, bana çoktan aşık olmuştu. Düğünden birkaç hafta önce terk ettiğim kişi oydu. Onu sevmediğimden değil, kaçacağımı bildiğim ve üçüncü kez aynı hatayı yapmak istemediğim için.

Lissa, dördüncü nişanlım, kim olduğumu ve neler yaptığımı çok iyi biliyordu. İlişkimiz, Avrupa'da şaraphaneleri gezmek için yaptığımız spontane bir seyahatle eğlenceli ve kolay bir şekilde başladı. Oradan, ikimizin de beklemediği bir şeye dönüştü.

Bekleniyordu. Her şeyi olduğu gibi bırakmalıydım ve evlenmemiz için ısrar etmemeliydim. O, evlenmemiş ama birbirini seven bir çift olarak yaşamaktan memnundu. Kurt ve Goldie gibi, demişti. Aşkımızı kanıtlamak için bir kağıt parçasına ihtiyaç duymayan ruh ikizleri. Keşke onu dinleseydim. Hâlâ birlikte olurduk ve ben Cal Creek'in paryası, yalnız yaşayıp ölecek bir adam olmazdım.

Üçüncü müşteri Lincoln Cruz. O ve kardeşleri köşedeki oto tamirhanesinin sahipleri. Eskiden Goodyear'dı. Maddie'nin eski sevgilisinin ailesi birkaç yıl önce satılana kadar orası onlara aitti, sonra Cruz kardeşler kaynaklarını birleştirip devasa bir kredi aldılar ve Cruz-In Oto Tamirhanesi'ni açtılar.

O da bana burun kıvırıyor. Althea'nınkinden çok farklı bir nedenden dolayı. Cruzlar ve Montanalar pek dostane değiller. Blake ve Dax arkadaş olsa da ve kız kardeşim Allie ile Dax'ın ikizi Mia ergenlikten beri ayrılmaz ikili olsalar da, ailelerimiz çoğunlukla rakiptir. Montanalar her zaman Callowayların tarafındadır ve Cruzlar ise McQuaid klanına daha yakındır.

Ancak hepimiz bir şekilde birbirimizle akraba, büyük bir soy ağacının parçalarıyız. Hatırladığım kadarıyla Lincoln Cruz benim dördüncü kuzenim.

Bu kasabada kuzenlerin evlenmesi bile olağandışı bir şey değildir. Birinci dereceden kuzenler değil tabii. Bunun yasadışı olduğundan eminim. Ama Addison Calloway, Hawk McQuaid ile evlendi – bu, iki aile arasında ortalığı karıştırmadı değil – ve onlar üçüncü dereceden kuzenler. Bana sorarsan iğrenç bir şey. Akraba evliliği yapmak istediğim bir şey değil.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dönüp, ıslak ellerini önlüğüne silen Bay Truman'ı gördüm. "Ben, şey..."

Neden bu kadar dilim tutuldu ki? "Hayır, ben sadece..."

"Çıkar ağzından, evlat."

"Sadece bu aralar ne tür şaraplar var diye bakmaya geldim."

"Cumartesi gecesi yapacak daha iyi bir işin yok mu?" Beni tanıdığı için başını sallar. Uzak köşedeki bir tabelayı gösterir. "Şaraplar şurada. Bu arada, senin şarabından da birkaç şişe var."

"Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkürler, Bay Truman."

Arkamda, bana az önce bir yalan yutturduğunu bilen bir adam gibi bakıp bakmadığını kontrol etmeden uzaklaşıyorum.

Nerede bu kız?

Belki de ona düşünmesi için çok fazla zaman verdim. İnsanlara söylediğini söylemişti. Muhtemelen Maddie Calloway ve Ava Criss'e. Bu üçü Allie ve Mia kadar birbirine bağlıdır. Eminim onu vazgeçirmişlerdir. Onu uyarmışlardır. Ben onların yerinde olsam öyle yapardım. Hatta Regan'ın benimle neden birlikte olduğunu hala sorguluyorum.

Acaba gerçekten sadece seksle mi ilgileniyordu? Her zaman ilişkiler içinde olan bir erkek olarak, bu benim aklımı başımdan alıyor.

Ama yine de, bir kızın sadece *aşağıda* ne var diye görmek için benimle birlikte olmak istemesi ilk kez olmuyor.

Bu hep kafamda takılıp kaldı. Tom Hanesworth mikro penis olduğu için alay edildiği gibi, ben de büyük penisim olduğu için alay edildim. Her şey lise yıllarında başladı, on beş yaşındayken bir yıl içinde dört inç büyüdüm, boyum değil. Soyunma odasındaki çocuklar fark etti. Onlar da ağzı laf açık kızlara söyledi, kapının önünde onu görmek için sıraya girdiler.

Lise aşkım ve neredeyse ilk karım olacak Kaitlyn, söylentileri duyunca çok korktu. Onun dokunması aylar sürdü. Yıllar sonra içime girmesine izin verdi. O kadar dardı ki, her zaman kayganlaştırıcı kullanmak zorundaydık, yoksa çok acırdı.

Üçüncü sınıfa geldiğimde, birkaç lakabım vardı. Zavallı Hanesworth, Tom Thumb olarak adlandırılırken, ben Long Dong Lucas'ın çeşitli versiyonlarıyla onurlandırıldım. Meat Stick Montana. Ya da Simone'dan sonra hayatım boyunca bana yapışan lakap: Giganta Montana.

Büyük bir penise sahip olmanın artıları ve eksileri var, tıpkı büyük göğüslü kadınlarda olduğu gibi. İkimiz de koşmakta zorlanıyoruz. Asla komando gibi dolaşamam, yoksa penisim sarkıp her adımda uyluklarıma çarpardı. Bir de şu var, şu anda olduğu gibi, bir kadın beni penisim için mi yoksa kişiliğim için mi seviyor diye merak ediyorum. Ve tabii ki en büyük dezavantajı: oral seks. Nadiren iyi bir oral seks yapıyorum. Çok büyük olduğum için kadınlar boğuluyor. Çeneleri geniş açmaktan yoruluyor. Artık onsuz yaşamaya alıştım.

Prezervatifler de bir sorun. Her zaman kendiminkini taşımak zorundayım. Kadınların nadiren bana uyan bedeni olur. Çok küçük prezervatifler, dar bir balıkçı yaka giyiyormuşum gibi hissettiriyor. Kayma veya yırtılma ihtimalinden bahsetmiyorum bile.

Ve tüm erkek iç çamaşırları vücut yapısını dikkate almaz. Pantolonlar da öyle. Dikkatli seçmem gerekiyor. Dar kot pantolonlar sorun olabilir. Bir de kadının içine sığma sorunu var.

Bu yüzden mi yeniden denemek istedim? Çünkü nasıl bakarsanız bakın, birlikte olduğum tüm kızlar arasında Regan Lucas en uygun olanı gibi görünüyor.

Beni kabul edişi, mükemmel bir çift eldiven bulmak gibiydi.

"Affedersiniz," diye şarkı söyler gibi bir kadın sesi duyuldu ve bir el önümdeki şarap şişesine uzandı.

O sesi tanıyorum. Ve o eli. Kendimi sertleşmekten alıkoymak için Jedi zihin hileleri yapmam gerekiyor. Çünkü benim gibi asılı durduğunda, yarı sertleşmiş bile olsa dikkat çekersin. Ve kimsenin, geçen hafta kabullendiğim şeyi düşünmesini istemiyorum: onca yıldan sonra bile, Regan Lucas'a hala deli gibi aşık olduğumu.

Dokuzuncu Bölüm

Lucas

Gülümsemeden, sanki rolünü oynuyormuş gibi, Montana Winery şaraphanesinin bir şişesini alır, etiketi okur ve yüksek sesle düşünür: "Acaba bu şarabın tadı güzel midir?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle." Şişeyi ondan aldım. "Bu, tam gövdeli şaraplarımızdan biri."

"Mmm. Sen de öyle mi seversin? Tam gövdeli mi?"

Şarap rafına bakarak birbirimize bakmıyoruz, ikimiz de bu rastlantısal bir karşılaşma gibi davranıyoruz. Bu oyunu seviyorum. Çok seviyorum.

Sonunda dönüp gözlerimi baştan aşağıya gezdiriyorum. Vücuduna tam oturan, yetmişlerin psikedelik hippie filmlerinden çıkmış gibi görünen bluzunun altında kıvrımları elektrik gibi. Bluz, dış uyluk ve dizlerinde özenle yerleştirilmiş yırtıklar ve baldırlarını çevreleyen daha da yıpranmış firfırlarla süslenmiş, yıpranmış çan şeklinde paçalı kot pantolonun içine sokulmuş. Ağzım sulanıyor. "Tam da böyle seviyorum."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ne kadar doğru olduklarını fark ediyorum. Bir anda, önceki tüm kız arkadaşlarım, sanki retro tarzı bir oyuncak lensinden bakıyormuşum gibi gözümün önünden geçiyor. Hepsi de inceydi. Hatta minyon bile denebilir. Güzel, elbette. Hatta seksi. Ve çoğu yeterince donanımlıydı. Ama tanrım, bazılarının yatakta ikiye kırılabileceğini düşünmüştüm.

Regan'la birlikte, kafamda bambaşka bir film akıyor. Ona yapmak istediğim şeylerin ve bunu yapmak için kullanacağım tüm yöntemlerin resimleri. Eskiden mastürbasyon yaparken hayal ettiğim fantezilerden çok daha cesur fanteziler.

Benim ateşli bakışlarım ve açıkça onu bir nesne gibi görmem karşısında bile kıpırdamıyor.

"Bazı erkekler, tam gövdeli şarabın ağırlığı ve yoğunluğundan rahatsız olurlar, bu yüzden daha hafif olanları tercih ederler."

"Tam tersine. Ben tam tersini savunuyorum. Hafif gövdeli şaraplar daha düşük kaliteli olarak değerlendiriliyor. Daha az karmaşık, dolgunluk ve derin lezzetten yoksunlar." Serbest elimi uzatıyorum. "Regan Lucas, seni görmek ne güzel."

Şimdi o kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsüyor ki, yumuşak yuvarlak yüzü neredeyse ikiye bölünüyor. Kolunu uzatıp elini elime koyuyor. "Düşünsenize." Bay Truman yanımdan geçerken elini çekiyor. Sonra gözlerini kısıyor. "Aslında, son görüşmemizi hatırlamakta zorlanıyorum."

"Hey, dur bakalım," diye fısıldayarak yaklaşıyorum. "Benim sözlerimi çalmayın."

Ayrıca, bazı şeyler hatırlamaya başladım." "Oh, o zaman tüm bunlar gereksizmiş."

Uzaklaşacakmış gibi dönüyor.

"Bekle," derim arkasına. "Hala doldurulması gereken bazı boşluklar var."

Düşünür gibi hareketsiz kalır, sonra hafifçe döner, şakacı ifadesi bana hala oyun oynadığını gösterir. "Almam gereken birkaç şey daha var." Yanındaki sepeti gözden geçirir. Ben fark etmemiştim bile. Gerçekten alışveriş yapıyor. "Seni görmek güzeldi, Lucas." Arkasını dönüyor, listesine bakıyor ve mırıldanıyor, "Prezervatifler nerede acaba?"

"Onları ben hallederim," diye kulağına fısıldıyorum geçerken.

Elimde şarapla, mağazanın tek kasasına yöneliyorum. Kasada Bay Truman'ın karısı var. Şişeyi tararken tuhaf bir şekilde bana bakıyor, sonra da bana. "Sen Lucas Montana'sın."

"Evet, hanımefendi, benim."

"Şaraphanenizde bunlardan sonsuz miktarda yok mu? Neden perakende fiyatından almak istiyorsunuz?"

"Şarap acil durumu," diyorum.

"Ahh." Hala şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Peki, afiyet olsun." "Oh, öyle yapacağım."

Dışarıda bir sigara yakıp binaya yaslanarak beklerken dünyayı seyrediyorum. Beklemem gerekiyor, değil mi? Bu konuda konuşmadık. Belki benimle görülmek istemiyordur. Geçen sefer geç olmuştu. Kimse dışarıda yoktu. Ama şimdi The Circle'da insanlar yürüyor. Çocuklar kaldırımında koşuşturuyor. Birkaç çift el ele tutuşmuş akşam yemeğine gidiyor ya da geliyor.

Caddenin karşısında, Hawk McQuaid dondurma dükkanından çıkıyor, kızı bir kalçasında oturmuş, elinde yaladığı külahın yapışkan kalıntıları damlıyor. Hawk beni görünce çenesini kaldırıyor. Komşuluk gereği, ben de aynısını yapıyorum.

Onun uzaklaşmasını izliyorum. Eğer tüm ilişkilerimi mahvetmemiş olsaydım, o benim yerimde olabilirdim. Lanet olsun, Kaitlyn ve ben liseden sonra planladığımız gibi evlenseydik, şimdi bir sürü çocuğum olabilirdi.

Başarısız nişanlarımla ilgili tüm kötü düşünceler aklıma gelmeye başlarken, Regan elinde iki poşetle marketten çıkar. Elimde tuttuğum şarap şişesine bakar. "Aldın mı? İşten bir tane getirebilirdin, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Neden yanımda bir tane olsun ki? Sonuçta *bu* bir kaza." Sokağın aşağısındaki dükkânını işaret ederek başımı sallıyorum. "Benimle yürümek seni rahatsız ediyorsa, ben önden gideyim." Sigaramdan bir nefes çekiyorum.

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil, Lucas." Sigaramı izliyor. "Beni rahatsız eden şey *o*. İçmek zorunda mısınız?"

Sigara izmaritini yere atıp ayakla ezdim. "Merak etme, şarabın tadı sigaranın tadını bastırır."

"Yani gerçekten şarap *içeceğiz*? Sadece gösteriş için değil mi?"

Gülüyorum. "Regan, tek gecelik ilişkilerde uzman olmayabilirim, ama çoğunun alkol yüzünden olduğunu eminim."

Kıkırdar. "Haksız sayılmazsın."

Çantalarını taşımayı teklif ediyorum ama izin vermiyor. Kırılmamalı mıyım, kırılmamalı mıyım, emin değilim. Ama bu, onun bu ilişkiyi daha ileriye götürmek gibi bir niyeti olmadığını gösteren bir işaret daha. Akıllı bir kadın olarak, böyle düşünmesi çok mantıklı.

Sokağın bu tarafında kimseyi geçmiyoruz, ama diğer tarafta birkaç aile dolaşıyor. Regan'a bakıyorum, herhangi bir tepki var mı diye, mesela bizi görenlerin dedikoduları yaymaması için aramızda mesafe bırakıyor mu diye. Ama yok. Bu, insanların ne düşündüğünü umursamadığını söylerken doğruyu söylediğini düşündürüyor. Ama yine de, kıyafetlerine bakınca şaşırıyorum. Onun kadar çılgın giyinen biri, başkalarının ne düşündüğünü umursamaz.

Kapısının hemen dışında, anahtarları almak için elimi uzatıyorum.

"Açık," diyor, etrafımdan dolanıp arkasıyla kapıyı iterek içeri giriyor.

İçeri girince soruyorum, "Kapını kilitlemedin mi?"

"Hayatın boyunca nerede yaşadın? Ben burada, insanların birbirine saygı duyduğu Calloway Creek'te yaşıyorum."

"Ama geceleri kilitlemiyorsun, değil mi?" Omuzlarını silkiyor. "Hatırladığımda kilitliyorum."

"Regan." Onu sert bir bakışla uyardım. "Şehirden o kadar da uzak değiliz. Dışarıda hala çok kötü insanlar var. Ve sen güzel, bekar bir kadınsın."

"Kendini savunmayı bilen."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Birkaç yıl önce öğrendim. Neyse, al" — sonunda çantaları uzatır — "kollarım ağrıyor."

"Hepsini ben taşırdım, Regan."

"Biliyorum." Dönüp ellerini beline koyar. "İnsanların ne düşündüğü umurumda olmayabilir, ama bazen ateşe benzin dökmek en iyisidir, anlarsın ya?"

"Haklısın."

Merdiven kapısını açar ve ben de onu takip ederim.

Yarı yolda bir anım canlanıyor. "Geçen gece merdivenlerden düştüm mü?"

O gülüyor. "O yakışıklı yüzünü neredeyse yeniden düzenleyecektim." Canlanıyorum. "Beni seksi buluyorsun, ha?"

"Yakışıklı dedim. Arada fark var."

Dairesine girer girmez, çılgın kedisi göründü. Kedinin selamını baldırına sürtünerek karşıladı, sonra bana baktı ve diğer yöne koştu.

Kız kıkırdar. "Hâlâ seni seviyor galiba."

Doğruca mutfığa gidip çantaları tezgahın üzerine bırakıyorum, birkaç şarap kadehi bulup şarabı açıyorum ve o market alışverişlerini yerleştirirken şarabın havalanması için bekliyorum.

Elinde bir paket makarna tutuyor ve bana bakıyor. "İki kişi için yeterince almadığımı fark ettim, çünkü bu..."

"Bu bir randevu değil," diye bitiriyorum, yanına yaklaşıp saçlarını omzunun arkasına atıyorum.

Elinden kutuyu alıp kiler dolabına koyuyorum, etrafa bakınıyorum, birkaç kraker buluyorum, sonra buzdolabını açıp bir paket peynir çıkarıyorum. İki şeyi de havaya kaldırıyorum. "Bu yeter. Şarapla iyi gider."

Bir bıçak bulup peyniri dilimledikten sonra, peyniri koymak için küçük bir tabak arıyorum. Krakerleri ve peyniri, balık şeklinde ve gökkuşağı renklerinde plastik bir servis tabağına yerleştiriyorum. Servis tabağı

ona çok benziyor. Sonra lavabonun altında temizlik malzemeleri arıyorum ve tezgahın tamamını temizliyorum.

"Oturalım mı?" diye soruyorum, tepsiyi elimde, kanepesini işaret ederek.

Bardakları ve şişeyi alır ve mutfağın uzantısı olan, evi tek bir büyük oda haline getiren oturma odasına geçeriz. Kedisi kanepenin arkasından başını çıkarır. Bana taze et arayan bir kedi kasabıymışım gibi bakar.

"Günün nasıl geçti?" Şarabı doldurup ona bir bardak veriyorum ve bir parça peyniri ağzıma atıyorum.

"Ben laf kalabalığı seven biri değilim, Lucas. Ayrıca, buraya bunun için gelmedik. Ama merak ettiğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Babam seni o halde yakaladığında ne olduğunu gerçekten çok merak ediyorum."

Gülerek cevap veriyorum. "Bu yüzden mi kabul ettin?

Meraktan mı?" Omuzlarını silkiyor ve bunun gerçekten nedeni olup olmadığını merak ediyorum.

Şarabımı alıp arkama yaslandım ve ayaklarımla ayaklarını sehpaye koyup ayak bileklerimi çaprazladım. Böyle bir hikaye kesinlikle rahatça oturup dinlenmeyi gerektiriyordu.

Birkaç peynir küpü alır, kanepenin köşesine kıvrılır ve beni bekleyerek izler.

"Hikayeyi doğru anlatabilmem için baştan başlamak lazım. Ortaokuldayken, muhtemelen ilk kasık kıllarım çıkmaya başladığında, kasaba panayırındaydım ve kum havuzunda voleybol oynayan muhteşem bir esmer kız gördüm."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "O kasaba panayırlarını hatırlıyorum. Onlara ne oldu?"

"Sanırım hala yapılıyor. Biz sadece büyüdük."

Bana tuhaf bir şekilde baktı, sanki büyüdüğümüz için hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Neyse, sen o zamanlar liseye giden, çok çekici bir kızdın, ama o dar şortunu gördüğümde ilk kez ereksiyon olduğumdan eminim. Ya da belki de giydiğin tişört yüzündendi. Üzerinde '*Büyük topları severim*' yazıyordu. Voleybol tişörtüydü, ama o yaşında bile çift anlamını anlamıştım."

"Ne giydiğimi hatırlıyor musun?" diye şaşkınlıkla soruyor.

"Tabii ki hatırlıyorum. Regan, o görüntün yıllarca mastürbasyon yaparken aklıma gelen tek şeydi."

Çenesi gevşer. "Yıllarca mı?"

"Ryder ile arkadaş olmamın sebebi buydu. Onun arkadaşı olursam sana daha yakın olabileceğimi düşündüm. Ve işe yaradı. Ben birinci sınıftayken sen son sınıftaydın ve bizi ailenin Nissan'ıyla gezdiriyordun."

"Aman Tanrım. Hatırlıyorum. Seni futbol antrenmanına götürmekten nefret ederdim. Tribünde oturup matematik ödevimi yapardım."

"Biliyorum. O yıl takıma giremediğimi neden sanıyorsun? Kız voleybol takımının seksi kaptanına bakmakla meşguldüm. Ama sen bana bir kez bile bakmadın, bu da beni çok kızdırdı."

Kız kıkırdar. "Üzgünüm. Matematikten B+ aldım, yani değdi." "O yaz, ailen beni plaj tatiline davet etmişti." "Evet. Ava da oradaydı."

"Öyle miydi? Hatırlamıyorum," diye şaka yapıyorum. "Tek görebildiğim sendin. Bir öğleden sonra banyodayken pencereden dışarı baktım ve seni gördüm, arka terasta minik kırmızı bikinili güneşleniyordun. Kendimi tutamadım ve o andan itibaren mastürbasyon yaparken hayal edeceğim görüntünün bu olduğunu biliyordum."

"Ama sonra baban seni yakaladı, değil mi?"

O korkunç anı hatırlayarak başımı sallıyorum. "Hala hayatımın en korkunç anı."

Kıkırdar ve bir yudum alır.

"Beni baştan aşağı süzdü, pantolonum aşağıda, elim sertleşmiş penisimde, sonra pencereden dışarı baktı ve seni gördü." Elimini çeneme götürdüm. "Tanrım, Regan, beni yere yapıştıracak sandım."

"Vurmadı mı?"

"Daha kötüsü. Kızını düşündüğümde bir daha asla kendine dokunmayacağımı söyledi, çünkü dokunursam tek göreceğim şey *onun* yüzü olacaktı. Sonra iki adım yaklaştı, pantolonumun hala aşağıda olduğunu umursamadan, sert ifadesini gösterdi - o ifadeyi bugün bile hatırlıyorum, alnındaki küçük yara izini bile - ve dedi ki, 'Lucas Montana, göreceğin şey bu olacak. Her lanet seferinde.'"

Regan'ın eli ağzına uçtu. "Babam *lanet olası* dedi mi?" "Dedi."

"Babamın küfür ettiğini hiç duymamıştım. Bir kez bile. Annemle babam hep çok tutucu ve gelenekçi insanlardı."

"O gün söyledi. Ve lanet olsun, işe yaradı. Bir daha asla yapamadım. Seni düşünmeye ve sertleşmeye başladığım her lanet seferinde, onun yüzü zihnimin ortasında beliriyordu. Onun açısından dahice bir hamleydi, yıllardır süren Regan Lucas mastürbasyon serisini etkili bir şekilde sona erdirdi ve

eğer bir gün çocuklarım olursa hatırlayacağım bir taktik. Beni senden mahrum etmesine rağmen, bu konuda ona saygı duymak zorundayım."

O, ilgiyle öne doğru eğildi. "Sonra ne yaptın? Yani, sen..."

"Merdiven korkuluğunu
cilaladım mı?" Yanakları
kızardı.

"Hayatıma devam ettim sanırım. Sen üniversiteye gittin, ben de Kaitlyn Carmichael ile birlikte oldum."

O başını sallar. "İlk nişanlın."

"O."

"Yani beni bir daha o şekilde düşünmedin mi?"

"Bu haftaya kadar hayır. Ama inan bana, cuma gecesinden sonra, gözümün önüne gelen tek yüz *seninki*."

"Yine mi? Yani..." Bakışları kucağıma kayar. Zaten sertleştiğimi görebildiğinden eminim.

"Bu hafta seni hayal ettim mi diye soruyorsun, Regan?" "Belki de."

Bardağımyı yere koyup kanepeden atladım ve onun üzerine eğildim. "Sana ne düşündüğümü *göstereyim* mi?"

Nefesi kesildi. Beni itti, kalktı, elimi tuttu ve yatak odasına doğru çekti.

Evet, lanet olsun.

Onuncu Bölüm

Regan

Onu yatak odasına geri sürüklerken gülüyor. Tabii ki gülüyor. Sonuçta, bunu en son yaptığımızdan beri yaşadığım altı orgazmın hepsinin ilham kaynağı o. Bunu başarırsam, ilham kaynağım daha da artacaktır.

Yatak odamın eşiğinden geçerken, koridorun karşısını işaret ediyor. "O kapının arkasında ne var?"

"Yatak odası. Ya da öyle olmalıydı, ama ben onu dolaba çevirdim."

Gülüyor. "Tabii ki yapmışsın. Eminim senin çılgın tayt koleksiyonun benim kravat koleksiyonumdan daha etkileyicidir."

Kıkırdayarak ışığı kapatıp onu yatağın ucuna çekiyorum. Elimini bırakıp gözlerimin içine bakıyor ve tişörtümün kenarını kot pantolonumdan çıkarıyor. Ortalama bir kadından daha uzun boylu olsam da, o hala benden çok daha uzun ve tişörtümü kolayca başımdan çıkarıyor.

Gömleği yere atıyor ve göğüslerime bakıyor. Büyük göğüslü kadınların seksi iç çamaşırı seçenekleri daha sınırlıdır. Ama bunun olacağını önceden bildiğim için, koleksiyonumdaki birkaç pahalı parçadan birini çıkardım. Günlük sütyenlerim kadar destekleyici değil ve askıları omuzlarımı kesiyor, ama bazen buna değer.

Göğüslerime bakışları... Bu kesinlikle o anlardan biri. "Özür dilemeliyim," diyor, neredeyse salya akıtarak. "Sanırım "Dün buraya yeterince dikkat etmedim." Arkamdan uzanıp sütyenimin kopçalarını açıyor ve F beden göğüslerimi saten esaretinden kurtarıyor. "Bir daha aynı hatayı yapmayacağım."

Anında, büyük elleri göğüslerimi kapladı — masaj yapar, yoğurur, okşar — özellikle meme uçlarıma dokunduğunda, içimi zevk dalgaları sarar.

"Harika görünüyorlar." Başını eğip dilini meme ucuma değdiriyor. Sonra meme başımı ağzına alıp ilk kez emzirilen bir bebek gibi emiyor.

Bu fırsatı değerlendirip parmaklarımı onun her zaman kusursuz saçlarında gezdiriyorum. Kardeşlerinin aksine, Lucas'ın saçlarında asla dağınık bir tel yoktur ve şimdi bunun nedenini anlayabiliyorum

nedenini anlıyorum: saç jölesi. Parmaklarımı sert tellerin arasında gezdiriyorum, saçlarını olabildiğince dağınık hale getirmek için kararlıyım. Bunu kendimi memnun etmek için mi yoksa onu kızdırmak için mi yapıyorum?

Önemli değil. Çünkü farkında değil gibi görünüyor. Biraz... dalgın.

Hafifçe ısırıldığında, ben çığlık atıp geri çekildim, bu acıyı sevip sevmediğime karar vermeye çalışıyordum. "Az önce beni *ısırdın* mı?"

"Üzgünüm. Bazı kızların bunu sevdiğini duydum." "*Duydun* mu?"

Omuz silkiyor. "Hiç denemedim."

Bu beni derinden sarsıyor. Bildiğim kadarıyla en az yarım düzine kadınla birlikte oldu, çoğu uzun süreli ilişkilerdi. Uzun süreli ilişkilerde çiftler yeni şeyler denemez mi?

"Oh. Şey, henüz karar vermedim."

O gülümsedi. "Anlaşıldı. Şimdi çıplak olabilir miyiz?"

"Yarisına kadar soyundum sayılır..." Davetkar bir şekilde kollarımı açtım.

Kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve fermuarını indiriyor. Oturuyorum, topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve pantolonumu çıkarmama yardım ediyor. Pantolonum oldukça dar ve onun odanın diğer ucuna uçup kıcının üstüne düşmesini istemiyorum. Gerçi şimdi düşününce, oldukça eğlenceli olabilir.

"Şimdi sen." Gözlerim onun kasık hizasında ve o devasa şişkinlikten gözlerimi alamıyorum.

Gömleğinin düğmelerini açmadan gömleğini çıkarıp başının üzerinden kaldırdığında, ereksiyonunun ucuna bakmadan edemiyorum. Çünkü pantolonunun üstünden dışarı çıkmış durumda. *Aman Tanrım, vay canına!* Ya benim bakışlarımı fark etmiyor ya da buna o kadar alışmış ki, onun için hiçbir anlamı yok.

Ayakkabıları ve çorapları bir anda çıkar. Sonra pantolonu ve boxer şortu da tek hamlede atılır. Tekrar dik durduğunda, penisi alt karın kaslarına çarpar, sonra geri sekerek ters bir sarkaç gibi ileri geri zıplar.

Aman Tanrım, o şey içimde miydi?

Yutkunup kendimi tamamen yatağa kaydurdım, vajinanın bu büyüklükteki penisleri alabilme kapasitesine hayret ettim. Ama kadınlar onlardan bebekleri çıkarıyorlar, o yüzden şaşırmamam gerek. Sanırım daha çok acımamasına ve aslında hoşuma gitmesine şaşırdım. Hoşuma gitti, değil mi?

David'den beri, kendi kontrolüm altında, kendi elimle yapmadığım hiçbir şeyden zevk almakta zorlanıyorum.

Regan, şimdi o yılanı düşünmenin sırası değil.

Lucas yanımda yatakta oturuyor ve çıplak vücuduma bakıyor. "Bu sefer daha uzun süre dayanacağıma söz veriyorum."

Dirseklerimin üzerine kalkarım. "Bunu nasıl bilebilirsin? O hapları falan mı aldın?"

"Hayır, ön hazırlık yaptım." Şaşkınlıkla gözlerimi kısıncı, "Bilirsin, daha önce bir tane sıktım, böylece ergenlik çağındaki azgın bir çocuk gibi patlamam."

Kendimi tutamıyorum; inanamayan bir kahkaha atıyorum. "Ciddi misin?"

O da benimle birlikte güler. "Beni yargılayacak mısın diye düşünmeden böyle saçma sapan şeyler konuşabilmek güzel. Tek gecelik ilişkinin avantajları sanırım." İki parmağımı kaldırırım. "İki, ama kim sayıyor ki? Ve katılıyorum.

Ama

Lucas, dürüstlük ile fazla bilgi vermek arasında ince bir çizgi var."

Karın kasları sessiz bir kahkahayla titrer. "Sanırım mastürbasyon alışkanlıklarım hakkında istediğinden çok daha fazlasını biliyorsun, ha?"

Elimi onun penisine götürüyorum. "Yani şimdi bunu yapabilir miyim?"

Gözleri kısaca kapanır ve başı omuzlarının üzerinde süzülür gibi olur. "Oh, tabii ki."

Elimle onu tamamen kavrayamıyorum ama o umursamıyor gibi görünüyor. Elimden geldiğince onu pompalarken, bir an için bir kadının o şeyi ağzına nasıl sığdırabildiğini merak ediyorum. *Ben yapabilir miyim? Yapmak ister miyim?*

"Siktir, çok iyi," diye inliyor, bir iki dakika onu okşadıktan sonra. "Yine senin sıran."

Sırt üstü uzanıyorum ve o bacaklarımı ayırıyor, ıslak kıvrımlarımın boyunca parmağını gezdirip sonra içime sokuyor.

"Sadece yakışıklı değil, seksi olduğumu da itiraf et."

Ona deliymiş gibi bakıyorum.

"Hadi Ray, beni seksi bulduğunu söyle. Biliyorum, buluyorsun. Amcığın yalan söylemez."

Uyluklarım birbirine sıkışıyor. Sözleri ve alçak, hırıltılı ses tonunun birleşimi, karnımda daha önce hiç hissetmediğim bir titreme yaratıyor.

Bana *Ray* dediğini fark ettim. Kimse bana öyle demiyor. Ortaokulda çok erkeksi geldiği için ısrarla öyle çağrılmamı istediğimden beri kimse bana öyle demiyor. Ama, aman Tanrım, o söylediğinde, sanki seks yapıyormuşuz gibi. Dudaklarında büyük, ıslak, sulu bir lolipop var. Bu yüzden onu düzeltmeye zahmet etmiyorum.

"Söyle," diye emrediyor.

"Sen çok seksisin, tamam mı? Tanrım."

Gülümsüyor, sonra başını eğip beni yalıyor.

Bir erkeğin bir kadına yapabileceği en güzel şeylerden biri, onu yalamaktır. Arkadaşlarımla konuşurken, erkeklerin benim gibi kilolu kadınların o bölgesine, ince arkadaşlarımdan aldığı kadar sık dokunmadıklarını fark ettim. Şimdi acaba benim bedenimden mi kaynaklanıyor diye merak ediyorum. Belki de sorun bende. Onlara istemediğimi hissettiren bir hava mı yayıyorum?

Vibe olsun ya da olmasın, Lucas orada olmakta kararlı görünüyor ve ben de onu uzaklaştırmak gibi bir niyetim yok. Aslında o kadar iyi hissettiriyor ki...

Aman Tanrım, gerçekten olacak mı?

... Hayır, sanmıyorum.

... belki.

... ah, lanet olsun.

Sayamayacağım kadar çok kez yaptığım gibi, hareketleri yapıyorum, sesler çıkarıyorum, vajinal kaslarımı sıkıyorum ve kalçalarımı sallıyorum. Sonra, hareketsiz kalıyorum.

"Lanet olsun, kadın." Ayağa kalkıyor, dudakları loş ışıktan parlıyor. Yüzümden suçluluk duygusunu gizlemeye çalışıyorum. "Prezervatif?"

"Hemen getiriyorum."

Yataktan atlar ve birkaç saniye sonra paketin yırtılma sesini duyarım. Ben daha önce prezervatif almayı teklif ettiğim konuşmayı hatırlarken, o prezervatifi takar. *Onun gibi erkekler için özel boyutlarda prezervatif var mı acaba?*

"Yalan söyledim," diyor, yatağa geri dönüp üzerime eğiliyor. "Uzun sürmeyecek."

Kıkırdayarak uzanıp kalçalarını tutuyorum, içeri girmesini teşvik ediyorum.

Kolayca içeri giriyor. Geçen seferkinden çok daha kolay. Acaba o da fark ediyor mu? İçeri girip çıkarken, her itişinde zevk inlemeleri daha sık ve daha yüksek oluyor.

Ben de biraz inliyorum. Gerçekten iyi hissettiriyor, ama kendimi daha fazlasını alabileceğime inandırmıyorum.

Boşalırken dirsekleri kilitleniyor, dalgaların üzerinde sörf yaparken yüksek sesle inliyor. Başı öne düşüyor ve yana yuvarlanıyor, ağır ağır nefes alıyor.

Onu ne kadar süre orada yatırıp sonra kovup kendime ihtiyacım olan rahatlamayı vereceğim? Çünkü yatak fabrikasındaki yaylar kadar gerginim.

Derin bir nefes alır. "Teşekkürler." "Rica ederim."

Başını kaldırır. "Regan?"

"Mmm?"

"Numara yaptın, değil mi?"

On birinci bölüm

Lucas

"Ne? Hayır..."

Hafifçe yüzünü çevirir. Yalan söylüyor.

"Geçen sefer de numara yaptın." Ona hafifçe dürtüyorum.

"Yargılamıyorum, unutma. Burada kendimiz olabiliriz."

Elini yüzüne kapatarak utancını gizler. "Tamam, evet." "Nedenini sorabilir miyim?"

Çılgınca gülüyor. "Ne kadar vaktin var?"

Prezervatifi atıp yastıklarından birine uzanıyorum. "Şanslısın, çok var."

Kolunu başının yanına indirip üzerine bir çarşaf çekiyor. "Çok sarhoş olduğun için hatırlamayacağını düşündüm. Yoksa beni yatağa geri çekmek için numara mı yaptın?"

"İlk başta pek hatırlamıyordum. Her şey bulanıktı. Yavaş yavaş geri geldi ama içimde bir his vardı. Senin numara yaptığını hissediyordum."

Derin bir nefes aldı. "Bunu mükemmel bir şekilde yaptığımı sanıyordum."

"Tamam, vay canına." Dönüp dirseğime yaslanıyorum. "Seni taklit eden tek kişi ben olmadığımı bilmek beni daha iyi mi hissettiriyor, yoksa daha kötü mü, emin değilim."

"Üzülecek bir şey yok. Bazı kadınlar zorluk çeker."

"Anlıyorum. Ama neden bize ulaştığını düşündürdün ki? Bize bir şans vermezsen, asla gerçekleşmez."

"Erkekler anlamıyor." Başını salladı. "Bir noktaya geliyorsun, kafanın içinde kayboluyorsun. Çok fazla düşünüyorsun. Boşalacak mıyım? Neden bu kadar uzun sürüyor? Sıkılıyor mu? Ve o noktaya geldiğinde, iş bitti demektir."

"Yani hiç denemiyorsun? Yeni erkeklerle bile?"

"Denemedim değil." Burnunu çekerek gülüyor. "Umudumu çoktan kaybettim."

İnan bana, böyle daha kolay."

"Yani hiç olmadın mı?" Kafam almıyor. O otuz beş yaşında.

Eğer hiç yaşamamışsa ne yazık.

"Yaptım. Eskiden bazen yapardım. Nadiren. Asla gerçek seks sırasında değil, ama oldu. Ama on yıldan fazladır yapmadım."

"On yıl mı?" Ben birden ayağa fırlayarak, loş ışıktaki ona baktım. "On yıldan fazla bir süredir orgazm olmadın mı?"

"Oh, çok yaşadım. Sadece erkeklerle değil."

Ellerimi çeneme sürüyorum. "Kahretsin." Alnındaki saçlarını elime alıp düzeltiyorum. "On yıl önce ne oldu da her şey değişti?"

"Aslında on üç yıl önceydi. Adı David'di."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "David mi? David kim lan?" diye düşündüm. "Wheeler mı?"

Kafasını sallar. "Onu tanımıyorsun. Üniversitede tanıştım." "Kimdi o?"

Gözleri kısaca kapanır. Bu çok anlamlıdır. "Hiç kimse."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum. Sana zarar verdi mi?"

Cevap vermedi. Koluna sertçe ama nazikçe dokundum. "Regan, sana zarar verdi mi?"

"Senin düşündüğün şekilde değil."

"Başka tür acılar da var, Regan. Sadece yumruk atmakla bitmeyen türden."

Kız başını salladı, gözleri yine kapandı. "O zaman, evet, sanırım o da acı verdi." Benden uzaklaşarak yattı. "Giderken şarabı kapat da. Boşa gitmesin, yazık olur."

İşte bu. Beni yine kovuyor. "Tabii."

Yataktan kalkıp hızla giyinip diğer odaya geçiyorum, aklım sürekli David'de ve onu bu duruma sokmak için ne yapmış olabileceğinde.

Şarabı tıkadım, peynir tabağını kapattım ve kaldırdım, sonra tıslama sesine döndüm.

Lanet olası kedisi. Bu yaratık benden nefret ediyor.

"Joey, değil mi?" diyorum. Boyumdan hoşlanmadığını düşünerek çömeliyorum. "Arkadaş olabiliriz, değil mi?"

Kanepenin arkasından hızla çıkıyor, gözlerini benden ayırmadan Regan'ın yatak odasına fırlıyor.

Ne anlamı var ki? Bu geceden sonra o kediyi bir daha görmeyeceğimden eminim.

Çıkarken, sandalyelerin arkasına atılmış, onun giydiği o çılgın taytlardan birkaç çiftine gözüm takılıyor.

Elimi kapı koluna koyarken arkama bakıyorum ve buranın son kez geldiğim yer olduğunu düşünmek beni çok üzüyor.

Eve kadar yol boyunca onu düşünmekten kendimi alamıyorum. On üç yıldır numara yapıyormuş. Neredeyse tüm yetişkin hayatı boyunca. Seks sevmiyor mu? Hayır, imkansız. İslanmıştı. Hem de çok ıslanmıştı. O kadar ıslanmıştı ki, yağlamaya gerek duymadığım birkaç kadından biriydi. O da istiyordu. Çıkardığı seslerin *hiçbiri* numara değildi. Göğüslerini emdiğimde çıkardığı sesler. Klitorisini ağzıma aldığımında. Parmaklarımı içinde kıvırttığımında.

O orgazm olabiliyor. Bunu kendisi itiraf etti. Yani fizyolojik bir sorun yok. Psikolojik bir sorun, kendi dediği gibi kafasında. Çok yazık, çünkü kadınlar yaşlandıkça seksten daha fazla zevk aldıklarını duymuştum. O, en güzel yıllarına girmeli. Bunların tadını çıkarmalı.

Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.

Arabamda yüksek sesle gülüyorum, bunun kafamda ne kadar aptalca geldiğini düşünerek. Ona orgazm olmayı öğretemem ki.

Kasabanın tek trafik ışığında durup kararan gökyüzüne bakıyorum.

Yoksa yapabilir miyim?

Işık yeşile dönünce, gaza basıp evime geri döner ve bir plan yaparım.

On ikinci bölüm

Regan

Yatakta dönüp geriniyorum. Joey, onu ezmek üzere olduğumda şikayet ediyor.

Gülüyorum. "Daha hızlı olmalısın."

Kedi kumuna gitmek için koşar adımlarla uzaklaşır ama ben yerimden kıpırdamadan, yanımdaki boş yastığın üzerindeki çukura tembelce bakarım. Ona yaptığım şeyleri anlatırken ne düşünüyordum ki? Ya tüm kasabaya yayarsa ve ben orgazm olamayan kadın olarak alay konusu olursam? Orta yaşlı mastürbasyon yapan kedi kadını.

Aman Tanrım, ne yaptım ben?

Alkolün suçu yok, sadece bir kadeh içtim.

Keşke hepsini geri alabilsem. Yalan söylemeli ve onu en iyi yaptığım şeye inandırmalıydım: erkekleri iyi sevişiciler olduklarına inandırmak.

Bu geri alamayacağım bir şey. Geri almak ya da kendimi kurtarmak için hiçbir yol yok.

"Aptal, aptal, aptal," diye kendime yüksek sesle azarlıyorum. "Neyin aptalca?"

Kalbim çarpıyor ve derin erkek sesi duyunca yataktan fırlıyorum. Lucas köşeyi dönerken, yatağımın altındaki beyzbol sopasını alıyorum.

Rahat bir nefes alırken sopa halıya düşüyor.

Sopaya bakıyor. "Yatağının altında sopa mı saklıyorsun?" Başını eğiyor. "Bu kasabanın çok güvenli olduğunu, kapını kilitlemeye gerek olmadığını söyleyen sen değil miydin?" Gülüyor. "Bu durumda, benim lehime oldu." Kollarını kaldırıyor. Bir elinde The Criss Coffee Corner'dan aldığı iki uzun kahve fincanı olan bir içecek taşıyıcı var.

Diğer elinde ise caddenin aşağısındaki pastanenin adı yazılı bir çanta var. Ava, küçük bir kahvaltılık ve atıştırmalık seçkisi getirmiş, ama bu yer... Davetsiz misafirim olmasına rağmen ağzım sulanıyor.

Joey tıslayarak Lucas'ın etrafında dolanır ve benim yanıma atlar.

"Ne oldu ona?" diye sorar Lucas. "Neden benden nefret ediyor?"

Joey'i okşuyorum. "O insanları çok iyi tanır. Beni uyarmaya çalışıyor."

"Seni koruyor mu?" diye düşünür. "Belki ona sadece arkadaş olduğumuzu ve endişelenmesine gerek olmadığını söylemelisin. Akli başında hiçbir kadın benim gibi bir adama aşık olmaz, bu yüzden kalbini kıramam."

Neden burada olduğunu henüz söylememiş olmasına rağmen, ne kadar haklı olduğuna gülümsüyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. "Arkadaşlar birbirlerinin evine izinsiz girmez."

"Eğer kapını kilitlemezsen, böyle olur."

Onun sözlerini düşünüyorum. "Biz arkadaş mıyız, Lucas?"

"Tabii ki öyleyiz. Ve bazen arkadaşlar birbirlerine kahvaltı getirir. Kahve soğumadan kalk." Dönüp kapıdan çıkar.

Joey, konuşmayı anlamış gibi bana bakıyor ve benim ne yapacağımı merak ediyor. Omuz silkiyorum. "Pastalar getirdi."

Yataktan kalkıyorum, bornozumu giyiyorum, banyoya giriyorum ve Lucas'ın yanına mutfığa gidiyorum.

Oraya vardığımda, Scooby Doo gizemli makine tabağına bir düzine pasta dizmiş. Beni gördüğünde dolaplarımı karıştırdığı için kızgın olup olmayacağıma karar vermeye çalışıyorum. "Seçini yap."

Donutları, ayı pençelerini, yapışkan tarçınlı ruloları ve çikolata kaplı kruvasanları inceledim. Bir kruvasan seçip ayırdım ve bu muhteşem tatlıyı ısırdım, damak tadımı patlattığımda inledim.

"İşte o," Lucas beni işaret ediyor, "sahte yaparken çıkardığın ses bu."

Utanç verici özel detayları ifşa ettiğim için hala mahcubum, oturup yalvarıyorum, "Şey hakkında. Bir daha asla konuşmayalım, olur mu? Ve lütfen, lütfen kimseye söyleme. Hiç söylememeliydim."

"Üzgünüm. Yapamam."

Öfkeyle kruvasanı yere attım. "Ne yapamayız? Konuşmak mı, yoksa kimseye söylememek mi?" Kalbim sıkıştı. "Zaten söyledin, değil mi? Kime söyledin?"

"Sakin ol ve kahvaltını yap," diyor ve küçük kağıt tabağına bana doğru itiyor. "Konuşmak kısmını kastettim. Gece yarısına kadar, sevişmenin zevkini yeterince yaşayamadığın için ne kadar yazık olduğunu düşündüm."

Onun açık sözlülüğünden boğulmak üzereyim. "Seks yapmaktan zevk alıyorum Lucas. Çoğunlukla." "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini söyle."

"Seninle zevk aldım. Son birkaç erkekle de zevk aldım. Sadece o adamla değil..."

"O pislik David."

Başımı sallıyorum.

"Demek hoşuna gidiyor. Güzel. Bununla çalışabiliriz."

Nereye varacağını ve neden burada olduğunu anlamadan başımı eğdim.

"*Bununla çalışabilir miyiz?*"

Bir tarçınlı çörek parçasını ağzına tıktırır, çiğner, yutar, sonra kahvesinden bir yudum alır. Öne eğilir, dirseklerini masaya dayar, parmaklarını çenesinin altında birleştirir. Tamamen iş adamı gibi görünür. Aslında, şimdi fark ediyorum ki pazar sabahı olmasına rağmen gri keten pantolon giymiş. En azından her zamanki düğmeli gömleğini kısa kollu bir polo tişörtle değiştirmiş. "Sana bir teklifim var."

İştahım kaçtı, ki bu benim için çok sıra dışı bir durumdur. Ayağa kalkıp bornozumu sıkıca etrafıma sararım. "Bir teklif mi?"

"İkimize de fayda sağlayacak bir teklif."

Gözlerimi kısıyorum. "Neden buna inanmıyorum?"

Joey mutfak zemini boyunca koşarak boş mama kabını koklarken Lucas'ı dikkatle izledi.

Yanına gidip dolabı açtım ve en sevdiği somonlu kedi mamasının ambalajını açtım. Kaşıkla tabağa koyarken Joey, Lucas'a onu çalacakmış gibi bakıp sonra dönüp mamaya saldırdı.

"Bu kedi beni sevse de sevmesede, bunu başaracağım," diyor Lucas.

Ellerimi belime koyup Lucas'a bakıyorum, karşılıklı olarak fayda sağlayacak ne tür bir teklifte bulunacağını merak ediyorum. Sözleri kafamda yankılanıyor kafamda yankılanıyor. *Demek hoşuna gidiyor. Bununla çalışabiliriz.*

Çenem yere düşüyor. "Sen çok cesarsın," diyorum sertçe.

Ellerini kaldırıp duvarlara bakıyor. "Ne? Henüz bir şey söylemedim ki."

O masamda otururken yanına gidip üzerine eğildim. "Beni *düzeltilmek* istiyorsun, değil mi? Beni senin proje haline getirmek istiyorsun. Ve bu arada, bu kasabada seninle yatacak kadar deli kimse olmadığı için, eline boşalmak yerine zevkini yaşayacaksın."

Yüzündeki şaşkınlık, doğruyu bulduğumu gösteriyor. Elini mükemmel saçlarına geçiriyor ve saçları o kadar da mükemmel olmaktan çıkıyor. Ağzını açıyor, kapatıyor, sonra tekrar açıyor. "Şey... bunu nasıl bildin?" Ayağa kalkıyor ve bana karşı ağırlığını

. "Regan, senin düzeltilmeye ihtiyacın yok ve sen benim özel projem olamazsın. Bu, cinselliğini keşfetme yolculuğu olur."

"Ha!" Eğilip kakhaha attım. "Ciddi misin? Beni dün mü doğdum sanıyorsun?"

"Benim de bundan bir çıkarım olacağı konusunda haklısın. Senden önce uzun bir kuraklık dönemi geçirdim. Lissa, birlikte olduğum son kadındı. Onun nişanlanması ve gazetecilerin haberlerde benim işlerimi yaymasıyla, üç eyalet bölgesinde bana şans verecek bir kadın bulmam çok zor olacak. Ben seksi severim. Ben kanlı canlı bir erkeğim, elbette seviyorum. Bu işi yürütebiliriz Regan. Ben senin için bir hiçim. Yatak odasında ne olduğu kimin umurunda? Bolca seks, bağlanma yok. Karmaşa yok. Ama belki, sadece belki, seni rahatlatabiliriz. Bunun gelecekte sana nasıl yardımcı olacağını bir düşün. Hayatının geri kalanını vajinana plastik parçalar sokarak geçirmek istiyor musun gerçekten?"

Teklifi o kadar saçma ki, ona tokat atmayı düşünüyorum. Kendim için değil, tüm kadınlar için. Ama o zaman neden, kafamın arkasında bir ses bunu düşünmemi söylüyor?

"Dinle," dedi, tekrar oturarak bir sonraki seçimi için pastaları karıştırmaya başladı. "İki hafta şehir dışında olacağım. Napa'ya bir şarap kongresine gidiyorum, ardından batı kıyısındaki şarap imalathanelerinde turneye çıkıp bazı CMO'larla görüşeceğim. Bir düşün. Tek istediğim bu."

Az önce söylediği onca şeyden sonra, hiç aldırış etmeden ayı pençesi pastasını yiyen onu izlerken, dürüst olmak gerekirse, şaşkınlıktan dilim tutuldu. Utanması yok mu?

Joey, kendi yemeğini bitirmiş, köşeden Lucas'ı izliyor, sadece başı dışarıda, davetsiz misafirimizi değerlendiriyor. Ondan ders almalıyım. Hayvanlar akıllıdır. İnsanların algılayamadığı şeyleri hissederler.

Lucas ağzını peçeteyle siler, çöpünü çöpe atar ve bana yaklaşır. Yakınlaşır, sıcak nefesi boynuma çarparak tüm vücudumda tüylerimi diken diken eder ve kulağıma fısıldar, "Ben o değilim. Yemin ederim, seni boşaltacağım. Parmaklarımla boşaltacağım. Dilimle. Sikimle. Seni o kadar sert ve o kadar farklı şekillerde boşaltacağım ki, o orospu çocuğunu tamamen unutacaksın. Seni o kadar muhteşem boşaltacağım ki, oyuncakların kıskanacak. Seni o kadar sık boşaltacağım ki, başka hiçbir şey düşünemeyeceksin. İş. Yemek. Arkadaşlar. Hepsi ikinci planda kalacak.

düşüncelerin sadece bir sonraki adımda ne olacağıyla ilgili olacak. Orgazm bağımlısı olacaksın Ray. Ve hayatın sonsuza kadar değişecek."

Kahvesini alır, ön kapıya yürür ve çıkar. Bacaklarımın arasında ıslaklık hissedirim. *Lanet olsun.*

Yatak odama koşar ve teklifini düşünürüm. Üç kez düşünürüm.

On Üçüncü Bölüm

Regan

"Sen deli misin?"

Ava, Maddie'nin tepkisine kıkırdar. "Bu seni gerçekten şaşırttı mı?" diye sorar. "Regan sosyal veya kültürel normlara pek uymaz." Bana döner. "Ama mantıklı arkadaşımıza tamamen katılıyorum, sen çılgına dönmüşsün."

İşte bu yüzden neredeyse iki haftadır çenemi kapalı tuttum. Beni vazgeçirmeye çalışacaklarını biliyordum.

Maddie onaylamayan bir şekilde başını sallar. "O da diğerleri gibi seni kendine çekmeye çalışıyor."

"Beni bir sonraki eski nişanlısı yapmak istediğini mi düşünüyorsunuz?" diye gülüyorum, çünkü hikayenin tamamını duymamışlar. "Tam tersi, bayanlar. Bence beni özel projesi yapıyor."

İkisi de şaşkın görünüyor.

"Siz de biliyorsunuz, benim o konuda... bilirsiniz... sorunum var. O da beni sahtecilikle suçladı ve beni sonuca ulaştıracağına yemin etti."

"Biliyordum," diye bağırır Ava. "Onun gizli bir amacı olduğunu biliyordum. Yani, sen tam onun tipi değilsin."

Bunu kesinlikle doğru olduğu için alınmamaya çalışıyorum, ama yine de... bunu yüzüme söylemesi biraz canımı yakıyor.

İfademi görünce, elini benim elime koydu. "Sanırım yanlış anladın." Yaklaşıp bana sarıldı. "Arkadaşım, sen tanıdığım en güzel kadınlardan birisin, hem içten hem dıştan, ve seni elde eden herhangi bir erkek çok şanslı olur. Ama hepimiz onun şu tür kadınlardan hoşlandığını biliyoruz..."

"Daha az eksantrik ve çok daha uysal olanları," diye tamamladı Maddie. Başımı yana eğdim. "Uysal mı?"

"Bilirsin, istediği şeyleri yapabilecek, onun gibi davranabilecek, dediklerini yapabilecek biri. Senin tam tersin."

"Sence hepsi paspas mıydı?"

"Hayır, tabii ki değil," der Maddie, sonra düşünür. "Bilmiyorum... belki. Ama Regan, bunu kabul ederek, tam da öyle birine dönüşmüyor musun?"

"Sen benim onun paspas olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona sert bir bakış attım. "Bu senaryoda bu senaryoda kullanılan benim?"

Ava aniden canlanır. Ellerini çırpar. "Harika bir fikir. Cal Creek'in ulaşılmaz, yakalanamaz, evlenilemez adamıyla tüm sorunlarını çöz, sonra *o adam* karşına çıktığında hazır olursun."

"Aynen," diyorum gülümseyerek.

"O zaman bunun ne olduğunu biliyorsun," der Ava neredeyse şarkı söyler gibi. "Bu bir durum ilişkisi."

Maddie ve ben başlarımızı eğerek ona bakıyoruz.

"Tüm Z kuşağı bunu söylüyor," diyor Ava, sanki on yaş daha gençmiş gibi gururla.

"Situationship," diyorum, kelimeyi deniyorum. "Sanırım hoşuma gitti. Eskimiş 'arkadaşlık artı'dan daha iyi."

"Ya da seks arkadaşları." Ava kıkırdıyor.

Maddie, Ava kadar sevinçli değil. Aslında, ikna olduğunu bile sanmıyorum. Üçümüz arasında her zaman en temkinli olanı o olmuştur. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak beni inceliyor. "Regan Lucas, eğer ona bağlanırsan, ona karşı hisler beslersen ve onun bir şekilde değişeceğini düşünürsen ve..."

"Dur." Parmaklarımı dudaklarına koydum. "İkimiz de hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu biliyoruz. Belki de bu eksik olan şeydir. Biraz heyecan. Eğlenceli, bağlanmadan bir ilişki. Sadece erkeklerin böyle bir şey isteyebileceğine dair bir kural yok, değil mi?"

"Şey, hayır, ama..."

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bence sen çok akıllı birisin. En iyilerinden birisin."

"O zaman benim için endişelenme. Ona aşık olmayacağım."

"Etiket bir yana, yattığın tüm erkeklere aşık oldun. Bu neden farklı olsun ki?"

Elini tutuyorum. "Maddie, bu olmayacak. Onda bir şey var. Belki de bunun bir yere varamayacağını bildiğim için onun yanında kendim olabiliyorum."

O gülüyor. "Ne zamandan beri kendin dışında biri oldun ki?" Sonra gözleri ciddileşiyor. "Ah, tatlım, David'i tamamen unutmuşum."

"O pislik," diye ekledi Ava.

"Annem 'pislik' diyemeyiz dedi," diyor Gigi, arkamızdan gizlice yaklaşarak. "Değil mi, anne?"

Maddie'nin eğlenen gözleri bize doğru parladı ve sonra arkadaşlarıyla dondurma yiyen kızına geri döndü. "Doğru."

"Arkadaşlarım Teddy'yi görmek istiyor. Onu getirebilir miyim?"

Maddie, bebek arabasında uyuyan oğluna bakıyor. "Dikkatli it. Uyandırmamaya çalış. Kimse onu kucağına almamalı, tamam mı?" "Tamam."

Gigi, bebek arabasını sanki bomba taşıyormuş gibi iter ve arkadaşlarının yanına vardığında arabayı önüne dikip onlara kuralları anlatır.

Gülüyorum. "Bu çocuk harika bir bebek bakıcısı olacak." Maddie gururla gülümseyerek izliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ava Maddie'ye sorar. "Dışarı çıkmak güzel mi?"

"Harika." Maddie normalden daha büyük göğüslerini tutar. "Ama bunlar her yere sızıyor. Teddy ağlamasına bile gerek yok, akmaya başlıyor. Ucube gibi görünmemek için ped takmak zorundayım..."

Konuşmaya devam ederler, ama benim aklım *pedlerde*. Tanrım. Lucas'la olanlar, Maddie'nin çiçek siparişlerini halletmek, Teddy'nin gelişi... Tamamen unutmuşum, cuma günü adet görmem gerekiyordu.

Bugün Salı.

Hiç gecikmedim.

Ayakta durup, arkadaşlarımdan durumumu fark etmemesi için bir yalan uyduruyorum. "Hangi gün olduğunu tamamen unutmuşum. Üç aylık satış vergisini ödemem gerekiyordu. Sonra görüşürüz."

Diğer yöne doğru aceleyle yürürken Maddie seslendi: "Ama henüz vadesi gelmedi ki."

Aptalca bir bahaneydi. Diğer küçük işletme sahiplerine kullanmamam gereken bir bahaneydi. Her ikisi de üç aylık satış vergisi döneminin 31 Mayıs'ta bittiğini ve bugün 4 Haziran olduğunu, yani verginin 16 gün sonra ödenmesi gerektiğini elbette biliyorlardı. Ama aklıma gelen ilk bahaneydi.

Dönüp açıklamaya çalışmıyorum. Aklım şu anda tek bir şeye odaklanmış durumda.

Truman'ın dükkanının ve eczanenin önünden geçiyorum. İkisine de gitmeye cesaret edemiyorum. İnsanlar konuşur. Dükkanımın ön kapısını açıp arka kapıya doğru ilerliyorum, yolumun üzerinde tezgahın arkasından araba anahtarlarımı alıyorum.

Eski VW Beetle'im nadiren kullanıldığı için orada duruyor. Şehrin diğer ucundaki Goodwill'e bağış yapmak ve ara sıra Target'a gitmek için olmasa, hiç araba kullanmam gerekmezdi.

Direksiyonun başına geçip anahtarı çeviriyorum ama hiçbir şey olmuyor. Tekrar tekrar deniyorum ama sonuç aynı. Alnımı direksiyona vuruyorum ve neden dünyanın şu anda bana bu kadar düşmanca davrandığını merak ediyorum.

Arka sokağa bakıyorum. Marketin içine gizlice girip Bay veya Bayan Truman'dan hayatları üzerine yemin ettirip kimseye söylememelerini sağlayabilir miyim?

Bir arkadaşım için olduğunu söyleyebilirim. Kahkahayla gülüyorum, çünkü bu şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikir.

Çalabilirdim.

Hayır. Bu kritik durumda bile, küçük bir işletme sahibi olarak, bu kadar ileri gitmeyi reddediyorum.

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğun arkasına yasladım. Sonra aklıma bir fikir geldi. Tren. Mükemmel. Trenle kimsenin tanımadığı bir şehre gideceğim ve orada kasiyerler hamilelik testi alan birine bakmayacak bile.

Arabamın kapısını çarpıp, Truman'ın diğer tarafındaki McQuaid Circle'ın uzak köşesindeki tren istasyonuna doğru hızla yola çıkıyorum. Doksan dakikada gidip gelebilirim. O zaman anlarım. O zaman kesin olarak anlarım.

Tren yolculuğu boyunca midem bulanır.

On Dördüncü Bölüm

Regan

İki gün ve dört hamilelik testi sonra...

Oturup teste bakıyorum, inanamıyorum. Bir tane daha yapıyorum. Sonra bir tane daha.

Hala negatif.

Bu mantıklı değil.

Google'da hamileliğin erken belirtilerini arıyorum. Teknik olarak, son adet dönemime göre, sadece beş haftalık hamile olmalıyım. Çoğu site, bu dönemde kadınların hamilelik belirtileri yaşayabileceğini veya yaşamayabileceğini söylüyor. Göğüslerimi avuçlarımla okşayarak hassaslaşıp hassaslaşmadıklarımı kontrol ediyorum. Hassaslaşmamışlar. Son birkaç gündür biraz mide bulantısı hissediyorum. Omuzlarım çöküyor. Kaçak damat tarafından hamile bırakılmadığımı söyleyen altı testin sonucuna rağmen, içten içe hamile olduğumu biliyorum.

Dükkandan çıkarken tabelayı *KAPALI*'ya çeviriyorum. Geri dönüş saatini belirlemeye bile zahmet etmiyorum. Şu anda iş düşünemiyorum bile.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden, bu ılık öğleden sonra McQuaid Circle'dan yürüyerek jinekologumun muayenehanesinin bulunduğu hastaneye yanındaki tıp merkezine gidiyorum.

İçeri girip resepsiyona yöneliyorum. "Dr. Russo ile görüşmek istiyorum lütfen."

Resepsiyonist Carrie başını kaldırır. "Oh, merhaba Regan. Bugün randevun olduğunu bilmiyordum. Programında yok."

"Yok. Ama onu gerçekten görmem gerekiyor." "Sorun ne?"

Buradaki herkesin, iş hakkında konuşmama kuralına bağlı olduğunu biliyorum, ama işlerin nasıl yürüdüğünü de biliyorum. Carrie eve gidip erkek arkadaşı Stu'ya anlatacak. Stu en yakın arkadaşı Cameron'a anlatacak. Cam poker arkadaşlarına anlatacak. Her biri eşlerine veya sevgililerine anlatacak. Sen farkına bile varmadan, tüm kasaba son dakika haberiyle çalkalanacak: Regan Lucas, bekar ve hamile, babası kim?

"Carrie... Onu görmem gerek."

O başını sallar. "Sana zaman ayırmaya çalışırım." Samimi bir gülümsemeyle. Onun bildiği kadarıyla, ben bir cinsel yolla bulaşan hastalık taşıyor olabilirim. Ya da başka bir jinekolojik acil durumum olabilir. Eminim ki, benim için hamilelik, aklının ucundan bile geçmeyen bir şey.

— kim bilir ne zamandır bir erkekle görülmemiş, hiç evlenmemiş, eksantrik butik sahibi biri.

Bekleme salonunda oturmuş, kimse beni görmesin diye umuyorum. Ama bir yandan da, belki de yıllık muayene için buradayımdır. Bu düşünce, bir kayanın altına saklanmak istememi o kadar da kolaylaştırmıyor.

Zaman durmuş gibi. Kapaklarında bebeklerin ve küçük çocukların resimleri olan dergilere göz atıyorum ve başımı sallıyorum. Bu nasıl oluyor?

Bir saat yirmi dakika sonra, içeri çağrılıyorum. Henüz tanımadığım, bu kasabaya yeni taşınmış bir hemşire, kilom ve hayati fonksiyonlarımı ölçüyor, beni bir odaya götürüyor ve neden burada olduğumu soruyor.

"Sadece doktorla konuşmak istiyorum."

O iç geçirir ve kapıdan çıkarken gözlerini devirdiğine yemin edebilirim. "Zaten sonra öğreneceğim," diye duyacak kadar yüksek sesle mırıldanır.

Herkesin daha sonra öğreneceğini bilerek başımı ellerimin arasına gömdüm. Calloway Creek'te sır saklanmaz.

Kapı açılır ve Dr. Russo dosyayı elinde tutarak içeri girer. Dosya kağıt dosya, iPad değil. Jinekologum, jinekoloğa gitmeye başladığımdan beri o. Ondan önce annemin jinekologuydu. Aslında, Ryder'ı ve beni dünyaya getiren doktor oydu. Tahminimce emeklilik yaşına yaklaşıyor. Belki altmışlıların ortalarında.

Dosya masanın üzerine koyup tekerlekli tabureyi çekiyor. "Seni görmek ne güzel, Regan. Özel bir konuyu konuşmak istediğini duydum."

Başımı sallıyorum, bunu kimden saklamaya çalışırsam çalışayım, bir saniye bile bu haberin yayılmayacağını düşünmüş olmaktan utanıyorum. "Sanırım hamileyim."

Gülümsüyor. "Oh, bu o kadar da kötü bir şey değil, canım."

"İstemediğim için ve babası... Şey, sadece kesin olarak bilmem gerekiyor."

Dosyanı aldı. "Son adetinin ne zaman oldu?"

Ona söylüyorum. "Hmm," diye mırıldanıyor. "Beş hafta önce. Ve hamilelik testi pozitif çıktı mı?"

"Hayır. Sorun da o. Hepsi negatif çıktı. Ama adetlerim saat gibi düzenli. Ve mide bulantım var."

"Önce önemli olanı halledelim." Dolaba uzanıp bir kap çıkarır. "İdrar örneği alalım mı? Tuvalet koridorun sonunda."

Kupaya bakarak tereddüt ediyorum.

"Buraya geri getirebilirsin, ben kendim yaparım." Nefesimi verip başımı salladım.

"Hızlı bir muayene daha yapmam gerekiyor." Tezgahın üzerine kağıt havlu serdi. "Buraya bırak. Hemen dönerim."

"Teşekkürler, Dr. Russo."

Kupayı avucuma alıp onu takip ederek banyoya giriyorum. İşeyebileceğimi biliyorum, tüm testleri geçebilmek için normalden fazla su içtim.

Kaba işimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra, etrafın temiz olduğundan emin olup koridordan geçerek muayene odasının kapısını arkamdan kapatıyorum. Soluk sarı sıvının içindeki kabı kağıt havlunun üzerine koyup doktor gelene kadar tam yirmi dakika boyunca ona bakıyorum.

Dr. Russo test şeridini idrarıma batırıp gülümsedi. "Bu, evde yaptığınız testle hemen hemen aynı. Sonuçlar birkaç dakika içinde çıkacak." Bana dönerek vücuduyla kabı engelledi. "Bu arada, annen ve baban Florida'da nasıllar? Onları görmeyeli çok oldu. Buraya hiç geliyorlar mı?"

Sohbet. Hayatım altüst olmuşken sohbet etmek istiyor.

"Uzun yolculukları sevmezler," diyorum. "Pandemiden beri annem uçtuğunda hastalandığını söylüyor, bu yüzden mümkün olduğunca uçmaktan kaçınıyor. Onları çoğunlukla Sarasota'ya ziyarete gittiğimde görüyorum. Ryder, karısı ve ben geçen yıl Noel için oraya gittik."

"Kulağa harika geliyor. Noel'i sahilde geçirmek. Hava sıcak mıydı?"

Sadece zaman öldürmeye çalıştığını biliyorum. Arada sırada saatine baktığını görüyorum. Ama beklemek beni öldürüyor.

Sonunda dizine bir elini vurup, "Anne olup olmayacağını öğrenelim" diyor.

Anne. Bu kelime kalbimi delip geçiyor. Ama bir an için, bu beni öldürecek bir yara değilmiş gibi hissediyorum. Hatta, bir an için, tamamen farklı bir şey gibi geliyor. Ve bu his nefesimi kesiyor.

"İşte, sonuç çıktı," diyor. "Artık endişelenmene gerek yok. Negatif, canım."

"Ama... Adetimin gecikti. Ve mide bulantım var." "Mide bulantısı ne zaman başladı?"

"Salı gecesi, adetimin geciktiğini fark ettiğimde."

"Muhtemelen hamile olma düşüncesinden dolayı sinirlendin."

"Evet, ama..."

"Arkadaşın Maddie Calloway yakın zamanda bebek sahibi olmadı mı?" Başımı sallıyorum.

"Bazen zihnimiz ve vücudumuz bize oyun oynayabilir, Regan."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Hamile kalmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Ancak bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, o garip his bir kez daha beni sarar.

O benim dosyama bakıyor. "Yakın zamanda doğum gününüz olmuş. Otuz beş yaşında. Bazı kadınlar için bu, çocuk sahibi olmak için zamanlarının dolduğuna inandıkları bir yaş. Tabii ki bu doğru değil, kadınlar kırklı yaşlarına kadar doğurganlıklarını koruyabilirler. Ancak doğurganlık azalır. Aslında, otuzlu yaşlarda azalmaya başlar."

"Ama adetlerim."

Kafasını sallar. "Yaşlandıkça adet döngüsü düzensizleşir."

İç çekiyorum. Ama ilk kez, bunun rahatlama olduğunu emin değilim. "O kadar emindim ki." Başımı kaldırıyorum. "Daha kesin bir test yok mu?"

"Kan testi yapabiliriz. Ama laboratuvara gönderilmesi gerekir. O zamana kadar adet görme ihtimalin yüksek." Test şeridini işaret ederek başını sallar. "Bunlar çok güvenilirdir. Yüzde doksan dokuzdan fazla."

"Peki ya ben o yüzde bir isem?"

"Bunu kaç kez duyduğumu biliyor musun, Regan?"

"Lütfen, Dr. Russo. Kesin olarak bilmem gerekiyor." Köşedeki makineye bakıyorum. "Ultrason yapabilir misiniz?"

"Beş haftalık bir fetüs pirinç tanesinden daha küçüktür." "Ama başka belirtiler de olur, değil mi?"

O içini çekti. Israrcı olduğumu biliyorum. Ama bilmem gerekiyor.

"Beş haftada, muhtemelen sadece gebelik kesesi ve yumurta sarısı kesesi görebiliriz, ama onlar bile kesin değil."

"Lütfen?"

"Tamam. Ama dediğim gibi, garanti veremem." "Teşekkür ederim."

"Alt giysilerinizi çıkarın. Vajinal ultrason yapılacaktır."

O makineyi çalıştırıp klavyede bir şeyler yazarken ve makineyi yuvarlarken, ben de onun dediğini hızla yapıyorum.

Muayene masasının başını indirir. "Sırt üstü uzanın ve rahatlayın."

Tabii. Hayatım buna bağlı olsa bile rahatlayamazdım.

Kondom ve kayganlaştırıcıyla kaplı uzun elik çubuğu içeri soktuğunu hissettim. Sanırım ilk kez *kondom* kullanmıyordu.

Konuşmadan önce ekranda uzun süre inceleme yapıyor. Sonra diyor ki, "Regan, burada gördüğüm şey, adet dönemi yaklaşan bir kadının normal rahmi. Rahim zarın kalınlaşmış ve gebelik veya yumurta kesesi belirtisi göremiyorum. Canım, hamile değilsin."

"*Değil miyim?*" diye soruyorum, kendimi bile şaşırtan hüzünlü bir ses tonuyla.

"Gerçekten daha fazla doğrulama gerekiyorsa, kan testi yapabilirim. Ama Regan, dürüst olmak gerekirse, tek yapacağın faturayı şişirmek olacak." ubuğu çıkarır, eldivenlerini çıkarır ve elini koluna koyar. "Buraya geldiğinde, bunun istemediğin bir şey olduğundan emindim. Ama şimdi... belki de istediğin bir şey olduğunu hissediyorum."

Tavana bakıp hain gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırpyorum. Bana ne oluyor böyle?

Beni yatık halde bırakıp eşyalarını topladı.

"Gerçekten istiyorsan, kan almak için bir hemşire çağırayım." Kafamı sallıyorum.

"Tamam o zaman." Kapıya ulaşmadan önce duraksıyor. "Regan, anne olmak planların arasında varsa, bu planları somutlaştırmaya başlayan iyi olabilir. Evli olmadığını biliyorum, ama bebek sahibi olan bekar kadınlar da var. Sana sperm bankası bile önerebilirim. Seçeneklerin var. Ve hala zamanın var. Sadece, gerçekte ne hissettiğini bir an önce anlaman iyi olur diyorum."

Son bir gülümsemeyle odadan çıkar.

Ben ise gözyaşlarına boğulurum, hiç doğmamış bebek için ağlarım. Hiç istemediğimi bilmediğim bebek için.

On Beşinci Bölüm

Lucas

Pazartesi günü bana iki kelimelik bir mesaj attı: **Kabul ediyorum.**

Mesajı okuduğumda anında sertleştım. Bütün hafta boyunca onu nasıl orgazm edeceğimi düşündüm. Sanki lise yıllarına geri dönmüşüm gibi.

Uçağım iki saat önce indi. Duş aldım, kendime çeki düzen verdim ve göreve hazırım. Ve itiraf edelim, resmen heyecandan uçuyorum.

Genelde iş çıkışı saatinde, saat yediye çakmadan önce oraya varıyorum ve kapının üzerindeki zil benim geldiğimi haber veriyor. Bir müşteriyle ilgilenirken bana hiç bakmıyor. Onun açık ilgisizliğini umursamamaya çalışıyorum ve kitap bölümüne bakıyormuş gibi yapıyorum.

Ses duymayınca dönüp bakıyorum. Regan ve bir müşterinin ASL ile konuşuyor olmalarına şaşıyorum.

Blake'in karısı ve kızı da sağır olduğu için, geçen yıl biraz Amerikan İşaret Dili öğrendim, ama Regan'ın bildiğini bilmiyordum. Yeterince biliyorum ve bağlamdan, iki kadının bir kitap hakkında konuştuğunu anlıyorum.

Regan'ı giysi rafının arkasından gizlice izliyorum. Ellerin akıcı hareketleri. Her hareketinde renkli eteğinin ileri geri sallanışı. Dudaklarının ses çıkarmadan kelimeleri oluşturmak için nasıl hareket ettiği.

Siktir.

Yüzümü çevirip, büyüyen sorunumu bastırmak için Avrupa hakkında bir kitap alıyorum.

Birkaç dakika sonra, ön kapının zili tekrar çalar. Müşteri gitmiştir. Yalnız kalırız. Regan tezgahın arkasındaki taburesine oturur, kulağının arkasından bir kalem çıkarır ve deftere bir şeyler yazar, benim varlığımı fark etmez bile.

Sonunda anlıyorum, hepsi oyunun bir parçası. Tıpkı marketten *tesadüfen* karşılaşmamız gibi.

Kendi kendime gülümserim, gidip tabelayı *AÇIK'tan KAPALI'ya* çevirir ve kapıyı kilitlerim. Dükkânın uzunluğunu adım adım geçerken, her adımda kalbim daha hızlı atıyor

, son haftalarda hayalini kurduğum şeye bir adım daha yaklaştığımı bilerek, kasaya doğru ilerlerken her adımda kalbim hızla atıyor.

Gözlerime bile bakmadan defterini bırakıyor, tezgahın etrafından dolaşiyor, az önce benim geçtiğim yoldan gidiyor ve kapıyı tekrar açıyor. Kapıyı açık tutuyor ve bana bakıyor. "Üzgünüm, kapalıyız."

Gerçekten rolüne girmiş. Geri çekilip yanına **g i d i** yorum ve açık kapıyı çekiyorum. Kapıyı açmıyor. Yüzünü inceliyorum. Gizem yok. Önceki gibi eğlence yok. Beni kovuyor mu?

"Regan?" Bir adım yaklaşıp, kıvrımlı beline elimi koyuyorum. Beni itiyor. "Olmaz."

"Ama sen dedin ki..."

"Fikrimi değiştirdim. Kadınlar böyle yapar."

Kadınlar böyle yapar. Allie'nin o zamanlar söylediği gibi konuşuyor.

Hayal kırıklığıyla ama tamamen kabullenmiş bir şekilde ellerimi kaldırıyorum. "Anlıyorum. Öyleyse, örneğin Çarşamba günü tekrar gelebilir miyim?"

Beş gün. Bu yeterli bir süre, değil mi?

"Hayır, Lucas. Fikrimi sonsuza kadar değiştirdim. Bu olmayacak." "Hadi ama. Belki birkaç gün sonra fikrin değişir."

"Burada durup sana nedenlerini anlatmayacağım. Yapmak istemiyorum. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar." Beni yanından geçerek kapıyı benimle birlikte kapatıyor. Işıkları kapatıyor, kasada birkaç işini halledip apartmanının merdivenlerine çıkan kapıya yöneliyor. "Kendin çıkabilirsin. Hoşça kal, Lucas."

Hepsi bu mu? *Hoşça kal, Lucas?*

Şaşkın bir şekilde orada duruyorum. Özellikle annem, Allie ve birçok nişanlımdan bir kadının hormonları bozukken yapılmaması gerekenler konusunda ders aldıktan sonra, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünmeden, az önce çıktığı kapıya doğru yürüyüp merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, dairesi kilitli değil. Onun alışkanlıklarını değiştirmesini sağlamam gerek.

Sanki evimmiş gibi kapıyı açtım ve şok içinde durduğu mutfığa doğru yürüdüm.

"Daireme öylece girip seks talep edemezsin, Lucas."

Tehditkar görünmemek için geri çekildim. "Seks talep etmiyorum, Regan. Asla böyle bir şey yapmam. Sadece konuşabiliriz diye düşündüm."

O gülüyor. "Demek, senin atladığını sandığın bu kolay para kaynağını neden kapattığımı öğrenmek istiyorsun. Fikrimi değiştirdim de yetmez mi? Teklifinin kötü bir fikir olduğunu gösteren pek çok neden var. En önemsiz olanı, beni paspas gibi gösterecekti. Belki de bunu anlamam biraz zaman aldı."

"Ne zamandan beri insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursuyorsun?" O yüzünü çevirir. Yine karakterine uymayan bir hareket.

"Bunun David denen adamla bir ilgisi var mı?"

Bana dönerek dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşür. "Tabii ki yok. Neden böyle bir şey soruyorsun?"

Omuz silktim. "Çünkü üzgün görünüyorsun. O kadınla sözleşme imzalarken bile gülümsemedin. Bir kez bile. Seni gülümserken birkaç dakikadan fazla görmediğimi sanıyorum. Bir şey değişti ve bunun adet döneminden kaynaklandığını sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "O değil. Sadece istemiyorum. Artık gidebilir misin? Lütfen, Lucas?"

Bir erkeğin yapabileceği yalvarmaların bir sınırı vardır, benim için bu kadar önemli bir şey için bile. Ama ona baskı yapmayacağım ya da davetsizce dairesine kadar takip etmekten daha fazla stalkerlık yapmayacağım.

"Peki. Fikrini değiştirirsen, beni bulursun. Umarım her şey yolundadır."

Umutlarım suya düşmüş bir şekilde kapıya doğru yürürken, mutfak masasında dağılmış broşürler görüyorum. Broşürlerden birinin ön yüzündeki iki kelimeye odaklanıyorum: *Sperm Bankası*.

Onu almaya gittiğimde Regan beni durdurmaya çalışır. Onu elinden alıp açarım ve içindeki metnin bir kısmını yüksek sesle okurum. "Çevrimiçi kataloğumuza gidin ve fiziksel özellikler, etnik köken, çocukluk fotoğrafları ve diğer özelliklere göre istediğiniz donörü seçin." Bir sonraki sayfada ise "Donör spermi, IUI veya IVF için tekli şişelerde veya çoklu şişelerde satın alınabilir." yazıyor.

Regan'a baktığımda, oturmuş, yüzünde yenilgi maskesi var.

"Vay canına. Üzgünüm. Çocuklarla ilgilendiğini bilmiyordum. Ben hep tam tersi bir izlenim edinmiştim."

O da üzümlere gülüyor. "Bana mı söylüyorsun? Ben senden daha şaşırdım. İnan bana."

"Ne oldu?"

Bana hamilelik korkusunu anlatıyor. Jinekoloğa gittiğini. Hamile olmadığını öğrendiğinde verdiği ani tepkiyi.

Konuşmasını bitirince bir dakika sessiz kalıyor, sonra omuzlarını kaldırıyor. "Sanırım otuz beş yaşına girmek kafamı gerçekten karıştırdı. Oldukça acınası, değil mi?"

"Acınası değil." Broşürü ona uzattım. "Bence harika bir anne olacaksın, Regan."

"Belki de tek sen olursun."

"Ne? Hayır. Hadi ama, sen çok eğlencelisin. Ve çocuğun çok şanslı bir piç olacak. Eminim ona asla eve gelme saati koymayacak, ne giyeceğini ya da nasıl davranacağını söylemeyeceksin. Her çocuğun hayalindeki anne."

"Evet. Bakalım göreceğiz. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Bir misyonun olduğunu biliyorum." Broşürün ön kapağına, üzerinde bebek olan kısma dokundu. "Sanırım artık benim de bir misyonum var. Hayatımda neyin eksik olduğunu sonunda anladım." Yumuşak bir kahkaha attı. "Bunca zaman bir erkek olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi..."

Kaderime boyun eğerek elini okşadım. "Senin için sevindim. Sana bol şans dilerim."

"Teşekkürler," der, sonunda gülümser.

Kapıyı işaret ediyorum. "Ben çıkıyorum."

"Lucas?" diye sesleniyor arkamdan.

Dönüyorum.

"Sen gerçekten iyi bir adamsın. Bir gün, sana uygun olanı bulacaksın. Bundan eminim."

Katılmasam da başımı sallayıp kapıyı kapattım.

Merdivenlerden inip dükkandan çıkarken, bir kıskançlık dalgası beni sarar. O, istenmeyen sonuçlara aldırmadan istediğinin peşinden gidiyor. Yani, ben işten anlarım. Muhtemelen burada zar zor geçiniyor. Bir bebek sahibi olmak mali durumunu çok zorlayacaktır. Bunu biliyor olmalı, ama yine de peşinden gidiyor. Çünkü o böyle bir kadın, ne istediğini bilen ve istediği şey sosyal normlara uymasa da umursamayan bir kadın.

Alabama geri döndüğümde, istediğimi elde etmek için ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Bir eş. Bir aile. Koşullar aksine, *her zaman* istediğim şey.

Taşınabilirim. Kimsenin beni tanımadığı bir yere gidebilirim. Ama bu, aile işini bırakmak anlamına gelir ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Evde bütün gece uyuyamadan dönüp duruyorum. Otuz yaşındayım lan. Bu boku çözebilmeliyim. *Bu boktan* derken, neden dokuzdan beşe işimden başka hiçbir şeye bağlanamadığımı çözmeliyim.

Şafak sökene kadar kendimi umutsuz bir vaka olduğuna ikna etmişimdir. Ama sonra bir aydınlanma, bu umutsuzluğu dağıtır ve uzun zamandır hissetmediğim bir heyecanla yataktan fırlarım.

Belki de bir eşe sahip olmak, gerçekten istediğim şeyi elde etmenin bir yoluydu: bir çocuk. Beyzbol oynayacağım bir oğul ya da piyano resitalleri verecek bir kız. Belki Regan'ın kitabından bir sayfa alıp, partneri atlayıp, gerçekten önemli olan tek şeye doğrudan geçebilirim.

Sonra gerçeklik yüzüme çarpar ve heyecanım söner. Bir erkek için bu kadar kolay değil. Sperm bankasına gidip sperm alıp, onu kendime enjekte edemem ve dokuz ay sonra bir çocuğum olmaz.

Taşıyıcı anne.

Bu kelime kafamda yankılanıyor.

"İşe yarayabilir," diyorum yüksek sesle.

Param var. Hem de çok. Gerçekten tek gereken bu.

Yataktan atlıyorum, internette biraz araştırma yapıyorum ve bir plan yazıyorum. Post-it notlarına notlar alıp öncelik sırasına göre düzenliyorum. Bunu gerçekleştirmek için yapmam gereken her şeyi bir listeye, sonra bir listeye daha yazıyorum. Regan da aynı şeyi yapmış mı diye merak ederek gülümsüyorum, ama yapmadığını biliyorum. O kadının listeleri peçetelere karalanmış notlardan ibarettir.

Bir kez daha, ne kadar zıt olduğumuza gülümsüyorum.

Elimdeki kağıt parçalarına bakıyorum. Titizlikle planladığım görev. Ve onu paramparça ediyorum.

Sonra hızlıca giyinip anahtarlarımı alıp kapıdan koşarak çıkıyorum.

On Altıncı Bölüm

Regan

Duvarları paylaştığım nalbur dükkanındaki Bay Kastapulous yine tadilat yapıyor olmalı.

Kapı çalma sesi durmuyor. Hemen ardından biri benim adımı bağıyor.

Yastığı başımdan çekip, aynı şekilde sinirli görünen Joey'e bakıyorum. "Şaka yapıyor, değil mi?" En azından bu sefer kapıyı çalmış, nezaketini göstermiş.

Yataktan kalkıp bornozumu giyerek kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Israrcılığın için sana puan verirdim ama cevabım yine hayır."

Kapıyı kapattığımda, ayağını kapıya sıkıştırdı. Sonra en sevdiğim fırından aldığı bir poşeti kapının aralığına sıkıştırdı. "Hadi ama. Sana ikram getirdim. Ve söz veriyorum, tüm kıyafetlerimi giyik kalacağım."

Gözümü kapı aralığına dayadım. "Bana ayı pençeleriyle rüşvet mi veriyorsun?"

"Düşündüğün gibi değil. Sana başka bir teklifim var. Farklı bir teklif."

Meraklanarak kapıdaki baskımı bıraktım ve poşeti aldım. "Kahve de olsa iyi olur."

Elbette var, fincanları görmeden bile o sihirli iksirin kokusunu alabiliyordum, ama o gururla fincanları havaya kaldırdı. "Ava'dan aldım."

"Neden apartmanına daha yakın olan Starbucks'tan değil de onun evinden kahve aldığını sorgulamaya başlayacak."

"Zaten sordu. Hem de kocaman bir gülümsemeyle. Ona ilk teklifimi anlattın, değil mi?"

"O benim en iyi arkadaşlarımdan biri." Mutfığa geçip pastaları broşürlerin yanındaki masaya bırakıyorum. "Ama her şeyi bilmiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Ona bunlardan bahsetmedin mi?" Bir tane aldı.

Kafamı salladım. "Hâlâ kendim de anlamaya çalışıyorum. Ayrıca, kimse beni... seni vazgeçirmeye çalıştıkları gibi vazgeçirmeye çalışmasını istemiyorum."

O gülüyor. "İyi arkadaşlar, senin iyi kararlar almanı ister." "Sen iyi bir karar olmadığını mı söylüyorsun?"

Çantayı aldı. "Donut ister misin?"

Dolaptan iki tabak alıp oturarak seçenekleri inceledim. "Neden yine daireme giriyorsun, söylemez misin?"

"Dükkânın kapısını açık bırakan sensin. Bir bakıma bu, beni burada istediğin anlamına gelir."

Normalden daha fazla açık bırakıyordum. Haklı mı? Yoksa sadece tesadüf mü?

"Soruma cevap vermedin," diyorum ve elma kızartmasından bir ısırık alıyorum.

Sperm bankası broşürlerini toplar ve yırtıp atar. "Bunlara ihtiyacın yok. Ben yaparım."

Öksürdüm, boğazım tılandı ve kahvaltım boğazıma kaçtı. "Ne-ne?" "Sperm bağışçısı ben olacağım. Yani, bağışçı değil. Baba ben olacağım. Seni hamile bırakacağım."

Sonunda... ve oldukça açık bir şekilde... aklıma geliyor. "Bunu sadece orijinal görevine sadık kalmak için söylüyorsun. Aman Tanrım, istediğini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceksin."

"Bu kazanmakla ilgili değil. Benim bir aydınlanma yaşamamla ilgili. Senin yaşadığın gibi." Saate bakıyor. "Saat dokuzu geçti ve sen daha yeni kalktın, değil mi? Eminim gece yarısına kadar internette sperm donör profillerine bakmışsındır."

Omuz silkiyorum. Haksız değil, ama bunu kabul etmiyorum. "Mükemmel olanı buldun mu?"

Yine omuz silkiyorum.

"Bulamadın. Neden bilmek ister misin? Mükemmel biri yok. Neden bu kadar çok kez vazgeçtim sanıyorsun? Mükemmelliğin bir illüzyon olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama artık çok geç. Burada mahvoldum. Ama dün gece, ben de uyuyamadığımda, belki de tüm bu zaman boyunca gerçekten istediğim şeyin bir çocuk olduğunu fark ettim. Gördün mü, bu mükemmel bir çözüm."

"Bir şeyi netleştirelim. Benden senin bebeğini doğurmamı mı istiyorsun? Ama ben *kendi* bebeğimi istiyorum."

"Senin de benim de olabilir."

“Buraya beni ikna etmek ve bu çocuğu *paylaşmak* için mi geldin?”

"Şey... evet."

O kadar hızlı kalkıyorum ki sandalye devriliyor. "Sen delinin tekisin Lucas. Planımız, anonim bir donör bulup tek başına anne olmakti. Tek başına, yani kendi başıma." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Mükemmel çözüm mü? Mükemmel çözüm, senin Lissa'dan bir çocuğun olması ve benim Bentley Fitzgerald'dan bir çocuğum olmasıydı."

"Bentley Fitzgerald da kim?"

"Okuduğum kitabın bir karakteri." Kafamı sallıyorum. "Önemli değil. Demek istediğim, bu"—aramızda elimi sallıyorum—"kesinlikle mükemmel değil. Aslında, aklıma gelen en mükemmel olmayan durum bu."

"Belki de bu yüzden mantıklı geliyor." O da benim peşimden odanın diğer tarafına geçiyor. "Belki de ikimiz de asla gerçekleşmeyecek bir şeyi bekliyoruz. Belki de bu hayatta elde edebileceğimiz en iyisi kusurlu olanlardır. Bu, onların yanlış ya da kötü olduğu anlamına gelmez. Bir düşün, Regan. Benim param var. Çocuğun hiçbir eksiği olmaz. Senin ise zar zor geçindiğini biliyorum. Çocuk bakımı pahalıdır. Bezler, kıyafetler... Spor. Üniversite. Bir çocuğu büyütmek için yüzbinlerce dolar gerektiğini söylüyorlar, o kadar paran var mı? Ben sağlayabilirim. Tek istediğim, onunla vakit geçirebilmek. Çocuğun beni tanıması. Ona top atmayı öğretmek ve benim gibi adamlardan uzak durmasını söylemek. Ona işimi göstermek ve belki bir gün şaraphanede çalışabilir."

"Ama bu saçmalık."

"Regan, hiç birikimin var mı?"

"Kötü günler için yeterince."

"Yani, birkaç bin dolar mı? Bu, bebeğin doğum masraflarını bile karşılamaz. İlk başta işten izin alman gerekecek ve bu da daha az para demek. Bunu iyice düşündün mü? Bir planın var mı? Çünkü benim var. Ve sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Sperm maliyeti bile birikimlerimi bitirir. Çocuk bakımı hakkında hiç düşünmedim. Ya da üniversite. Ya da... aradaki her şey. Ama benim gibi kadınlar, normal işleri olan ve fazla geliri olmayan normal kadınlar, bunu her zaman yapıyorlar. Değil mi?

"Daha kötü adaylar da bulabilirdin, biliyorsun." Kollarını kaldırıp dönerek bana malzemeyi gösterdi. "Kabul etmelisin ki,

sperm bankasına giden çoğu kadının sahip olmak için her şeyi vereceği şeylere sahibim: yakışıklılık, soy, zeka, ailede korkunç hastalıklar yok."

Ben mi delireceğim, yoksa onun teklifi cazip gelmeye mi başladı?

"Hadi ama Ray." Gülümsüyor. "Ne dersin? Harika olacağına söz veriyorum."

Ve işte bu noktada fikrim bir anda değişiyor. "Sen sözünü tutan biri değilsin ki. Hayır, bu çok kötü bir fikir. Ben daha çok çalışıp para biriktireceğim ve birkaç yıl sonra..."

"Otuz yedi yaşında mı? Kırk yaşında mı? Hamilelik için çok geç olabileceği yaşta mı?"

Tanrım, şu anda ondan biraz nefret ediyorum. Söylediği her şey doğru. Ama teklif ettiği şey... delilik.

"Benim buradaki bağılılığımdan mı endişeleniyorsun? Vazgeçeceğimden mi korkuyorsun? Endişelenecek ne var ki? Tek başına anne olmak istediğini sen kendin söyledin. Fikrimi değiştirirsem, şu anki durumundan daha kötüye gitmezsin. Aslında, çok daha iyi olursun çünkü nafaka talep edebilirsin." Gözleri parladı. "Hatta istersen avukat aracılığıyla halledebiliriz. Bilirsin, her şeyi mahvettiğim gibi bunu da mahvederim diye, acil durum planları ve kurallar koyabiliriz."

Gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten çocuk mu istiyorsun?"

Omuzlarını dikleştirip gözlerimin içine baktı. "Gerçekten öyle."

Yanına gidip kahvenin kapağını açtım ve düşünürken yudumladım. Sonra yudumlarken düşündüm. "Bilmiyorum. Şu anda kafam çok karışık. Yani, bu tüm zamanların en aptalca hatası olabilir."

"Ya da ikimiz için de başımıza gelen en iyi şey olabilir."

Fincanı bırakıp arkasına geçtim ve onu kapıya doğru ittim. "Şu anda gitmen gerek. Bu anda vereceğim herhangi bir karar tamamen hormonların etkisi altında olacaktır. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Gideceğim," dedi. "Ama benim teklifimi iyice düşünmeden o sperm bankalarına gitmeyeceğine söz ver. Ivy League eğitimi diyorum, Regan. Anonim bağışçılar bunu veremez. *Hiçbir şey veremezler.*"

"Dur. Ne dediğini duydum ve ne kadar zengin olduğunu çok iyi biliyorum, Lucas. Her şey para değildir."

"Ama—"

Ayağımı yere vuruyorum. "Kes şunu." "Reg..."

Elimi ağızına götürdüm. O yine de konuşmaya devam etti, sözleri boğuk boğuk çıkıyordu.

“Gerçekten ayı pençesi istiyordum.”

Gözlerimi devirip çantayı alıp onun kaburgalarına dayadım ve onu kapıdan dışarı ittim.

Sonra kapıya yaslanıp yere kayarak, sanki Sophie'nin Seçimi'ni yapmam istenmiş gibi hissediyorum.

On yedinci bölüm

Regan

Son birkaç günümü derin bir iç muhasebeyle geçirdim. Birçok şey düşündüm. İşim. Hayatım. Geleceğim. Çoğu şey bulanık olsa da, kesin olarak karar verdiğim tek şey, kesinlikle bir çocuk istediğim. Hatta, çok sevdiğim gardırobumu boşaltıp dolabımı çocuk odasına çevirecek kadar.

Sadece Lucas'la bir çocuk sahibi olmanın doğru karar olup olmadığından emin değilim.

Ama o bir Montana. Bu, bebek için ömür boyu maddi güvence anlamına gelir. Bu, aklıma gelen en iyi insanlar olan yerel büyükanne ve büyükbabalar anlamına gelir. Bu, teyzeler, amcalar ve kuzenler anlamına gelir, ki bunlar tek başıma yaparsam çocuğumun asla sahip olamayacağı şeyler.

Ancak, sürekli aklıma gelen tek şey, bunun başka birine karşı sorumlu olmak anlamına da geldiği. Lucas ve ben farklıyız. Bebeği nasıl yetiştireceğimi kontrol etmek ister mi? Sadece maddi destek sağladığı için neyi, ne zaman, nerede, nasıl ve neden yapacağımı dikte eder mi?

Tek bir doğru cevap olmadığını bilerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

Gurultulu midem öğle yemeği vaktinin geldiğini hatırlattı. Tabelamı *KAPALI* ve kadranı 2 PM'ye çevirin. Geri dönmek için kırk dakika yeterli olacaktır.

Caddeyi geçip Goodwin's'te bir kase makarna ve peynir yiyorum. Bu, lokantanın meşhur yemeği ve haftada en az bir kez yediğim bir yemek. Sonra The Circle'dan çıkıp, bugün arabamın çekildiği oto tamircisine gidiyorum.

Kapının üzerinde benimkinde olduğu gibi bir zil var. İçeri girerken zil çalıyor. Birkaç kişi başını kaldırıyor, müşteriler telefonlarıyla yağ değişimi ya da başka bir şey için bekliyorlar. Tezgaha doğru yürüyorum. Cruz-In Auto Repair Shop hem perakende oto yedek parça mağazası hem de tamirhanedir. Arabamı çeken Mia da dahil olmak üzere dört Cruz kardeş burayı işletiyor.

Tezgahta kimse yok, ben de ayakta bekliyorum.

Birkaç saniye sonra, tanıdık bir koltuk değneği sesi duydum. Christian Cruz köşeyi yavaşça dönüp kalın gözlük camlarından bana bakınca gülümsedim.

"Merhaba Christian. Burada ne yapıyorsun? Okulda olman gerekmez mi?"

"Merhaba Bayan Lucas," diyor kibar on iki yaşındaki çocuk. "Şu anda yaz tatili ve babam her öğleden sonra birkaç saat burada çalışabileceğimi söyledi."

"Aile işini mi öğreniyorsun?"

O başını sallar. "Mekanik olacağım."

"Harika. Eminim hepinizin gurur kaynağı olacaksınız."

"Beetle'ını kontrol etmeye mi geldin?"

"Evet, öyle."

"Babama sorayım. Arabaya o bakıyor." "Teşekkürler, Christian."

Onun uzaklaşmasını izliyorum, koltuk değneklerini kullanırken gövdesi biraz dengesiz bir şekilde sallanıyor. İhtiyacı olursa diye kapının yanında bir yürüteç de var. Christian

— skandal bir genç hamileliğin sonucu — beyin felci olmasını hiçbir zaman engel olarak görmedi. Christian'ın annesi Denise, Christian'a teşhis konulduktan kısa bir süre sonra evi terk ettiğinde, tüm kasaba Christian ve babası Carter'ın arkasında birleşti. Sonunda, Denise utançtan dayanamayıp kasabayı terk etti.

Ancak bu onun kaybıdır. Çünkü Carter'ın Christian'ın çocukluğunda yaşadığı zorluklara rağmen, tüm azmi karşılığını verdi ve Christian, tanıştığı herkese neşe saçan, uyumlu ve mutlu bir çocuk oldu.

Aynı zamanda zeki de. Fiziksel sınırlamalarına rağmen bir tamirci olacağına da tüm kalbimle inanıyorum.

Onunla babası konuşurken, resepsiyon ile garajları ayıran camdan onu izliyorum.

Ya benim özel ihtiyaçları olan bir çocuğum olursa? Ya sperm donöründen bir çocuk yaparsam ve masraflarını karşılayamayacağım bir bebek sahibi olursam? Dükkânımı kaybeder miyim? Kasaba Carter için yaptığı gibi bir fon kurar mı? Hayır, kurmaz. Çünkü ben, kendini bir duruma sokan ve böyle şeyleri önceden planlayamayan naif, hormonları ile hareket eden bir genç değilim. Ben, kendi seçimleriyle yaşamak zorunda olan yetişkin bir kadınıam.

Carter garajdan çıkar. "Merhaba, Regan." Gülümsemesi hemen kaybolur ve söyleyeceği şeyin duymak isteyeceğim bir şey olmayacağını anlarım. "Korkarım haberler iyi değil."

Kalbim sıkışır. "Ver bana." "Motor.

Değiştirilmesi gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tüm motor mu?"

"Üzgünüm, ama evet. Bu eski Beetle modellerindeki hava soğutmalı, düz dört silindirli motor tasarımı karmaşık olabilir ve değiştirme maliyetini artırabilir."

"Ne kadar?"

Düşünerek çenesini ovuşturur. "Yeni mi, kullanılmış mı olacağına bağlı. Biraz fazla bin dolara kullanılmış bir motor bulabilirim. Diğer parçalar ve montaj için gereken işçilik de eklenince, toplamda yaklaşık iki bin beş yüz dolar tutar. Ancak, kullanılmış parçalar altı ay garantili olsa da, bir iki yıl sonra aynı şeyin tekrarlanabileceğini belirtmeliyim."

"Peki ya yeni bir motor?" diye soruyorum, tasarruf hesabımdaki rakamların sifıra indiğini hayal ederek.

"On bin dolar." Başını sallar. "Ama dürüst olmak gerekirse Regan, buna değeceğini sanmıyorum. Şanzıman eski. Ne kadar ömrü kaldı bilmiyorum. Bu eski arabada artık her şeyin birbiri ardına bozulmaya başladığı noktaya gelmiş olabilirsiniz."

İç çekip tezgahın yanındaki tabureye oturuyorum.

"Gerçekten üzgünüm. Keşke yardımcı olabilseydim. Ama sana iyi komşu indirimi yapsam bile, yine de önemli bir fatura ödeyeceksin."

Komşuluk indirimi. The Circle'da küçük bir işletme sahibi olarak bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. İşletme için kârın sıfır olması anlamına geliyor, çünkü ya sizi gerçekten seviyorlar ya da size gerçekten acıyorlar. Bu durumda hangisi geçerli acaba?

Bir an için Carter'a daha önce hiç bakmadığım bir şekilde bakıyorum: bekar, yakışıklı bir baba olarak. Benden genç, ama bekâr. Hiç kimseyle çıkıyor mu acaba? Bu konuda bir şey duymuş muydum diye hatırlamaya çalışıyorum. Sanırım tüm hayatı bu dükkan ve oğlu etrafında dönüyor. Tabii, birkaç dövmesi var, normalde pek sevmem ama kimim ki ben onu yargılayayım? Muhtemelen o da benim ve giydiğim kıyafetler hakkında aynı şeyi düşünüyordur.

"Regan?"

Düşüncelerimi şimdiki ana geri getiriyorum. "İndirimle bile ikisini de alabileceğimi sanmıyorum. Belki arabasız da idare edebilirim."

"Bu hiç de imkansız değil. Şehre veya White Plains'e gitmen gerekirse tren var. Ve ihtiyacın olan her şey McQuaid Circle civarında. Kullandığım hurdalıkta araban için ne kadar verebileceklerini öğrenebilirim. İstersen, başka uygun bir seçenek bulmaya çalışabilirim."

“Önemli değil. Bunu tamir ettirecek param yoksa, yenisini almam imkansız.” Teslimiyetle başımı sallıyorum. “Ne kadar eder bir bak.” Çantamı çıkarıyorum. “Çekme ücreti ne kadar?”

"O kadar da değil. Stan'in sana arabadan keseceği fiyattan çıkarırım."

Bunun hiç de yapmayacağını bildiğim için gülümsüyorum. Komşuluk yapıyor. Bu yüzden buradaki işletmelerin yarısı pek kâr etmiyor. Ama ben de aynısını yapıyorum, o yüzden anlıyorum. "Teşekkürler, Carter." Ayrılmak için dönüp duruyorum, ama sonra durup soruyorum: "Hey, Carter, Christian nasıl? Burada çalışacağını söyledi."

Yüzü ışıltı ışıltı oldu. "Evet. Oğlum yıllardır babasının izinden gitmek istediğini söylüyor."

Başımı eğiyorum. "Senin için zor oldu mu? Christian yüzünden."

O, odanın diğer ucunda yedek parçaları kutulara ayıran oğluna bakar. Başını sallar ama gülümser. "Zor oldu. Ama şunu söyleyeyim, buna değdi. O harika bir çocuk. Ben şanslı bir adamım."

"Evet," diyorum, kafam allak bullak. "Anlıyorum."

"Stan'den haber alınca seni ararım."

Ona teşekkür edip, köşedeki Bayan Henderson ile sohbet etmek için yanına gittim.

Henderson ile sohbet etmeye gittim. O benim en iyi müşterilerimden biridir.

~ ~ ~

“Aklın burada değil,” diyor Ava, her hafta dondurma dükkanının arkasında yaptığımız buluşmamızda.

Masamızın yanında bebek arabasında huzurla uyuyan Teddy'den gözlerimi ayırıyorum. "Benim arabam," diye yalan söylüyorum. Aslında tam olarak yalan sayılmaz, gerçekten ulaşım ihtiyacım olursa ne yapacağımı merak ediyorum. Ancak şu anda arabam aklımın ucundan bile geçmiyor.

"İhtiyacın olursa benimkini kullanabilirsin." "Benimki de," diyor Maddie.

"Teşekkürler çocuklar. Sanırım her şeyi hallettim. İnternette bir sürü şey sipariş edebilirim. Arabaya kesinlikle ihtiyacım olan tek zaman, bağışları şehrin diğer ucuna götürmem gerektiğinde. Ama araba sigortası ve tamir masraflarından tasarruf edeceğim parayla Uber'e rahatlıkla para ödeyebilirim."

"Ya da," Maddie elini koluma koyar, "bizim arabalardan birini ödünç alıp daha da fazla para tasarruf edebilirsin."

"Bak ne diyeceğim," diyor Ava. "Benim arabamı nadiren kullandığımı biliyorsun. Anahtarları paspasın altına bırakacağım. Böylece işim yoğun olduğunda, uyuduğumda ya da başka bir şey olduğunda araba hazır olur."

"Tamam. Teşekkürler."

Teddy huysuzlanmaya başlar ve ulaşım sorunuma olan ilgiyi minnetle keser.

"Ben alırım," diyor Ava, onu kucağına alıp kafasını kokluyor. "Tanrım, bir tane olsun istiyorum. Bu küçük altın parçacığa her yaklaştığımda yumurtalıklarım patlıyor."

Uzanıp küçük yanağına dokunuyorum, onu kucağıma almak istiyorum ama geçen hafta içinde çocuklara karşı tutumumun tamamen değiştiğini belli etmek istemiyorum.

"Bu seferki, Gigi'yi doğurduğunda çok farklı olmalı," diyorum. "Yani, ilk başta Gigi'nin babası vardı, ama sonra Tag'le bir araya gelene kadar uzun bir süre tek başına annelik yaptın. Nasıl başardın?"

Şüphe çekmeyecek kadar kayıtsız bir şekilde sorduğumu umuyorum.

"İnanılmaz zordu. Ama büyükannem vardı."

"En zor olan neydi sence?"

Maddie düşünür. "Sanırım küçük bir insandan tek başıma sorumlu olduğumu bilmek. Ve ona bir şey olursa ya da kötü bir insan olursa tek suçlu benim olacağımı bilmek."

Gülüyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Gigi harika bir çocuk." "Öyle, değil mi?" diyor gururlu bir anne gibi.

"Yani hiçbir şeyi değiştirmez miydin?" diye soruyorum. "Geri dönüp farklı bir şey yapabilseydin?"

Sert bakışları, sorumun saçmalığını fark etmemi sağlar. "Saç düzleştiricisini açık bırakıp evi yakmam ve bebeğimin babasının onu kurtarmak için geri girip ölmesi dışında mı?"

Suçluluk duygumu yutuyorum. "Özür dilerim, öyle demek istemedim."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor üzgün bir gülümsemeyle. "Sadece bariz olanı söylemek zorundaydım. Soruna dürüstçe cevap vermek gerekirse, kendime acımayı ve kendimden nefret etmeyi çok daha erken bırakmış olmayı dilerdim. Belki Tag'le daha erken birlikte olurum. Gigi'ye çok iyi davranıyor. O olmasa ne yapardım bilmiyorum." Ava'nın kollarındaki Teddy'ye bakarak iç geçirir. "Ve şimdi bana bir oğul verdi. Hayatımın şu anda olduğundan daha iyi olabileceğini sanmıyorum."

Lucas'ın teklifini düşünüyordum. Bir işaret bekliyordum. Belki de geldi. Dün Carter ile konuşurken. Ve şimdi. Sanki evren bana bir şey söylemeye çalışıyor. Belki de dinlemeliyim.

Ayağa kalkıyorum. "Bir saniye izin verin. Bir mesaja cevap vermem gerekiyor."

Yürüyorum, bir ağaca yaslanıyorum, derin bir nefes alıyorum ve telefonuma yazıyorum.

Ben: Tamam.

Telefonumu cebime geri koyuyorum, bir saniye sonra gelen sesle şaşıyorum. Telefonu tekrar çıkarıp cevabı okuyorum.

Lucas: Tamam mı? Teklifimi kabul ediyormusun?

Ben: Bir avukatın bunu yazmasını istiyorum.

Lucas: Ben yazdır yap yarın yarın halledeceğim. İkimizle de görüşmek isteyecektir.

Gözlerimi devirdim. Bu kadar zengin olup, emrine amade bir avukatın olması ne güzel olmalı.

Ben: Tamam. Ne zaman ve nerede olduğunu söyle yeter. Ama artık arabam yok.

Lucas: Sana bir araba gönderirim.

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum, çünkü hayatım boyunca bu tür sözleri duymaya razı olmuş olabileceğimi biliyorum. Ya da en azından on sekiz yıl boyunca.

Ben: Görüşürüz. Tamam.

O da beni anlıyor ve cevap vermiyor. Bu eskisi gibi değil. Seksle alakalı değil. Bu bir flört değil. Aslında bir ilişki bile değil. Daha çok bir iş anlaşması gibi. Ya da Ava'nın dediği gibi bir "*situationship*".

Arkadaşlarıma bakıyorum ve *bu* durum hakkında ne düşüneceklerini merak ediyorum. İşte bu yüzden onlara söylememeye karar veriyorum.

On sekizinci bölüm

Lucas

"Öğlen vakti geldiğin için teşekkürler," diyorum Regan gönderdiğim arabadan inerken. "İş saatlerinden çaldığını biliyorum."

"Sorun değil." Siyah SUV'ye bir göz attı. "Ama biri beni o arabaya binerken görmüşse, kesin soracaktır. Sanki FBI beni sorguya çekmeye gelmiş gibi."

Regan, avukatımın ofisinin bulunduğu güzel, yeni ve modern üç katlı binaya bakar. Bina, McQuaid Circle'dan şehrin diğer ucuna, son zamanlarda genişleyen bölgede yer almaktadır. Önünden bir çeşmenin önünden geçeriz. Ortada, mermerden yapılmış bir fil, hortumuyla su içmek için eğilmiş durmaktadır.

"Bu garip," diyor ve durup onu incelemeye başlıyor. "Oh, garip *mi*?"

Gözlerimi onun vücudunda gezdiriyorum. Uzun çiçek desenli tuniği uyluklarının ortasına kadar uzanıyor ve altından görünen sarı ve siyah çizgili taytları onu arı gibi gösteriyor. Kalın siyah platform ayakkabıları onu birkaç santim daha uzun gösteriyor, ama yine de benden kısa.

"Kıyafet seçimimi beğenmedin mi?" diye soruyor, buraya hiç yakışmadığından utanmış gibi görünmüyor. "Benimle görülmekten utanıyor musun?"

"Öyle değil." Ben gülümsüyorum. "Sadece çocuğumuza giydireceğin çılgın kıyafetleri hayal ediyordum."

Yüzü ciddileşti. *Çocuğumuzdan* bahsetmem, bunu onun için çok gerçekçi hale mi getirdi?

"Lucas, bunu yapmak istediğinden emin misin? Yani, bu delilik, değil mi? Sen ve ben çocuk sahibi olmak. İnsanlar konuşacak. Yorumlar yapacaklar. Onlar..."

Elimi omzuna koydum. "Ne zamandan beri insanların ne düşündüğünü umursuyorsun? Fikrin mi değişti? Anlıyorum, inan bana. Ortalama bir insandan daha fazla şeyden vazgeçtim." Binayı işaret ettim. "İçeri gel. Candace ne diyecek bir bak. Henüz kesin bir şey yok."

Teredditle başını sallar, kaygısız, rahat tavırlarından eser yok. "Avukatın kadın mı?"

Gülümserim. "Eski kafalı, beyaz bir adam bekliyordun, değil mi? Candace tam tersi biridir."

Onun için dış kapıyı tutarak binaya giriyoruz ve asansörle üçüncü kata çıkıyoruz. Asansördeyken, asansörle benim penthouse'uma çıktığımızı hayal ediyorum. Asansörde ona yaptığım şeyleri hayal ediyorum. O saçma taytları çıkarmak gibi şeyler.

Düşüncelerim başka bir düşünceyle kesintiye uğrar. Oraya gitmek ister mi ki? Benim evime? Dün bana mesaj attığından beri, onu hamile bırakabileceğim tüm yerleri hayal ediyorum. Çatı katım. Dükkanındaki soyunma odası. Martha's Vineyard'daki sahil evi.

Ama sonra beni kaç kez evinden kovduğunu hatırlıyorum. Mesajlaşmamızı nasıl bitirdiğini. İlk teklifim hakkında fikrini değiştirdiğini nasıl söylediğini.

Ben bunu istediğimizi elde etmenin eğlenceli bir yolu olarak görürken, o bunu tamamen iş olarak görüyor olabilir. *Ah, lanet olsun.* Hindi şişesi kullanabilmek için benden bir bardak sperm mi isteyecek? Bunu hiç düşünmemiştim.

Asansörün zili çalıyor ve kapılar açılıyor, beni şimdiki gerçekliğimize geri çekiyor. Ona önce geçmesini işaret ediyorum. "Soldaki ikinci kapı."

"Oh, merhaba Regan," diye seslendi resepsiyonist, içeri girdiğimizde.

Stacey, sanırım, ikimizin arasında bakışlarını gezdirerek şaşkın görünüyor. "Biz, şey..." Regan, onu kurtarmam için bana bakar.

"Şaraphanede işimiz var," dedim.

"Tabii. Elbette." Stacey, Montana Şaraphanesi'nin pazarlama müdürünün neden tuhaf bir butik sahibini avukatıyla iş toplantısına götürdüğünü hala anlamış değil gibi. Bu bilgiyle dedikodular ne hale gelecek acaba?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Regan Candace'i beklerken bana yaklaşır. "Eğer bunu yaparsak, meraklı insanlara ne diyeceğimizi düşünmemiz gerekecek."

Gülüyorum. "Bu kasabadaki herkesi mi kastediyorsun?"

Henüz bunun sonuçlarını veya karşılaşacağı eleştirileri düşünmemiş gibi derin bir nefes alır. Sanırım ben de düşünmedim. İnsanlar onun hamile kalarak beni tuzağa düşürmeye çalıştığını düşünecek mi? Sonunda yerleşip bağlanacağımı düşündüğü için ona aptal diyecekler mi?

Aniden, onun bu konuda benden çok daha fazla kaybedeceği şeylerin olduğunu fark ediyorum.

Peki ya yaş farkımız? İnsanlar bunu sorun eder mi? Genel olarak bakıldığında, beş yaş farkı çok da büyük değil. Ama insanlar

kadın erkek arasında yaş farkı olduğunda önyargılı davranma eğilimindedirler — bana sorarsan aptalca bir ideal. Yaşlı kadınlar çok seksidir.

Aklımda yüzler beliriyor. Çıktığım tüm kadınların yüzleri. Hepsi benim yaşımda ya da daha gençti.

Huh... ilginç.

"Lucas," diyor Candace, ofisinden çıkarken. "Seni görmek ne güzel." "İyi günler, Candace. Kısa sürede ayarladığın için teşekkürler." "Baban bana bunun için para ödüyor. İçeri gel, içeri."

Regan gözlerimi yakaladı ve sırtıttı. Düşündüğüm gibi, Candace'in aslında yaşlı bir avukat değil, kırklı yaşlarında çekici, kilolu bir siyahi kadın olması onu eğlendirmişti.

"Regan Lucas," diyor Candace. "Lucas bu toplantıyı ayarlarken adınızı tanıdım. Dükkanınıza bir iki kez uğramıştım. McQuaid Circle'ı çok seviyorum." Elini uzatıyor. "Candace McMillan."

Regan başını sallar. "Evet. Sizi hatırlıyorum, Bayan McMillan."

"Harika." Büyük ofisinin köşesindeki büyük masayı işaret eder. "Oturun."

Candace masanın başına, açık dizüstü bilgisayarın önüne otururken, Stacey kapıyı açıp bir tepsi kahve, çeşitli şeker ve krema ile içeri girer.

"Teşekkürler," diyorum, Stacey'nin Regan'a şüpheyile bakışını izleyerek. O bakışın düşündüğüm anlama geliyorsa, kesinlikle bir sorunumuz olacak.

"Candace." Stacey'e işaret ettim. "Bu toplantı gizli kalacak, değil mi?"

O benim ne demek istediğimi anlar ve gülümser. "İkiniz burada değildiniz." Stacey'e sert bir bakış atarak, "Değillerdi, değil mi?" diye teyit eder.

"Hayır, hanımefendi."

"Tamam, öyleyse başlayalım mı?"

Stacey, Regan'a bir daha bakmadan ayrılır. Patronunun bir bakışı yeterince uyarıcı olmuş gibidir. İyi, umarım bu sorunu çözer. Henüz bir şey olmadan ortalıkta dedikodular dolaşmasını istemiyoruz. Regan ve ben oturup, zamanı geldiğinde insanlara neyi ne zaman söyleyeceğimizi konuşmalıyız. Masada, sanki boşanmış bir çift gibi oturmuş, mal paylaşımı için görüşen eşler gibi ona bakıyorum ve acaba insanlara söyledi mi diye merak ediyorum. Ava ve Maddie gibi insanlara.

Eminim söylememiştir. Onlar ona asla izin vermezler. Ama Regan'a ne yapması gerektiğini söyleyen kim var ki? Belki de bu işi bir avukata yaptırmak o kadar da kötü bir fikir değildir. Benim de haklarım var.

"Tamam o zaman," diye başlıyor Candace. "Hazırlayacağımız bu anlaşma biraz alışılmadık olabilir, ama evlilik öncesi anlaşmalardan çok da farklı değil. Sonuçta hepsi aynı şey, ticari işlemler." Regan'a dönüyor. "Soğuk gelmek istemem, ama bu tür şeyler ikinizi de korumak için gerekli. Ve sözleşmeyi imzalamadan önce aile hukuku uzmanı bir arkadaşşıma inceletirim."

"Zaten yok mu?" diye sorar Regan. "Bu yüzden buradayız sanıyordum."

"Siz buraya sözleşmenin şartlarını belirlemek için geldiniz. Bu size ve Bay Montana'ya kalmış, bana değil. Ben sadece size rehberlik etmek ve sizin düşünmemiş olabileceğiniz konuları gündeme getirmek için buradayım. Richard Livingston'a da bakmasını isteyeceğim, benim düşünmemiş olabileceğim konuları gözden geçirmesi için. İsimleri elbette çıkaracağım. Lucas bana geldi çünkü benim sağduyulu olacağımı biliyor." Kapıyı işaret ederek elini sallar. "Ofisimdeki herkes sağduyulu davranacaktır."

Regan gergin bir şekilde kendinden bir fincan kahve doldurur. İki paket şeker açar ve içlerini boşaltana kadar avuçlarında ovuşturur.

"Sorun yok, Regan," dedim. "Bu sadece gayri resmi bir görüşme. Sana karşı birleşmiyoruz. Bu senin yararına. Bize ne istediğini söylemen yeterli."

Candace elini kaldırır. "Başlamadan önce, bu sözleşmenin sadece bebek doğduktan sonra olacakları kapsadığını açıkça belirtmek istiyorum. Bu sözleşme, başarılı bir şekilde hamile kalacağınızı ve bir bebek doğuracağınızı varsaymaktadır. Bay Montana'ya, hamilelik öncesi herhangi bir anlaşma veya sözleşmeye katılmak istemediğimi söyledim. Bu çocuğu nasıl, ne zaman ve nasıl hamile kalmaya çalışacağınız tamamen size kalmış."

Regan, sanki istemediği halde onu yasal olarak seks yapmaya zorlayabileceğimi düşünmüş gibi, gözle görülür bir şekilde rahatlar. Candace'e ısındığını görebiliyorum.

"Regan, sorularınla başlayalım," dedi Candace.

"Lucas'ın neden korunması gerektiğini bilmek istiyorum. Bütün para onda."

"Şey, o babası olacak. Diğer biyolojik ebeveyn. Anladığım kadarıyla, sadece sperm donörü olmaktan çok daha fazlasını istiyor ve karşılığında maddi destek sağlamayı planlıyor. Bununla birlikte

Neden Bay Montana'nın ne için ödeme yapmayı planladığını listeleyerek başlamıyoruz?"

Her iki kadın da bana bakarak cevap bekliyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Her şey, sanırım."

"Her şeyi tanımla," diyor Candace.

Hazırladığım gider listesini çıkarır ve listeyi okumaya başlarım. "Eğitim. Çocuk bakımı. Sağlık."

Candace dizüstü bilgisayarına notlar alıyor. "Peki aylık çocuk nafakası ne olacak?"

"Ne isterse öderim."

Regan'a dönüyoruz. "Bana bakma," diyor. "Bir çocuğun masrafları ne kadar olur, hiç bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ayda bin dolar falan mı?" Regan, Candace'in şaşkın tepkisini fark ediyor. "Çok mu fazla?"

"İşler şöyle yürüyor, Regan," diye açıklıyor Candace. "Ebeveynlerin ikisi de aynı fikirdeyse, çocuk nafakası ödemeleri azaltılabilir, artırılabilir veya tamamen kaldırılabilir. Ancak, hakimın adil olmadığını düşünmesi halinde bu kararı geçersiz kılma hakkı olduğunu unutmamak gerekir. Ancak siz boşanmıyorsanız, bu yüzden ikinizden biri talep etmedikçe bu konunun hakim önüne gelmesi olası değildir. Yani karar tamamen ikinize kalmış. Ancak bu konunun gündeme geleceğini bildiğim için biraz araştırma yaptım. Regan, Bay Montana'nın şaraphanedeki mevcut yıllık maaşı göz önüne alındığında, yasaya göre en az altı katını ödemek zorunda."

Regan'ın çenesi masaya çarptı. Konuşamıyor. Eminim kafasında bunun ne kadar tutacağını hesaplıyordur. Ve eminim ki bu, butiğinden kazandığı paradan çok daha fazladır.

Gülümsememeye çalışıyorum. Regan'ın tüm kozların bende olduğunu düşünmesini istemiyorum. Çünkü tam tersi. Kararları verebilecek olan kişi o. Bu treni o sürüyor ve bunun farkında bile değil.

"Ben. . . ama..." Ağzını kapatıyor. "Bu saçmalık. O kadar parayı alamam. Neye harcayacağımı bile bilmiyorum. Altın kaplama tulum mu?"

Candace gülüyor, dizüstü bilgisayara bir şeyler yazıyor ve sonra tekrar ciddileşiyor. "Anlamanız gereken şey, Bayan Lucas, Bay Montana'nın ailesinin oldukça zengin olduğu. Ona pazarlama müdürü olarak cömert bir maaş veriyorlar ve o, şirketin dört varisinden biri. Eğer evli olsaydınız ve bir çocuğunuz olsaydı, o çocuk ve siz bu servetten faydalanırdınız. Çocuk nafakası standartları bu düşünceyle belirlenmiştir, böylece çocuk

ana geçim kaynağı olan ebeveynle aynı yaşam standardında büyümesi için belirlenmiştir. Ne yazık ki, bu çoğu zaman gerçekleşmez." Başını Regan'a doğru eğiyor. "Sen şanslı olanlardan birisin, Regan. Lucas bana bu çocuk konusunda cömert davranmak istediğini söyledi. Sana bir güven fonu kurma planlarından bahsetti mi?"

"Güven fonu mu?" Regan sorar, gözleri benimkilere dikilir.

Omuz silkiyorum. "Bana bir şey olursa, çocuklarımın geleceğinin güvende olmasını istiyorum."

"Lucas, çocuk için büyük bir fon oluşturmamı istedi," diyor Candace. "Eğer çocuk yirmi beş yaşına gelmeden vefat ederse, sen fonun vasisi olacaksın."

"Ben mi?" Regan kendini işaret eder. Sonra gözleri kısıılır ve bana sert bir bakış atar. "Bir bit yeniği var. Her zaman bir bit yeniği vardır. Karşılığında ne istiyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim, sadece onun hayatında yer almak istiyorum."

"Detaylara girelim," diyor Candace. "Yaşam düzeni.

Velayet. Eşit olarak bölünecek mi?"

"Hayır," diyor Regan. "Bütün bu olay, *benim* bir bebek istediğim için başladı. İstiyordum. *Kendim* için. Paylaşmak zorunda kalacağım bir çocuk değil."

"Sperm bankası var," diyorum, belki biraz fazla alaycı bir şekilde. "Araştırdım Regan. Binlerce dolara mal olabilir. Başarılı olana kadar tekrar tekrar yapman gerekirse daha da fazla. Bebek sahibi olmanın cepten çıkacak masraflarını da araştırdım. Lüks bir sigortan yoksa, sezaryen ve komplikasyonlar olmazsa bile beş ila on bin dolar tutabilir. Çocuk bakımı, eğitim, spor. Sporun ne kadar tutacağını bile söyleyemem, senin kazandığından çok daha fazla..."

"Anlıyorum," diyor Regan, masaya vurarak. "Ama sırf paran var diye beni köşeye sıkıştırmana izin vermeyeceğim. Çocuk istiyorsan, git satın al."

"Sakin olalım," diyor Candace. "Her birinizin bu konuda sunabileceği bir şey var. Sadece karşılıklı olarak kabul edebileceğimiz bir çözüm bulmamız gerekiyor." Bana dönüyor. "Velayet konusunda ne düşünüyorsun?"

"Velayet çoğunlukla onda olabilir. Günlük bakım gibi.

Ama ben de onunla zaman geçirmek istiyorum. Hafta sonları. Tatiller. Bazı bayramlar." "Kaç hafta sonu? Ne sıklıkla?"

Candace, soruları arka arkaya sorarken parmakları klavyede hızla hareket ediyor.

"Bunu gerçekten düşünmedim. Her ikisinde bir mi?" Regan'ın tepkisini görmek için ona bakıyorum. Şu anda oldukça soğukkanlı, kesinlikle savunmada, ama sanırım bir parça rahatlama seziyorum. "Yani, kesin bir şey istemediğimden emin değilim. Ya bebeği daha sık görmek istersem? Mesela işten sonra uğramak gibi? Ya da büyüdüğünde, belki daha uzun süreli ziyaretler yapmak gibi. Burada köşeye sıkışmak istemiyorum."

"Seni bebeği görmekten alıkoymam, Lucas," diyor Regan. "Asla yapmam. İstedğin zaman gelebilirsin. Evimin anahtarı falan vermeyeceğim ama sık sık gelmene izin veririm. Ayda iki hafta sonu, hatta biraz daha fazla da olabilir. Bu benim için yeni bir şey ve arkadaşlarımdan gördüğüm kadarıyla çok zorlu bir iş. Arada bir mola vermek iyi olabilir."

"Tamam o zaman," diyor Candace. "En az iki hafta sonu konusunda anlaştık, Lucas gerektiğinde daha fazla zaman isteyebilir. Tatilleri eşit olarak bölüşelim mi?"

"Hepsini mi?" diye sorar Regan üzülererek.

Onu, giydiği şeker kamışı desenli taytla, Noel sabahı kanepede oturmuş, çocuk benimle olduğu için çok üzgün olarak hayal edebiliyorum. Bu acı verici bir düşünce. Ona bunu asla yapamam.

"Ailem tatilleri çok sever. Ne kadar kalabalık olursa o kadar eğlenceli olur. Tatilleri bizimle geçirmek istersen her zaman hoş karşılanırsın."

"Tatilleri bölüşmeyi resmi tutum olarak belirleyelim." Candace notlarını yazıyor. "Bunu daha sonra değiştirebilirsin. Anlaştık mı?"

Regan başını
sallar.

"Tamam,"
diyorum.

"Peki ya ikamet?" diye sorar Candace. "Ya biriniz Calloway Creek'ten ya da eyaletten taşınmaya karar verirse?"

"Hayır," diyorum. "Olmaz. Bu benim için kesin bir sınır." Regan'a dönüyorum. "Senin böyle bir insan olmadığını biliyorum, ama benim sunduğum nafaka ile işini satıp istediğin yere taşınabilirsin. Bunu yapacaksak, sonuna kadar gitmeliyiz. Çocuk on sekiz yaşına gelene kadar ikimiz de şehirden taşınamayız."

"Hayatım boyunca burada yaşadım Lucas. Arkadaşlarım burada. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ailen Florida'da yaşıyor."

"Senin çocuğunla Sarasota'ya kaçıp, evlilik dışı bir çocuk sahibi olduğumu öğrenince beni muhtemelen reddedecek olan ailemin yanına gideceğimi mi sanıyorsun?"

evlilik dışı bir ocuk sahibi olduğumu öğrenince beni reddedecek ebe

"Yani bu konuda hemfikir misin?" diye sorar Candace, konuyu ilerletmek için.

İkimiz de başımızı sallıyoruz.

"Sana bir araba almak istiyorum," diyorum Regan'a. "Güvenli bir araba. Benim ocuğumu gezdireceksen, etrafı hava yastıklarıyla çevrili olsun istiyorum."

"Ben pek araba kullanmam."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bedava bir arabayı mı reddediyorsun?" Düşünüyor. "Seçme hakkı bana mı kalıyor?"

"Güvenlik derecesi yüksek olduğu sürece, evet."

"Anlaştık."

Candace gülümser ve parmakları her kelimeyi yazıyormuş gibi klavyede dans eder. Başını kaldırır. "Karar vermeyi konuşalım. Genellikle velayet hakkı olan ebeveyn, eğitim, sağlık ve diğer önemli konularda karar verme yetkisine sahiptir."

"Ben de fikrimi belirtmek istiyorum," diyorum. "Regan ve benim yaşam tarzlarımız çok farklı. Bu, onun sevdiğim birçok özelliğinden biri olabilir, ama ocuğumun palyaço okuluna gitmesini istemiyorum."

Regan yüksek sesle güldü. "Onu gizli bir topluluğa sokmayacağım Lucas."

"Benim önerim," diye araya girer Candace, "ebeveynler olarak kararları birlikte almanız. Eğer gerçekten bir çıkmaza girerseniz, her zaman çocuğun yararına olacak şekilde karar verecek tarafsız bir üçüncü kişiye arabulucu olarak çağırabilirsiniz."

"Yani, birimiz pes edene kadar kavga mı edeceğiz, yoksa bizim için karar vermesi için birini mi tutacağız?" Regan, açıkça sinirlenmiş bir şekilde başını sallar.

"O kadar da ileri gitmeyeceğimizi düşünüyorum," diyorum. "Görünüşe rağmen, görüldüğüm kadar inatçı değilim. Esnek olabilirim. Sen olabilir misin?"

"Peki," diye homurdandı, sonra saate baktı. "Ne kadar kaldı? İşime dönmem gerek."

"Ne kadar istersen o kadar," diyor Candace. "Ebeveynlik planları, ocuk bakımı, iletişim, din, ebeveynlerin flörtleri ve ilişkileri var."

"O," diyorum. "Onu bir gözden geçirelim."

"Ebeveynlerin flört etmesi ve ilişkileri mi?" diye sorar Candace. Başımı sallarım.

"Tamam, bakalım. Ya ikinizden biri başka biriyle ciddi bir ilişkiye girirse?"

"O zaman o kişi her zamanki gibi düğün gününde terk edilir," dedi Regan alaycı bir gülümsemeyle.

Komik bulmadım ve "Aşağılık bir laf. Ama bir düşün, benim kız arkadaşımın, nişanlımın veya karımın senin çocuğunu yetiştirmesini ister misin?" diyorum.

"Senin çocuğumu büyütmene yardım etmen düşüncesi bile bana yeterince zor geliyor, Lucas."

"Tamam, peki bebek bizimleyken gece misafir almayalım diyelim."

"

"Bana uyar, ama ya nişanlanırsan? O zaman ne olacak?"

"Nişanlanmayacağım."

"Senin geçmişine bakınca, bana ne güveneceksin?"

"Sözleşmeye yazalım. Kimseyle yaşamayacağım ve çocuk evlenmeyeceğim, ne dersin... on üç yaşına kadar?" "Neden on üç?" diye sorar Candace.

Omuz silkiyorum. "Sanırım çünkü gençler her şeyi zaten biliyor gibi görünüyor.

Ve muhtemelen hayatlarına yeni insanlar girmesi için yeterince büyümüşlerdir." Candace, Regan'a doğru kaşlarını kaldırır.

Regan, "Sanırım sorun yok. Ama bu, uzun süreli bir ilişkiyi yasaklamıyor, değil mi? Diğer kişiyle birlikte yaşamak dışında?"

Candace bana bakar. Regan'ı başka bir erkekle hayal etmeye çalışırım. Başka bir erkek, çocuğumu kucağına alıyor, beyzbol maçlarına ya da resitallere gidiyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Ama kıskanacağım için ondan *herhangi* bir ilişkiden kaçınmasını istemek çok fazla olur diye düşünüyorum.

"Yasal bir sözleşmenin ikinizin de romantik bir ilişkiye girmenizi engelleyebileceğini sanmıyorum," diyor Candace. "Tabii bu, çocuğu hiçbir şekilde etkilememeli ve yukarıda belirtilen kuralları ihlal etmemeli. Anlaştık mı? Peki, diğer maddelere geçelim mi?"

"Diğer her şeyi 'sonradan hallederiz' bölümüne bırakabilirim," diyorum. "Siyasi, kültürel veya dini görüşlerimi kimseye dayatmak niyetinde değilim." Regan'a bakıyorum. "Sen de yapmazsan sorun yok."

"Lucas, benim siyasi, kültürel veya dini görüşlerim *yok*."

Gülüyorum. O da gülüyor. Gözlerimiz birbirine takılıyor ve sanki ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz... Vay canına, gerçekten yapıyoruz.

Candace yazmayı bitirir ve dizüstü bilgisayarının kapağını kapatır. "Görünüşe göre işimiz bitti. Eğer ikinizden biri, konuşmadığımız bir şey düşünürse veya değişiklik yapmak isterse, bana haber verin. Haftaya kadar sözleşmeyi hazırlarım."

Ayağa kalkıp elini sıkıyorum. "Teşekkürler."

Kapıyı açıp bizi resepsiyondan geçerek dışarıya kadar eşlik ediyor. Stacey'e attığı uyarıcı bakışı kaçırmıyorum. Acaba asistanının geçmişte ağzı sıkı olmaması nedeniyle sorunlar mı yaşamış, yoksa önceki uyarısını vurgulamak için mi böyle bir hareket yaptı? Her halükarda, Candace McMillan karşı karşıya gelmek isteyeceğim bir kadın değil. Babam hep onun pitbull gibi olduğunu söyler. Seni kahvaltıda yer, kemiklerini dişlerini temizlemek için kullanır. Kesinlikle benim tarafımda olduğu için mutlu olduğum biri. Ama bu durumda, sadece benim için çalışmadığını, Regan'ın da tarafında olduğunu anlıyorum.

"Bu... gerçeküstüydü," diyor Regan asansörde aşağı inerken.

"Kesinlikle hiç katılacağımı düşünmediğim toplantılar arasında yer alıyor." "Gerçekten bunu mu yapıyoruz?"

Asansörden çıkıyoruz. "Sanırım yapıyoruz."

Otoparkta, arabasının arka kapısını açtım ve onun bebek yapma sürecinden ne beklediğini hala bilmediğimi fark ettim. "Sözleşmeyi hazırlayınca gönderirim. Sonra, ne zaman olursa beni ara..."

Sikişmek mi istiyorsun? Küçük bir plastik bardağa boşalmamı mı istiyorsun?

"Senin banka hesabından para çekmeye hazırım?" Göz kırparak ve o tuhaf gamzeli gülümsemesiyle gülümser.

Gülüyorum. Çünkü şu anda bana bakışlarından anladığım kadarıyla, kesinlikle sevişeceğiz. Sakin ve kaygısız haline geri dönmüş. Umarım az önce anlaştığımız şey onu rahatlatmıştır.

Araba uzaklaşıyor ve ben düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Son birkaç günün ardından, çocuk sahibi olma fikri giderek daha çekici hale geldi. Ama aklıma bir şey geliyor. Ne kadar çocuk istediğime karar versem de, ilk denemede olmasını istediğimden emin değilim. Çünkü tüm o *denemeler*, beni gelecekte beni bekleyen her şey kadar heyecanlandırıyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Regan

Cuma öğleden sonra. Sözleşme geçen hafta imzalandı. Hala kimseye söylemedim.

Ve pozitif çıkan bir teste bakıyorum. Yumurtluyorum. Ya da yirmi dört ila kırk sekiz saat içinde yumurtlayacağım.

Biliyorum çünkü şehre geri dönüp birkaç düzine yumurtlama testi aldım. Derin bir nefes alıyorum. Şimdi tam zamanı. Bu gece başlamalıyız.

Heyecanlıyım, ama aynı zamanda çok korkuyorum. Ya olmazsa? Ya ben hamile kalamayan kadınlardan biriysen? Ya da çok mu geç kaldım? Ya sonunda hayattan ne istediğimi anladıysam ve bu ulaşılamaz bir şeyse?

Henüz bunları düşünemiyorum. Telefonumu alıyorum.

Ben: Vakit geldi. Yakınlarda mısın?

Lucas ve ben pek mesajlaşmadık. İlk teklifini kabul ettiğimi söylediğim zaman. Sonra ikinciyi kabul ettiğim zaman. Ve sözleşmenin hazır olduğunu söylediği zaman. En son geçen hafta mesajlaştık, kurye bana sözleşmeyi getirdikten sonra, işinin şehir dışı taahhütleri gerektirdiği ve buna göre plan yapması gerektiği için benden ne zaman haber alabileceğini sordu.

Planını yap. Sanki onun programında kontrol edilmesi gereken bir şeyim varmış gibi.

Ön pencereden boş boş dışarı bakarak bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyorum.

Bu kasabada benim tam zıttı olan tek adamdan bir çocuğum olabilir. Onunla sözleşme imzalamak, bu hafta yumurtlama testleri yapmak, on üç yıl önce üniversiteyi bıraktığımdan beri yaptığım en büyük planlar.

Eğer bahse girecek olsam, onun diğer tüm projeleriyle birlikte benim adıma da bir takvime veya listeye yazdığını söyledim.

Proje. Beni orgazm etmeye yönelik "görevi"ni düşünüyorum. Kulağıma fısıldadığı sözleri. Bir erkekle birlikte olmayı gerçekten dört gözle beklediğim

Bir erkeğin yanında olmayı gerçekten dört gözle beklediğim anlar... Bu, yıllardır başıma gelmemiştir. Haftalardır bunu düşünmemiştim. Hayatımın yönünü tamamen değiştirip kendi misyonuma başladığımdan beri. Artık amacım bu olmadığı için hayal kırıklığına uğradım mı?

Hayır. Sanmıyorum. Orgazm olmak abartılıyor. Bence toplum kadınlara zaten çok fazla baskı uyguluyor. Bir de onlardan "Calgon'un kendilerini alıp götürmesine" izin vermelerini ve hayatlarındaki her şeyi unutmalarını bekliyorlar, sırf beş on saniyelik bir zevk için. Bu çok saçma bir düşünce, buna katıldığım için utanıyorum.

Telefonuma bakıyorum. Cevap yazmamış. Normalde bu kadar geç kalmazdı. Ya ulaşamıyorsa? Ya da daha kötüsü, şehir dışındaysa? Gözlerimi kapatıyorum. Onu daha fazla bilgilendirmeliydim. Ona yaklaşık bir zaman aralığı vermişim, ama bunu daha önce hiç yapmadığım için emin olamıyordum. Geçen ay adetimin neredeyse bir hafta geciktiği için, bunun ne zaman olacağını kim bilebilirdi ki? Bu yüzden son altı gündür yumurtlama testi yapıyorum.

Test şeridi yumurtlamanın yaklaştığını gösterdiğinde, başarılı olmak için mümkün olduğunca çabuk yapmamız gerektiğini ona söylemeliydim. Okuduğum makalelerde, tüm araştırmaların yumurtlamadan *önce* seks yapmanın en iyisi olduğunu söylüyordu. Spermilerin orada, yumurtanın salınmasını bekleyip, fallop tüpüne girer girmez üzerine atlamaları ideal.

Tamam, belki son birkaç haftadır internet araştırmalarında biraz abarttım.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Hala bir şey yok.

Ona ikinci kez mesaj atmak çaresizce görünür. Bu yüzden kendimi meşgul ediyorum. Soyunma odasını temizliyorum. Bazı elbiseleri askıya geri asıyorum. Bugünün kârını sayıyorum. Takvime bakıyorum. 20 Haziran. Bugün o gün olabilir mi? *Hay* aksi, ^{bugün} 20 Haziran. Üç aylık satış vergisi beyannamemi yapmadım.

Sonraki iki saatimi son üç ayın makbuzlarını ve defterlerini inceleyerek geçiriyorum, sonra banka havalesini yapıyorum, son anda yetiştim.

Ön kapının zili çalıyor. Kafamı kaldırmıyorum. Dosyalama onayını beklerken dizüstü bilgisayarına bakıyorum.

Derin, erkek kahkahaları havayı dolduruyor ve dikkatimi bilgisayardan çekiyor.

Lucas, elinde çantalarla tezgahın diğer tarafında durmuş, yarattığım felakete bakıyor. Kağıtlar her yere dağılmış. Sanki bir kasırga gelip tüm muhasebe sistemimi alt üst etmiş gibi.

"Kardeşim Dallas'ın her Nisan başında nasıl baktığına benziyorsun."

Başımı sallıyorum. "Evet. Neredeyse üç aylık satış vergilerini dosyalamayı unutuyordum."

Gözleri kısıldı. "Bu nasıl olabilir? Telefonunda hatırlatıcı yok mu? Dijital takvim? Unutmamak için alarm? Önemli tarihlerin işaretlendiği ve not edildiği bir duvar takvimi? Hatta defterine yapıştırılmış bir Post-it notu bile iş görür."

Ona deli gibi bakıyorum. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben ucube değilim, o yüzden. Az önce söylediğin tüm o saçmalıkları gerçekten yapıyorsun?"

"Her çalışkan iş adamı yapar."

Onu inceliyorum. "Lucas, sana hiç OKB teşhisi kondu mu? Eğer öyleyse, kalıtsal mı?"

Kafasını gülerek salladı. "Bunu soran ilk kişi sen değilsin. Ama hayır, bu sadece iyi bir iş uygulaması."

Bir adım öne çıkıp tezgahın üzerinde yer açtı ve Lloyd's Steakhouse'dan aldığı büyük bir paket servis poşetini yere koydu. Sonra kolunun altına sıkıştırdığı şarap şişesini de çıkarıp masanın üzerine koydu.

Yiyeceklerin inanılmaz kokusu burnuma çarptığında, istemeden midem guruldadı.

"Mesajımı aldın mı?" Dudaklarımı sıkıyorum. "Mesajlara cevap vermemek nasıl iyi bir iş uygulaması olabilir?"

"Bu iş değil."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Az önce imzaladığım sözleşmeye göre iş."

Tezgahın üzerine eğilir, yavaşça yaklaşır. "Sözleşmenin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle olsa bile." Gözlerimi ondan ayırıyorum, çekici bakışlarına boyun eğmeyi reddediyorum. "Bana mesaj atmalıydın." Paket servisi poşetine dokunuyorum. "Bu ne?"

"Akşam yemeği."

"Bu bir randevu değil, Lucas. Bu bir iş anlaşması."

"Penisimi bir meta gibi konuşmaz mısın?" "İlgilendiğim senin penisin değil. Spermin."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun ne kadar doğru olduğunu merak ediyorum. Penisini büyüleyici. Bu düşünce, arkadaşlık artı fayda ilişkisi gerçekleşmediği için biraz hayal kırıklığına uğramış olup olmadığımı merak etmeme neden oluyor. Ama yine de, bu adamla yatmak üzereyim.

Tezgahın benim tarafıma gelir ve kulağıma fısıldar. "O zaman neden bir bardağa boşalmamı istemedin?"

Uzaklaşıyorum. "Böyle daha iyi."

"Aslında en iyi şans intrauterin inseminasyon." Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Bu kadar şaşırma Regan. Ödevimi yaptım." Onun sunduğu şeylere işaret ediyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Yemek yedin mi? Saat daha beş buçuk."

"Hayır, ama..."

"Önümüzdeki on sekiz yılı birbirimizin yanında geçireceğiz ve sen bir akşam yemeği için şikayet mi ediyorsun?"

İç çekiyorum. "Olmayabilir, biliyorsun. Bunun olacağına dair bir garanti yok."

"Olacak." Pantolonunun önünü okşadı. "Sadece en iyi yüzücüleri çekeceğim."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Geçen hafta test yaptırdım. Boşuna çekmeyeyim diye." Ağzım açık kalır.

"Yaptın mı?"

"Sperm sayımın çok yüksek olduğunu bilmek seni mutlu edecektir. Hareketlilik iyi. Morfoloji, canlılık ve yoğunluk da öyle. Temel olarak, sperm testi bir sınav olsaydı, ben bu sınavdan tam notla geçerdim." Kollarını açarak bir daire çizdi. "Rica ederim."

Gözlerimi devirdim. Ama içten içe, onun çok doğurgan olduğunu bilmek beni çok sevindirdi.

Aynı zamanda, bu, hamile kalamazsak suçlunun *ben olacağım* anlamına geldiğini de biliyorum.

"Ayrıca." Göz kırpar. "Tüm cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırdım ve sonuçlar negatif çıktı, bunu duyunca sevineceksin."

İçimden, bunu düşünmediğim için kendime kızıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Zaten benim deli olduğumu düşünüyor. Masa takviminin nasıl olduğunu hayal edebiliyorum.

Salı: Hastalık testi yaptır. Perşembe:

Sperm doktoruna git. Cuma: Regan'ı hamile bırak.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. "Bu rahatlatıcı. Bil diye söylüyorum, bende de cinsel yolla bulaşan hastalık yok."

"Tahmin etmiştim." Şarabı ve Lloyd'un çantasını aldı. "Hadi. Soğumadan yiyelim."

Onun uzun süren kuraklığını açıkça ima eden sözlerine cevap veremedi, tabelamı ters çevirip ön kapıyı kilitliyor. Kapıyı kilitlemediğim için gerçekten benden nefret ediyor. Dönüyor. "Candace'e sözleşmeye, çocuğum seninleyken kapıları kilitleyeceğini yazdırmalıydım."

"Her zaman *onun* çocuğu *mu* demen gerekiyor?" "Peki. *Bizim* çocuğumuz."

Sanki evin sahibiymiş gibi yukarı çıkıyor ve sonra, *yine sanki evin sahibiymiş gibi*, mutfağa gidip yemeğimizi tabaklara koyuyor.

Ancak fazla direnmiyorum, çünkü tabağımdaki ağız sulandıran dana bonfile, hatırlayabildiğim kadarıyla yediğim en güzel yemek. Bu durumun böyle devam edip etmeyeceğini merak ediyorum. Her ay hesabımdan binlerce dolar yatırırken? Çocuğumuzun da kendisiyle aynı sosyoekonomik standartlarda yetiştirilmesini beklerken?

"Testi nerede yaptırdın?" diye soruyorum. "Ben aptal değilim, Regan. Şehre gittim." "İyi. Çok iyi."

Şarabımı doldurur. "Maddie ve Ava bu durum hakkında ne dediler?"

"Onlara söylemedim," diyorum, fırında pişmiş patatesi ısıtırken. Yutkunup ekliyorum, "Blake ve Dallas ne dedi?"

"Ben de kimseye söylemedim."

"Neden?"

"Sen söyle."

Oturma odasına bakıyorum. "Sanırım vazgeçmem için beni ikna etmelerini istemedim."

"Evet. Ben de öyle." Biftekten bir ısırık aldı.

"Yani sen vazgeçirilmekten korkuyorsan ve ben de vazgeçirilmekten korkuyorsam, bu bizim büyük bir hata yaptığımız anlamına mı geliyor, Lucas?"

Çatalını bırakır. "Bu, bizim dışımızda kimsenin umurunda olmadığı anlamına gelir."

Arkadaşlarımın ne diyeceğini çok iyi bildiğim için başımı salladım. Muhtemelen bu planın ne kadar berbat olduğunu gösteren slayt gösterileri, grafikler ve istatistiklerle karşımıza çıkarlardı.

"Onlara ne zaman söyleyeceğiz?" diye soruyorum. "Eğer olursa tabii." "Bunu sana bırakacaktım."

"Duruma göre hareket edelim mi? Hamile kalsam bile, ters gidebilecek şeyler var."

Başını yana eğiyor. "Ama çok uzun süre beklemeyeceksin, değil mi? Yani, bir süre sonra belli olur."

"Çoğu kadından daha fazla zamanım var," diyorum, kabarık karnıma bakarak. "Benim boyutumdaki kadınların, belli olmadan üçüncü üç aylık döneme girdiklerini gördüm."

"*O kadar* uzun süre beklemek mi istiyorsun?" "Bilmiyorum."

Şarabımı doldurur. Yine.

"Ben eminim Lucas. Beni sarhoş etmene gerek yok."

O gülümser. "Evet, ama kim bilir, bu uzun bir süre içebileceğin son içkilerden biri olabilir." Ben bir yudum alırken parmağıyla dudaklarına dokunur. "Hamileyken içmeyeceksin, değil mi? Tanrım, Candace'e eklemesi için söylemem gereken başka bir şey var."

"Bebeği tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Beni öldürecek olan suşi olacak. Suşiyi çok seviyorum. Özellikle çiğ olanları. Ama okuduğum kadarıyla, kesinlikle yasakmış." Aklıma bir fikir gelir ve Cheshire kedisi gibi gülümserim. "Dinle, içkiyi, çiğ suşiyi ve nitrat içeren bir sürü şeyi bırakmak zorunda kalacağım, bence senin de bir şeylerden vazgeçmen adil olur."

Şarap şişesine dokundu. "Ben bu işin içindeyim Regan. Üzgünüm ama içkiyi bırakmam. Bu kesinlikle olmaz."

Bunu kastettiğimi düşünmesi beni biraz eğlendiriyor. Masadan uzanıp göğüs cebinden yarısı boş bir paket sigara çıkarıp masaya atıyorum.

"Sigara içmeyi bırakmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım, evet. Öncelikle, bebeğin yanında sigara içemezsin." Başımı geriye yaslayıp iç çekiyorum. "Candace'e *bunu* da sözleşmeye eklemesini söylemeliydim. İkincisi, artık baca gibi kokmayacak ve tadı da öyle olmayacak. Üçüncüsü ve en önemlisi, daha uzun yaşayacaksın. Onun mezuniyetini görmek istemez misin? Düğününü? Torunlarını?"

"Tanrım." Elini çenesinden geçirdi. "Bu gerçekten olabilir."

"Eğer fikrini değiştirdiysen, şimdi vazgeçmenin tam zamanı."

"Değilim." Elini benimkinin üzerine koydu. "Çekilmek bize yardımcı olmayacak, Ray. İtiyorum. Dokuz santimin hepsini içeri itiyorum. Ama bunu yapmadan önce,

senin hazır olduğundan emin olacağım." Gözleri göğüs dekolteme düşer. "Sen kıvrana kadar meme uçlarını emeceğim." Parmaklarını havada sallıyor. "Bunları klitorisinde kullanacağım. Ve içinde. İçinde derinlerdeki o küçük çakıl taşını bulacağım ve sen sırışıklam olana kadar masaj yapacağım. Dilimi kullanacağım. *Her yerde*. Belki dişlerimi de. Amın benim sikimi isteyecek, Ray. Beni içimden çıkaracak." Yaklaşıyor. "Son damlasına kadar."

Boğazımı temizledim, konuşamıyor ya da bir lokma daha yiyemiyordum.

Ayağa kalkar, şarap tıpağımın olduğu çekmeceye gider, şarabı tıkar, sonra beni ayağa kaldırır. "Hadi gidip bir bebek yapalım."

Yirminci Bölüm

Lucas

Yatak odasına giderken, kedisi koridorun karşısındaki kapıdan beni izliyor. Gözleri her şeyi anlatıyor: benden hoşlanmıyor.

"Kedinin adı neydi?" diye soruyorum. "Joey."

"Pussycats'teki gibi mi?"

Gülüyor. "O Josie'ydi. Bu Joey, Tribbiani'deki gibi."

"Kedinize soyadı mı verdiniz? Bu garip."

Işık yanıyor ve Regan bana bakıyor. Bu bakışını sevmedim. "Ne oldu?"

"Candace'in sözleşmeye yazdırmadığımız bir şey daha var." Yatağa oturur, buraya gelme sebebimizle hiç ilgilenmiyor gibi. "Bebeğin soyadı."

"Ah, doğru." Yanına oturuyorum. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Onun senin soyadını alacağını varsaydın."

"Öyle demedim. Aklıma gelmedi dedim. Ama soruyorsan, evet, çocuğumuzun benim soyadımı almasını isterim."

"Tabii ki istersin. Ama bu işi ben başlattım. *Benim* soyadımı alması daha adil olmaz mı?"

"Çocuklar geleneksel olarak babalarının soyadını alır, ebeveynler evli olmasa bile."

"Geleneksel olarak mı?" Gözleri bana öfkeyle bakıyor, iyi anlamda değil. "Her şeyi geleneksel olarak yapsaydım, bu durumda olmazdık."

Dönüp, bacağımı yatağa atıp ona döndüm. "Bu, ilgisiz bir üçüncü kişinin karar vermesi gereken şeylerden biri mi?"

"Neden bu kadar önemli?"

"Birincisi, benim adımla taşıyan bir aile şirketim var. Ya o da bir gün bu şirketin bir parçası olmak isterse? Bu çok mantıklı olur."

"Ama kız olursa, evlendiğinde soyadını değiştirecektir, o zaman ne önemi var?"

Duvardaki soyut tabloya bakıyorum. "Bir uzlaşma yapıp, kız olursa senin soyadını, erkek olursa benim soyadımı alacak diyelim."

“Fena fikir değil,” diyor ve gergin omuzlarını gevşetiyor.

"Gördün mü?" Parmaklarımı kırıştırıyorum. "Bunu başarabileceğimizi biliyordum. İlk çatışmamız ve şimdiden çözüldü. Sen ona Rainbow ya da Zephyr gibi hippie isimleri vermediğın sürece sorun yaşamayız." "Rainbow Lucas," diyor, komik bir gülümsemeyle başını sallayarak, şaka yaptığını belli ediyor. "Hoşuma gitti."

“Dur. Fikrimi değiştirdim.”

"Ona Rainbow adını vermeyeceğim. İsim konusunda ikimizin de veto hakkı olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Evet, tabii, ama Regan" — dizlerimin üzerine çöküp, elimi bacağına koyup, gözlerinin içine bakarak — "Soyad konusunda fikrimi değiştirdim. Cinsiyete bakılmaksızın Montana olsun istiyorum. Az önce yüksek sesle söylediğinde, kızımın soyadının benim ilk adım olacağı aklıma geldi. Bizi tanıştırdığımı hayal edebiliyor musun? 'Ben Lucas Montana ve bu da kızım Sarah Lucas.' Çok tuhaf."

Elini bacağımdan çekiyor. "Birincisi, ona annenin adını vermeyeceğiz. Aslında ona kimseye adını vermeyeceğiz. Bundan nefret ediyorum. İkincisi, *tuhaf* olduğu için ona senin soyadını vermek mi istiyorsun?"

"Bir düşün. Ya benim soyadım Regan olsaydı ve bir oğlumuz olsaydı ve ona, örnek olsun diye, Mitch adını versek. O zaman Mitch Regan olurdu. Ve onu okula kaydettirdiğinde, insanlar soyadının ilk adın olması garip olduğunu düşünürlerdi. Kabul et... garip."

Derin bir nefes aldı. "Sanırım öyle olurdu." Yorganından bir tüy parçası aldı. "Peki."

"Ciddi
misin?" O
başını
salladı.

Bu konuda ölümüne mücadele etmeye hazırdım. Evet, bu onun fikriydi. Ve evet, bebeğı taşıyan da o. Ama soyadımı almayan bir çocuğum olması? Beni eski kafalı olarak nitelendirebilirsiniz, ama bunu gerçekten çok zor bulurdum.

Bu konu hallolduğuna göre, Regan'a bir kez daha hayran kaldım. Uyum sağlama yeteneğine. Mantığı dinlemesine. Uzlaşma yeteneğine. Aslında bu beni şaşırtmamalı. O kesinlikle akışına bırakıp giden bir insan. Ve kesinlikle çıktığım birçok kadın kadar inatçı değil.

Sen flört etmiyorsun.

Bu, haftalardır kendime hatırlatmak zorunda kaldığım bir gerçek. Ancak dürüst olmak gerekirse, bu her ne ise, flört *değil*. Bir şey. Sadece ne olduğunu tam olarak

parmağımı tam olarak koyamıyorum.

"Neden Mitch adını seçtin?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Öyle aklıma geldi."

"Mitchell Montana."

Sanki deniyormuş gibi söylüyor. Ve bu ismin kulağa hoş gelmesini çok seviyorum. "Kulağa hoş geliyor, değil mi? Peki ya Mitchell Lucas Montana? Böylece senin adın da olur."

Gülümser ve sonra yatağa uzanır, gözleri tavana sabitlenir. "Gerçekten çocuğumuza isim mi verdik? Hala buna inanamıyorum." Ama sonra başını eğip "Bekle. Bebeğin adı Mitchell Lucas Montana olursa, ikinizin de adını almış olacak. Bu yüzden seçmediğini biliyorum, ama insanlar öyle görecektir."

"Yani şimdi, benim ilk adım olduğu için onun ikinci adının senin soyadın olmasını istemiyorsun?"

"Bilmiyorum." "Ya kız olursa?"

Kafasını sallar. "Olacağını sanmıyorum. Kendimi iyi bir kız annesi olarak hiç görmedim."

Gülümserim. "Bir sürü süslü kıyafet satan bir butik sahibi kadın bunu mu söylüyor? Hadi, biraz düşünelim."

Gözlerini kaçırır. "İstemiyorum. Bence bekleyip bunun gerçekten olacağından emin olmalıyız. Uğursuzluk getirmek istemiyorum."

"İsim bulmanın uğursuzluk getireceğine mi inanıyorsun?" Omuzlarını silkiyorum.

"Tamam o zaman." Fırsatı kaçırmamak için onun üzerine çıkıyorum. "Kız ismini sonra düşünürüz. Şu anda benim işim var."

Göğsümü itti. "Işığı kapatır mısın?"

İstemiyorum ama reddetmiyorum. Bugün bir savaşı kazandım, başka bir savaşa girmeye gerek yok. Ama bir gün ışığı açık bırakacağım. Bir gün beni tamamen çıplak görecektir. Bu düşünceyle pantolonum daralıyor.

Arkamı döndüğümde, üstündeki ilk iki düğmeyi çoktan açmıştı. "Hey," dedim, yanına yaklaşarak. "Eğlencenin yarısını kaçırıyorsun. Kim Açılmış bir doğum günü hediyesini kim ister ki?"

Koridordan gelen ışık onun yüzünü aydınlatıyor. "Bunun eğlenceli olması gerekmiyor, Lucas. Bu bir iş anlaşması."

Gülümsüyorum. "Regan, iş toplantısına hazırlıksız gidersen, istediğini asla elde edemezsin."

"Bu ne demek?"

Kemerimi çözüyorum. "Demek istediğim, ben hazır değilsem, yani tam anlamıyla sertleşecek kadar yeterince tahrik olmadıysam ve *sen* de hazır değilsen, yani o sertliği alabilecek kadar ıslanacak kadar tahrik olmadıysan, kartlarımızı hemen masaya koyabiliriz."

Gömleğimin düğmelerini açtığımda, gözleri alt karın kaslarıma yapışmış durumda. Gömleğimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyorum, Ferragamo loaferlarımı çıkarıyorum, sonra pantolonumu çıkarıyorum. Benim aletime bakışlarından, sertleşmem çok uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Boxer şortumu da çıkarıp, loş ışıktaki tamamen çıplak kalıyorum. Biraz ivme kazanmak için kalçalarımı ileri geri sallıyorum, sonra penisimi birkaç kez helikopter gibi döndürüyorum.

O bu manzaraya gülüyor. "Akşam yemeği ve gösteri. Bir kızı nasıl eğlendireceğini gerçekten biliyorsun."

Gülüyorum. Sonra *şovu* bir adım daha ileri götürüyorum, sikimi avucumun içine alıp birkaç kez çekiyorum.

Nefesi kesilir.

Yatağa çıkıp dizlerimin üzerine çöküyorum, sikim elimde. "Bu seni azdırıyor mu?"

"Ben... ah..."

Gülümserim ve kendimi yavaşça pompalıyorum. "Bu iki taraflı bir şey, biliyorsun. Sen yaparsan beni çok tahrik edersin."

Bana uzanıyor ama elini itiyorum. "Öyle demek istemedim."

Burada ışık daha açık olsaydı, yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebilirdim. "Ben... hayır."

"Tamam, bunu başka bir güne saklayalım."

"Lucas..."

Yaklaşıp parmağımı dudaklarına koyuyorum. "Şşş. Sadece izle. Bir dakika böyle devam edersek, o kadar ıslanacaksın ki, eminim kolayca içine girebileceğim. Neden soyunmayı bitirmiyorsun? Bu beni de tahrik eder."

Yutkunur. Sanki itiraz etmek ister gibi. Soyunmasını izlememi istemiyor. Oldukça zor bir durumda.

Bohem tarzı bluzunun düğmelerini açarken gözleri benim aletimden ayrılmıyor. Sonra birkaç hafta önce giydiği aynı yırtık kot pantolonunu çıkarıyor, bu pantolon en sevdiği olmalı. Sütyenini çıkarmakta tereddüt ediyor, sanki çıkarmamayı düşünüyor gibi.

"Onu da çıkar. Göğüslerin muhteşem."

Sütyenini çıkarır ve büyük göğüsleri yanlara dökülür.

Ben pompalamayı durdurunca külotuna uzanıyor. "Bekle. Onu ben yapmak istiyorum."

Başparmaklarımı kalçalarının iki yanındaki siyah pamuklu kumaşa takıp aşağı doğru indiriyorum. O da yardımcı olmak için kalçasını kaldırıyor ve erotik hareketimin ona ne yaptığını koklayabiliyorum. Bu, sikimi zonklatıyor.

Külotunu çıkardıktan sonra, avucumun içiyle iç bacaklarını okşuyorum ve yavaşça yukarı doğru hareket ettiriyorum. Bacaklarının arasındaki bölgeye ulaştığımda, vücudunda bir titreme hissediyorum ve dudaklarımdan memnun bir gülümseme yayılıyor. Tahmin ettiğim gibi, ıslak ve hazır durumda, bu da bir parmağımı, ardından diğerini kolayca içeri sokmamı sağlıyor.

Dilimi sol meme ucunda oynatınca inliyor ve başını yatağa bastırıyor. Tanrım, bu sesler. Bugün onu boşaltacağım gün mü olacak?

Çabamı ikiye katlayıp başımı bacaklarının arasına indiriyorum. Klitorisini yaladığımda, bir el beni itti. "Lucas, hazırım." "Bunu istemiyorsun..."

"Buraya bunun için gelmedik."

"Doğru. Çünkü bu sadece bir iş anlaşması."

"Doğru, öyle." Dirseklerinin üzerine kalkar. "Sana ipucu veren imzaladığımız sözleşme miydi?" der alaycı bir şekilde.

"Bu, bir taşla iki kuş vuramayacağımız anlamına gelmez."

"Artık amaç o değil." Başını sallar. "Ayrıca, kafamda bu kadar düşünce varken bunun olması imkansız. Hamile kalacak mıyım? Kalmazsam, ne kadar sürer? Ya hiç olmazsa?"

"Bütün bunları unut ve şu anın tadını çıkar." O güldü.

"Sana kadın beynini anlatayım."

"Tamam, tamam. Anladım. Beni sadece bedenim için kullanıyorsun."

"Hayır, Lucas. Seni spermin için kullanıyorum. Vücudun sadece bir bonus."

Bu beni gülümsetiyor. Ve onu orgazma ulaştırmak için daha da kararlı hale getiriyor. Parmaklarımı içeri sokuyorum. "Hadi, Ray. Bırak deneyeyim. Bana on dakika ver."

İyi olacak, söz veriyorum."

Davranışı değişir. *O da* değişir. Sanki yataktan çıkacakmış gibi.

Yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum. "Tamam. Sikimi istiyorsan, alacaksın."

Üstüne çıkıyorum

ve içine giriyorum. Bugün biraz daha zor. Bütün bu konuşmalar onu biraz kurutmuş olmalı. Aşağıya bakıyorum. "İyi misin?"

"İyiym. Devam et."

Tam olarak umduğum gibi heyecan verici bir karşılaşma değil. Ama bu Regan. Ve sikim onun içinde. Beni buraya getiren koşullar ne olursa olsun, bundan zevk almaktan kendimi alamıyorum.

Boşalmam uzun sürmüyor. Bu hafta böyle bir şey olacağını bildiğim için elle oynamamıştım. O seksi sesler çıkarmaya başladığında, bunların gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Ama sikim umursamıyor gibi. Sesleri seviyor. Çok seviyor. İnemeler, iç çekmeler ve miyavlamalar. Bir erkeği tahrik etmek için ne yapması gerektiğini kesinlikle biliyor.

Homurdanıyorum, geriliyorum ve içinden boşalıyorum.

Onun yanına yuvarlanıp soruyorum, "Sen bir şey hissettin mi?" "Bir bebek olmasını umuyorum."

Onu nazıkçe dirsekliyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Regan. Çıkardığın sesler gerçek miydi yoksa sadece gösteriş için miydi?"

Cevap vermeden omuzlarını

silkiyor. "Neden böyle

yapıyorsun?"

"Erkekleri daha çabuk tatmin ettiğini düşünüyorum."

"Ama bu aldatıcı. Ve sana ulaşmamız için bir şans vermiyor."

Battaniyenin altına girip başucundaki lambayı yaktı. "Buna kızdın mı?"

"Kızgın değilim. Sadece hayal kırıklığına uğradım sanırım. İki taraf da tatmin olursa her zaman daha iyidir."

Bana gözlerini kısarak bakar. "Kızmadığından emin misin?"

"Neden kızayım ki, Regan?"

"O her zaman kızardı."

"*O mu?*" Kafamı eğdim ve sonra aklıma geldi. "David'i mi kastediyorsun?"

"Çıkarken bana bir bardak su getirir misin? Bir süre yataktan kalkmak istemiyorum. Böylece şansımız artar."

Beni dışlıyor. Üçüncü kez kovduğunu söylemeye gerek yok.

Hiç kovulmamıştım. Genelde kovulan taraf ben olurdum. Ama bu durumda, bu... her ne ise, pantolonun içinde olanın Regan olduğu çok açıktı.

Yataktan kalkıp giyindim. Mutfağa giderken, bu David denen adamın kim olduğunu ve onu bu hale getiren şeyin ne olabileceğini düşündüm. Üniversiteye gitmeden önce farklı biriydi. Fahişe değildi, ama yemin ederim futbol takımının yarısıyla çıkmış olmalı. Biliyorum, çünkü onun çıktığı her erkeği öldürmeyi hayal ederdim.

Ve o geri döndükten sonra yollarımız pek kesişmedi, ama Regan Lucas'ın kimseyle çıktığına dair tek bir kelime bile duymadım. Belki gizlice çıkıyordu. Ya da hiç çıkmamıştı. Ama kesin olan bir şey var: Bu David pisliği, bunun sebebi o.

Ona bir bardak su verip yatağa oturdum. "Bana David'den bahset."

Bir yudum aldı ve bardağı komodinin üzerine koydu, ışığı kapattı. "Yorgunum."

Başucuna yaslandım. "Sen gitmeden ben gitmiyorum." "Neden, Lucas?"

Ne önemi var ki?"

"Artık arkadaşız, değil mi? Ve yakında benim çocuğumun annesi olabilirsin. Eski sevgililerin hakkında meraklanmam çok doğal. Ve bu adil. Sonuçta, sen ve bu kasabanın tüm sakinleri benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görünüyorsunuz."

Yanına dönüp yastığını kabarttı, yerleşip bana baktı. "Üniversitede erkek arkadaşımı."

"Ve gelmezsen kızardı, değil mi?" Utanmış gibi sessizce başını salladı.

"Nedenini söyle."

"Uzun bir hikaye. Dinlemek istediğinden emin misin?"

Ayakkabılarımı tekrar çıkarır, yastığa yaslanarak rahatça otururum. "Şu anda gidecek bir yerim yok."

"Biliyorsun, lisede voleybol oynardım." "Harika bir oyuncuydu."

Gülümsüyor, ama üzgün bir gülümseme. "Çok sevmiştim. Houghton'da birinci sınıfta JV takımına bile girmiştim, oraya gittiğimi biliyordun, değil mi? Ailem Hristiyan bir üniversiteye gitmemi istedi. Okul masraflarımı ancak bu şekilde karşılayacaklarını açıkça belirttiler. Küçük bir okuldu, bu yüzden birinci sınıfta JV takımına girmek o kadar da zor değildi. Yine de en sevdiğim sporu yapabildiğim için mutluydum.

“Neyse, bir gün spor salonunda antrenman yapıyordum ve her zaman benimle aynı saatlerde orada olan çok yakışıklı bir çocuk vardı. Meğer o da beyzbol takımındaymış. Benden bir yaş büyüktü. Ben ona sırılsıklam aşık olmama rağmen arkadaş olduk. Bahar dönemi geldiğinde, benim ‘daha çok onun tipi’ olursam bir ilişkiye açık olacağını açıkça belirtti.”

Midesi bulanıyor. "Yani zayıf olsaydın demek istiyorsun." "Aynen öyle."

Tiksintiyle başımı sallıyorum. "Regan, yapmadın değil mi?"

“Aşık bir 19 yaşındaki kızdım ve üniversite takımının seksi birinci baz oyuncusu bana teklifte bulunmuştu. Tabii ki yaptım.”

Nereye varacağını tahmin ediyorum ama ona anlatmasını bekledim.

"Onu o kadar çok istiyordum ki, kendimi aç bırakmaya başladım. Onun kişisel antrenörüm olmasına izin verdim. Beni o kadar zorluyordu ki, tırnaklarım bile acıyordu. Ve her zaman potansiyel bir ilişki vaadiyle beni oyalamaya çalışıyordu. Hatta kendimi tartmamı bile istiyordu. Belirli bir kiloya ulaşırsam, beni ailesinin Maine'deki ikinci evine, sahildeki yazlıklarına götüreceğine söz veriyordu."

"Tanrım."

“O kadar hızlı kilo verdim ki antrenmanlarda bayılmaya başladım. Virüs yüzünden olduğunu söyledim ve koç da bana inandı. Bahar dönemi sonunda David ve ben bir çift olduk. Çoğu öğrenci eve giderken, ikimiz yaz boyunca kampüste kaldık, bir iki kolay ders alırken atletik becerilerimizi geliştirmeye devam ettik. Ve o sözünü tuttu. Beni Maine'e götürdü.”

Gerildim. "O orospu çocuğu ne yaptı?"

"Eğer düşündüğün buysa, bana zarar vermedi. İlk kez birlikte çıplak kalmıştık. Yeni şekillenen vücudumu o kadar beğendi ki, onun ne kadar kontrolcü olduğunu umursamadım bile. İlişkimizde her şeyi onun belirlediğini ancak daha sonra fark ettim. Nerede parti yapacağımızı. Ne zaman spor yapacağımızı. Ne yiyeceğimi."

"Ne yedin?" diye öfkeyle tekrarlıyorum.

"Tabağımda hamburger görse, şişman kıza dönmek isteyip istemediğimi sorardı. Sadece sağlığını ve takımdaki geleceğimi düşündüğünü söylerdi, ama ben onun gerçek niyetini biliyordum: benden ayrılmak istiyordu.

Sonbahar dönemi geldiğinde, diyetim sadece salata, tavuk göğsü ve brokoliye indirgenmişti. Koçum beni görünce çılgına döndü ve hasta olup olmadığını sordu. Tabii ki, ikinci sınıfta takıma giremedim

, JV'ye bile giremedim. Ama o zamana kadar çok geç olmuştu. Onun büyüüne çok kapılmıştım. Bana yaralı bir kuş gibi bakıyordu. Beni koruyordu, ya da ben öyle sanıyordum."

"Peki orgazm meselesi?"

"Başta onu rahatsız etmemişti. Bence tüm erkekler kadınların her seferinde orgazm olamayacağını bilir, özellikle de partnerleriyle rahat hissetmedikçe. Ama aylarca bunu yaptıktan sonra sinirlenmeye başladı. Bana bağırıp neyim olduğunu soruyor, orgazm olamıyorsa onu sevmediğimi söylüyordu.

"Ben de numara yapmaya başladım. Böylesi çok daha kolaydı. O tatmin oluyordu ve ben de tatmin olmuş gibi davranıyordum. Bu şekilde neredeyse iki yıl devam etti, ta ki o mezun olana kadar."

"Sonra ne oldu?"

"İnanmayacaksın ama mezuniyetine kadar ailesiyle hiç tanışmamıştım. Hayatımın en aydınlatıcı anıydı. Babasını gördüğümde, David'in yaşlı halini görmüş gibi oldum. Annesi ise babasının peşinden ayrılmayan ve her emrine itaat eden zavallı bir köpek yavrusu gibiydi. Stepford karısı gibiydi. Geleceğim gözümün önüne geldi ve o anda oradan ayrılmazsam bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı anladım. Bu yüzden ilişkiyi bitirdim."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Aferin sana." "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Ah, lanet olsun. Ne yaptı?"

"Okulda kaldığım dairede beni takip etti. Kaybettiğim kiloları hemen geri almaya başlamış olmama rağmen hala beni istediğini söyledi. Birkaç ay sonra evime zorla girdi ve" —dönüp başka yere bakar— "kedimi öldürdü."

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

"Okulun güvenlik kameraları onun daireme zorla girdiğini göstermiş. Onu ve kediyi tutuklamışlar, ama sadece haneye tecavüz suçundan mahkum olmuş, çünkü itiraf etmiş. Chandler'ı öldürerek paçayı kurtardığı için hala tüylerim diken diken oluyor."

Sonunda kedilere verdiği isimlerin anlamını anladığımda, içimden gülmek geliyor. Ancak, bana anlattığı şey o kadar iğrenç ki, gülmemeye çalışıyorum.

"Hapse girdi mi?"

"Sadece doksan gün. Sonra üç yıl şartlı tahliye edildi ve benimle asla iletişime geçmemesi için sıkı talimatlar verildi."

"Seninle hiç iletişime geçti mi?"

"Hayır."

"İyi." Biraz rahatladım. "Kendini savunmayı öğrenmenin sebebi o, değil mi? Ve o pislik yüzünden erkeklerle orgazm olamıyorsun."

"Evet."

"Hiç evlenmemenin sebebi de o mu?"

"Sanmıyorum. Uzun zaman önce kitaplardaki erkeklerin çok daha iyi olduğuna karar verdim."

"Kitap erkek arkadaşları mı?"

"Bilirsin, kitaplardaki adamlar. Kurgusal karakterler. Ben bir kitapçı sahibiyim, biliyorsun. Parmaklarımın ucunda sınırsız fanteziler var."

"Ve yatak başındaki komodinde bir oyuncak cephaneliği mi?"

Gülüyor. "Evet. O da var." Göz kapakları titriyor. Şaka yapmıyordu. Gerçekten yorgun.

"Regan?"

"Mmm?" diye uykulu bir sesle cevap verdi.

"Sigarayı bırakacağım. Hamile kalırsan bırakacağım. Tamam mı?"

"Mmm... tamam... iyi," diyor ve uykuya dalıyor.

Yüzünün gevşemesini izlerken, bencilce bu sefer hamile kalmamasını umuyorum.

Ve bunun, benim henüz sigarayı bırakmak istemememle hiçbir ilgisi yok.

Yirmi birinci bölüm

Regan

Pencereden giren güneş ışığı beni uyandırır. Perdeleri kapatmayı unutmuş olmalıyım. Birkaç dakika daha uyumak umuduyla ışıktaki uzaklaşırken bir şeye çarparım. Joey'i okşamak için kollarımı uzatırım, ama o değildir. Gözlerimi açtığımda Lucas'ın kolunu okşadığımı fark ederim.

"Ne oluyor...?" Hızla durumumu değerlendiriyorum. O tamamen giyinik, ama ben tamamen çıplığım. Yorganın altında, ama çıplığım. "Neden hâlâ buradasın?"

Lucas uyanır, etrafına bakınarak kendini toplar, sonra yanına döner. "Üzgünüm. Sanırım sen uyuduktan hemen sonra ben de uyuyakalmışım."

"Hadi, kalk ve git." Battaniyeyi sıkıca üzerime çekiyorum. "Ve kimse görmesin diye arka kapıdan çık." Kafamı sallıyorum. "Daha dikkatli olmalıyız."

"Sakin ol," diyor. "Sorun yok."

"İyi değil. Bunu daha bir gün oldu ve şimdiden kendi anlaşmamızı ihlal ettik. Gece misafir kabul yok." Uzanıp onu yataktan itmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Kıpırdamıyor. Tabii ki kıpırdamaz, 90 kilo saf kas.

"Teknik olarak anlaşma bebek doğana kadar geçerli değil." Çenesini parmaklarıyla okşadı. "Ve bu kuralın *bizim için* geçerli olduğunu düşünmemiştim."

"Tabii ki bizim için geçerli. Özellikle bizim için geçerli. Bebeğin yanlış bir fikre kapılmasını istemezsin, değil mi?"

"Sence oldu mu?" diye soruyor, karnımın üzerindeki örtüye bakarak.

Omuz silkiyorum. "İstatistiksel olarak, muhtemelen olmamıştır."

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirir ve dirseğiyle kendini kaldırır. "Belki de iki katına çıkıp tekrar denemeliyiz."

"İki katına mı?" Otururum, örtü hala üzerimde, yatak başlığından bornozumu alıp, çıplak omuzlarımdan fazlasını göstermeden giyerim ve ona sırtımı dönerek ayağa kalkarım. "Günde bir kereden fazla yapmamalıyız. Dediğim gibi, arka kapıyı kullan."

O bir şey söylemeden odamdan çıkıp koridordan geçerek pek de mutlu olmayan kedimin yanından geçip banyoya girdim.

Bornozumu yavaşça açarak aynada karnıma bakıyorum. İlk denemede bunun olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyorum. Ama olabilir. Orada bir bebek olabilir mi? Dün gece hayatımı sonsuza dek değiştiren gece olabilir mi? İğne başından daha küçük, benim oğlum ya da kızım olabilecek minicik bir hücre yığını var mı?

Duş alırken, kendime hamile kalmaya takıntılı kadınlardan biri olmayacağıma söz veriyorum. Adetimin gecikmesinden bir hafta önce bile günde iki kez hamilelik testi yapan kadınlardan biri olmayacağıma. Ama ne kadar inkar etmeye çalışsam da, öyle olacağımı biliyorum. Ovülasyon test kitleriyle birlikte aldığım on hamilelik testi bunu kanıtlıyor. Şehirde olduğum sürece almanın mantıklı olduğunu kendime telkin ettim. Truman'a gidip raftan bir tane alabileceğimden değil.

Islak saçlarımı tararken bir ses duydum. Şüpheden çok merakla, havlumu asıp bornozumu giydim.

"Ne oldu?" Joey'e soruyorum, çünkü banyo kapısının önüne rüzgar engelleyici gibi uzanmış, neredeyse ona takılıp düşüyordum. "Bu sabah neyin var senin?"

Yine o sesi duyuyorum ve gözlerimi devirerek mutfığa doğru yürürken ayaklarımla yere vuruyorum.

Ellerimi belime koyarak soruyorum, "Neden hala..."

Sonra kokular burnuma geliyor. Pastırma. Krep. Kahve. Masadaki bir orduya yetecek kadar yemekle dolu tabaklara hızlıca bakıyorum. Lucas'a bakıyorum.

"Benim harika bir aşçı olduğumu söylemeyi unuttum mu?" der, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak.

"Lucas..."

"Anladım. Burada olmamam gerekiyor. Anlaşmayı ihlal ediyoruz. Falan filan. Ama, hey, dün gece hamile kaldıysan, çocuğumuza iyi beslenerek başlamamız iyi olur diye düşündüm." Buzdolabından bir karton portakal suyu çıkarır ve masaya getirir. "Üzgünüm, şurup bitmiş. Ama krem şanti ve çilek var."

Krem şanti kutusunu, onunla ne yapacağına dair başka fikirleri varmış gibi inceledi.

Onu elinden alıyorum ve o gülüyor.

"Tamam. Kahvaltıya kalabilirsin. Ama sonra..."

"Biliyorum, biliyorum. Arka kapıdan çık."

Tabağıma bolca yumurta koyduktan sonra kendi tabağına da koydu. Lucas bize meyve suyu doldururken, ben yığından iki dilim domuz pastırması ve birkaç krep aldım.

"Ryder bu aralar ne yapıyor?" diye soruyor. "Son duyduğuma göre Amy ile Colorado Springs'te yaşıyorlarmış."

Başımı eğiyorum. "İrtibatı kopardınız mı? Ama çok iyi arkadaşınız."

"Konuşmayalı birkaç yıl oldu. Facebook'ta da yokum, o yüzden haberleri alamıyorum."

Çatalımı bıraktım. "Facebook'ta yok musun? *Herkes* Facebook'ta."

"Tabii ki herkes değil, Regan." Düşünceli bir şekilde tavana bakar. "Kardeşlerim de yok sanırım."

"Sizler açıkça doğa ucubesisiniz." Gülmemeye çalışarak çatalımı onun kucağına doğru uzatıyorum. "Ve bunu pantolonundaki şey yüzünden söylemiyorum."

"Hey, o şey sana bir çocuk verecek. Küçümseme."

Merakla soruyorum, "Kardeşlerin, bilirsin..." Bakışlarım onun kasıklarına düşüyor.

"Büyük penisleri var mı?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Senin gibi onlar hakkında hiç söylenti ya da lakap yoktu."

"Blake, Dallas ve ben oturup siklerimiz hakkında konuşuyoruz sanıyorsun?"

"Muhtemelen karşılaştırmışsınızdır." Kreplerin üzerine krem şanti sıkıyorum. "Yanılıyorum, söyle. Bu tür şeyleri sadece kadınlar konuşmaz."

"Haksız değilsin. Ve hayır, benim sahip olduğum ekstra santimetrelerle kutsanmamışlar."

"Nimet mi, lanet mi?" diye soruyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Ah!" Göğsünü tuttu. "Regan, beni öldürüyorsun."

Pankeklerden bir ısırık alıp kıkırdamaya başladım. "Üzgünüm. Ben konuşacak değilim. Fazla kiloların ne demek olduğunu iyi bilirim. *Her yerde.*"

"Ben senin tüm kilolarını seviyorum."

"Gerçekten mi?" Yüzünü inceliyorum. "Bazı erkekler öyle der, ama dürüst olmak gerekirse, erkeklerin bunu gerçekten sevdiğini kafam almıyor." Yan karnımı bir avuç alıyorum.

"Kendini küçümseme, Regan. Birincisi, vücudun harika. Ve bazılarımız buradakine daha çok önem verir." Kafamı işaret etti. "Ve içindekine." Kalbimi işaret etti.

Neden bunlara önem verdiğini anlamaya çalışırken, Joey yüksek sesle miyavladı. Lucas'ın kahvaltı hazırladığını görünce şaşırdım ve onun yemeğini koymayı unuttum.

Eğilip onu kucağıma alıyorum. "Üzgünüm, dostum." Kafasına öpücük konduruyorum. "Hemen seni besleyeceğim."

"Ben onu besledim," diyor Lucas.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Sen mi?"

"Arkadaş olmaya çalışıyorum. Belli ki işe yaramadı." Joey'nin dokunulmamış mama kabını işaret ediyor. "Yemedi."

Başımı eğip Joey'i inceledikten sonra onu yere indirip masadan kalkarak mama kabına gittim. Kabı yerden alıp tekrar yere koydum. Joey hemen mamaya saldırınca gülmekten kendimi alamadım. "Seni gerçekten sevmiyor. Anlamıyorum."

"Ben de. Evcil hayvanlar beni hep sever. Yeğenimin kedisi Joey gibi bana tıslamaz. Koşarak gelir ve bana sürtünerek mırıldanır. Dallas'ın köpeği de beni çok havalı buluyor." Joey'e bakıyor, o da yemeğini yiyip bitiriyor. "Onda bir sorun olmalı."

"Joey'nin bir sorunu yok. Sorun sende." "Kıskanıyor."

"Kıskanıyor mu? Bir insandan mı?"

"Söylesene Ray, bu daireye kaç erkek geldi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Cinsel geçmişimi mi soruyorsun? Bu konuda yeterince bilmiyor musun?"

"Joey senin erkeğin *olduğunu* düşünüyor galiba." Joey'i yemek yerken izliyorum.

Öyle mi?

"Teorimin geçerli olup olmadığını görmek için," diyor, "buraya başka erkeklerin gelip gelmediğini bilmek önemli. Ve onlara nasıl tepki verdiğini."

Sanırım bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama Joey daha birkaç yaşında olduğu için pek fazla olmadı. Tanrım, *hiç* oldu mu *ki*? "Bu soruyu cevaplamayı, beni ne kadar zavallı göstereceği için saygıyla reddediyorum."

Yüksek sesle gülüyor ve yemin ederim ki çok mutlu görünüyor. Sanırım haklı çıkmayı seviyor. Bu sefer... haklı.

"Ryder hakkındaki soruma cevap vermedin."

"Hala Colorado'da yaşıyorlar," diyorum, artıkları kaplara koyarken. "Hiçbir zaman çok yakın olmadık. Onu ve Amy'yi Noel'de Sarasota'da gördüm. Amy ile benim ortak noktamız Ryder ile benimkinden bile daha az. Hiçbir zaman kayınbiraderler gibi davranmadık, hatta pek de iyi anlaşılamadık. Onun Ryder'ı kontrol etmeye çalışmasından hoşlanmıyorum. Ve her iki yılda bir tatil için onu Sarasota'ya getirmek her zaman çok zor bir işti. Beşimiz oturup konuşacak hiçbir şey bulamadan oturmak neredeyse acı vericiydi. Sanırım yaş farkımızdan dolayı Ryder ve ben hiç yakınlaşamadık. Ve ailemle de değerlerimiz farklı. Muhtemelen bu olaydan sonra beni evlatlıklarından çıkaracaklar."

"Onlara ne zaman söyleyeceksin?"

"Söylemeyeceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ailene çocuk sahibi olacağını söylemeyecek misin? Bir dahaki ziyaretinde bir çocukla ortaya çıktığında biraz şaşırmazlar mı?"

"Evet, şaşıracaklar. Düşündüm ve planım da bu: öylece ortaya çıkmak. O noktada yapacak ya da söyleyecek hiçbir şeyleri kalmaz. Ya kabul ederler ya da etmezler. Etmezlerse, beni bir daha görmezler."

"Peki Ryder? Ona söyleyecek misin?" Kaşları havaya kalktı. "Sence beni dövmek isteyecek mi?"

"Otuz beş yaşındayım Lucas. Kimse kimseyi tekmelemeyecek."

O güldü. "Her yaşını söylediğinde, kafam almıyor. Seni hâlâ on sekiz yaşındaki hayallerimin kızı olarak görüyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. "Küçük kardeşimin en iyi arkadaşıyla yatıyorum."

"Eski en iyi arkadaş." Beni dürtüyor. "Ve benim küçük olan hiçbir şeyim yok."

benden küçük olan hiçbir şey yok."

"Dur," diyorum. Artıkları buzdolabına koyup tezgaha yaslanıyorum. tezgaha yaslanıyorum. "Muhtemelen ona söyleyeceğim, ama önce herkese söylemeliyiz." Saate bakıyorum. "Hazırlanmam ve dükkanı açmam lazım. Kahvaltı için teşekkürler."

"Rica ederim." Kapıya doğru yürür, sonra dönüp sorar. "Bu gece saat kaçta?" "Mmm?"

"Bu gece yine yapmalıyız, değil mi? Ve muhtemelen önümüzdeki üç dört gün boyunca. Sana en iyi şans vermeyi için."

"Sanırım yapmalıyız."

"Bu kadar üzülmene gerek yok." Dudaklarını bükerek geri gelir, beni kendine doğru çeker ve "Birinci hedefe ulaşmama izin verseydin, çok daha iyi olurdu" der. Gözleri gözlerime kilitlenir. "Nasıl yapmamı istediğini söyle. Parmaklarımla mı? Penisimle mi? Dilimle mi? Hatta istersen oyuncak da kullanabiliriz, eğer işe yarayacağını düşünüyorsan. Her şeye varım." Yaklaşır. "Parmakla kıçtan gerçekten işe yaradığını duydum."

Çenem düşer. Bunu söylemiş olamaz. Ama içimden içime sıcak, yapışkan bir sıvı akıyor.

"Sadece söylüyorum. Ne gerekiyorsa yaparım, Ray."

Bunun üzerine, topuklarını dönerek çıkar. Söz verdiği gibi arka kapıdan çıktığından emin olmak için yatak odasının penceresine koşarım. Çıkmıştır. Sokağa doğru yürümeye başlar, bir sigara yakar, sonra arka kapıya dönüp dikkatle bakar. Sonra başını eğip pencerede beni görür. Sırıtarak göz kırpar ve bana selam verir.

Yanlış bir fikre kapılmasını istemediğim için pencereden uzaklaşıyorum. Sonra hazırlanmaya gidiyorum. Küçük bir sapma için birkaç dakika ayırıyorum.

Yirmi ikinci bölüm

Lucas

Gerçekten ona kışını parmaklamamı istedi mi?

Regan Lucas'ta beni böyle şeyler yapmaya iten ne var? Daha önce hiç yapmadığım şeyler. Pis konuşmak gibi şeyler. Krem şanti. Anal oyunlar.

Ne zaman bu kadar cüretkar ve talepkar oldum? Tabii, iş söz konusu olduğunda böyleyim. Ama yatak odasında değil. Orada asla. Her zaman kadının öncülük etmesine izin verdim, sıradan, vanilyalı seksin sınırlarını zorlamaktan korktum.

Sokağa geri bakıyorum. Belki de eksik olan şey *budur*.

Geçen hafta sözleşmeyi imzaladığımızdan beri, ona hala büyük bir ilgi duyduğumu bilseydi bunu yapar mıydı diye merak ediyorum. Bunca zaman geçmesine, birlikte olduğum onca kadına rağmen, o duygu hala orada. Sadece farkında değildim.

Bu yaptığım şey ahlaka aykırı mı?

Sanırım orgazm meselesi yüzünden. Her zaman rekabetçi birisi oldum. Kaybetmekten nefret ederim. Ve sevgililik konusunda kendime güvenim tamdı, benim için çok normal bir şeydi.

Ah, lanet olsun. Ya diğer tüm kadınlar numara yapıyorsa?

İmkansız. Kafam çok karışık. Ve bu gece, en iyi performansımı sergileyerek Regan'a ve kendime bunun başarılabilir olduğunu kanıtlayacağıma yemin ediyorum.

Bir fincan kahveye daha ihtiyacı m var. Sokağın sonundaki köşeyi dönüp The Criss Coffee Corner'a giriyorum. Cumartesi sabahı burası çok kalabalık.

Ava tezgahın arkasında, cappuccino makinesiyle meşgul ve Gray Calloway'in siparişleri aldığını fark ediyorum. Sıra bana gelince öne çıkıyorum. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Babam iş bulmamı istedi. Yirmi bir yaşına kadar güvenlik şirketinde çalışamayacağımı söyledi, tüm kurallar yüzünden. Silah taşıma ruhsatı almak için o yaşta olmak gerekiyor."

"Kardeşim Blake senin yaşındayken Gigi'nin iekisinde çalışıyordu. Ben de nalburda çalışıyordum. Dallas ve Allie ne yapıyordu hatırlamıyorum. şaraphanede çalışmaya başlamadan önce hepimizin başka işleri vardı. Farklı deneyimler kazanmak iyi oluyor. Babanın işi nasıl gidiyor?"

"Harika. Storm geçen yıl onunla çalışmaya başladı. Colt da mezun olur olmaz başlayacak. Her birimiz ona katıldıkça işlerin büyüyeceğini söylüyor. Kişisel güvenlik işine de girmek istiyor."

"Bodyguard gibi mi?"

O da başını salladı. "ok havalı olmaz mı?"

Ava, Gray'in arkasına gelir ve boğazını temizler. "Müşterilerimiz çok fazla. Ben onu alayım. Sen bir sonrakini al."

Gray, başkalarını beklettiği için suçlu hissediyor. "Tabii, Bayan Criss."

İçimden bir ses, beni sıraya almak için değil, başka bir nedenle yanına çağırdığını söylüyor.

"Günaydın, Lucas," diyor Ava, sırtarak.

Ve işte başlıyor. Kafamı yana çeviriyorum. Regan kimseye söylemeyecek sanmıştım.

"Arayışın nasıl *gidiyor*?" diye kıkırdar. "Kelime oyunu yapmadım."

Tabii. Regan onlara asıl görevimizi anlatmış. Belki de anlaşmanın bozulduğunu söylemeye tenezzül etmemiştir. Böylece birlikte yakalandığımızda ortaya çıkan garip durumları açıklayabilir.

"Ben öpüşüp anlatmam."

"İyi ki *o* anlatıyor." Regan'ın yaptığımızı kimseye anlatmaya niyeti olmadığını tamamen fark etmeden, büyük bir şeker kabını doldurur. Başını kaldırır. "Eminim her şeyi duyacağım."

Onun yorumunu duymazdan gelip menüyü inceledim. "Karamel macchiato alacağım."

Gülümsedi. "Hemen *geliyor*."

Dışarıda, içkimi elimde, The Circle'ı çevreleyen banklardan birine oturuyorum. İnsanları izlemek için oldukça iyi bir yer. McQuaid Circle'ın sonundaki kavşağın ortasında yükselen Lloyd McQuaid heykelinin ötesinde, karşıdaki parkta birkaç aile var. Onları izlerken başımı eğiyorum ve yakında benim de kızımın elini tutarak ya da oğlumu bebek arabasında iterek buradaki aileler gibi olacağımı merak ediyorum.

Jaxon Calloway ve kızlarından biri, Ashley mi Aurora mı, hiç hatırlayamıyorum, geniş çim alanda golden retriever'larını gezdirirken görüyorum. Ginny Ashford

karşıdaki kuyumcudan çıktığında el sallarım. İki çocuk kaykayla kaldırımda hızla geçerken gülümserim, çocukken kardeşlerimle yaptığımız tüm yaramazlıkları hatırlarım.

"Bu kasaba çocuk yetiştirmek için harika bir yer."

Başımı kaldırıp Rose Gianogi'nin bankımın yanında durduğunu görüyorum.

Bana yanımdaki boş yeri işaret eder. "Sakıncası var mı? Buraya kadar yürümek yorucu oldu, dinlenmem lazım."

"Lütfen. Oturun."

"Yürümekten hoşlanırım," diyor. "Neredeyse her sabah buraya gelirim. Genellikle parka gidip kuşları beslerim, ama sizi burada görünce durup sohbet edelim dedim."

Rose Gianogi'nin *benimle* konuşmak istemesini garip bulduğumdan, "Aklınızda özel bir şey mi var?" diye soruyorum.

"Ben bazı şeyler biliyorum." Yaşlı, yıpranmış gözleriyle bana doğrudan bakıyor. "Bazı şeyler *görüyorum*. Ve sevdiğim insanları çok korurum."

"Eminim öylesinizdir," diyorum, konuşmanın gidişatından hoşlanmadan.

"Sen iyi bir çocuksun Lucas. Seni severim. İyi bir kalbin var. Ama Regan benim torunum gibidir. Onun incinmesini istemem."

Bana "*çocuk*" demesine gülerek, "Neden bahsettiğinizi anlamadım Bayan Gianogi," diyorum.

Alaycı bir şekilde güldü. "Yaşlıyım ama bunak değilim. Cumartesi sabahları burada olduğum tek zaman değil. Maddie o değerli bebeğiyle daha fazla zaman geçirebilsin diye günde birkaç saat çiçekçide çalışıyorum. The Circle'ı tanıyorum. Yani burada fazla zaman geçirmedeğini biliyorum."

"Burada kalmak için pek bir nedenim yok." Fincanımı kaldırıyorum. "Ama iyi bir kahveyi severim."

"Pastalara da düşkün görünüyorsun, değil mi?"

Gözlerim ona çevrildi.

"Sana söylemiştim. Ben bazı şeyleri fark ederim. Benim gibi yaşlandığında, insanları izlemekten başka yapacak bir şeyin kalmadığında, farklılıkları fark edersin. Kalıpları."

Kahvemi masaya koyup dirseklerimi dizlerime dayadım ve bir nutuk dinleyeceğime emin olarak kendimi hazırladım.

"İnsanlara ikinci bir şans verilemeyeceğini savunan son kişi benim. Kocam bunun en iyi örneği. O da Norman Rockwell'in posterlerinde görülen erkeklerden değildi. Ama ben onun içindeki iyiliği gördüm. Potansiyelini gördüm. Ve şimdi halimize bak. Ama ikinci şanslar bir şeydir. Senin... geçmişin... ikinci bir şansın çok geride kaldı. Ve bu geçmişle,

söz verebileceğinden emin değilim. O yüzden en iyisi hiç söz verme." Ayağa kalkar. "Kurt gelen çocuk hikâyesini duydun mu?"

Başımı salladım.

"Tam olarak aynı olmayabilir. Ama bir gün, seni tamamlayan, başka hiç kimseye benzemeyen birini bulacaksın. Olmazsa olmaz dediğin kişiyi." Keskin bakışları beni delip geçiyor. "O kişinin o olduğuna karar verdiğinde, ama bu sefer terk edilen kişi sen olduğunda ne yapacaksın?"

"Yanlış anladınız Bayan Gianogi. Kendi kusurlarımı biliyorum. Evlenmeyi hiç düşünmüyorum."

Bana onaylamayan bir bakış attı. "Siz gençler, ineği almadan sütü alabileceğinizi sanıyorsunuz."

Ona, ne dediğinin farkında olmadığını söylemek istiyorum. Bu durumda inek olan varsa, o da benim. Regan beni sadece sperm donörü olarak kullanıyor, başka bir şey değil. Regan beni, amacına ulaşmak için bir araçtan başka bir şey olarak görmüyor.

Bu... içinde bulunduğumuz bu durum... tamamen tek taraflı.

Bardağımı alıp ayağa kalkıyorum. "Sütü almaya gelmedim Bayan Gianogi. Ve emin olun, kimse zarar görmeyecek. Değişikliğe ihtiyacım olduğuna karar verdim ve The Circle'ı seviyorum, hepsi bu. O zaman görüşürüz."

"Mmm," diye mırıldanıyor, ben diğer yöne doğru yürüyerek Donovan's Pub'ın arkasındaki otoparka kadar caddeyi geçiyorum.

Neden fikrini değiştirdiğini merak ediyorum. Birkaç hafta önce Regan'ın dükkanında beni gördüğünde, bizi evlendirmeye niyetli olduğuna yemin edebilirim. Durumu tamamen yanlış anlamış olmalıyım.

Jag'a vardığımda, Cooper Calloway sağımdan yirmi metre ilerideki sokağa bir çöp torbası taşıyor. Kahvemi kaldırıp ona doğru eğiyorum. Düşünceli bir ifadeyle yüzünü buruşturuyor. "Dün gece ben kapattığımda arabanın tam aynı yere park edilmiş olması ilginç."

"Sizi de görmek güzel," diyorum ve içeri giriyorum.

Bu kasabadaki insanlar çok fazla boş zamanları var.

~ ~ ~

Ben: Arka kapıyım. Beni içeri alabilir misin?

Arka tarafta durup, beni içeri alana kadar başımı sağa sola çeviriyorum. *Bu* kapıyı kilitliyor.

Benden ötesine bakıyor. "Buraya park etmedin, değil mi? Burası sadece iş sahipleri için." Sonra bakışları yüzüme odaklanıyor. "Ter içinde kalmışsın."

"Buraya koşarak geldim." "Neden?"

"Bu kasabada çok meraklı insanlar var da."

Yukarıda ona Rose ve Cooper'dan bahsediyorum. "Ve Ava bu sabah kahve içmek için durduğumda beni sorguya çekti."

"Daha dikkatli olmalıyız. Ve artık Ava'nın dükkanına gitme." "Ama kahvesi çok güzel."

"Biliyorum. Çok yazık. Başka bir yere git." "İstediğin zaman bana gelebilirsin."

"Arabam yok. Ve senin gibi kaçamıyorum. Gidiş dönüş 8 kilometre, imkansız."

"Uber'i ben öderim."

"Sanırım olur." Burnu kırışır. "Dur, hayır. Ya Uber şoförü tanıdığımız biri olursa? Dax Cruz hâlâ yapıyor mu?"

Kafamı salladım. "Ailesinin geri kalanıyla birlikte oto tamirhanesinde çalışıyor."

"Ek iş yapıyor sanıyordum."

"Hmm. Bilmiyorum, onları takip etmiyorum. O zaman Uber yok. Ben burada koşmaya devam edebilirim."

"Olmaz. Çok şüphe çekersiniz."

Dün gecedan kalan yarısı dolu şarap şişesinin mantarını açtım ve seçeneklerimizi düşünerek ikimize birer kadeh doldurdum. "Seninle bir yerde buluşup seni oradan götürebilirim."

"Meraklı gözlerin görmeyeceği bir yere mi?" O burun kıvrıldı. "Senin arabana binmem, insanların seni McQuaid Circle'da dolaşırken görmesinden çok daha kötü olabilir."

"Doğru, özellikle de seni fark etmemek zor olduğu için." Bir yudum alıp, sandalyenin arkasından bana bakan Joey'e göz attım. Regan'a baktığımda, bana öfkeyle bakıyordu. "Ne?"

"Aşağılık bir hareket, Montana."

Sözlerimi tekrar ediyorum ve kendimi çok suçlu hissediyorum. "Kahretsin, o yüzden değil... Hayır, kıyafetlerini kastettim. Giydiğin çizgili taytları. Çok dikkat çekici gömlekleri."

Neredeyse 'bana bakın' diye bağıyorlar. Belki biraz daha sade giyinip normal kıyafetler giyersen..."

O uyumsuz bir şekilde bana ters ters bakıyor. "Spor pantolon ve Nike tişört giymemi mi istiyorsun?"

"O kadar da kötü olmaz." Ayağımı yere vuruyorum. "Senin bir giyim mağazan var, Regan. Eminim dikkat çekmeyecek ve çok bariz olmayacak bir şey bulabilirsin. Sonra tren istasyonunun arkasındaki otoparkın en arkasında buluşuruz."

Düşünürken ağzını bir yandan diğer yana çevirir. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim. Bu kasabada koyu yeşil Jaguar kullanan başka kimse yok."

"Wyatt Ashford da Jaguar kullanıyor. Ama onunki dört kapılı sedan. Ve gümüş rengi. F-Type coupe'si olan tek kişi benim."

"Evet, hiç de dikkat çekici değil."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye soruyorum.

"Şehirde buluşabiliriz."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Trenle şehre kadar gidip bir saat için otel odası mı tutmak istiyorsun? Sonra da trenle geri mi döneceğiz? Çok zahmetli bir iş gibi geliyor."

"Üç dört saat sürer," diyor. Ağzım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sakin ol, Casanova. Ben biraz uzanmak için istiyorum. Senin sihrini ya da aklındaki her ne varsa onu yapmak için değil. Ve kesinlikle kıcıma parmaklarını sokmak için de değil."

"Hey, denemeden yargılama." "Sen denedin mi?" diye soruyor meraklı bir bakışla.

"Hayır." Gülümsüyorum. "Ama sen yaparsan ben de yapabilirim..."

Ellerini gözlerine kapatıyor. "Aman Tanrım, bu konuşmayı yapmayacağız. Yarın senin dediğin gibi yapalım. Ben rahat bir şeyler giyip arka otoparkta buluşuruz. Oraya vardığında mesaj at. Etrafta kimse varsa yer değiştiririz."

Gülümsüyorum.

"Ne?" diye sorar, açıkça sinirlenmiş.

"Bu gizli operasyonu sevmeye başladım."

Gözlerini devirir, şarabından büyük bir yudum alır ve arkaya doğru yürür.

"Geliyor musun?" diye omzunun üzerinden bağıırır.

Aynı soruyu ona sormam gerektiğini düşünerek gülüyorum. Sonra kararlı bir şekilde yatak odasına doğru yürüyorum, aklımda tek bir şey var. Onu. Zevke. Getirmek.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Regan

Aynada kendime bakıyorum. Sade mavi gömlek. Yoga pantolonu. Uzun, hafif hırka. Tenis ayakkabısı. Spor salonuna gidiyormuşum gibi görünüyorum, sevişmeye değil. Yan dönüp, sonra tamamen dönerek kendime her açıdan bakıyorum.

Aptal gibi görünüyorum. Aptal gibi hissediyorum.

Ama sanırım Lucas'ı gece yarısına kadar evde bırakıp, karanlıkta gizlice dışarı çıkıp eve koşmaktan iyidir.

O adama biraz acımadan edemiyorum. Dün gece yine görevinde başarısız oldu.

Onun başarısızlığından çok benim başaramamış olmamın etkisi daha büyük. Denemedim bile denebilir. *Her gün aynı şey*, hızlıca hallet ve teşekkür et. Kendimi tanıyorum. Çok uzun zaman oldu. Üstüne üstlük tek düşündüğüm şey hamile kalmak, ama bu mümkün değil.

"Uslu o l ," diyorum Joey'e, onu besleyip çantamı alıp kapıdan çıkarken.

Arka kapıdan çıkıyorum. Sokağın ortasında, Maddie'nin çiçekçisinin arka kapısı açılıyor ve büyükannesi elinde bir çöp torbasıyla dışarı çıkıyor. Beni iki kez bakıyor. "Regan? Seni tanıyamadım neredeyse." Beni baştan aşağı süzüyor. "Çamaşır günü mü, kızım?"

Kafam dönerek gülünç bir şekilde gülümserim ve inandırıcı bir hikaye uydururum. "Şeker almaya Truman'a gidiyordum. Şeker bitince sinir olmuyor musun?"

"Truman'ın arka girişi yok, canım."

"Evet, biliyorum. Ama insanların beni böyle görmesini istemedim. Senin de dediğin gibi... çamaşır günü."

"Aslında Maddie dükkanda büyük bir şeker kabı tutuyor. Kahveyi çok sever. Ne kadar lazım? Ben getiririm." "Şey... çok nazıksın, ama... kahverengi şeker lazım da."

."

"Oh, o zaman yardımcı olamam. Ne yapıyorsun?"

Düşün. Düşün. Kurabiye mi? Yulaf ezmesi mi? "Coatmeal."

"Yulaf ezmesi mi?" Kafasını eğdi.

"Yani... yulaf ezmesi demek istedim."

"Mmm. Akşam yemeği için ilginç bir seçim."

Omuz silkiyorum. "Canım çekti. Yani, canım çekmedi. Televizyon izliyordum ve reklamını gördüm, ben de yapayım dedim."

Aman Tanrım, konuşma.

Çok kötü bir yalancıyım. Bunu kimseye söylemeden birkaç ay nasıl geçireceğim bilmiyorum.

"Ben çöp kutusuna atayım," diyerek çöp kutusuna uzanıyorum.

B ırakıyor. "Teşekkürler. Ben içeri girip kapatayım. Yulaf ezmeni afiyetle ye."

"Afiyet olsun."

Çöpü attıktan sonra, Rose'un hala kapıda durduğunu görüyorum. El sallıyor ama hareket etmiyor. Sokağın sonuna geldiğimde bir kez daha arkama bakıyorum. Hala orada duruyor. Sağ yerine sola dönmekten başka seçeneğim yok. Sağda tren istasyonu var. Yalan söylediğimi ve bir şeyler çevirdiğimi anlar. Rose Gianogi her zaman kulaklarını dört açar. Ve özellikle bu sabah Lucas'a azar attığı için, ders almam gereken son kişi odur.

Binanın ucunda durmuş, ne kadar beklemem gerektiğini merak ediyorum. Köşeyi gözetlersem ve o beni görürse, bir şeylerin döndüğünü anlar. Bu yüzden beklerken tuğla binaya yaslanıp seçeneklerimi değerlendiriyorum.

"Regan?"

Oh, lanet olsun.

Nikki Calloway. Trenden inmiş ve eve yürüyor olmalı.

Geniş bir gülümseme takınıyorum. Onu geçen ay hastanenin önünde rastladığımdan beri görmedim. "Merhaba Nikki," diyorum, soracağı soruyu bildiğim için bir yalan daha uydurmaya çalışarak.

Rose gibi, o da benim alışılmadık kıyafet seçimimi fark eder. "Seni hiç bu kadar, şey... gösterişli görmemiştim."

"Sadece yürüyüşe çıkmıştım. Biraz egzersiz yapıyordum." Kollarımı başımın üzerine uzattım. "Nefesim kesildi, biraz durdum."

Yukarıyı işaret ediyor. "Burada uzun süre kalma. Yağmur yağacak."

Nikki bunu iyi bilir, çünkü o bir meteorolog ve XTN'de çok popüler bir haber programının sunucularından biri. Kesinlikle hayatının en güzel günlerini yaşıyor.

Harika bir kariyer. Harika çocuklar. Harika bir koca.

"Ben eve gidiyorum," diyorum. "Herkes selam söyle." "Söylerim."

Aynı şeyi söyleyemeyeceği aklıma geliyor. Söyleyemiyor çünkü benim *herkese* selam söyleyecek kimsem yok. Tam tersi. Kimse yok. Kıskançlık beni ele geçirmeden, dokuz ay sonra birine sahip *olabileceğimi* hatırlatıyorum kendime. O zaman Nikki, "Mitchell'a benim için öp" derdi.

Kalbim güm güm atıyor ve içimdeki o sinir bozucu şüphelerine rağmen doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

O uzaklaşırken, bir yağmur damlası yüzüme çarpar. "Vay canına!" diye bağırırım. "Sen harikasın!"

O gülerek sırt çantasından bir şemsiye çıkarır.

Bir dakika geçmeden yağmur şiddetini artırır. Kesinlikle sırlıslam olacağım. Bu fikri tamamen terk edip evime dönmeyi düşünürüm. Sonra bunu neden yaptığımızı hatırlar ve hamile kalma şansını kaçırmak istemediğime karar veririm.

Tren istasyonundan gelen herkesin arabalarına veya evlerine koşarken beni hiç umursamadıklarını fark edince, arka otoparka doğru koşmaya başlıyorum ve Rose'un hala orada olup olmadığını görmek için arka sokağa bakıyorum.

Lucas'ın arabasına vardığımda üstüm sırlıslam olmuştu. Konsola eğilip yolcu kapısını açtı. Şık arabasının içine baktım. "Bu halde binmemi istediğinden emin misin?"

"Bin artık, kadın!"

Arabasını ıslattığım için suçluluk duyarak koltuğa kayıyorum.

"Bu birdenbire oldu," diyor, başını kaldırıp ön camdan dışarı bakarak.

"İyi ki oldu."

"Neden?"

Sinirlenerek başımı sallıyorum. "İnsanlar."

O gülüyor, arabayı vitesine takıyor ve yola çıkıyor. Bana sürekli bakıyor. Berbat bir halim olmalı. Islak saçlar. Vücuduma yapışmış giysiler. Makyajım akmış mı acaba?

Birkaç dakika sonra, bir otoparka girdiğimizde, onun nerede yaşadığını hatırladım ve kalbim sıkıştı.

"Apartmanda yaşadığını unutmuşum." O binanın hemen önündeki özel park yerine girerken sağa sola bakıyorum. "Evet, hiç de göze çarpmıyor."

"Doğru," diyor ve geri geri çıkıyor. Arkaya dönüyor. "O girişten gir. Yük asansörünün kodu 9638. En üst kata çık. Penthouse'umun kodu 4413. Sağdaki daire."

Gözlerimi kapatıp ezberliyorum. "9638. 4413. Anladım." Arabadan atlıyorum ve yağmurun altında kapıya koşuyorum.

Neyse ki kimseye rastlamıyorum ve onun çatı katının kapısını kapatırken rahat bir nefes alıyorum. Sonra etrafa bakınca nefesim kesiliyor. Vay canına. Burası tertemiz.

Böyle yerlere pek sık gelme fırsatım olmuyor. Tabii, Maddie'nin büyükannesi kocası Tucker McQuaid ile bir malikanede yaşıyor. Amber ve Quinn'in evi de oldukça muhteşem. Ama burası... Her yöne bakıyorum... Bekar bir erkeğin bu kadar alana neden ihtiyacı olsun ki?

Oturma odası ve mutfakın tavanları o kadar yüksek ki sanki iki katlı gibi, bu da mekanı daha da geniş gösteriyor. Aşağıda pitoresk bir park gibi görünen alanı gören devasa pencere duvara doğru yürüyorum.

Arkamdaki kapı açıldı. "Güzel ev," dedim. "Yere su damlattığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Bir saniye." Koridora kayboluyor ve bir dakika sonra bir sweatshirt ile geri dönüyor. Bana uzatıyor. "Aşağıda banyo var. Bunu giyebilirsin."

"Teşekkürler."

Nedenini sormak üzereydim. Giysilerimizi çıkarmayacaksak ne anlamı var? Ama onun penthouse'una merak duyan bir yanım bunu söylememi engelledi.

Banyoya giderken iki odaya göz atıyorum. Biri ev spor salonu, diğeri şarap mahzeni gibi. Hiç bu kadar şarap görmemiştim. Sıra sıra dizilmişler. Burada yüzlerce şişe olmalı.

"Beğendiğin bir şey var mı?"

"Bunları neden burada saklıyorsunuz? Şaraphanede yer yok mu?"

O gülerek kapıdan geçip yanımdan geçiyor. "Bu hiçbir şey, sadece özel koleksiyonum. Şaraphanede çok daha fazla yer var. Yılda üç yüz binden fazla kasa şarap üretiyoruz."

Ağzım açık kalır. Çok şarap ürettiklerini biliyordum ama bu kadar çok olduğunu bilmiyordum. "Bir kasada kaç tane var?"

"On iki."

"O kadar... O kadar sayamıyorum bile." "Üç milyonun üzerinde şişe."

"Vay canına, Lucas. Altınızla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Sadece altı kişi yetmez. Tam kadro çalışıyoruz. Bir ara uğra. Seni gezdireyim."

"Sanki bu dedikodular yayılmayacakmış gibi." "Tamam, herkes öğrendikten sonra gel."

Gülüyorum. "Şaraba hiç ihtiyacım olmadığında mı?"

"Ülkedeki en iyi alkolsüz şaraplardan bazılarını biz yapıyoruz, bilgin olsun."

"Üzüm suyu demek istiyorsun."

Başını sallar. "Yaygın bir yanlış. Üzüm suyu, üzümlerin fermente edilmemiş suyudur. Alkolsüz şarap, fermantasyon dahil olmak üzere tüm şarap yapım sürecinden geçer, ancak daha sonra alkolü çıkarılır. Bu sayede daha gelişmiş bir tat profili elde edilir ve üzüm suyuna göre çok daha az şeker içerir."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Bir şişe seçmek ister misin?"

Ona sert bir bakış attım. "Bu bir randevu değil, Lucas."

"Diğerleri de randevu değildi, ama yine de şarap içtik. Hadi ama. Herhangi bir şişe."

"Tamam, peki." Gözlerimi kapatıp iki kez döndükten sonra, parmaklarım rafların birine değene kadar dikkatlice kolumu uzatarak ilerledim. Karşıma çıkan ilk şişeyi elime aldım. "Bu olsun."

O şişeyi benden alır. "Ben açarım. Sen değiştir."

Banyo şarap odasının karşısında, bu yüzden koridorun sonundaki diğer iki kapının arkasında ne olduğunu göremiyorum. Penthouse'un diğer tarafında da başka bir koridor olduğunu biliyorum. O koridor ana yatak odasına çıkıyor olmalı. Gerçekten burada iki yatak odası daha mı var? Eğer öyleyse, bunları ne için kullanıyor acaba? Belki ev ofisi olarak. Gözümde canlanıyor: listeler, takvimler ve post-it notlarıyla dolu bir masa, her şey düzenli ve en ufak bir dağınıklık yok. Video konferans için ultra yüksek çözünürlüklü bir monitör vardır herhalde. Duvarlarda zevkli sanat eserleri. Uzun bir günün ardından takım elbisesini astığı, özel yapım bir masa ve ergonomik bir sandalye.

Aman Tanrım, neden burada durmuş onun ev ofisini hayal ediyorum?

Dördüncü kapıya bakıyorum, acaba o odada daha fazla şarap var mı diye merak ediyorum. Kadınları etkilemek için mi? Sanmıyorum. Kemerinin altında olanlarla - hem cüzdanında hem de boxer şortunda - başka bir şeye ihtiyacı yok.

Sonra onun eksik olan şeyin şarap, zenginlik ya da büyük bir penis olmadığını hatırlıyorum. Onun eksik olan şey saygı. Bu kasabada kaybettiği ve muhtemelen geri kazanması en zor şey.

Muhtemelen birçok banyodan biri olan, ama benim tek banyomun üç katı büyüklüğündeki banyoda sweatshirt'ümü giyiyorum. Bana uymasına sevindim. Uymamış olsaydı utanç verici olurdu. Ama Lucas iri bir adam. Şişman değil, kaslı. Ve uzun.

Aynada kendime bakıyorum, ıslak saçlarımı parmaklarımla tarayarak düzeltmeye çalışıyorum ve koşullar farklı olsaydı, o bu adam olmasaydı, ona ilgi duyar mıydım diye düşünmeye çalışıyorum. Ama öte yandan, o bu adam olmasaydı, otuz yaşında ve hala bekar olmazdı. Uzun zaman önce evlenmiş, muhtemelen en az birkaç çocuğu olurdu.

O çok yakışıklı. Hatta seksi bile denebilir. Bu kesin. Ve gerçekten iyi bir insan. Bütün kadınlarını terk ettiği için, birçok insan onun kendini beğenmiş zengin bir adam olduğunu düşünüyor. Ama tam tersi. Bu adam gerçekten her şeye sahip. Tek bir istisna dışında: asla bağlanmayacak. Bu da ilişkimizi bir iş ilişkisi haline getiriyor. Daha fazlası değil. Çocuk yapmaya karar vermeden önce bile, bu temelde bir işlemdi. Kimse bana seks yapmazken ben ona seks yapıyordum ve o da bana orgazm yaşıtıyordu.

Seks *her zaman* bir takas mıydı? Yüzümü buruşturuyorum. Şimdi düşününce, yemin ederim öyleydi. Özellikle David ile. O tatmin oluyordu, ben de ihtiyacım olanı alıyordum: sevgi, şefkat, hayranlık. Birlikte yatmadığımız süre uzadıkça, bunları daha az alıyordum. Yani, evet... bir takastı.

Peki ya David'den önce? Ve ondan sonra birkaç kez? Geriye dönüp düşünmeye çalışıyorum. Hiçbiri koşulsuz muydu?

Kapının çalınması zihinsel döngümü keser. "Regan? Her şey yolunda mı?"

"Hemen geliyorum." Islak hırkamı, gömleğimi ve sütyenimi düşün yanındaki kancalara asıp kapıyı açtım.

"Hmmm," der, geri çekilerek.

Hızla kendime bir bakıyorum. "Ne?"

"Çok normal görünüyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

Omuz silkiyor, "Sadece... sen değilsin," diyor ve mutfağa doğru dönüyor.

Arkasından gidiyorum, ne demek istediğini sormak üzereyim ama sormuyorum. Acaba benim giyim tarzımı mı beğeniyor? Kesinlikle olamaz. Jogging yaparken dışında iş kıyafeti giymeyen bir adamın hoşuna gidecek bir şey olamaz. Uzaklaşırken gözlerimi ona dikiyorum. Acaba *beni* mi seviyor?

Bu saçma düşünceyi kafamdan atıyorum, bunca yıldır bana aşık olan bir adamla çocuk yapmanın sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum.

Lucas ikimize de birer kadeh doldurur. "Başarılı bir bebek yapmaya," der, kadehini havaya kaldırarak.

"Buna içelim." Şarabın inanılmaz tadı ağzımda patladı. "Bu gerçekten çok iyi."

"Öyle düşünmene sevindim. En iyilerimizden biridir."

Bir sonraki lokmayı neredeyse ağzımdan dışarı fırlatıyordum. "En iyilerinden biri mi? Lucas, bunu seçmeme izin vermemeliydin. Eminim pahalıdır."

"Bir şişesi yaklaşık dört yüz dolar." Şimdi gerçekten boğuluyorum.

"Lucas, ben..."

"Sence umurumda mı, Regan? Benim beş tane daha aynısından var. Ve şaraphanede sınırsız miktarda."

Kadehimi masaya koyup ona sert bir bakış attım. "Sana şunu söyleyeyim, benim çocuğuma paranın değerini öğreteceğim. O, ağzında gümüş kaşıkla büyüyecek. Senin sınırsız bir servetin olduğunu anlıyorum, ama çocuğum kışında bir sopayla büyümesini istemiyorum."

"Ben kışında sopa mı tutuyorum? Peki ya Blake? O tutuyor mu? Dallas ve Allie?"

Bu soruda haklıydı. Hepsi normal insanlar, gençliklerinde süper zengin McQuaid'lerden çok farklılar. Aslında, Montana'larla dışarı çıkıp onların zengin olduğunu bilmeseniz, bunu anlamak zor olurdu. Ailesi de öyle. İnanılmaz derecede nazikler. Ve ebeveynlik için harika rol modelleri.

Bu çocuk henüz doğmadı, hatta muhtemelen henüz hamile bile değil, ama etrafında nasıl insanlar olacağını bilmek bana huzur veriyor.

"Üzgünüm. Hadimi aştım. Stereotiplere dayanarak varsayımlarda bulunmamam gerekirdi." Kadehimi alıp bir yudum daha içiyorum. "Bu, içtiğim en iyi şarap olabilir. Teşekkür ederim."

Gülümüyor. Gülümsemesi hoşuma gidiyor. Ve eğer bir oğlumuz olursa, onu anlayacaksa hayal kırıklığına uğramayacağımı anlıyorum.

Karşı koridoru işaret ettim. "Yatak odan orada mı?"

Şişenin mantarını takar, koltuğunun altına sıkıştırır ve beni, tüm dairemi yutabilecek büyüklükte devasa bir yatak odasına götürür.

"Sakıncası var mı... Aptalca ama dolabını görmek isterim."

O içtenlikle güldü. "Tabii, bakabilirsin."

Kemerli geçitten geçerek banyoya giriyorum. Sağda, açık çift kapıdan girdiğim yer, şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici dolap. Duvarın bir tarafını tavandan yere kadar ayakkabı rafları kaplıyor. Sağda, farklı yükseklikte askılar var. Solda ise düzinelerce çekmece ve bunların üzerinde bölmeli raflar var. Köşede, elektrikli olduğunu tahmin ettiğim bir kravat askısı var ve üzerinde yüzlerce kravat var. Büyük dolabın ortasında, kahverengi kadife kaplı bir kanep, daha fazla çekmece ve çekilebilir rafların bulunduğu bir adanın arkasına yerleştirilmiş. Adanın üstünde, kol düğmeleri, boş para klipsleri ve kolonya bulunan şık tepsiler var.

Bu dolap, her moda tutkununun hayali.

"Burada yaşayabilirim," diyorum, kanep,ye çöküp yumuşak koltuğu ellerimle okşayarak.

Dolabın yarısının boş olduğunu fark etmem bir dakika sürer. Tabii, Lissa burada yaşıyordu. Kapı çerçevesine yaslanmış olan ona bakıyorum ve ona yaptıklarından hala pişman olup olmadığını merak ediyorum.

İstemeyerek odadan çıkıyorum, çünkü hadi ama, benim asla böyle bir dolabım olmayacak, çıkarken banyoya bir göz atıyorum. Burası da evin geri kalanı kadar etkileyici. Yatağa doğru yürürken, komodinin üzerinde Lucas ve Lissa'nın bir fotoğrafını görüyorum. Evet, bana aşık olmadığı kesin.

O da benim bakışımı takip ediyor, sonra yanıma gelip fotoğrafı çekmeceye koyuyor. "Üzgünüm. Sanırım yapmak üzere olduğumuz şeyden önce görmek isteyeceğin bir şey değildi. Sanırım bunu çoktan atmalıydım."

Omuz silkiyorum. "Senin kalbini kazanmak için burada değilim Lucas."

Bir an için üzgün görüldüğünü sanıyorum. Onu gerçekten özlüyor olmalı. "Işığt açar mısın?" diyorum. "İşe koyulma zamanı."

Yirmi dördüncü bölüm

Lucas

Yatak odasının ışığını kapatıyorum, ama dolabın ışığını açık bırakıyorum ki ne yaptığımı görebileyim. O yatağa oturup sertliğini kontrol ediyor. Saçları hala yağmurdan ıslak. Üzerindeki sweatshirt ona hiç yakışmamış. Daha önce giydiği Nike tişört ve hırka da öyle. Kafamı eğip onu inceliyorum.

"Ne?" Kendine bakıyor. "Şarap mı döktüm?"

"Kendi kıyafetlerini giymediğinde ne kadar farklı görüldüğüne inanamıyorum."

"Bana mı söylüyorsun? Spor salonunda olmam gerektiğini hissediyorum."

Gülümsüyorum. "Kim demiş spor yapmayacaksın?"

Dudakları gülümsemeyle seğiriyor, ama tepkisinin aksine, "Lucas, ben..." diyor.

"Biliyorum, biliyorum. Sen sadece sperm için buradasın." Yatağa yaklaşırken kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Onun yanında çıplak duruyorum, hiç sertleşmemişim.

Ereksiyon olmaması, onun bakışlarının engellemiyor ama. "Benim aletim, bunun bir iş anlaşması olmasından pek hoşnut değil.

Biraz cesaretlendirilmesi gerekebilir." Kalçalarımı sallıyorum ve aletim bir yandan diğer yana sallanıyor.

Dili alt dudağını yaladığında, beynimde onu ağzına aldığını hayal ediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Vay canına. Tek yapmam gereken ona bakmak ve sihirli bir şekilde canlanıyor."

Yaklaşırken gülüyorum.

Kolunu uzatır, sikimi kavrar ve aramızdaki boşluk kapanana kadar beni nazikçe kendine doğru çeker. Başlangıçta uzun ve yavaş olan hareketleri hızla artan bir baskı ile daha hızlı çekmelere dönüşür.

Yukarıya bakıyor. Gözlerimi bu manzaradan ayırmak zor, ama "Tabii ki" diyebilmek için zorla gözlerimi ayırıyorum.

Tedirgin bir gülümsemeyle işine geri döner, benim tahrikim her saniye artar.

Yaşlandıkça el ile mastürbasyonun çok fazla küçümsendiğini fark ettim. Başka şeylere geçtikçe genellikle unutulup gidiyor. Ama... Tanrım... Beni bu şekilde tatmin ederken, bunun sadece ön yemek olmayabileceği anlaşıyor. Ana yemek bile olabilir.

Bu yüzden elini tutup durduruyorum. "Benim yaptığımdan hoşlanmıyorsun..."

"Ray, çok seviyorum. Sorun da bu."

"Oh." Yatağa geri kayıyor. "O zaman sıra sende."

Bir saniye bile kaybetmeden, sweatshirt'ünü başından çekip çıkardım. Beni çok mutlu eden bir şekilde, sütyen giymemişti. Anında ağzımı göğsüne indirdim ve meme ucuyla oynadım. Şansımı denedim ve dişlerimle hafifçe okşadım. Keskin bir nefes aldığımda başımı kaldırdım. "İtiraf et. Hoşuna gitti."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır.

"Eğer hoşuna gittiyse, aynı şeyi klitorisine yapana kadar bekle."

Başını yastığa yaslaması, benim için yeterli bir davetti. Pantolonunu, sonra da iç çamaşırını çıkardım ve onun uyarılmasının eşsiz kokusu beni sarstı. Bu beni vahşileştirdi ve onu Şükran Günü yemeği gibi yedim.

Sözümün eri olarak, dişlerimi klitorisine nazikçe sürüyorum. Umduğum gibi, sırtı kavisleniyor ve kalçaları bana bastırıyor. Onu çıldırtmak için dilimi ve dişlerimi aralıklı olarak kullanıyorum.

İşe yarıyor. Ya da öyle sanıyorum. Çünkü birincisi, çok seksi sesler çıkarıyor. İkincisi, geri çekilmiyor ve devam etmemi söylüyor.

Çabalarımı ikiye katlayarak, içindeki o zor bulunan noktayı bulmak için birkaç parmak daha ekliyorum.

"Oh... ahh... Luke..."

Neredeyse gülümsüyorum ama gülümsemiyorum. Yaptığım şeyi yapmayı bırakamıyorum. Çünkü yemin ederim ki o noktaya gelmek üzere. Ve ben de dünyanın kralı olmak üzereyim.

Sonra, aniden, hareketsiz kalıyor ve omuzlarını tutuyor. "Lucas, lütfen."

Bu, bir kadının bacaklarının arasında yatan her erkeğin duymak istediği şeydir: onun kurtulmak için yalvarması. Ama Regan bunu istemiyor. O, bunun bitmesini istiyor. İçindeki sikimin. Benim erkeklik görevimi yapmamı.

"Bir dakika daha?" diye soruyorum, sonra dilimi onun üzerinde gezdiriyorum. Gözleri hayal kırıklığıyla kapanıyor.

"Olmayacak."

"Ama ben yapabilirim..."

"Lucas, lütfen." Dirseklerinin üzerine kalkar. "Nazikçe rica ediyorum."

İç çekip vücuduna doğru sürünerek yaklaşıyorum. "Bir gün, Ray." İçine giriyorum. "Bir gün."

~ ~ ~

"Nerede hata yaptım?" diye soruyorum her şey bittiğinde.

O başını sallar. "Senin suçun değildi. Ben bile başarabileceğimi düşündüm. Ama sonra o düşünce aklıma geldiğinde, başka düşünceler de aklımı karıştırmaya başladı. Gerçekten yapabilir miyim? Bunca zaman sonra nasıl olacak? Lucas sahte yaptığımı düşünür mü? Ve birdenbire her şey kayboldu."

"Ama çok yaklaştın."

O da başını sallar. "Uzun zamandır hiç bu kadar yaklaşmamıştım." "O zaman tek yapmamız gereken seni o son eşiği aşmana yardımcı olmak."

"Artık hedef değil." Arkamın arkasını işaret ediyor. "O yastığı uzatır mısın? Kalçalarımın altına koyup buraya uzanacağım."

Ona yastığı veriyorum, sonra getirdiğim şişenin mantarını açıp ona bir kadeh şarap dolduruyorum. "İstedğin kadar kal. Ben duş alacağım."

Yirmi dakika sonra geri döndüğümde, şarap kadehi boş ve Regan uyuyor. Havluyla sarılmış halde, yatak odası ile banyo arasındaki kapının eşiğine yaslanıp onu izliyorum. Hâlâ sırtüstü yatıyor, yastık kalçalarının altında, göğsü yavaşça inip kalkıyor.

Lissa'dan beri burada uyuyan ilk kadın. Kahretsin. Haftalardır Lissa'yı düşünmemiştim. Regan fotoğrafı fark edene kadar. O zaman bile onu düşünmek beni rahatsız etmemişti.

Muhtemelen rahatsız etmeliydi. Yıllardır paylaştığım yatağa başka bir kadını getirmiştım. Ama... rahatsız etmedi.

Artık o fotoğraf çerçevesini çekmecemden çıkarmayacağımı biliyorum, tabii paketlemek ya da atmak için değilse. Onu unuttum. Senatörün oğluyla evlenebilir. İstersen ondan bir düzine çocuk yapabilir. Buraya geri gelip mutluluğunu gözüme sokmaya çalışabilir. Hiçbir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok. Çünkü kalbim artık ona ait değil. Yatağında uyuyan kadına bakarken, kalbimin ona ait olup olmadığını merak ediyorum.

Siktir.

Dönüp dolabıma gidip bir eşofman altı giyiyorum, sonra mutfığa gidip şaraptan çok daha sert bir şey alıyorum. Birkaç parmak

viski doldurup bir bar taburesine oturuyorum. Ona söylemeliyim. Ona, tuhaf giyim tarzını ve işini alışılmadık bir şekilde yürütmesini sevdiğimi söylemeliyim. Ona, saçma sapan, kaygısız tavırlarını sevdiğimi söylemeliyim. Ona, hayatımda olmasını, yatağımda olmasını sevdiğimi söylemeliyim.

Sorun şu ki, onu çok seviyorum.

Bu yüzden ona söylemem gereken bir şey daha var. Kaç. Hızlı ve çok hızlı kaç.

Gözlerimi kapatıp bardağı dudaklarıma götürdüm. Belki de çok geç kalmıştım. Ya bir bebeğimiz olursa? Şimdi ona söylersem, ona gereksiz yere stres yaşatmış olurum. Eğer hamile kalmamışsak, adet görürse, o zaman söylerim. Çünkü ona söylememek, yalan söylemekle aynı şey olur.

Ona yalan söylemeyeceğim. Ve onu incitmeyeceğim.

Sadece bir aşık olduğumu sanmıştım. Çocukken hissettiğim aynı duygular...

Sessizce yatak odasına geri dönüp ona bakıyorum, huzur içinde uyuyor belki de yapabileceğimiz çocuk hakkında hayal kuruyor. Yüzü loş ışıktaki adeta parlıyor. Ona gidip onu öpmek istiyorum. Ve işte bu yüzden her şeyin değiştiğini biliyorum. Bu bir aşk değil. Ona aşık oldum.

Ve ona söylemeliyim.

Söyleyeceğim. Muhtemelen hamile kalması aylar sürer. Bu işe yaramayınca planladığı gibi sperm bankasına gider. Ve ben de bir kadına bağlanamayan aptal haline geri dönerim.

Dönüp mutfığa geri gidiyorum ve kendime küçük bir bardak daha doldurup bir yudumda içiyorum. Bu ne zaman oldu? Ne zaman çocukluk aşkı olduğum kız, istediğim kadın oldu? Yanımda. Hayatımda. Sonsuza kadar.

Kararsızlık içimi kemirirken, üzüntü beni kaplıyor. Ya hamileyse? O zaman ne olacak? Çocuğumun annesine karşı gerçek duygularımı asla açığa vurmadan bir yalan mı yaşayacağım? Onun başka erkeklerle çıkmasını, başka ilişkiler kurmasını, hatta evlenmesini mi izleyeceğim?

Başka seçeneğim yok. Yapabileceğim tüm acıyı çektim. Son on yılda sayısız kadının hayatını mahvettim. *Onu* mahvetmeyi reddediyorum. Ve bir araya gelirse, tam da bunu yapacağımı biliyorum. Sadece bu sefer daha kötü olacak, bir çocuk söz konusu olacak. Ortada kalacak. Benim aldatici oyunumda masum bir piyon.

Sonra aklıma gelip kahkahalarla gülüyorum. Çünkü kimi kandırıyorum? Regan bana hiç beni istediğini gösteren bir işaret vermedi. Beni sevgiyle ya da hayranlıkla baktığını hiç görmedim. Arzu ya da saygıyla baktığını da. Ondan gördüğüm tek bakışlar, ne istediğini bilen bir kadının bakışları... tek gecelik bir ilişki... orgazm... bir çocuk.

Tüm bu senaryolarda, kullanılan kişi benim. Ve bunu hak ettiğimi ilk kabul eden de benim.

Hafif bir ses duyuyorum ve araştırmaya gidiyorum.

Regan artık yatağında değil. Banyoda temizlik yaparken çıkardığı sesi duymuş olmalıyım. Ama banyo kapısı açık ve o da orada değil. Dolabımın önünden geçerken onu görüyorum. Bana sırtını dönmüş, kanepede oturmuş, arka duvardaki yarısı boş ayakkabı raflarına bakıyor.

İçeri giriyorum, orta adanın üstünden birkaç banknot alıp omzunun üzerinden ona uzatıyorum. "Düşüncelerin için dört yüz altmış dolar mı?"

Kıkırdayarak elimi itti.

"İkinci yatak odasındaki dolabımı nasıl atacağım diye düşünüyordum." Kolunu sallayarak gösterir. "Bunun gibi değil. Benimki bağımsız elbise askıları ve birkaç antika şifonyerle dolu. Maddie birkaç yıl önce Tag'i zorla bana otuz çift ayakkabı sığan bir ayakkabı rafı yapmaya ikna etti. Asıl yatak odamdaki dolap minicik. Giysilerimin çoğunu dükkânın depolarına taşımam gerekecek." Dönüyor. "Yanlış anlama, hepsi buna degecek. Sanırım bu dolabı görünce kendiminkini biraz özledim." Sadece kalçalarının biraz altına kadar uzanan benim sweatshirt'ümü giymiş olarak ayağa kalkıyor. "Aşarım."

"Her zaman taşınabilirsin. Daha büyük bir yer bul."

"Ha! Sanki param yeter ki."

"Regan, çocuk nafakası olarak çok para alacaksın." "O para bebek için olacak."

"Hayır, bu bebek bizim evli olsaydık sahip olacağı ortamda büyümesi için. Bu da ikiniz için daha büyük bir daire demek. Bu binada bile birkaç boş daire var."

Ne yapıyorsun? Konuşma. Belki de senin çocuğun bile olmayacak. O zaman ne olacak? Onu taşınmaya ikna edersin, sonra da ödeyemeyeceği bir dairenin masraflarıyla iflas eder?

Ağzını birkaç kez açıp kapattı. "Sen benim senin binana taşınmamı mı istiyorsun?"

Omuz silkiyorum, ne olacaksa olsun. "Mantıklı. Bebeği görmenin ne kadar kolay olacağını düşün. Bir şey için dışarı çıkman gerektiğinde ne kadar kolay olur. Ben hemen yanındayım."

"Hiç de uygun olmaz," diyor. "Dükkanım beş mil uzakta."

Bu konuyu daha fazla zorlamamaya karar verdim. Zaten tartışmalı bir konu olabilir. "Şu anda bir karar vermek zorunda değilsin. İstersen evinde kal. Sadece fikrimi söylemek istedim."

Hiçbir şey söylemiyor, ama dolabıma bir kez daha dikkatle baktığını kaçırmıyorum. Özlem dolu bir bakış.

Kadının kıyafetlere olan sevgisinin benim lehime olabilecek tek şey olabileceğini düşünerek gülmemeye çalışıyorum.

Yatak odasına geri dönüp giyinmeyi bitiriyor. "Sweatshirt'ünü sonra geri getirebilir miyim? Temizlerim. Benim kıyafetlerim hala ıslak olmalı."

"Sende kalsın. Benim sınırsız var."

Gözleri kısılır. "Montana Şaraphanesi sweatshirt'ünü ne yapacağım?"

"Bilmem. Çamaşır günü giy."

Gamzeleri ortaya çıktı ve kahkahası tam da doğru yerlere, ya da yanlış yerlere çarptı.

"Ne komik?"

"Rose Gianogi'nin az önce söylediği bir şey." Ayaklarını yere koyar. "Beni eve götürmeye hazır mısın? Artık hava karardı, beni ara sokağa bırakabilirsin."

"Tabii." Bir gömlek ve ayakkabı giyip cüzdanımı ve anahtarlarımı alıyorum. "Arabayı arkaya getireyim."

"Teşekkürler." Gülümsüyor. "Yarın akşam aynı saatte? Beş gece üst üste ideal olur bence."

Omzumdaki şeytan neredeyse başımı sallamama neden oluyor. Ama diğer omzumdaki melek, şefkat duygularımı kontrol eden melek, bana bir yalan söylememi sağlıyor. "Aslında şehir dışında olacağım. Son dakika kararı. Sadece iki günlüğüne."

İki gün beni kurtarır, değil mi?

Doğru şeyi yapıyorum. Eğer hamile değilse, her şeyi itiraf ederim ve tüm anlaşma iptal olur.

Bir an için üzgün görünüyor. Ama acınası olan, şu anda kalbimin nefret ettiği kısım, onun benimle, Lucas'la birlikte olamayacağı için üzgün olmadığını bilmem. O, benim lanet olası spermlemleri alamayacağı için üzgün.

Dönüp odadan çıkıyorum, karmanın ne kadar acımasız olabileceğini çok iyi biliyorum.
olabileceğini bilerek.

Yirmi beşinci bölüm

Regan

Yıkanıp kurutulduktan sonra Montana Winery sweatshirt'ünü katlayıp şifonyerimin bir çekmecesine koyuyorum. İkinci yatak odam/gardırobumun ortasında durup yavaşça dönüyorum. Burayı özleyeceğim. Bir an için Lucas'ın apartmanında yaşamak, daha büyük bir daireye ve onunki gibi bir gardıroba sahip olmak nasıl olurdu diye düşünmeye kendimi kaptırıyorum.

Bu düşünceler hemen suçluluk hissettiriyor. Sanki çocuk nafakası sayesinde fayda sağlıyormuşum gibi. Bebekle ilgili masrafları ödemesine bir itirazım yok, ama parasının *benim* kiramı ödemek için kullanılması, onun rızası olsa bile bana fazla geliyor.

Ayrıca, burayı gerçekten terk etmek ister miyim? Evet, eski. Boyanması gerekiyor. Mutfak aletleri yenilenebilir. Banyo da küçük. Ama burası benim. Ya da ipoteği öder ödermez benim olacak.

Ailem işi bana devrettiğinde, apartmanla birlikte tamamen onlara aitti. Ryder işi yürütmek istemediği için, hisselerin yarısını nakde çevirip ona verdiler, sonra dükkanı ve ipoteğini bana devrettiler. Buna mirasımız dediler ve öldüklerinde başka bir şey beklememizi söylediler, çünkü emeklilik birikimlerini Florida'da geçirmek istiyorlardı.

McQuaid Circle'daki dükkanlar benimki gibi uzun bir binada birbirine bağlı olsa da, büyük şirketlerden kiralanmamış, ayrı ayrı sahipleri var. Birkaç yıl önce, Calloway Creek'te birçok işletme ve mülk sahibi olan McQuaid Enterprises, The Circle'daki işletmeleri satın alıp sahiplerine geri kiralamak istedi. Hepimiz bir araya gelerek satın almayı engelledik. Oldukça başarılı bir şekilde. Bugün itibariyle, McQuaid Circle'ın gerçek McQuaid ailesine ait tek kısmı, köşedeki Lloyd's Steakhouse.

Odadaki onlarca yıllık duvar kağıdını elime alıp, boyama hazırlığı için şimdi söküp sökmemem gerektiğini düşünüyorum. Odayı pembe veya mavi tonlarında hayal ediyor ve hangisini daha çok beğeneceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Duvarların rengini hayal etmeye çalışırken, aslında neyi sorduğumu biliyorum. Bir erkek mi, bir kız mı istiyorum?

Gerçekten bir erkek çocuk istediğimi sanıyordum. Mitchell Montana ismi kafamda dönüp duruyor. Ama dürüst olmak gerekirse, klişe olduğunu biliyorum, bu yaşımda, ikisi de olur.

Dönüp odadan çıkıyorum, duvar kağıdını sökmenin kadere meydan okumak olacağına karar veriyorum. Lucas'ın son dakika iş gezisi nedeniyle, umduğumdan bir deneme daha az yapmam gerekiyor.

Dört gece üst üste yaptık. Dört gece boyunca, olmayacağına dair sözlerime rağmen beni tatmin etmek istedi. Ama olmadı. Onun adına şunu söylemeliyim, hiç sinirlenmedi. Sanırım denememe izin vermediğim için hayal kırıklığına uğramıştı. Ama lanet olsun, dün gece çok yaklaştım.

David'den çok farklı. Sanki başka bir dünyadan. David'in hayatta yapmayacağı bir şey olan pastalar bile getiriyor. O bana müşhil, diyet hapları ve çekici bulduğu vücutların fotoğraflarını getirirdi.

Nasıl onunla bir ilişkiye girdim ki? Keşke geri dönüp 19 yaşındaki kendime, bir erkek beni olduğum gibi sevmiyorsa, ikinci bir şans vermeye değmeyeceğini söyleyebilseydim.

Bir de Lucas var. O benim kilom, fazladan santimetrelerim veya genel olarak tombulluğumla ilgili hiçbir sorunu yok gibi görünüyor. Gençliğimde bile sağlam ve dolgun bir vücudum vardı, ama o lisede beni düşünerek mastürbasyon yapıyordu.

Neden hayat hiç kolay değil? O zamanlar, beni kendi mükemmel kızı haline getirmek isteyen yıldız sporcunun dikkatini çekmek için voleybol kariyerimi feda etmek dahil her şeyi yapmaya hazırdım. Ve şimdi, birlikte olduğum adam beni olduğum gibi kabul eden, yakışıklı, nazik, zengin bir bekar ve potansiyel çocuğuna hayatı garanti edebilecek biri, ama yüzde yüz ulaşılmaz, güvenilirmez ve elde edilemez.

Onu elde etmek istediğimden değil.

Joey oturma odasının diğer ucundan beni izlerken başımı ona doğru eğiyorum.

Ben mi?

Bu saçma bir düşünce ve Lucas ile şu anki durumumuzdan başka bir şekilde birlikte olabileceğimiz fikrine gülmek üzereyim.

Bunun asla olamayacağını ve olmayacağını bilmek, tüm bunları mümkün kılan şey sanırım.

"Acıktın mı?" diye soruyorum Joey'e, kedi maması kutusunu uzanarak. "Bu akşam ton balığı nasıl?"

Teneke kutunun kapağını açtığımda tanıdık "pffft" sesini duyunca miyavlıyor. Yemeğini tabağına döküyorum ve mutfak tezgahında yemesine izin veriyorum. Lucas'ın bunu muhtemelen hiç sevmeyeceğini ve mutfağı baştan aşağı temizleyeceğini bildiğim için gülümsüyorum. Ama bunu kızmadan yapardı. Elbette, bana dikkatsiz, umursamaz, hatta sorumsuz derdi, ama sonra gözlerini devirir, gülümser ve tezgahı titizlikle temizlerdi.

Joey'nin kafasını okşarım. "Kızlarla buluşmaya gidiyorum. Uslu dur."

Merdivenlerden inip ön kapıdan çıkıyorum, caddeye çıkmadan önce durup geri dönüyorum. Geri gidip dükkânın kapısını kilitliyorum. Neden yaptığımı bilmiyorum. Belki Lucas'ın sesi kafamın içinde yankılanıyordur. Belki de rahmimde büyüyen ya da büyümeyen şeyi şimdiden korumaya çalışıyorum.

Caddenin karşısına geçip dondurmacının arkasındaki her zamanki bankımızı buluyorum. Boş. Buraya ilk gelen benim. Oturup oyun parkını izliyorum. Tırmanma oyuncağında birkaç çocuk var, kaydıraklarda daha fazlası. Izzy McQuaid, beş yaşındaki kardeşi Myles'ı salıncakta itiyor. Anneleri Willow, karşıdan el sallıyor. Ben de el sallarken, daha önce fark etmediğim bir şey dikkatimi çekiyor. Belirgin bir hamile karnı. Willow hamile.

Ben de bir bebeğim olsaydı, onunla daha yakın olabilirdik mi diye düşünüyorum. Aynı anne-bebek kursuna gider miydik? Çocuklarımız aynı anaokuluna gider miydi?

"Hey!" Arkamdan bir ses geliyor.

Ava ellerinde iki kahve tutarak yaklaşıyor. "İlk gelenler biz miyiz?" Etrafına bakınıyor. "Bu gece ev dolacakmış diye duydum. Amber herkesi davet etmiş."

"Biliyorum. Mesajı gördüm. Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

O üzgün bir şekilde omuz silkiyor ve ben de onun ve Trev için bunu ne kadar çok istediğini bildiğim için onun adına üzülüyorum.

Amber haberi verdiğinde hepimizin alkışlayıp sarılacağını ve gülümseyeceğini görebiliyorum. Aynı haberi ben versem, durum çok farklı olurdu. Onaylamayan, endişeli ve hatta yargılayıcı bakışlar daha olası olurdu. Arkadaşlarım beni destekler miydi? Maddie bebek arabasını masanın yanına itti. Küçük Teddy uyanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve çok sevimli görünüyordu.

Elimi uzatıp onun eline dokunuyorum. Parmağımı tuttuğunda kalbim patlıyor.

Bunu ne kadar çok istediğimden neredeyse ağlayacağım. Ama etrafımdaki tüm bu hamilelik ve bebekle ilgili şeyler yüzünden, bunun benim için olmayacağına dair içimde bir his var. Sanki çok uzun bekledim ve

Fırsatı kaçırdım.

Maddie beni dirsekleyerek oyun alanının karşısına baktı. "Willow'un hamile olduğunu bilmiyordum."

"Ben de. Sence Amber hamile mi?"

Omuz silkiyor.

"Hadi ama. Tag onun en iyi arkadaşı. Bir şey biliyorsundur." Benim sözlerimi, yani kesinlikle bir şey bildiğini ima eden sözlerimi görmezden gelerek

"İyi ki başka kimse yok. Lucas'la nasıl gidiyor diye sormak istiyordum."

Bir an için donup kalıyorum, sonra onun bizim orgazm için birlikte yattığımızı sandığını anlıyorum. Kafamı sallıyorum. "Öyle bir şey yok."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Çünkü garipti."

Elini omzuma koydu. "Biraz öyleydi."

Ava Teddy'den başını kaldırıp kafasını eğdi. "Ama cumartesi sabahı kahve içmek için geldi. Onun evine daha yakın iki kahve dükkanı var."

"Belki de seninkini seviyordur." Fincanımı kaldırıyorum. "En iyisi bu." Bana merakla bakıyor. "Ama öpüşüp anlatmadığını söylemişti."

"Belki başka biriyle öpüşüyordur?" Diye soruyorum, ilgisizmiş gibi davranmaya çalışarak. "Olivia Weston'ın şehre döndüğünü duydum."

Şimdi iki arkadaşım da bana şüpheyle bakıyor.

"Bize ne saklıyorsun?" diye sorar Maddie. "Yüzünde garip bir ifade var. Onunla arkadaşlık ve seks ilişkisi kurmaya çok kararlıydın. Ne oldu, Regan?"

"Hiçbir şey. Önemli değil. Sadece fikrimi değiştirdim."

Bu yalan değil. *Gerçekten* fikrimi değiştirdim. Sadece Lucas Montana'nın bebeğimin babası olup olmayacağı kısmını atlıyorum. Zaten babası olup olmadığını merak ederek kalbim bir an duruyor. Değilse, denemediğimden değil.

Dört günde dört kez. Ve penisinin büyüklüğü bir göstergeyse, sperm konusunda da daha etkili olabilir. Test yaptırdığını ve iyi bir "puan" aldığını söylediğini hatırlayınca neredeyse gülümsüyorum.

Bu gerçekten olabilir.

"Şuradaki." Maddie yüzümü işaret ediyor. "Ne oluyor sana, neden..."

"Hey bayanlar!" Serenity şarkı söyleyerek Amber'la kol kola yaklaşıyor. Gözlerim otomatik olarak Amber'ın hiçbir şey belli etmeyen düz karnına gidiyor.

Nikki ve Dakota park yerinden geçip bize doğru geliyorlar.

"Willow!" Amber el sallayarak onu çağırıyor.

"Amber kesinlikle hamile," Ava kulağıma fısıldadı.

Elini tutup destekleyici bir şekilde sıkıyorum. Bu kasabada her hamilelik, her bebek, onun kalbine saplanan bir başka parça gibi olduğunu biliyorum. Kendi haberimi verdiğimde ona ne yapacağı konusunda suçluluk duyuyorum. Ava benimle güvende olduğunu düşünüyor sanırım. Evli olmadığım ve erkek arkadaşım olmadığı için muhtemelen hiç hamile kalmayacağımı düşünüyor. Ve onlara anne tipi biri olmadığımı da söylemişim. Muhtemelen Trevor ile olursa en azından bana sahip olacağını düşünüyor.

Yaptığım şey yüzünden suçluluk duygusu omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Belki de ona söylemeliyim.

Olası bir duruma hazırlıklı olması için.

Ya da olmayacaklara, diye kendime hatırlatıyorum.

Ve bu, bu konuda bir şey söylememek için yeterli bir neden.

Hepimiz piknik masasının etrafında oturup Amber'a umutla bakarken, o gülümseyerek parıldıyor. "Heyecan verici bir haberim var."

"Biliyordum!" diye bağırır Dakota.

Amber başını sallar. "Hamile değilim, eğer öyle düşünüyorsanız."

"Oh," der Dakota, kaşlarını çatarak, hepimiz gibi. Maddie hariç.

"Ama bir bebeğimiz olacak," der Amber. "Emin olana kadar söylemek istemedim. Evlat ediniyoruz." Yukarı aşağı zıplar. "İnanamıyorum! Ve bir erkek. Önümüzdeki ay doğacak."

Maddie hariç herkesin ağzı açık kalır. Maddie zaten biliyordu. Bu, geri kalanımızın beklediği bir haber değildir. Ama yine de, bu Amber Thompson. Kendisi de evlatlık ve zaten evlatlık bir çocuğu olan biri olarak, bu sürpriz olmamalı.

"Ee?" dedi Amber. "Ne düşünüyorsunuz?"

Herkes aynı anda ayağa kalkar ve sırayla ona sarılır. Sorular ve yorumlar arka arkaya gelir.

"Senin için çok mutluyuz!"

"Tebrikler!" " " "Ne

zaman oldu?" "Josie

heyecanlı mı?"

Amber gülüyor. "Tamam, Quinn ve ben bir süredir bu konuyu düşünüyoruz. Kimsenin bilmediği şey, birkaç yıldır evlat edinmeye çalıştığımız. Kendi çocuğumuz olamadığı için değil, bunu görevimiz olarak gördüğümüz için. Birkaç kez çok yaklaştık, ama olmadı. Ama bu sefer..." Eli kalbine geliyor. "Arkadaşlar, geçen hafta sonu bebeğin biyolojik annesiyle tanıştık. Harika bir kadın. On sekiz yaşında. Çok zorluklar yaşamış, ama çok güçlü." Gözleri doluyor. "Bana annemi çok hatırlatıyor. Bunun doğru kişi olduğunu hemen anladık. Birbirimizi bulmamız kaderdi."

Maddie'nin kocası Tag, Amber'ın çocukluk arkadaşıdır. Maddie, Amber'ın biyolojik annesi Piper'a olan korkunç hikayeyi bizimle paylaşmıştı.

"O...?" Bu kelimeyi söyleyemiyorum. Amber başını sallıyor. "Cinsel saldırıya uğradı."

Hepimiz tiksinti içinde nefesimizi tuttuk.

"Annem gibi, babasının kim olduğunu bilmiyor. Rastgele bir saldırıydı ve adam maske takıyordu. Bebeğin ırkı veya etnik kökeni hakkında hiçbir fikrimiz yok." Yarım bir gülümsemeyle kıkırdıyor. "Ve umurumuzda da değil. Bunun kaderimizde olduğunu biliyorduk."

"Siz harika ebeveynler olacaksınız," diyor Ren. "Yine. Ama zavallı kız."

"Dediğim gibi, o güçlü bir kız. Ama aslında kimsesi yok. On dört yaşında koruyucu aile sistemine girdi ve bir evden diğerine dolaştı. Tecavüzcüsünün, koruyucu ailede birlikte kaldığı birçok çocuktan biri olabileceğinden şüpheleniyor.

Bu olay on yedi yaşındayken oldu, ama on sekizinci doğum gününden sonra hamile olduğunu öğrendi."

"Bu korkunç," diyor Ava.

"Adı Julia. Çok zeki ve yetenekli bir kız. Resimlerini görmelisin. Üniversite eğitimini biz karşılayacağız. Oda, yemek ve okul masrafları. Bu kız bir şans hak ediyor, değil mi?"

"Bu, bazen kötülükten iyilik doğabileceğini gösteriyor." Nikki gülümser. "Julia bir sonraki..." Çenesini ovuşturur ve güler.

— "Ben ünlü bir kadın ressamın adını bile bilmezken."

"Hepimiz senin için çok mutluyuz," diyorum Amber'a. "Peki Tag bebek partisini ne zaman planlıyor?"

Herkes gülüyor. En iyi arkadaş olsa da olmasa da, Tag Calloway *bir kimseye* bir bebek partisi düzenlemeyecek. Bu tamam, ama. Amber

yardımcı olmaktan mutluluk duyacak arkadaşlarla çevrili.

Willow karnını ovuşturur, hamile Nikki ile bakışır ve Teddy'nin çenesini gıdıklamak için eğilir. "Belki suda bir şey vardır."

Suda bir şey *olmasını* umduğumu söylemiyorum. *Benim* suyumda.

Yirmi Altıncı Bölüm

Regan

On iki gün ve dokuz hamilelik testi sonra...

İnanamadan teste bakıyorum. Gerçekten oldu mu? Ben, otuz beş yaşındaki Regan Lucas, ilk denemede gerçekten hamile miyim?

Emin olmak için onuncu testi yapıyorum.

Tüm testler mutfak masamın üzerinde yayılmış durumda. Birçoğu farklı üreticilere ait, bu yüzden sonuçlar farklı çıkıyor. Bazılarında artı işareti var. Birkaçında iki pembe çizgi. Geri kalanlar ise tek bir kelimeyle bunu açıkça ilan ediyor: HAMİLE. Ama on testin hepsi pozitif.

Yüzde yüz hamileyim.

Ve aniden, hayatımda hiç olmadığım kadar heyecanlandım.

Yirmi yedinci bölüm

Lucas

Regan: Konuşabilir miyiz?

İşimi bir kenara bırakıp metne bakıyorum. Tecrübelerime göre, bu kelimeler hiçbir zaman olumlu bir anlam ifade etmemiştir. Düğüne gitmeyip ortadan kaybolmak yerine, yüz yüze konuşma cesaretini bulduğumda, bu kelimeleri kendim de birden fazla kez söylemişim.

Acaba Regan aklını başına topladı ve benim gibi biriyle devam etmek istemiyor mu?

Bu akıllıca bir hareket olurdu, benim servetimle ona ve bebeğe sağlayabileceğim yaşam tarzından vazgeçmek anlamına gelse bile.

Ya da sadece hamile olmadığı anlamına gelebilir. Bu, öğrenmesi gereken zaman, değil mi?

O gece benim daireme geldiğinden beri konuşmadık, mesajlaşmadık, hatta karşılaşmadık bile. Ve ne kadar inkar etmeye çalışsam da onu özledim. İlişkimizin iş ilişkisi olduğunu düşünürsek, onu çok fazla özledim. Bu yüzden onu incitmek zorundayım. Geçmişte diğer kadınları incittiğim gibi değil, ama geri adım attığım için hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum. Muhtemelen benim bebeğinin babası olacağıma alışmıştır. Belki de ekstra paranın ne anlama geleceği konusunda biraz heyecanlanmıştı.

Ama doğru olan bu. Buna devam etmek felaketle sonuçlanacak. Benim için. Ve bu boktan duruma sokacağım herhangi bir çocuk için de kesinlikle.

Çünkü son altı hafta içinde Regan Lucas'a aşık olduğumdan eminim.

Başımı masaya eğip, alnımı acımasız maun ağacına defalarca vuruyorum. Tabii ki ona aşık oldum. Ben Lucas Montana'yım. Benim işim bu: kadınlara aşık olmak ve sonra onları terk etmek.

Bu yüzden Regan'a bunu yapmayı reddediyorum. Ona değil.

O bunu çabucak atlatacaktır. Benden çok daha kolay. Hayatına devam edecek ve asıl planına geri dönecek, benim gerçek duygularımı hiç bilmeden.

Sadece *benim* tipik davranışım olduğunu düşünecek, son anda vazgeçtiğimi. Belki benden nefret bile edecek. Belki de hak ettiğim budur.

Masamın köşesinden anahtarlarımı alıp koridora çıkıyorum.

Resepsiyonda Allie'ye rastladım. Turu bitirmiş gibi görünüyordu. "Pazartesi günü erken mi çıkıyorsun?" dedi. "Sana pek yakışmıyor."

"Bir işim var. Sonra dönerim."

Küçük kız kardeşim el sallayıp neşeyle ofisine geri dönüyor.

Yolda Allie'yi düşünüyorum. Geçen Noel'de Dallas'ın kız arkadaşının ağabeyiyle tanıştığından beri uzun mesafeli, arkadaşlık ilişkisi içinde. Onun *çok* daha büyük ağabeyi. Asher binlerce kilometre uzakta Florida'da yaşıyor ama iş için sık sık seyahat ediyor ve şehre her geldiğinde buluşuyorlar. Plan yok. Bağlanma yok. Sadece eğlenceli, beklentisiz bir ilişki.

Onların sahip olduklarına kıskanıyorum. Neden ben, sefil hayatımda bir kez olsun, bir kıza deli gibi aşık olamıyorum?

Regan'a mesaj atabilirdim, ama bu konuşma "görüşürüz" gibi basit bir mesajla geçirilemezdi. Geri çekilme nedenimi ona söyleyemesem bile, bir açıklama hak ediyordu.

McQuaid Circle'da Truman's Grocery'nin önüne park ettim. Pazartesi öğleden sonraydı. Çoğu insanın işte olacağını düşünmüştüm ama sokak insanlarla doluydu. Çocuklar her yerde. Sonra tüm ışık direklerini süsleyen kırmızı-beyaz-mavi bayrakları görüyorum ve hangi hafta olduğunu hatırlıyorum. 4 Temmuz birkaç gün önceydi. Çocuklar yaz tatilinde ve birçok insan bu hafta izinli.

Her yerde tanıdık yüzler var. Bu kötü bir fikir. Arabayı vitese alıp caddeden geçiyorum, döner kavşağı geçip bu kez Lloyd's Steakhouse'un arkasına park ediyorum. Sonra diğer dükkan sahiplerinin bu anda çöpü çıkarmamış olmasını umarak sokağa giriyorum.

Ben: Arka kapınızdayım.

Beni içeri alması beklediğimden çok daha uzun sürüyor. Ve içeri girdiğimde nedenini anlıyorum. Dükkanı karanlık, sanki hiç açmamış gibi. Kahretsin, gerçekten çok üzülmüş olmalı. Ve ben ona daha da kötü haberler vereceğim.

"Merhaba," diyor ve dönüyor. "Yukarı gel."

Yukarı çıkınca kedisini görüyorum ve ortamı neşelendirmek için bir şey söylüyorum. "*Nasılsın?*"

"Nasılsın?" diyorum tüylü topaklara.

Regan'ı mutfağa takip ederken şakam tamamen havada kalır. Oturur ve masayı işaret eder. Bakınca, önünde bir düzine hamilelik testi olduğunu görürüm. Yaklaşırım, gözlerim birinden diğerine atar, beynim gördüklerimi kavrayana kadar.

Başımı kaldırdığımda Regan kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor, gamzeleri hiç bu kadar net görmemiştim. "Hamileyiz!" Ağzını kapatıyor ve gözleri doluyor. "Aman Tanrım, bunu ilk kez yüksek sesle söylüyorum. Bu gerçek. Gerçekten oluyor. İlk ayda başardığımıza inanabiliyor musun? Hala kafam almıyor."

Bir sandalye çekip üzerine ağır ağır oturuyorum. O konuşmaya devam ediyor ama benim kafamda tek bir şey var. Aşık olduğum kadın hamile. Ve ona bunu kesinlikle söyleyemem. Planım, ondan uzaklaşıp onu unutmaya çalışmak, hayatıma devam etmek ve onun da hayatına devam etmesine izin vermektir, ama tüm planım suya düştü. Çünkü önümüzdeki on sekiz yıl boyunca ona bağlıyım. Hatta daha da uzun.

Hayatım mahvoldu.

Kendi kişisel cehennemimde yaşayacağım hissine kapılıyorum...

sons

uza "Lucas?... Lucas, iyi misin?"

kada "Ne? Oh, evet. Vay canına. Bu inanılmaz. Sana yüzücülerimin
r.

iyi olduğunu söylemiştim."

O gülüyor. "Sanırım öyle."

Masayı dalgın dalgın karıştırıyorum. "Peki şimdi ne olacak? Doktora gittin mi? Ne zaman doğacak? Cinsiyetini öğrenebilecek misin?"

Yine gülüyor. Tamamen heyecanlı. Ben ise mutsuzum. Onu kollarıma alıp ona aşık olduğumu söylemek istiyorum. Bir aile olduğumuzu kutlamak istiyorum. Gerçekten bir aile olmak istiyorum.

Ama biz bir aile değiliz. Bir aileden olabildiğince uzak bir şeyiz. Teknik olarak, ikimizin imzaladığı yasal sözleşmeyle birbirimize bağlıyız. Anlaştığımız iş anlaşmasıyla. Beni ara sıra hafta sonu babası, onu ise ana ebeveyn yapan anlaşma.

O sözleşmeyi bulup parçalara ayırmak istiyorum. Hafta sonu babası olmak istemiyorum. Her iki tatilde bir olmak istemiyorum. Her tatili istiyorum. Her *günü* istiyorum. Onunla. Onlarla.

"Bugün öğrendim," diyor. "Doktora bile aramadım. En az birkaç hafta beni görmek istemeyeceklerdir. Henüz çok erken. Ama doğum tarihini araştırdım."

"Nasıl?"

"Bebeğin doğum tarihi son adetine göre hesaplanıyor. Benimki 7 Haziran'dı. Bu da bebeğin 14 Mart'ta doğacağı anlamına geliyor."

"Hay siktir."

Yüzümden kan çekildiğini hissediyorum. Bu gerçek. Bunu ben yaptım. Buna ben razı oldum. Kahretsin, bu benim lanet olası fikrimdi. Ve şimdi yaptığım ile yaşamak zorundayım.

Eli koluma dokundu. "İyi misin?"

"Evet." Kafamı sallayarak kanımın tekrar akmasını sağlamaya çalışıyorum. "Sadece... Yani ne yaptığımızı biliyordum, ama hepsi çok gerçek dışı."

Gülümsemesi kaybolur. "İlk denemede oldu diye hayal kırıklığına uğradın mı?" "Hayır. Tabii ki hayır."

"Yalancı." Gözlerini kısar. "Gerçekten çocuk mu istiyorsun, yoksa seni parya olarak görmeyen biriyle düzenli seks yapmak için uydurduğun bir bahane miydi?"

"Çocuk istiyorum Regan. Bu konuda yalan söylemedim." Omuz silkiyorum. "Yine de, güzel bir kadınla yatakta biraz daha zaman geçirmek isteyen kanlı canlı bir erkek olduğum için beni suçlayabilir misin?"

"Üzgünüm," der, gülümsemesi yeniden belirir. "Sanırım yine sağ elinle daha fazla zaman geçirmek zorunda kalacaksın."

Samimiyetsizce kıkırdarım. "Sanırım öyle."

Ayağa kalkar. "Dükkânı açmalıyım. Şoktan daha önce yapamadım. Doktor randevusu nasıl geçti, haber veririm."

"Bana haber verecek misin? Regan, orada olmak istiyorum." Kafasını eğdi. "Gerçekten mi?"

"Evet. İstiyorum. O benim de çocuğum. Dediğim gibi, bunu istiyorum."

Bu ve daha fazlasını, diye bir ses kafamın içinde çılgılık atıyor.

"Orada seni gören olursa dedikodular çıkar."

"Arka kapıdan içeri gireceğim. Ah, sakın Hudson McQuaid senin doktorun olduğunu söyleme. Lütfen, o olmasın."

"Arkadaşımın kocasının işime burnunu sokmasını ister miyim sanıyorsun? Hayatta olmaz. Dr. Russo. Sana gün ve saati mesaj atarım. Gelemezsen, sana özetini veririm."

"Gelirim."

"Ya şehir dışındaysan?"

"Regan, gelirim dedim. Ama dinle, şöyle yapacaksın. Ofise gidip seni muayene odasına aldıklarında,

doktorun beni arka kapıdan içeri almasını iste. Ben caddenin biraz aşağısına park edip orada bekleyeceğim."

"Biri şüphelenirse bunu sır olarak saklamak zor olacak."

"Elimizden geleni yapacağız, ama er ya da geç herkes öğrenecek."

O başını sallar. "Tamam." Kapıyı işaret eder. "Gerçekten açmam gerek."

Hala şok halindeyken merdivenlerden inerken, o benim adımları çağırır.

Arkama bakarım.

"Unutma." Parlak bir gülümsemeyle. "Artık sigarayı bırakmalısın." Elimi havaya kaldırarak reddederim. "Tabii. Kesinlikle."

Birkaç dakika sonra arabama geri dönüp sigara yakıyorum. Son sigaralarımın birini uzun bir nefesle içip, az önce nasıl kovulduğumu düşünüyorum. *Yine.*

Ne kadar ironik ve şiirsel bir durum.

~ ~ ~

Dönüş yolunda iki sigara içiyorum. Regan'ın evinden şaraphaneye sadece yirmi dakikalık yol ama arabada oturup iki sigara daha içiyorum, paketimi boşaltıyorum, nasıl bir baba olacağımı merak ediyorum, iyi bir baba olmayı umuyorum. Bunu mahvedemeyeceğimi biliyorum. Bunu değil.

Mutlu muyum? Evet, sanırım mutluyum. Sanırım çok mutluyum. Baba olacağım. Bunun asla olmayacağını düşünmüştüm. Lissa'dan ayrıldıktan sonra bu kapının kapandığını, mühürlendiğini ve çivilendiğini düşünmüştüm.

Sadece, bunu kabul ettiğimde... hayır, bunu *önerdiğimde*, işlerin bu kadar karmaşık hale geleceğini hayal etmemiştim.

Ofisime geri dönüp, çöp kutusundaki buruşuk Marlboro paketine boş boş bakıyorum.

"Ne var ne yok kardeşim?" Blake, koltuğunun altında bir kutu ile kapıdan soruyor.

"Hiçbir fikrin yok."

İçeri girer, kapıyı kapatır ve kutuyu masamın köşesine bırakır. "Endüstriyel boyutta bir kutu Post-it not kağıdı." Etrafımdaki havayı koklar ve kaşlarını çatarak sorar. "Neden lanet olası bir baca gibi kokuyorsun? O iğrenç alışkanlığından vazgeçeceğini sanmıştım."

Çöp kutusuna başımı salladım. "Az önce bıraktım."

O içtenlikle güler. "Tabii." Masamın karşısındaki sandalyeye oturur. "Ee, ne var ne yok?"

Ona söylememeliyim. Kimseye söylememeliyim. Mümkün olduğunca sır olarak saklamaya karar vermiştik. Ama bu sır beni hızlı büyüyen bir kanser gibi yiyip bitiriyor. Konuşmam lazım. Birine anlatmam lazım.

"Ben..." Sandalyeye yaslanıp tavana bakıyorum ve uzun, derin bir nefes veriyorum. "Baba olacağım."

Sadece bu kelimeleri söylemek bile nefesimi kesiyor. Ne yaptığımı biliyordum. Er ya da geç olacağını biliyordum. Ama böyle hissedeciğimi bilmiyordum. şu anda bir hücre yığınından ibaret olan bu küçük varlığı korumak için içimde bu kadar yoğun bir ihtiyaç duyacağını fark etmemiştim. Ve daha da fazlasını... annesini korumak için.

"Hay sıçrayın." Elini çenesine sürter. "Birini hamile mi bıraktın?" Gözleri fal taşı gibi açılır. "Oh, lanet olsun, Regan, değil mi? Kötü hamle, kardeşim. Böyle bir şeye izin verecek kadar aptal olmadığınızı sanıyordum."

"Ben izin vermedim. Planladık."

Neredeyse sandalyesinden düşüyor. "Ne yaptınız?"

"Sadece o da değil. *Benim* fikrimdi." Kafamı salladım, pişman olmak istedim ama olmadığımı biliyordum.

Blake'e her şeyi anlattım.

"Dostum, deli misin sen? Yani velayeti paylaşacak mısınız, ikiniz de yarı zamanlı bekar ebeveynler mi olacaksınız?"

"Bir sözleşmemiz var. Candace bizim için hazırladı. Regan ana ebeveyn olacak."

Kafasını defalarca kaşıyor. "Neden bunu yapıyorsun?" "Onun istediği için. Hayatımda bir şey eksikti."

ılgınca gülüyor. "Dört nişanlıyı terk etmenin dışında mı?"

"Herkesten yeterince laf işitiyorum Blake. Senden de duymak istemiyorum." Ellerini kaldırır. "Tamam. Tamam. Ama lanet olsun, bunu gerçekten

dş

ndn Gözlerimi ovuşturuyorum. "Bekle. Daha da kötüleşiyor."

." Bana bakarak beni anlamaya alışıyor. Burnunun köprüsünü sıkıştırıyor.

"Oh, kahretsin. Ona aşık oldun, değil mi?"

Kapım açılır. Dallas gelmiştir. "Ben..." Ciddi ifadelerimizi görünce konuşmayı keser. "Tamam," der ve içeri girer. "Neyi kaçırdım?"

Blake yanındaki boş sandalyeyi okşadı. "Otur kardeşim. Ve kapıyı kapat."

Yirmi sekizinci bölüm

Regan

Sabahki kusma seanslarından yine bitkin düşmüş bir halde, yanağımı porselen tahtaya dayadım.

İki hafta önce, beş haftayı doldurduğumda başladı. Tuvalete eğilmiş otururken, durumun gerçekten düzeldiğine inanmak zor. Birkaç gün önce, Dr. Russo ile telefonda konuştuktan sonra, gece yarısı kraker yersem sabah bulantılarımın o kadar şiddetli olmadığını keşfettim.

Yarım saat boyunca kusmak, önceki iki saat boyunca tuvalete bağlı kalmaktan daha iyi olduğunu düşünerek içimden gülümsüyorum. Bunu istedim. Bunu kendime ben yaptım. Bu da geçecek.

Komik olan şey, en azından sabah bulantısı olması, gerçekten hamile olduğumu doğruluyor. Ve içimde minik bir bebek büyüyor. Kendimden hiçbir şey çıkmayacakmış gibi hissettiğimde ve neredeyse ciğerlerimi kusacak gibi olduğumda, tutunduğum tek düşünce bu.

Tüm bu mide bulantısına rağmen hala iştahım olması garip. Sadece sabah ortasına kadar yok.

Duvara yaslanmış oturmuş, bugünlük bitti diye umarken kapı zili çalıyor. Kusmamak için kendimi zorlayarak dikleşiyorum. Çünkü dükkânın arka kapısındaki gizli zili çok az kişi biliyor.

Çocukken, bir grup genç haydut, kaykayla sokaklarda dolaşıp tüm dükkanların kapılarını çalardı. Babam birkaç hafta sonra bundan bıkip kapı zilini söktü ve sadece toptan kitap tedarikçilerinin bildiği gizli bir zil taktırdı.

Olamaz. *Hayır, hayır, hayır, hayır.* Ailem olamaz. Başımı ellerimin arasına gömerim. Bu, başıma gelebilecek en kötü şey olur. Lütfen sadece oyun oynayan çocuklar olsun.

Zil tekrar çalınca, her sabah oturup benim oturma odasına dönmemi sabırla bekleyen Joey'e bakıyorum. "Onlar değil," diyorum. "Kader bu kadar acımasız olamaz."

Üçüncü kez çalar. Artık kusmayacağımı düşünerek yerden kalkarım ve bornozumu giyerim. Saatin sabah

saat sekiz buçuk olduğunu fark edince kalbim sıkışır. Bu, şaka yapan yaramaz bir genç olamaz. Yazın bu saatte gençler uyanık olmaz.

Ağzımı suyla çalkalayıp uzun bir yudum alıyorum. Sonra merdivenlere doğru yöneliyorum, tam o sırada telefon üç kez daha arka arkaya çalıyor.

Lucas mı? Ne kadar hasta olduğumu biliyor. Beni kontrol etmeye mi geliyor?

?

Hayır. Kapı zilini bilmiyorum. Ayrıca mesaj atardı. Ya da her zamanki gibi gibi yapardı. Ama yine de, çoğunlukla kapıyı kilitlemeye başladım. Tabii hamilelik beyni yüzünden unutmadığım sürece.

Dükkandan geçip arka kapıya yaklaşırken tereddüt ediyorum. Sanki kapının diğer tarafındaki düşüncesiz kişi beni görebilecekmiş gibi gözümü yavaşça gözetleme deliğine dayıyorum. Ama sonra, kim olduğunu görünce rahatlama beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Kilidi açıp kapıyı açıyorum ve ellerimi kardeşimin boynuna atıyorum. "Ryder!"

O da beni sıkıca sararken gülüyor. "Böyle sıcak bir karşılama alacağımı bilmiyordum."

"Dalga mı geçiyorsun? Annemle babam olmadığına sevindim." "Neden annemle babanın gelmesini istemiyorsun?"

Kafamı sallayıp makul bir bahane uyduruyorum. "Onları bilirsin, her şeye burnunu sokarlar. İşleri nasıl yapacağımı söylemeye çalışırlar. Onları kendi evlerinde görmek daha iyi."

"Anlıyorum. Beni içeri davet edecek misin?"

"Tabii ki. İçeri gel." Arkasında karısını arıyorum. "Amy nerede?"

"Uzun hikaye."

Sokakta benim için ayrılmış iki park yerinden birinde onun arabasını görüyorum. "Buraya arabayla mı geldin? Colorado'dan buraya kadar?"

"Evet. Açıklarken bir fincan kahve içersek çok sevinirim." Beni merdivenlere kadar takip ederken, dükkânın içini bir süre inceler. "Burayı çok güzel yapmışsın."

"Arada bir uğrasaydın, yıllar boyunca yaptığım tüm yenilemeleri görürdün."

Omuzlarını silker. "Amy burayı hiç sevmedi."

"O zaman burada olman, demek ki..." "Önce kahve, abla."

"Tamam. Yargılama. Evim dağınık." Onun görmesini istemediğim birkaç şey aklıma gelince gerginleşiyorum. Özellikle kahve masasının üzerinde duran hamilelik kitapları. "Burada bekle," diyorum merdivenlerin başında. "Önce biraz toparlanayım."

"Senin kız eşyalarının ortalıkta durduğunu görmeden büyüdüm sanmıyorum, Regan."

Ona sert bir bakış attım. "İki saniye burada bekle."

Odanın içinden koşarak geçiyorum, kitapları topluyorum ve beni ele verebilecek başka bir şey var mı diye hızlıca etrafa bakınıyorum. Kanıtları komodinin çekmecesine saklayıp geri dönüyorum.

Ryder mutfakta Joey'i okşuyor.

Gözlerimi devirdim. "Teşekkürler, beklediğin için."

"Yeni bir kedi almışsın," diyor. "O pislik David'le olanlardan sonra alacağını sanmamıştım."

Chandler'a yaptıklarını gözümün önüne getirince midem bulanır ve kusmamak için kendimi zor tutarım.

"Adı Joey."

Joey bacağına sürtünüyor, ilgi gördüğü için mırıldanıyor. Gözlerimi kısıyorum. Neden Lucas'ı değil de Ryder'ı seviyor?

"Ee... kahve? Tuvaletini kullanabilir miyim?"

Ona banyo çekmecelerini karıştırmamasını dileyerek salona doğru işaret ettim. "Nerede olduğunu biliyorsun." Onun için bir fincan kahve hazırlamaya başladım. Kendim için değil, onun için. Haftalardır kahvenin tadına dayanamıyordum, bu da salı gecelerini benim için zorlu hale getiriyordu, çünkü Ava'nın sıvı altınını gizlice piknik masasının altına döküyordum.

Ryder birkaç dakika sonra geri döndüğünde, morali bozuk görünüyor. Tanrım, bir şey görmüş.

Ona bir fincan verip masaya oturuyorum, bana kızmasını bekliyorum.

"İkinci yatak odasını dolaba mı çevirdin?" diye soruyor, yanıma otururken tamamen cesareti kırılmış görünüyor.

"Evet, ne olmuş?"

Kahve fincanını kulpundan birkaç kez çevirir. "Bir süre burada kalabileceğimi umuyordum."

Elim onun elinin üzerine konuyor. "Oh, Ryder. Seni kovdu mu?"

Bunu söylerken anlayışlı olmaya çalışıyorum. Yıllardır evliler. Ama onu hiç sevmedim, ya da onu eve gelmemesi için engelleme şeklini.

Nerede yaşayacaklarını, hangi işi yapmasını istediğini ve zamanlarını nasıl geçireceklerini dikte etmesi. Bu bana hep David'i çok hatırlatıyordu.

O başını sallıyor. "Ben ayrıldım."

"Sonunda aklın başına geldi, ha?"

"Dinle, ikinizin hiç anlaşılmadığınızı biliyorum, ama..." "Ama o senin karın ve onu seviyorsun."

Gözlerini kapatır, iç çeker, sonra uzun bir yudum alır. "Neden öyle?" Gözlerini kısar. "Sence neden bunca yıl kaldım? Kimseyi gerçekten sevmeyecek kadar bencil bir kadına neden bunca zamanımı harcadım?"

Kendimi işaret ettim. "Bana mı soruyorsun? David'le kalıp tutkumu ve sağlığını feda eden bana mı?"

O burun kıvrır. "Demek ikimiz de aynı kalıptan çıkmışız." "Sonunda ne oldu? Neden şimdi?"

Migren ağrısı varmış gibi burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Beni iş arkadaşlarımdan biriyle aldatıyormuş."

Ağzım açık kalır. "Ciddi misin?"

O başını sallar. "Eminim bir süredir devam ediyordur. Seksle ilgisi azaldı, bu da ilişkimizde her zaman kontrol ettiği bir başka şeydi. Neler olduğunu anlamalıydım. O adam iş yerinde bana karşı çok nazikti."

"Nasıl öğrendin?" "Onları yatakta yakaladım. *Bizim* yatakta."

Elimi ağzıma götürdüm. "Çok üzıldüm."

"Hayır, sorun değil. Uyanmam gerekiyordu. Tüm eşyalarımı arabaya attım ve yola çıktım. İlk başta nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Tüm arkadaşlarım onun arkadaşları. Ya Sarasota ya da buraya gelirdim. Ve şey... Florida'da esrar kullanmak yasak ve ikimiz de annemle babamın nasıl olabileceğini biliyoruz." Kanepeyi işaret etti. "Ee, ne dersin? Başka bir çözüm bulana kadar kanepende kalabilir miyim?"

"Esrar mı içiyorsun? Ne zamandır?"

"Yıllardır, Regan. Çoğunlukla anksiyete yüzünden, ki şimdi bunun yakında eski karımla doğrudan ilgili olduğunu anlıyorum."

Başım dönüyor. Esrar içiyor. Boşanıyor. Burada yaşamak istiyor. Küçük kardeşimin zor zamanında onu reddedemem, ama... sabah bulantılarım. Ondan nasıl saklayacağım?

"Kanepede rahat edebilir misin bilmiyorum. Eski ve çökmüş. Ve burada sigara içmek yasak. Sokakta iç."

"Tamam." Omuz silkti. "Hava yatağı falan alıp dolabına koyabilirim."

"Tamam."

"Teşekkürler. Ne olacağını bilmiyorum, parayla ilgili olarak. Amy tüm faturaları ödüyordu, hesaplarımızı ve yatırımlarımızı o yönetiyordu. Birikimimiz var ama tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum."

"Ama işletme diploması olan sensin."

"Biliyorum Regan. Ne kadar ezik bir adam olduğumu hatırlatmana gerek yok." Sakallı çenesini eliyle ovuşturur. "Sanırım bir avukat tutmam gerekecek."

Saate baktım. "Ryder, kalıp konuşmak isterdim ama yarım saat sonra aşağıda biriyle buluşmam gerekiyor. Hazırlanmam lazım. Banyoda senin için bir çekmece boşaltacağım. Daha sonra da hava yatağı için yer açabiliriz."

Üzgün bir şekilde başını sallar.

"İstediğin zaman dükkana gelebilirsin. Orada daha fazla konuşabiliriz."

"Sanırım bütün gün uyuyacağım. Uzun bir yolculuktu."

"Hiç durmadan mı geldin?"

"Yemek ve benzin molaları dahil, otuz saat boyunca."

Ayağa kalkıp onu arkadan kucakladım. "Neyse ki hayattasın. Direksiyonda nasıl uyuyakalmadın?"

Ellerimi tutup sıkıyor. "Sanırım öfkeden."

"Sana bir yastık getireyim. Ya da... benim yatağımı kullanabilirsin, ama çarşaflar uzun zamandır değiştirilmedi."

"Bugün kaneye yeter. O kadar yorgunum ki betonun üzerinde bile uyuyabilirim."

"Tamam." Geri çekilip odama doğru yürüdüm. "Ryder?" diye seslendim, dönerek. "Hmm?"

"Burada olduğuna sevindim. Koşullar ne olursa olsun, seni tekrar görmek güzel. Umarım şehirde kalırsın. Seni çok özledim. Yaş farkımızdan dolayı hiç yakın olmadığımızı biliyorum, ama belki şimdi işler değişebilir."

Gülümsüyor. "Çok isterim."

Hazırlanırken, söylediklerimin ne kadar ciddi olduğunu fark ediyorum. Daha yakın olmak istiyorum. Şu an ideal zaman olmasa da. Yani, küçük kardeşime, çocukluk arkadaşı ve üniversite oda arkadaşıyla bir bebeğimiz olacağını nasıl söyleyeceğim? Üstelik bu arkadaş, seks arkadaşlığından bebek babalığına terfi etmiş birinden ibaret. Kızacak mı? Lucas'tan nefret edecek mi?

Tüm bu belirsizliklere rağmen, onun burada olmasına hala seviniyorum. Belki de hamile olmak, ailenin ne kadar önemli olduğunu fark etmemi sağladı. Kardeşlerin ne kadar önemli olduğunu.

Gömleğimi çıkarıp yatağıma oturuyorum, bu düşünceye şaşkınlık içinde. Çünkü henüz hamileliğimin ilk aylarında olsam da ve otuz beş yaşında olsam da, çocuğumun bir kardeşi olmasını istediğime karar verdim.

Başımı eğip Lucas'ın bu göreve hazır olup olmadığını merak ediyorum. Sonra gülüyorum. Çünkü önce bunun nasıl gideceğini görmemiz gerekiyor.

Lucas demişken, telefonumu çıkarıyorum.

**Ben Sen asla tahmin kim
kapıma geldi.**

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Lucas

Ryder'ın şehre geri döndüğüne hala inanamıyorum. Regan dün bana söylediğinde, gidip onu görmek istedim, ama ikimiz de onun bana ulaşmasını beklememin daha iyi olacağını düşündük. Ya da onun burada olduğu haberinin yayılmasını. Eğer dükkânın dışına adımını atarsa, bu çok uzun sürmez.

Ama bir konuda anlaştık: ona amca olacağını söylemeyeceğiz. Blake ve Dallas'a söylediğimi hala bilmiyor. Onlara sır olarak saklamaları için yemin ettirdim.

Aynı konuşmada Dallas da bize yakında yapacağı evlilik teklifini sır olarak saklamamız için yemin ettirdi. Marti'ye evlenme teklif edecek. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk. Aylardır Marti'nin oğlu Charlie ile birlikte yaşıyorlar. Ama onun yaşadığı onca şeyden sonra bu adımı atmasının daha uzun süreceğini düşünmüştük. Birkaç yıl önce ilk karısını ve oğlunu kaybetmesi onu çok etkilemişti.

O, herkesten çok mutlu bir son hak ediyor. Doktorun muayenehanesinin arka girişine doğru uzaklara bakıyorum. *Ben mi?*

Sonunda, arabamda yirmi beş dakika oturduktan sonra bir mesaj alıyorum.

Regan: Dr. Russo iki dakika sonra arka kapıda sizinle buluşacak.

Ben: Orada olacağım.

Arabamdan atladım, gizlice park yerinden geçtim ve kapının yanında durdum, gergin bir bekleyiş içinde ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyordum.

Saatler geçmiş gibi geliyor ama muhtemelen sadece birkaç saniye geçmiştir, kapı açılır ve beyaz önlük giymiş yaşlı bir bayan belirir. "Bay Montana, içeri gelin. Regan odada, hemen burada."

Durduğu yerin çok yakınındaki bir kapıyı işaret etti ve beni Regan'ın muayene masasında oturduğu yere götürdü.

"Bu zahmete girdiğiniz için teşekkür ederim," dedim, beyzbol şapkamı çıkararak.

"Bir babayı gizlice içeri almam istenen ilk vaka değil," diyor doktor. "Orada oturabilirsiniz. Regan'ın ultrasonunu yapacağız."

Detaylara girmeden önce hamileliğin devam edip etmediğinden emin olmak istiyorum. Kalp atışı duyarsak, sonraki adımları konuşuruz."

"Bebeği görecek miyiz?" diye soruyorum.

"Öyle umuyoruz. Yedi haftalıkken fetus kahve çekirdeği ya da istersen M&M çikolata büyüklüğünde olmalı. Yaklaşık bir santimetre uzunluğunda."

Gülümser ve Regan'a bakarım. "M&M? Mitchell Montana gibi mi? Bu bir işaret olmalı."

Regan gözlerini devirip sırt üstü uzanır.

Dr. Russo, büyük bir prezervatif gibi görünen bir kılıfın içindeki uzun bir çubuğu kaldırır ve üzerine kayganlaştırıcı sürer. "Bu biraz garip gelebilir."

Regan kıkırdar. "O mu? Oh, o hiçbir şey." Gözlerime bakar ve geniş bir gülümsemeyle sırtar.

Şimdi gözlerini deviren benim.

Doktor ultrason ekranını bir dakika inceler ve sağ eliyle çubuğu Regan'ın içinde tutarken sol eliyle klavyeye yazıyor. Sonra işaret ediyor. "Buradaki siyah alan amniyotik sıvı. Ve tam burada bebek var. Kalp atışlarını görebiliyorum."

Klavye üzerindeki bir düğmeye basar ve muayene odasında hızlı bir şekilde "*thump thump thump*" sesi yankılanır. "Fetal kalp atış hızı dakikada yüz altmış. Mükemmel."

Regan derin bir nefes alır.

Dr. Russo, benim anlamakta zorlandığım bazı anatomik yapıları gösterir. "Bu çıkıntı kalp. Şu anda bebeğiniz fetal pol aşamasında, yani kıvrımlı ve kuyruklu bir kurbağa yavrusu gibi. On sekiz ile yirmi iki haftalar arasında anatomik tarama yaptığımızda, oldukça büyük bir fark göreceksiniz."

Regan dirseklerinin üzerine yükselir. "Yani her şey normal mi?"

"Evet. Yedi haftalık hamilesiniz. Son adet tarihine göre, doğum tarihi..."

"14 Mart," diyorum.

Doktor başını kaldırır. "Ödevini yapmışsın galiba." Çubuğu çıkarır, prezervatif gibi şeyi atar ve yerine geri koyar. "Regan, pantolonunu giymen için bir dakika dışarı çıkacağım. Normalde seni ofisime çağırıp konuşurdum, ama meraklı gözlerden uzak olmak için burada konuşalım. Birkaç dakika sonra dönerim." Regan'a siyah beyaz fotoğraflardan oluşan bir şerit uzattı. "Bunlar senin için."

O odadan çıkarken Regan basılı fotoğraflara bakıyor. "Gerçekten oluyor."
Sandalyeyi yaklaşıtıyorum ama fotoğraflara bakmıyorum. *Ona* bakıyorum.
O kadar mutlu ki adeta parlıyor. Ve çok güzel.
Fotoğraflardan başını kaldırıp gülümsüyor. "Ne oldu Lucas Montana, sakın bana bunun için gözlerin doldu deme."
Burnumu çekip sırtımı düzeltip erkek gibi davranmaya çalışıyorum. "Ben mi? Hayır, uh

Koluma dokundu ve içimi bir elektrik akımı sardı. "Şaka
Şaka yapıyorum. Ama bu çok
heyecan verici değil mi!"
"Öyle."
O oturur ve yüzünü buruşturur. "Lucas? Bana mendil verir misin?
Aşağısı tamamen ıslak."

Yutkunup, *onun aşağısının* ne kadar kaygan olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Kahretsin.

Regan'a mendilleri verirken, yeni başlayan ereksiyonuma lanet ediyorum.
O da benim sorunumu fark eder ve gözleri kasıklarına takılır. "Şu anda cidden tahrik oldun mu? Burada. Doktorun muayenehanesinde?"

"Elimde değil." Gizlemek umuduyla tekrar oturuyorum. "Yarı çıplak bir güzel kadın amının ne kadar ıslak olduğunu anlatırken bu tamamen doğal bir fizyolojik tepki."

Yüksek sesle güldü. "Az önce am dedin mi?"

"Evet. Neden? Seni tahrik mi etti?"

Yine güldü. Ama yemin ederim, bir an için tahrik olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Lucas, bu sabah beş kez kustum ve göğüslerim o kadar ağrıyor ki, adeta zonkluyor. Şu anda azabileceğimi düşünüyorsan, sen delisin." Kasığını siler. "Neyse, işin bitti." Mendilleri uzatır. "Al."

Kirli mendilleri sanki veba taşıyormuş gibi bakıyorum.

Gözleri yuvarlanıyor. "Lucas, KY Jelly bulaşmış birkaç mendile dokunamıyorsan, nasıl bebek bezi değiştireceksin?"

Onları dikkatlice ondan alıyorum, sadece parmak uçlarımla tutuyorum ve odanın diğer ucuna gidip çöp kutusuna atıyorum. Evet, bu

işe yaradı, ereksiyonum kesinlikle geçti.

Regan masadan iner ve pantolonunu giyer. Aslında pantolon değil. Tayt. Parlak mavi tayt. Ve lanet olsun, kemerimin altında yine bir karıncalanma hissediyorum. "Ryder'la işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"İyi. Dükkanda çalışıyor."

"Ryder mı? Kadın kıyafeti mi satıyor? İnanması zor."

"Eğer benim evimde bedavaya kalmak istiyorsa, ihtiyacım olduğunda yardım edecek."

"Calloway Creek'te kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Onunla yeniden bağlantı kurmak güzel olacak. Seni hamile bıraktığımı öğrendikten sonra hala arkadaş olmak isteyeceğini düşünüyorsan."

"Bence Ryder'ın tüm arkadaşlarına ihtiyacı olacak."

"İyi." Başımı salladım. "Bu iyi."

O zamanlar onunla arkadaş olmak için gizli nedenlerim olmasına rağmen, bunu yaptığım için her zaman mutlu oldum. Çok ortak yanımız vardı. İkimiz de spor ve video oyunlarını severdik. Aynı üniversiteye gitmek istiyorduk. Ve ikimiz de işletme bölümünden mezun olduk.

Amy ile birlikte olmaya başladığında, onu giderek daha az görmeye başladım. Son sınıfta birlikte yaşamaya başladıklarında, neredeyse bir yabancıya dönüştü. Mezuniyetten sonra onun memleketine taşındılar ve kısa süre sonra düğünü ve ara sıra telefon görüşmeleri dışında, ne yaptığını hiç bilmiyorum.

Kapı çalındı ve Dr. Russo odaya geri geldi. Tekerlekli tabureyi çekip Regan'a ve bana baktı. "Peki, her zamanki şeyleri gözden geçirelim. Regan, her yaşlı hamilelikte olduğu gibi, bazı

"Affedersiniz," dedim, kaşlarımı çatarak. "Yaşlı?"

"Regan otuz beş yaşın üzerinde. Bu onu ileri anne yaşına sokuyor. Bu durum riskleri artırır."

Regan'a döndüm. "Bunu biliyor muydun?"

"Sakin ol, Lucas. *Daha yeni* otuz beş oldum. Her şey yolunda gidecek."

"Büyük olasılıkla öyle olacaktır," diyor Dr. Russo. "Ama yine de riskleri gözden geçirelim. Düşük yapma, preeklamps, gebelik diyabeti, erken doğum ve kromozom ve diğer genetik bozukluklar gibi riskleriniz daha yüksektir. BMI değeriniz de bu durumda, riskler daha da artmaktadır. Gebelik hipertansiyonu riski olduğundan, kan basıncınızı yakından takip edeceğiz."

"Ona ev tipi bir makine alacağım," diyorum.

Doktor başını sallar. "Proaktif olmak kesinlikle yardımcı olacaktır." "Başka ne yapabiliriz?"

Regan bana bakar ve gülümser. "Biz" demem hoşuna gitti mi? Çünkü benim çok hoşuma gitti. Ama sonra daha önce söylediği sözler kafamda yankılanır. "*Senin işin bitti.*"

"Tüm önleyici bakımlarınızın güncel olduğundan emin olun," diyor doktor. "Folik asit içeren bir doğum öncesi vitamini alın. Parkta hızlı bir yürüyüş bile olsa düzenli egzersiz yapın. Sigara içmeyin ve alkol almayın. Stres seviyenizi azaltın ve bol bol uyuyun. Meyve, sebze ve tam tahıllar içeren sağlıklı bir diyet uygulayın. BMI'nize göre, kilo alımınızı 20 poundun altında tutmanızı istiyorum."

"Bu kadar kusarken sorun olmaz," diyor Regan. "Şu anda öyle olabilir, ama ikinci üç aylık döneme yaklaştıkça sabah bulantıların muhtemelen geçecektir. İkinci üç aylık döneme yaklaştıkça geçecektir."

Bir dakika boyunca onun kilosuna hakkında konuşuyorlar, ama ben hala doktorun söylediği birkaç korkunç kelimeye takılıp kalmış durumdayım. "Düşük... erken doğum... genetik bozukluklar. Bunlar çok korkutucu şeyler, Doktor. Kaba konuşmam için özür dilerim."

"Sizi korkutmak istemem. Kromozom bozukluklarını ekarte etmek için on haftada bir kan tahlili yapacağız. Erken glikoz taraması için sizi tekrar çağırırım. Sık sık baş ağrısı çekmeye başlarsanız, beni arayın." Regan'ın elini okşadı. "Muhtemelen siz ve bebeğiniz iyi olacaksınız. Sağlıklı bir bebek sahibi olma şansınız düşük düşme riskinden çok daha yüksek." Ayağa kalktı. "Üçüncü üç aylık döneme kadar ayda bir kez buraya gelin. Tansiyon veya başka bir sorun çıkarsa, gelme sıklığını artıracakız. Ödeme işlerini Janice ile ön büroda halledebilirsiniz."

"Ön tarafa çıkmayacağım," derim, Regan'ın gözlerine bakarak. "Ama tüm masrafları ben ödeyeceğim." Cebimden bir kartvizit çıkarırım. "Bu Janice gizlilik konusunda dikkatli olur mu?"

"Hepimiz HIPAA'ya tabiyiz," diyor Dr. Russo, kartımı alırken. "Faturanızı size gönderecek."

Gülüyorum. "HIPAA olsun ya da olmasın, bu kasabada dedikoduların nasıl yayıldığını hepimiz biliyoruz."

Dr. Russo başını sallar. "Bunu önlemek için elimden geleni yapacağım. Ama er ya da geç..."

"Biz daha sonra olmasını umuyoruz," diyor Regan, muayene masasından kayarak iniyor. Kartvizitimi doktordan alıyor. "Ben kendim öderim." Bana bakıyor. "Parayı sonra bana havale edebilirsiniz."

"Bu akıllıca olabilir," diyor doktor, endişelerimi doğrulayarak. Kapıyı işaret ediyor. "Sizi arkadan çıkarayım mı, Bay Montana?"

Tamam. Regan ön kapıdan çıkıyor. *Yalnız*. O faturayı öderken ve işine dönerken ben sessizce çıkacağım. Ultrason resimlerine hayran hayran bakmayacağız. Kalp atışlarını duymanın heyecanını konuşmayacağız. Doktorun muayenehanesinden el ele çıkıp bebeğin cinsiyetini öğrendiğimizde ne olacağını tartışmayacağız. Sadece ikimiz, ayrı hayatlarımıza devam edeceğiz.

Bunu kendime yaptığım hayat olduğunu fark ettiğimde derin bir üzüntü beni kaplıyor.

Otuzuncu Bölüm

Regan

"Yine üç mil daha geride kaldı," diyor Lucas, patikanın başlangıcına yaklaşırken.

Dr. Russo'nun muayenehanesinden çıktığımız günden beri Lucas, doktorun reçete ettiği "hızlı yürüyüş" için onunla buluşmamda ısrar ediyor. Haftada üç kez, gizlice ve ayrı ayrı, Calloway Creek Park'ın arkasındaki patika başlangıç noktalarından birinde gün batımından hemen önce buluşuyoruz. Nadiren de olsa biri yaklaşırsa, Lucas sanki gece koşusu sırasında beni geçiyormuş gibi önümden koşarak uzaklaşıyor.

Ancak bu sefer şansımız yaver gitmez ve Lucas'ın kardeşi Blake son virajdan hızla çıkıp neredeyse bana çarparken yakalanırız.

"Hey!" Lucas, çarpışmamak için dikkatli davranarak diyor. "Önüne bak."

"Oh, hey," diyor Blake özür dilercesine. "Üzgünüm, Regan." Gözleri aramızda gidip geliyor, karanlıkta bile gözlerinde eğlence parıltıyor. "Nasılsın?"

"Harika. Yürüyüşe çıkmıştım. Lucas az kalsın bana çarpıyordu," diyorum, yakınlığımızı açıklamaya çalışarak.

"Tabii ki çarptı."

Lucas'ın Blake'e onaylamayan bir bakış attığını kaçırmıyorum. "Ellie nasıl?" diye soruyorum.

"İyi," diyor ve alışkanlık gibi işaret diliyle de aynı şeyi ifade ediyor. "Geçen gün senden bahsetti. Bırakmak istediği bir sürü kıyafeti var."

"Ona, ne getirirse çok seveceğimi söyle."

"Tamam. Görüşürüz." Lucas'a çenesini kaldırıp selam vererek koşmaya devam ediyor.

koşmaya devam ediyor.

Dönüp ellerimi belime koyuyorum. "Kardeşin bizi birlikte görünce neden şaşırmadı?"

"

Lucas'ın yüzünde suçluluk ifadesi belirir.

"Aman Tanrım, ona söyledin." O inkar etmediğinde başımı salladım.

"Lucas, bekleyeceğimizi söylemiştik. Ryder'dan bunu saklamak benim için ne kadar zor oldu biliyor musun? Üç hafta boyunca, butik banyosuna koşup

butik tuvaletinde kusmak için koştum, sırf içimi kusarken beni duymasın diye. Maddie ve Ava'ya, diğer arkadaşlarıma hiçbir şey söylememek ne kadar zordu, farkında mısın? Özellikle de yeni bebeği olan Amber'a? Ve kendisi de hamile olan Nikki'ye?"

"Üzgünüm."

"Başka bilen var mı?" "Sadece Dallas."

"Ne zamandır biliyorlar?"

O daireler çizerek yürüyor. "Öğrendiğimiz gün söyledim."

Çenem gevşiyor. "Aylardır mı biliyorlar?"

"Üzgünüm. Sırrı saklayamadım. Baba olacağımı öğrenmenin beni bu kadar etkileyeceğini bilmiyordum. Birine anlatmam gerekiyordu."

"Benim nasıl hissettiğimi düşünüyor musun?" Karnıma dokunuyorum. "Küçük bir insanı ben büyütüyorum."

"O zaman Maddie ve Ava'ya da söyle." "Belki söylerim."

"İyi. Çünkü bunu konuşacak birinin olması güzel." Dirseklerime hafifçe vurur. "Senin dışında, yani."

Bazen... tamam, çoğu zaman... benimle flört ettiğini söyleyebilirim. Sendeleyeceğimi düşünürse hemen koluma tutunur. Ve yanılmıyorsa, biraz fazla uzun tutar. Yürüyüşten sonra terliyken bile görünüşümü övüyor. Bana meyve sepetleri, en sevdiğim pastaları ve hatta bazen Goodwin's veya Lloyd's'tan yemekler gönderiyor.

Oh, ve her gün kan basıncımı kontrol etmem için hatırlatma mesajları gönderiyor.

Neyse ki, tansiyonum neredeyse mükemmel.

Benim için çok şey yapıyor. Ama yine de durumu tamamen yanlış yorumluyor olabilirim. Sonuçta, onun bebeğini taşıyorum ve tüm bunlar bununla ilgili olabilir.

Ya da... Onun şehvetli bakışlarını hayal ediyorum. Çaldığı bakışları. Uzun süren dokunuşları. Belki de sadece hormonlarım çıldırmıştır. Çünkü son birkaç haftadır, sabah bulantıları geçtikten sonra, hormonlarım kesinlikle aşırı çalışmaya başladı. Yani, azgınam.

Her. Zaman.

Ve ne kadar mastürbasyon yaparsam yapayım — ki istediğim kadar sık yapamıyorum, çünkü Ryder hala yan odada şişme yatakta yatıyor —

yine de bu kaşıntıyı gideremiyorum.

O karnıma dokunmak için eğildiğinde, neredeyse onu öpüyorum. O kadar cinsel olarak gerginim. Cinsel iştahımı tatmin etmek için, bebeğimin babasıyla bir gecelik ilişki yaşayarak işleri karmaşıklıştırmaya hazırım.

"M&M bugün nasıl? Tekmeledi mi?"

Oğlumuza taktığı takma isim beni eğlendiriyor. *Evet, oğlumuz.* Bazen hala içimde küçük bir Lucas Montana olduğuna inanamıyorum. Birkaç hafta önce yaptığımız kan tahlili bunu doğruladı ve doğuştan gelen kusurlar konusunda yaşadığımız stresi hafifletti. Her şey normaldi. Şu ana kadar, kitaplarda yazan gibi bir hamilelik geçiriyorum.

"Sana bunun muhtemelen aylarca olmayacağını söylemiştim. Fazladan kilolarım olduğu için belki daha da uzun sürer."

"Evet, ama o bir Montana," diyor o flörtöz ses tonuyla. "Biz her zaman başarıya ulaşan insanlar olduk."

Gülüyorum, ama dürüst olmak gerekirse, ilk tekmeleri ve kanat çırpışlarını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Sonra fark ediyorum ki gereğinden fazla uzun süre ayakta durmuşuz. Ve belki de onunla birlikte olmaktan biraz fazla keyif alıyorum. Lanet hormonlar. "Biri görmeden gitsem iyi olacak."

Omzuma dokunuyor. "Çarşamba günü yine üç mil koşmaya ne dersin?"

"Planım öyle," diyorum, dokunuşuyla içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Bu duyguyu silkeliyorum ve eve doğru yürüyorum.

~~~

Bir saat ve duşta kendime zorla iki kez orgazm ettikten sonra, yatağımın kenarında oturmuş, doyunluktan uzak bir hisle oturuyorum. Klitorisim taytımın dikişine değip duruyor. Lucas'ı aklımdan çıkaramıyorum. Hafif dokunuşları. Yürüyüşümüzden önce ve sonra kokusu. Son derece seksi gülümsemesi. Büyük elleri vücudumda dolaşmayalı aylar oldu. Kocaman penisi içime girmişti.

Oh. Tanrım. Sadece düşünmek bile beni boşaltıyor.

"Neyim var benim?" diye bağıriyorum.

Ryder kapıyı çalar. "Her şey yolunda mı?"

Bir saniyede karar verip yataktan atladım ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve onu biraz hazırlıksız yakaladım. "Ben iyiyim. Dışarı çıkıyorum." "Aç mısın? Yemeğe mi çıkıyorsun?"

"Evet. Açım. Çok, çok açım." Avucumu uzatıyorum. "Arabayı ödünç alabilir miyim?"

Elini cebine sokup anahtarlarını çıkarır.

Kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı inerken arkamdan seslendi. "En azından bir şey ister misin diye sorabilirdin."

Arkamı dönüp bakmadan elimi sallayarak reddettim. Ne de olsa bir görevim vardı. "Bugün olmaz. Üzgünüm. Görüşürüz."

On dakika sonra Lucas kapısını açar. Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Her şey yolunda mı?" Karnıma bakar. "Bebek?"

Cevap vermedim. Onu içeri itip kapıyı arkamdan kapattım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Otuz birinci bölüm

Lucas

Çok şaşırdım ve bir an için uykuya dalmış ve rüya görüyor olabileceğimi düşündüm. Ama gerçekliğin şokunun, rüyalarımda yaptığım gibi ona karşılık verip dudaklarını öpmeyi engellemesine izin vermedim. Dudaklarını yalamayı, dilimle ağzını keşfetmeyi, ellerimle vücudunu okşamayı bırakmadım.

Ağızlarımız bir an için ayrılıyor. "Bu uygun mu?" diye soruyor, nefes nefese.

Hayır. Olmaz. Tam olarak bunu söylemeliyim. Kesinlikle olmaz. Çünkü onu görmek, onunla yürüyüşe çıkmak, doktor randevularında yanında oturmak bile yeterince zor, bu ilişkinin dinamiklerini değiştirecek bir şey söylemeden. Hatta onu Candace'e koşup hukuki danışmanlık almaya itecek bir şey söylemeden. Bu yüzden ona yüzde yüz olmaz demeli ve kapımdan çıkıp gitmesini söylemeliyim.

Ama söylemiyorum. Yanlış olduğunu bilsem bile. Onu aldattığımı bilsem bile. Bu ilişkiye spermimden çok daha fazlasını yatırdığımı bilsem bile.

"Tabii ki öyle."

"İyi." Kocaman bir gülümsemeyle elimi tutup yatak odama doğru çekiyor ve omzunun üzerinden seksi bir bakış atıyor. "Çünkü benim ihtiyaçlarım var."

Oraya vardığımızda, onun ihtiyaçlarını düşünerek taş gibi sertleşmişim. Benim de kendi ihtiyaçlarım var. Kendimi onun içine gömmek istiyorum. Henüz doğmamış çocuğumun annesiyle birlikte olmak istiyorum. Ona söylememem gerektiğini bildiğim şeyleri söylemek istiyorum.

Yatağa yaklaşınca elimi bırakıp gömleğini çıkarmaya başladı. Hareketini durdurdum. "Regan." Kararlı bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Benim de ihtiyaçlarım var. Ve bunlardan biri seni en sevdiğim çikolatayı açar gibi açmak."

Kıkırdayarak boynunu uzatır. Kollarını açarak kendini sergiler. "Aç bakalım."

Uzun, bohem tarzı gömlek elbisesinin eteğini tutup başının üzerinden çektim ve onu sadece sütyen ve - sürpriz - parlak

renkli taytla kalır.

Dizlerimin üzerine çökerek, onun hantal siyah ayakkabılarının kayışlarını çözdüm, sonra onu soğan gibi soyarak taytlarını bacaklarından aşağıya doğru çıkardım.

Karnı gözlerimin hizasında. Yumuşak, esnek ve yuvarlak, ama hatırladığımdan daha büyük değil. *İçinde benim çocuğum var.* Bu düşünce, her aklıma geldiğinde hala aklımı başımdan alıyor. Karnına bakıp, karnının belirginleşip sertleşeceği zamanları hayal ediyorum. Bir süre hissedemeyeceğimi bildiğim tekmeleri bekler gibi karnına dokunuyorum.

Regan boğazını temizliyor ve bana umutla bakıyor.

Şimdi fark ediyorum ki, ışıkları kapatmamı istememişti. Ve bunu söylemeye cesaret edemiyorum. Çünkü başka bir fantezimi daha yaşayabilirim.

"Üzgünüm," diyorum tereddütle. "M&M, canavarın onu dürtmesinden rahatsız olur mu diye merak ettim."

O daha da kahkahaya boğulur.

Tanrım, kahkahasını seviyorum.

"Ona bir şey olmaz. Koruyucu bir kese içinde mutlu mesut yüzüyor. Artık devam edebilir miyiz? Çok azdım."

Şimdi gülen benim. Ama uzun sürmüyor. Çünkü şimdi ne olduğunu anlıyorum. Kitapları okudum. Regan ikinci trimesterde. Sabah bulantıları geçti. Kadınlık organlarına ekstra kan akıyor ya da öyle bir şey.

Bu yüzde yüz seks için arıyor. Başka bir şey değil.

Ve hayal kırıklığıyla sarsılsam da, önümde böylesine muhteşem bir şey varken, kimim ben ki bunun için somurtarak zamanımı boşa harcayayım?

Külotunu ayak bileklerine kadar indiriyorum ve o da içinden çıkıyor. Sonunda ayağa kalkıp, arkasına geçerek sütyenini çıkarıyorum. Sütyen kolundan düşüp üç aydır ilk kez göğüslerini gördüğümde, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ellerim hemen göğüslerine gider. Ve, tanrım. Göğüslerinin daha önce de harika olduğunu düşünüyordum, ama bunlar... bunlar muhteşem.

Parmaklarımla meme uçlarını okşadığımda inler gibi bir ses çıkarır. Sol göğsünü ağzıma aldığımda, vücudu adeta titrer. Saçlarımı yumruklar, dilimle meme ucunu çevirirken sertçe çeker.

Ağzım hala göğsünde, nazikçe onu birkaç adım geriye çekip yatağıma doğru itiyorum. Oturduğunda mühür kırılıyor. Onu geriye doğru itiyorum.

geri itiyorum. Bol göğüsleri yana dökülüyor ve dirseklerinin üzerinde geriye doğru sürünerek tüm vücudu yatağa değene kadar zıplıyor.

Pantolonum sertliğimden patlamak üzere. Kaya gibi sertim ve o benim saçımından başka hiçbir şeye dokunmadı bile.

Esir aldığım şişkinliğe bakıyor. "Orada durup bana bakacak mısın, yoksa soyunacak mısın?"

Giysilerimi çıkarırken ve yanına yatarken beni izlemesini izliyorum. Gözlerinin vücudumda dolaşması içimde bir sıcaklık yaratıyor. Sıkı karın kaslarıma sanki yalamak istemiş gibi bakıyor. Uyluklarıma sanki sıkmak istemiş gibi bakıyor. Penisime sanki...

"Siktir," diye inledim, eli sikimi kavradığında.

O beni pompalarken, uzanıp elimi bacaklarının arasına gömdüm. O çok ıslaktı, parmağımı içine soktuğumda amcığı zaten azgınlığından sırlıslıklam olmuştu. Sırtı kavis yaptı ve eli bir anlığına düştü. Bana tekrar dokundu, ama başparmağım klitorisini bulduğunda yüksek sesle inledi ve elini çekti.

Elini üçüncü kez bana doğru uzattığında, onu geri çekiyorum, arkanıza yaslanıp bunun tadını çıkarmanı istiyorum.

Bana karşı koymuyor ve iki parmağımı sokup içinde kıvrınca bir inilti daha çıkarıyor. Nefesi ağır ve zorlu. Her nefeste yumuşak, tiz bir cırtlak ses çıkıyor ve neredeyse imkansız bir hedefe ulaşma arzum daha da artıyor.

Aynı anda kendi kaşıntımı gidermekten kendimi alamıyorum, onun bacağından sikimi sürterek, ondan çıkan yumuşak seslerin tadını çıkarıyorum.

Vücudu kıvranırken, sesleri yükseliyor ve nefesi hızlanıyor. Sonunda bunun o kadar da imkansız olmayabileceğini anlıyorum. Onun uçurumun eşiğinde olabileceğini düşündüğümde, yaptığım hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Tüm hareketlerim aynı kalıyor. Başparmağımın klitorisini ritmik bir şekilde okşama şeklim. Parmaklarımdan onun içindeki tek bir noktaya odaklanması. En ufak bir şeyi değiştirirsem, tek bir milim bile hareket edersem, düzeni bozup onu bulunduğu yerden çıkaracağımdan korkuyorum. Çünkü yanılmıyorsam, o tam da olması gereken yerde.

Onun vücudu gerginleşip gözleri açıldığında ve benim gözlerime bakınca, bunu doğruluyor. Kalbim batıyor, bana uğraşmamamı söyleyeceğini bekliyorum. Tüm çabalarıma rağmen, onun oraya varmasının imkânsız olduğunu.

Ancak mucizevi bir şekilde, bu olmaz. Çabalarımı sürdürürüm, çünkü sesindeki ağlamayı duymadan önce gözlerindeki şaşkınlığı görebilirim

"Oh... ahhh... oh, tanrım... ahhh!"

"Oh... ahhh... oh, tanrım... ahhh!"

O benim önümde parçalanırken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Sansasyonel. Muhteşem. Olağanüstü. Lanet

olsun, hiç böyle bir şey görmedim.

Yemin ederim orgazmı on saniye sürüyor. Belki yirmi. O sırada yaptığım hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Testislerim gerilip patlamak üzere olduğumda bile.

"Lucas... ahhh!"

İşte bu. Bittim ben. Adımı haykırışını duyunca, orgazmının son anlarında ona katılırken kalçalarına boşalıyorum.

Sıkışmış parmaklarımı çekip yanına sırt üstü düşüyorum, az önce olanlara hayretle bakıyorum.

Ağır ağır nefes alıyor. Nefesinin sakinleşmesini dinledikten sonra dönüp gözlerinin tekrar açılmasını bekliyorum.

Gözleri açıldığında yanakları kızardı. "Aman Tanrım, ben az önce..."

"Evet, yaptın. Hem de muhteşem bir şekilde." Yüksek sesle gülüyorum. "O kadar muhteşem ki, ben de yaptım."

Gözleri büyür ve eli ağzına gider. "Ciddi misin?" Derin bir nefes alır.

"Tanrıya şükür, çünkü altına ıslattım sandım."

Şimdi daha da çok gülüyorum. Onun muhteşem kahkahaları da bana katılır.

Sakinleşince tavana bakıyor. "Bu... vay canına. Yani, son zamanlarda çok azmıştım ama yine de bunun olacağını beklemiyordum. Ama bir kez başladıktan sonra, diğer tüm seferlerden farklı olarak, durdurmamın imkânsız olduğu bir yük treni gibiydi." Etrafına bakınıyor. "Işıkları gerçekten açık mı bıraktık?"

Kıkırdamak. "Sen görevini yerine getiren bir kadındın." Yataktan atlıyorum.

"Hemen dönerim."

Banyoya gidip kağıt mendil alıyorum. Yatağa geri döndüğümde, onun uyluklarından spermlerimi silerken o kıvranıyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Üzgünüm. Oraya dokunman beni tekrar tahrik ediyor."

O kadar mı, hepsi bu kadar mı diye düşünerek neşeleniyorum. "Ciddi misin?" Başını sallıyor, yüzü kızarıyor. "Anlamıyorum, tatmin olamıyorum."

tatmin olamıyorum."

Mendilleri yataktan atıp bacaklarını açtım. "Meydan okuma kabul edildi."

"Benim yapabileceğimi düşünmüyorsun..." Başını salladı. "İmkansız."

Bacaklarının arasına yerleştirip başımı eğiyorum. "Sanırım bunu birazdan öğreneceğiz."

İki dakika geçmeden, dilimin okşamalarıyla tekrar orgazm oluyor. Uzanıp meme ucuyla oynuyorum, bunun orgazmı uzatacağını umuyorum. İşe yarıyor. Ve, lanet olsun, o sesler. Zaten tekrar sertleşmişim.

O titremesi bitmeden, yukarı çıkıp onun üzerine eğildim. "Regan, yapabilir miyim...?"

"Evet. Tanrım, evet."

Onun içine girerken, son birkaç kasılmasının beni sıkmasıyla inliyorum. O kaygan, sıkı ve sıcak. Mükemmelliğin üçlüsü. Her erkeğin hayali. Ve beş dakika önce boşaldığım için bu sefer daha uzun süre tadını çıkarabiliyorum.

Onun içine girip çıkarken, bunun daha önce hiç olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Dürüstçe söylemek gerekirse, tek bir kez bile hatırlamıyorum. İçeri, dışarı. Bir ve bitti. Hayatımda hiçbir kadına birden fazla orgazm yaşatmadım ve aynı gece iki kez orgazm olduğumu da hiç hatırlamıyorum. Tabii biri kendi elimle tatmin etmediğim sürece.

Ama bu kadın farklı. Beni hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm şekilde tahrik ediyor. Tatlı, yumuşak, rahatlatıcı ses tonu. Her konuşuşunda balın içine sarılmış gibi oluyorum. Odaya her girdiğinde kalçalarının enerjisi ve vücudunun şehvetli silueti. Ve kahkahası. Tanrım, kahkahası. Her seferinde tam hayalarımın ortasına vuruyor. *Sadece hayalarımın değil, sanırım. Lanet olası kalbimin tam ortasına.*

Yavaşça tekrar tekrar içine giriyorum, her derin dalışta hissin arttığını hissediyorum. Dirseklerim kilitleniyor ve çenem sıkılıyor, inleyerek içime boşalıyorum.

Nefesimi toparlarken başımı omzuna yasladım. "Tanrım, Regan."

"Biliyorum." Kıkırdar. "Eğer hamile olmasaydım, bu işin sonunu getirirdi herhalde."

Hamile. Tabii.

Onun üstünden yuvarlandım. Onun burada olmasının tek nedeni buydu. Hamileydi ve azgındı ve onun arzularını tatmin edebilecek tek aday bendim.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" diye sorar.

Yastığıma yaslanıp rahatlarım. "Mi casa es su casa."

Bana tuhaf bir bakış atar. "Tamam. Teşekkürler."

Giysilerini toplayıp banyoya girerken kıvrımlı sırtını izliyorum. Onu takip ediyorum, dolaba uğrayıp bir tişört ve

jogger pantolonumu giyiyorum.

İş kıyafetlerimi yerden alıp çamaşır sepetine koyamadan, o çoktan giyinmiş. Neredeyse suçluluk duyarak gülümsüyor. "Şey... teşekkürler, sanırım."

"Rica ederim."

Başını eğip beni inceliyor. "İyi misin, Lucas?"

"Hey, ben iyiyim," diye yalan söylüyorum. "Sonunda senin için gerçekleştiği için mutluyum."

Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Habersiz gelmek istemedim. Ben sadece..." "İhtiyacın vardı."

Anlıyorum."

Gözleri kısılır ama başka bir şey söylemez. Son bir kez gülümser, yatak odasından çıkar ve birkaç saniye sonra ön kapının kapandığını duyarım.

Seks kokan yatakta oturuyorum, omuzlarım çökmüş, kollarım dizlerimin üzerinde, tüm eski sevgililerimin hissettiğini düşündüğüm her duyguyu hissediyorum. Ve hepsini hak ettiğimi biliyorum.

Otuz ikinci bölüm

Regan

Lucas üstümden kalkar, vücutlarımız terden kaygandır. "Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorsun, değil mi?"

İki hafta içinde beşinci kez habersiz geldiğim için aniden utanarak üzerime battaniyeyi çektim. "Özür dilerim. Muhtemelen sana büyük bir rahatsızlık veriyorum."

O gülerek dirseğinin üzerine yaslandı. "Ben şikayet ediyor muyum? Her seferinde daha da inanılmaz oluyor." Çarşafın üzerinden aşırı hassas meme uçlarımdan birine dokundu. "Sadece meme ucu uyarılmasıyla orgazm olan bir kadın hiç görmemiştim. Bu gerçekten çılgınca bir şeydi."

"Bana mı söylüyorsun? Üç ay önce hayatım pahasına orgazm olamıyordum. Şimdi ise sen bana bakıyorsun ve ben orgazm oluyorum."

Bana tuhaf bir şekilde bakıyor. "Sadece merak ediyorum. Ve bu tamamen araştırma amaçlı.

Ama *diğer* erkekler sana baktığında da neredeyse boşalıyor musun?" "Diğer erkekler bana tam olarak bakmıyorlar, Lucas." "Oh, bakıyorlar. Sen fark etmiyorsun sadece."

Gözlerimi devirdim. "Oh, kadınların sana bakışlarından mı bahsediyorsun?"

"Eğer haberin yoksa, bu kasabadaki kadınlar benden çok uzak duruyorlar."

"Şu muhabir kadın değil, seninle röportaj yapmaya çalışan kadın. O sana kesinlikle 'becer beni' bakışları atıyor."

O gülerek eğilir ve komodininin üzerindeki şişeden bir yudum su içer.

Onun sırtına bakarken, içimde garip bir sızı hissediyorum. Bir an için, sadece bir saniye, bu hissin kıskançlık olup olmadığını merak ediyorum. Bu his geldiği gibi çabucak yok oluyor. Çünkü bu çok saçma. Şu anda hissettiğim her şey sadece hormonlarımın bir ürünü olabilir.

Kalkmaya çalışıyorum ama vücudumun kasları olduğunu bile bilmediğim yerlerin ağrıdığını fark ediyorum.

"Kalkamıyorum galiba," diyorum ve başımı yastığa yaslıyorum. "O zaman kal." Boğazını temizliyor ve yemin edebilirim ki, "Kötü fikir, Montana" diye mırıldandığını yemin edebilirim.

"Kalmak mı?" Alaycı bir şekilde elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Ve yasak olan gece ziyaretiyle sözleşmemizi ihlal mi edelim?"

Şaka yapıyorum. Ama içimde bir şey değişiyor. *Kalmak ister miyim?*

Belki Lucas'la sabah seksi o kadar da kötü bir fikir değildir. Ama birçok açıdan son derece kötü bir fikir.

"Ryder'a kendimi açıklamak istemem. Bu arada, benim hesap defterlerimi düzenlemeye çalıştığını biliyor muydun? Bence sen ve o aynı hamurdan yapılmışsınız. O benden çok daha düzenli. Aynı DNA'ya sahip olmamız beni şaşırtıyor."

"O her zaman iş kafası olan biriydi. Üniversiteden beri bunu biliyorum."

Yan dönüp ona bakıyorum. "Bana bir şeyler göndermekten vazgeçmelisin. Ona açıklamak gittikçe zorlaşıyor. Dükkândan çok fazla kâr etmediğimi biliyor."

"Sadece çocuğumun sağlıklı beslendiğinden emin olmak istiyorum."

Karnımı ovuşturuyorum. "Tüm meyve ve sebzelerimi yiyorum. O kadar iyi besleniyorum ki kilo almak yerine kilo verdim."

Şaşkın bir şekilde dirseklerinin üzerine kalkar. "Regan, bu sağlıklı değil."

"Hiç sorun yok. Dr. Russo ile konuştum. Kilo almayı kasten kilo vermiyorum. Sadece daha iyi besleniyorum. Ayrıca sabah bulantılarım ve büyüyen bebek ekstra kalori yakıyor." Elini okşuyorum. "Merak etme, eminim kiloların yakında geri gelir."

Elimi tuttu. "Ona iyi bakacağına söz ver. M&M sana güveniyor. *Ben* de sana güveniyorum."

Gözlerinde derin bir endişe var. Ve başka bir şey daha var. *Sevgi*. Zaten bir baba gibi davranıyor. Çocuğunu koruyor.

"İkimizin de sağlıklı kalması için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum." Rahatlamış bir şekilde başını sallıyor.

"İyi."

Eli elimden düşüyor ve hissettiğim kısa boşlukta yutkunuyorum. Sonra hormonlarıma lanet ediyorum.

"Ryder'a şaraphanede iş teklif ettiğimi biliyor musun?" Yatakta yerimi değiştiriyorum. "Gerçekten mi? O bana bir şey söylemedi." "Muhtemelen reddettiği için."

"Neden yapsın ki? Boşanma işlemleri tamamlanana kadar hayatını düzene sokmaya çalıştığını biliyorum, ama bu arada biraz para kazanmak varken neden olmasın?"

Lucas omuz silker. "Bir planı olduğunu ve bunu gerçekleştirmek için bir yol bulmaya çalıştığını söyledi."

"Plan mı? Ne için?"

"Söylemedi."

"Ben de soramam." Yastığa yaslanıp tavana bakıyorum. "Yoksa seninle konuştuğumuzu anlar."

"Ona söylemeliyiz. Artık insanlara söylemek güvenli değil mi?"

"Şimdi mi? Delirdin mi? Şimdi kesinlikle uygun bir zaman değil." "Neden?"

"Neden olmasın?" Yatağı işaret ettim. "Bunun yüzünden." "Bu mu?"

"Sen ve ben. Birlikte yatıyoruz. Haftalar önce Maddie ve Ava'ya söyleyecektim, ama sonra bu oldu." Oturup üzerime battaniyeyi çekiyorum. "Bir çocuğun olduğunu ve bir arkadaşımın birlikte ebeveynlik yaptığını açıklamak bir şey." Elimi sallıyorum. "Bunu öğrenirlerse, alay konusu olurum. Umutsuz, hormonları altüst olmuş, hamile bir bekar kadın."

"Hayır, olmaz."

Ona sert ve meydan okuyan bir bakış attım.

"Tamam, belki bu durumun ne kadar berbat olduğu hakkında bazı dedikodular çıkar."

"Biraz mı? Lucas, bütün kasaba bunun üzerine atlayacak. Hayır, beklemeliyiz."

"Ne zamana kadar?"

"Bu geçene kadar. Ben bu kadar azgın olmayı bırakıp, seks için buraya gizlice gelmeyi bırakana kadar." Aramızdaki kirli yatağa bakıyorum. "*Bu* bitene kadar."

O içini çekiyor. Derinden içini çekiyor. Hayal kırıklığının ondan sızdığını neredeyse görebiliyorum.

Sonunda bu kolay kazancın biteceğinden mi üzülüyor, yoksa insanlara söyleme konusundaki tereddütünden mi rahatsız, anlamaya çalışıyorum.

"Ayrıca, daha ileri gitmenin bir zararı olmaz. Ne olur ne olmaz."

Aşağısı çarşafı örtülü olarak oturur ve yanıma yaklaşır. "Hâlâ düşük yapmaktan mı korkuyorsun?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Evet." İç çekiyorum. "Bilmiyorum."

Ama ona söylemediğim şey, tek endişemin bu olmadığı. Son birkaç dakika içinde endişelenmem gereken şeylerin listesine bir şey daha eklediğimi ona söylemiyorum.

Ve başımı kaldırıp çikolata kahverengi gözlerine baktığımda, içimdeki sızı bir düğüm haline geliyor. Çünkü artık listenin en başında, en önemli endişemin, kalbimdeki bu tanıdık olmayan duygu olduğunu biliyorum.

Otuz üçüncü bölüm

Lucas

Pub'daki garson siparişlerimizi almaya geldiğinde, Dallas'ın telefonunu elimden alıyorum.

O gittikten sonra iki kardeşim de yüksek sesle kıkırdar.

"Bunu daha *ne* kadar gizli tutmayı düşünüyorsun?" diye sorar Blake.

Gözlerim, bugün yapılan anatomik taramanın fotoğraflarından birine kilitlenmiş durumda. Benim çocuğum. Oğlum. Her şeyi orada. Her şey olması gerektiği gibi ölçülmüş. Hatta hareket ettiğini bile gördük, Regan henüz tekmelediğini hissetmediği için bu onu çok rahatlatmıştı.

"Sana söylemiştim," diye fısıldıyorum. "Biz birlikte yataarken bunun ortaya çıkmasını istemiyor."

"Peki bu ne zaman sona erecek?" Dallas eğlenerek soruyor. Gözlerimi kaçırıyorum. "O ne zaman isterse."

"Lanet olsun." Blake hafifçe ısıklık çalar. "Sen gerçekten çok aşık olmuşsun, kardeşim. O hiç şüphelenmiyor mu?"

Kafamı sallıyorum. "Tek taraflı duygularım yüzünden sahip olduğumuz şeyi mahvetmeyeceğim."

Dallas'ın kaşları kalkar. "Yani sütünü elinden almak istemiyorsun."

"Öyle değil," diyorum sert bir bakışla. "Eğer ona söylersem, benden tamamen uzaklaşır ve kim bilir, belki doğumuma bile davet edilmeyebilirim. Birlikteyken, sanki en iyi arkadaşmışız gibi davranıyor. Birbirinin kaşınıtısını kaşıyarak rahatlatan en iyi arkadaşlar gibi. Eğer gidip onun düşündüğü şeyi mahvedersem, yani hiçbir koşulsuz bu harika ebeveynlik ilişkisini, her şey değişebilir."

"Yani hayatının geri kalanını çocuğunun annesi için yas tutarak mı geçireceksin?" diye sorar Blake.

"Bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bilmiyorum lan, tamam mı?" Fotoğrafa tekrar bakıyorum.

"Neyi bilmiyorsun?"

Kız kardeşime bakınca kalbim hızla çarpmaya başlar. Allie'nin burada olduğunu fark etmemişim. Yanıma yaklaşıp beni iterek telefonumu alır. Onu elinden almadan önce gözleri fal taşı gibi açılır. "Lucas! Aman Tanrım, bu kimin ultrasonu?"

Donup kalıyorum ve kimse duymuş mu diye etrafa bakıyorum. "Kapa çeneni," diye fısıldıyorum.

"Bekle." Şaşkınlıkla ağzını kapatır. "Bu... *senin* bebeğin mi?"

Aklım, telefonumda neden ultrason fotoğrafı olduğunu açıklayacak bir neden, *herhangi bir neden* bulmaya çalışarak dönüyor. Ama yok.

Blake ve Dallas eğlenerek başlarını eğiyorlar. Beni köşeye sıkıştırdıklarını biliyorlar.

"*Kimseye* söylememelisin," dişlerimi sıkarak fısıldarım. "Mia'ya bile. Yemin et."

"Hadi ama. Mia sır tutabilir."

Tir tirim oldum. "Denise'in Carter ve Christian'ı terk ettiğini ilk ağzından çıkaran oydu."

"O bir gençti. Bütün gençler dedikodu yapar."

"O dedikodu değildi. Aile sırrını ifşa etmekte."

Allie masaya bakıyor. "Lucas, inan bana, o sır tutabilir."

Söyleyişinde bir şey beni ona inandırıyor. Sanki Mia bir sır saklamış gibi. *Onun* için. "Bunun *senin* seks arkadaşınla bir ilgisi var mı?"

"Adı Asher. Ve o benim erkek arkadaşım değil. Ama hayır. Bununla bir ilgisi yok."

Oh, bir şey var. Belli oluyor. Ama onu zorlamıyorum, çünkü ona *benim* sırrımı söylemek üzereyim. "Ona söyleme, Al. Sadece kısa bir süreliğine, tamam mı?"

"Tamam," diye homurdanıyor. Sonra masanın karşısına bakıyor. "Neden ikiniz de şaşırmış gibi görünmüyorsunuz?" Elleri kalçalarına gidiyor, dirsekleri şaşkınlıkla dışarı çıkıyor ve bana dik dik bakıyor. "Onlar zaten biliyor mu?"

Omuzlarımı silkiyorum.

"Ne zamandan beri üçünüz kızların giremediği bir erkek kulübü oldunuz?"

"Sır saklayabileceklerini bildiğimden beri." "Kim diyor bunu?"

"Allie, bunu dört aydır biliyorlar. Eğer kimseye söylemiş olsalardı, şimdiye kadar *herkes* duymuş olurdu."

Ağzı sinekleri yakalayacak kadar açılır. "Dört aydır mı?" Telefonumu tekrar alır ve kilit ekranı görünce kilidi açmak için yüzüme yaklaştırır. Sonra resmi inceler, parmağıyla bebeğin kafasını izler.

"Haftaya yarısı olacak. Yirmi hafta."

Başparmağı ve işaret parmağıyla fotoğrafı yakınlaştırır. Ne yaptığını biliyorum ama bulamayacak. Fotoğrafları çekerken üstteki ismi görmeyecek şekilde dikkat ettim. Ama belki de penisi arıyor. Ya da penisin olmadığını.

"Kim bu? Ne zaman doğacak? Buralı mı? Bebek erkek mi, kız mı?"

En kolay soruyu önce cevaplıyorum. "Oğlan. Gördün mü?" Telefonu alıp, bacaklarının arasında penis olan fotoğrafı bulana kadar sayfaları çeviriyorum. "Mart ayında doğacak."

Kaşları çatıldı. "Oğlan mı?"

Üzgün görünüyor. Erkek olduğu için neden üzölsün ki?

"O iyi mi?" diye soruyor. "Yani, genetik testleri falan yaptırdın mı?"

Bebeğin annesi yerine beni sorguya çekmesine şaşırđım.

"Tüm testleri yaptırdık. O iyi. Bu anatomik tarama. Bugün yaptırdık. Her şey yolunda."

Rahatlamış gibi görünüyor ve iç çekiyor. Bu kadar endişelenmesini garip buluyorum. "Peki, kimin?" Elini çırparak koltuğunda zıplıyor. "Lütfen söyle tanıdığım biri olsun. Karmaşık durumları severim."

"Öyle." Kafamı salladım. "Hem karmaşık hem de tanıdığım biri."

Daha fazla alkış. "Ve sen 'biz' testleri yaptırdık dedin. Gizli bir çift misiniz? Hikaye nedir?"

"Allie." Etrafıma tekrar bakındım. "Sesini alçak tutar mısın?" "Üzgünüm.

Tekrar teyze olacağım için çok heyecanlıyım."

Garson yemeklerimizi getirir ve sessizleşiriz. Dört çift göz onun gitmesini bekler. Bize tuhaf bir şekilde bakar ve "Hey, Allie. Bir şey ister misin?" der.

Allie patates kızartmamdan bir tane alır. "Hayır, teşekkürler Marci. Kardeşlerim paylaşmayı sever." Gözlerini devirir. "Tabii sırlarla ilgili olmadıkça."

Masada ayağına tekme attım. "Teşekkürler Marci. Bizim bir şey yok." Marci gitti ve Allie'ye ters ters baktım. "Bu yüzden sana söylemedim."

"Sakin ol. Sırrını ona *söylemeyeceğim* ya. Tanrım." Kalbini işaret eder. "Mia dahil kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum. Tamam mı? Hadi, tahmin etmemi mi istiyorsun?"

Arkanıza yaslanıyorum. "Bu eğlenceli olabilir. Kim dersin?"

Kıkırdıyor. Sonra düşünüyor. "Ava Criss?"

"Ne? Hayır. O evli."

"Ve o ve Trevor sonsuza kadar bebek sahibi olmaya çalışıyorlar. Belki seni onu hamile bırakman için ikna etmişlerdir diye düşündüm."

İnanamadan birkaç kez nefes alıp veriyorum, çünkü lanet olsun... biraz da olsa doğruyu söylemiş.

"Nancy Leonard mı?"

"Nancy mi? Onun şehirde olduğunu bile bilmiyordum."

O başını sallar. "Kocasını aldattı. Bu yılın başlarında geri döndü. Gözlerden uzak duruyor."

"O değil."

"Bu oyunu bitirebilir miyiz?" diye sorar, daha fazla patates kızartması çalar. Sesimi daha da alçaltırım. "Regan."

Allie birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra bağırdı, "Lucas mı?"

Tanrıya şükür, kimse onun *benim* adımı bağırmasına bir anlam vermez.

"Tanrım, Al."

"Üzgünüm." Dudaklarını birbirine bastırıp fısıldar, "Lucas?" "Başka

Regan tanıyor musun?"

Dallas'a, Blake'e, sonra tekrar bana bakar. "Ama o... Yani giyim tarzı. Ve tavırları. Tüm yaşam tarzı... sadece... sadece..."

"Farklı. Biliyorum."

"Bu nasıl oldu? Çıkıyor musunuz? Yani, bu kasabadaki onca insan arasında, onu hiç tahmin etmezdim."

Burnumdan hava çıkardım. "Evet, ben de."

"Yani tesadüfen mi oldu? Tek gecelik bir şey mi? Anne ve babana söyledin mi?"

"Hayır. Hayır. Ve hayır. Kasıtlıydı."

Yutkunur. "Onu hamile bırakmaya mı *çalıştın*? Yani, birlikte misiniz?

O zaman neden bu kadar gizli saklı davranıyorsunuz?"

"Birlikte değiliz. O çocuk istiyordu. Ben de çocuk istiyordum. Mantıklı geldi."

"Çocuk mu istiyorsun? Ne zamandan beri?"

"Uzun hikaye. Ama evet, çocuk istiyorum. Kimseye söylememende ciddiym, Allie. O da kimseye söylemedi, Maddie ve Ava'ya bile."

"Neden?"

"İlk başta, onları ikna etmeye çalışacaklarını bildiği için söylemedi. Şimdi ise, Calloway Creek'in en yeni dedikodu konusu olmak istemiyor."

"Ama bunu sonsuza kadar saklayamaz."

"Biliyoruz. Sadece biraz daha zaman istiyoruz."

Gözlerini kısarak sordu. "Bundan ne kazanacak? Paran için mi seni ikna etti?"

"O öyle biri değil. Avukatımızın önerdiği nafaka bile kabul etmek istemedi."

"*Avukatın* mı var? Ne, doğumdan önce, onunla hangi günler birlikte olacağınızı falan yazan bir sözleşme mi imzaladınız?"

"Aslında, evet."

Dallas ve Blake, tenis maçı izler gibi bizim konuşmalarımızı izliyorlar, eğlenirken yüzlerine cheeseburgerleri tıktırıyorlar. Ben ise yemeğimi itiyorum. Aç değilim.

Allie'ye her şeyi anlatıyorum. Şey, *her şeyi* değil. Regan'ı etkilemek için seks yapmak istediğim için kendimi aptal gibi gösteren kısmı atlıyorum. Ayrıca, ona aşık olduğum gibi küçük bir detayı da atlıyorum.

"O bunu çoğu kişiden daha iyi saklayabilir," diyor Allie, dokunmadığım hamburgerimden bir ısırık alırken. "Lily Knutson hamile kaldığında hatırlıyor musun? O da Regan'ın boyunda ve hamileliğini hiç belli etmedi. Yeni doğmuş bebeğiyle hastaneden çıkana kadar kimse hamile olduğunu bilmiyordu. Tanrım! Tabii o olay skandal olmasaydı."

Hatırlıyorum. Yaklaşık yedi yıl önce, Lily Knutson ve Doug Peters - ikisi de o zamanlar evliydi, ama birbirleriyle *değil* - ebeveyn oldular.

"O kadar ileri gitmeyeceğiz," dedim. "Bence Maddie ve Ava'ya, belki Ryder'a söylediğinde, herkese söylemeye hazır olacaktır." Parmakla onu işaret ettim. "O zamana kadar tek bir dedikodu bile duyarsam, senden geldiğini anlarım."

Masumca ellerini kaldırıyor. "Kimseye söylemem." Yemeğimi işaret ediyor. "Kalanını yiyecek misin? Ben açlıktan ölüyorum."

Yemeğimi ona doğru itiyorum. "Al sen ye."

"Şey, ağabey?" Blake arkamdan bakarak diyor. "Durumu daha da kötüleştirmek istemem ama eski sevgilin yine televizyonda."

Daha iyi bir pozisyon için dönünce, Lissa ve senatörün oğlunun yeni bir fotoğrafını görüyorum. *Düğün* fotoğrafları. Bir saniye boyunca fotoğrafa bakıyorum ve birden fark ediyorum

—Pişman değilim. O mutlu sona ulaştı. Hak ettiği son. Etkilenmemiş gibi geri dönüyorum. "Onun için sevindim. Umarım mutludur."

Allie, yemeğini çiğnerken bana kısık gözlerle bakıyor. Sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Aman Tanrım. Sen onu seviyorsun!" diye fısıldayarak bağırıyor. "Regan'ı seviyorsun."

Gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum ve koltuğa gömülmeye çalışıyorum. Bu konuşmayı tekrar yapmaya hazır değilim. Çünkü her yaptığımda kalbimin bir parçası daha kopuyor.

Otuz dördüncü bölüm

Regan

Ultrason fotoğraflarını sayfaları çevirirken gözlerim buğulanıyor. Gerçek oluyor. Bu fotoğraflar bunu kanıtlıyor. Çoğu gün öyle hissetmesem de. Normalden çok da büyük olmayan karnımı avuçlarım ve altında büyüyen rahmimin sertliğini hissetmek için can atıyorum. Bebeğimin hareketlerini. İçimde büyüyen hayatın *herhangi* bir işaretini.

Dr. Russo bunların yakında olacağını söyledi. Yine de... Bunları çok istiyorum.

Bu yüzden mi kimseye söylemedim? Çünkü benim için henüz yeterince gerçek değil mi?

Telefonumdaki fotoğrafa parmağımı sürerek Lucas'ın ultrasona verdiği tepkiyi hatırlıyorum. Gözleri ekrana kilitlenmişti. Küçük M&M hareket etmeye başladığında ve onu gördüğümüzde, elimi tutup sıktı. Bunu yaptığının farkında mıydı, emin değilim. Hoş bir duyguydu. Hatta normaldi. Hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi. Ve bir şeyi göstermek için elini çekip Dr. Russo'ya bir soru sorduğunda, hemen geri istedim.

Son altı hafta içinde Lucas'ı kaç kez ziyaret ettiğimi sayamadım. Utanç verici bir sayı, eminim. Sanki onun dokunuşuna bağımlı olmuşum gibi. Ya da bana yaşattığı orgazmlara. Bu duyguların gerçek olmadığını kendime inandırmaya çalıştım. Onu her gördüğümde, sesini duyduğumda, hatta bir mesaj aldığımda içimde hissettiğim o sızıların gerçek olmadığını. Kendime bunun hormonlar yüzünden olduğunu söylüyorum. Bu noktada bana teklif eden herkesle yatacağımı söylüyorum. Ama kendimi kandırdığımı biliyorum. Çünkü en kötü şeyi yaptım.

Ona aşık oldum.

Telefonumu yere bıraktım, yüzümü ellerimle kapattım ve iç geçirdim. Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Şimdi onun evine gidemem.

Ya da bir daha asla.

Aile işinden başka hiçbir şeye kendini adayamayacak ve asla adayamayacak birini özlemek işkence olur. Ve diğer kadınlardan farklı olduğumu düşünmek delilik olur.

O bebeğe bağlı.

Ama bunu zaman gösterecek.

Kalbim acıyor. Teknik olarak hiç birlikte olmamış olsak da, bir ayrılık yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Aslında değil. Ve suçlu olan tek kişi benim. Yani, kendimi adeta o adama attım. Çok fazla zaman geçirdik birlikte. Yürüyüşlerde. Yatakta. Tabii ki ona aşık oldum. Yakışıklı, nazik ve eğlenceli. Ve yatakta bir aygır. Sevilmeyecek ne var ki?

Sertleşiyorum. *Aşk mı?* Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu aşk değil. Bu bir hayranlık. Kontrolüm dışındaki hormonlarımın beslediği bir hayranlık.

Ön kapının zili çaldı ve Maddie'nin büyükannesi dükkana girdi. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdı. "Merhaba Rose. Bugün bir şey getireceğini biliyordum."

"Getirmedim. Geçerken seni orada üzgün üzgün otururken gördüm. Her şey yolunda mı tatlım?"

İkna edici olmayan bir şekilde başımı sallarım.

Tezgahın önüne yürür. "Bazen konuşmak yardımcı olur."

Gözlerimden yaşlar süzülürken, hormonlarıma bir kez daha lanet okurum. "Gerçekten, ben iyiyim Rose."

Eski, yıpranmış, çilli elini benimkinin üzerine koyar. "Bana öyle gelmiyor." Elimi sıkar. "Bunun Lucas Montana ile bir ilgisi var mı?"

Dik dururum ve gözlerim onun gözlerine bakıyor. "Hayır," yalan söylüyorum. "Yani, tabii ki yok. Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Ben bazı şeyleri görürüm, canım. Ve hislerim vardır. Sen genelde çok mutlu bir insansın, ama şu halini gören kimse bunu düşünmez. Üzerinde çok hüznü bir enerji var." Gözlerimin içine bakıyor ve sanki ruhuma girmiş gibi. "İçindeki hayat normalde çok parlak..." Cümlesini yarıda kesip karnıma bakıyor, ben de içgüdüsel olarak karnımı içeri çekmeye çalışıyorum. Başını sallayıp elimi okşuyor.

Acaba biliyor olabilir mi?

"Bir kadının hayatında bazen sadece arkadaşlarına ihtiyacı olur," diyor. "Bence şimdi o zamanlardan biri, değil mi?" Gözlerimin içine bakıyor, ona karşı çıkmamı bekliyor. "Peki, o zaman. Maddie ve Ava'yı hemen göndereyim."

"Ben... ben..." Hayır demek için tek bir neden bile bulamıyorum. Rose haklı. Benim başımda neler olduğunu bilsin ya da bilmesin, haklı. Ve artık zamanı geldi. Yeterince erteledim. Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Zaten kapatmak üzereydim."

"Her şey yoluna girecek, Regan." "Teşekkürler, Rose."

Yarım saat sonra, en yakın iki arkadaşım kapımı çaldı. "Selam kızlar. Geldiğiniz için teşekkürler."

İkisi de bana şüpheyle bakıyor. "Neden büyükannem bu buluşmayı ayarladı?" diye soruyor Maddie.

"İyi misin?" Ava beni baştan aşağı süzerken sorar. "Hasta değilsin, değil mi?"

Onları oturma odasına götürüyorum. "Burada bekleyin, içecek bir şeyler getireyim." Maddie'ye bakıyorum. "Hala emziriyor musun?"

"Emziriyorum ama sütümü sağabilirim." Gözlerini kısıyor. "Ama neden pazartesi gecesi içiyoruz?"

"Sadece oturun."

Daire kapısı açılır ve Ryder içeri girer. *Oh, Tanrım. Ryder.* Hiç düşünmemiştim. Hemen bunun bir tür ilahi müdahale olduğunu düşünürüm, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu iki kez yapmak zorunda kalmak ister miyim?

Ryder, kanepede oturan Maddie ve Ava'yı görür. "Selam millet." Kardeşim yanımdan geçip bir bira alırken onlar el sallar. "Bunu odama götüreceğim, siz kız kızı vakit geçirin."

"Hayır, gel. Bize katıl."

"Tamam." İçeceğinin kapağını açıp, karşısındaki sandalyeye oturdu.

İki kadeh şarap doldurup bir şişe suyu kolumun altına sıkıştırarak odanın diğer tarafına geçtim. Üç çift göz bana bakıyordu. Ben Ava'nın gözlerine odaklanmışım. Çünkü söylemek üzere olduğum şeyin onun için son darbe olabileceğini biliyordum. Trevor Eylül ayı boyunca izindegdi. Neredeyse yeni evliler gibilerdi. Ve sadece on gün önce, tüm çabalarının yine boşa gittiğini öğrenmişti.

Benden nefret edecek mi? Gözlerim Ryder'a kayıyor. Lucas'tan nefret edecek mi? Hepsi bana aptal diyecek mi?

Maddie ve Ava'ya şarabı uzattım. Maddie benden şarabı alırken başını eğdi. "Sen içmiyor musun?"

Başımı sallayıp oturuyorum.

Ava'nın eli ağzına uçar. "Aman Tanrım! Sen hamile misin?"

~ ~

Joey kanepede yanıma kıvrılır.

"O kadar da kötü değildi," diyorum ona. "Ava hala beni seviyor. Ryder da Lucas'a kızgın görünmüyordu. Gerçi hemen sonra gitti, kim bilir, belki de penthouse'da Lucas'a haddini bildiriyordur."

Joey gözlerimin içine bakıyor.

"Tamam, tamam. Hepsi bana, bize deli dedi. Ve Lucas'a olan saçma hislerim hakkında küçük bir ayrıntıyı atlamış olabilirim. Ama Maddie'nin 'Ben demiştim' demesine hazır değildim." Onu kendime çekiyorum. "Heyecanlısın, değil mi? Yani, sen, ben ve Lucas belki de tek heyecanlı olanlar biziz." Kafasını okşarım. "Er ya da geç hepsi ikna olacaklar. Bu işi yanlış yaptığımızı düşünseler bile, yine de bize destek oluyorlar. Rose haklıydı. Arkadaşlarımla konuşmam gerekiyordu. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Telefonum titriyor.

Lucas'tan mesaj

gelmiş.

Heyecanlanıyorum.

Lucas: Biraz önceden haber versen iyi olurdu.

Ben: Üzgünüm. Kötü müydü?

Lucas: Her şey yolunda. Ama sana ya da yeğenine zarar verirsem beni öldürmekle tehdit etti.

Ben: O zararsızdır.

Lucas: Neredeyse altıma sıçıyordum, ama sonunda bir şeyler içtik. Hala iyi bir adam ve onu özlediğimi fark ettim.

Ben: Evet, ben de. Çok daha yakınlaştık. Bence iyi bir amca olacak.

Lucas: Bize gelmeyi düşünüyor muydun?

Karnımda dans eden kelebekler, M&M'nin hareket ettiğini hissettirdi ama ne yazık ki hayır, bu sadece mantıksız, akılsız, gülünç bir aşk.

Ben: Bu gece gelmeyeceğim.

*Ya da
hiç
olmadı.*

**Lucas: Çok yazık. Çünkü az önce
ormanda geçirdiğimiz zamanı
düşünüyordum.**

Dizlerimin üzerine bir yastık çekip, zihnimi onun bahsettiği ana geri götürdüm. Yürüyüş yaparkenydik. Lucas'ın şortunu düzelttiğini gördüm ve çok azdım. O kadar azdım ki, onu patikadan uzak bir ağaçların arkasına çekip, elini pantolonumun içine sokmasını söyledim. On beş saniye sonra işim bitti ve ona, onun deyiimiyle hayatında aldığı en iyi el muamelesi ile karşılık verdim.

Muhtemelen yakalanma korkusunun heyecanı yüzündendi. Ve şimdi yine azdım ve rahatsız oldum.

Kahretsin.

**Lucas: Hadi ama Ray. İstedğini
biliyorsun. O günü düşünmek bile beni
sertleştiriyor. Eğer gelmezsen, işleri kendi
ellerime almak zorunda kalacağım,
işlerden kastım da benim aletim.**

Aman Tanrım. Şimdi onu kendini okşarken hayal ediyorum.

Kanepede kıvranıyorum. *Onu görmezden gel.* Onu görmezden gel, yat ve Lucas'ın yerine geçecek bir oyuncak bul.

Göğsüm inip kalkıyor. Çünkü kafamın içindeki küçük bir ses, onun yerini hiçbir şeyin *dolduramayacağını* söylüyor.

**Lucas: Regan? Orada mısın? Kendimi
boşaltmak üzereyim. Partiyi gerçekten
kaçırmak istiyor musun?**

Vücudumda sıcaklık yayılıyor. Klitorisim çoktan şişti. Heyecandan titriyorum. Belki gidebilirim. Sadece bu seferlik. Son bir kez.

Lucas sigarayı bıraktığında, paketini bitirip son bir nikotin keyfi yaşadıktan sonra birdenbire bırakmış. Benim de yapacağım bu. Bırakmadan önce son bir keyif. Onu bırakmak.

Kanepeden fırladım. Ona mesaj atarken, bir insan nasıl aynı anda bu kadar üzgün ve bu kadar tahrik olabilir diye merak ettim.

Ben: Arka kapına geleceğim.

Lucas: Görüşürüz. Ve Ray, belki ben de senin arka kapına gelirim.

Bu düşünce. Onun düşüncesi. Birlikte yaptığımız her şey. İkimizin de daha önce hiç yapmadığımız tüm çılgın ve deli dolu şeyler. Hepsi beni daha fazlasını istemeye itiyor. Onu daha fazla. Bizi daha fazla.

Kendimi ikna edemedim merdivenlerden inip Ava'nın arabasına biniyorum.

Yol boyunca her tümsek, kafamda onun bana yapacağı şeylerin her görüntüsü heyecanımı artırıyor. Arka otoparka vardığımda, onun dairesine varabilecek miyim diye kendime soruyorum. Belki de geçen hafta yaptığı gibi dizlerinin üzerine çöküp beni asansörde boşaltır.

Hiç yardımcı olmuyor.

Hayal kırıklığından boğazımdan bir inilti çıkar. Sonra gülüyorum, sürekli azgın olan hormonlu ergen erkekler için de böyle mü diye merak ediyorum.

Arabayı park edip aceleyle dışarı çıkıyorum, arka girişe doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. Bazı orgazmlarımızda olduğu gibi, mükemmel bir senkronizasyonla kapıyı açıyor ve gülümsüyor. Ancak hemen ardından gülümseme yerini acı bir ifadeye bırakıyor.

Fikrini mi değiştirdi?

Sonra onun bana bakmadığını fark ettim. *Arkama* bakıyordu.

Dönüp baktığımda, güzel ve biraz tanıdık gelen bir kadın yaklaşıyor. "Bay Montana," diyor neredeyse şarkı söyler gibi. Sonra bana bakıyor. "Ve Bayan Lucas. Ne kadar güzel."

Bu kadın beni tanıyor mu? Yüzündeki o sinir bozucu gülümseme de neyin nesi?

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağılıyor Lucas.

"Lucas?" diyorum. "Neler oluyor?"

"O Sylvia Franco. Haberlerden. Lissa nişanlandıktan sonra haftalarca benim hikayemi öğrenmek için peşinde dolaşan muhabirlerden biri." Neredeyse koruyucu bir şekilde önüme geçer. "Aylar önce vazgeçtiğini sanıyordum. Neden yine peşimde dolaşıyorsun? Resimleri gördüm. Evlendiğini biliyorum. Ve umurumda bile değil. İşte, açıklamam bu.

Lissa senatörün oğluyla gün batımına doğru gidip sonsuza kadar mutlu yaşasa da umurumda değil."

Sylvia gülümser. "Neden öyle, Bay Montana? Bayan Lucas'la birlikte yaşamaya başladığınız için mi?"

Lucas öfkelenir. "Benim hayatımda ne olduğu seni ilgilendirmez. Lütfen git."

"Ya da belki de Bayan Lucas sizin çocuğunuzu bekliyor olduğu içindir."

Dünya sessizliğe bürünür. Sonbahar yapraklarının hışırtısı yok. Sokak lambalarının uğultusu yok. Hiçbir ses yok. Kalbimin çarpıntısı hariç.

Lucas'a bir bakışta onun da aynı şeyi hissettiğini anlıyorum. Ancak o benden çok daha çabuk kendini topluyor ve ona doğru bir adım atıyor. "Defol git buradan..."

"Bay Montana, burada durup gayri meşru çocuğunuz hakkında bağırıp çağırabiliriz ya da beni dairenize davet edip konuşabiliriz."

"Sen delisin, bayan," diyor, dönüp kolumu tutup beni kapıya doğru çekiyor.

"Seni takip ettirdim," diyor Sylvia. "Randevularınızı, kadın doğum uzmanının muayenehanesinin arka kapısını, dairenizdeki gizli toplantıları biliyorum. Ayrıca bu kasabada kimsenin bir şeyden haberi olmadığını da biliyorum." Telefonunu kaldırıp, ormanda yürürken çekilmiş bir fotoğrafımızı gösterir. Fotoğrafi kaydırıp, onun beni bu binanın arka kapısından içeri çektiği fotoğrafı gösterir. Bir başka fotoğrafta, arka kapıda Dr. Russo tarafından karşılanırken görünüyor.

"Devam edeyim mi? Haber yayınlanacak, Bay Montana. Ama bana otuz dakika verirseniz, hikayenizi dinleyip beni ikna etmenize izin verebilirim, her ne kadar şu anda uydurduğum hikaye çok daha ilginç olsa da." İkimize birden bakar. "Ne yapacaksınız?"

Lucas gözlerini kapatıp başını salladı. Sonra bana baktı, yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açık tuttu. "Otuz dakika," dedi.

Sylvia ve ben onu içeriye takip ediyoruz.

Otuz beşinci bölüm

Lucas

Sokakta park yeri bulamadığım için caddenin aşağısına park etmek zorunda kaldım. Regan ve ben buraya gelirken birbirimize iki kelime bile etmedik. Söyleyecek ne var ki? Dün gece onlara sadece muhabire söylediklerimizi anlatmaya karar vermiştik. Ne fazla ne eksik.

Arabadan hızla inip kapısını açtım ve ona yardım ettim. Blake'in evine doğru kaldırımda yürürken arabaları gözden geçirdim. Aile ve arkadaşlara ait tanıdık arabalar.

Kapıya vardığımızda, elini tutup sıkıyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Senin için söylemesi kolay. Sen dedikodulara alışkınsın."

Zili çalana kadar Blake'in karısı Ellie kapıyı açar. Regan ve benim birlikte durmamız onu biraz şaşırtır; bu, kardeşimin sırrımızı gerçekten sakladığının kanıtıdır.

"İçeri gelin," diye işaret etti.

"Teşekkürler," diyorum ve işaret diliyle cevap veriyorum. "Seni görmek güzel." "Merhaba Ellie," diyor Regan işaret diliyle. "Nasılsın?"

İki kadın ASL ile kısa bir sohbet ediyor. Bazen Regan'ın bunu bildiğini unutuyorum. Onları işaret diliyle konuşurken izlerken, ona çekilmemin bir nedeninin daha olduğunu fark ediyorum. O buraya uyuyor. Bana. Aileme.

"Hazır mısınız?" Dallas gelip beni selamlayarak soruyor.

"Emin değilim. Ama başka seçeneğimiz yok. Bu kadar kısa sürede hazırlamaya yardım ettiğin için teşekkürler."

Blake'in evi sohbet sesleriyle doludur. Odaya girdiğimde kimse özellikle ilgilenmiş gibi görünmüyor. Kimse neden burada olduğunu bilmiyor. Bana yakın herkes bu odada duruyor. Ailem. Yakın arkadaşlarım. Calloway'lerin çoğu. En az üç düzine kişi olmalı.

Sylvia, hikaye ortaya çıkmadan önce herkese haber vermemiz için bize kırk sekiz saat süre verdikten sonra, Dallas ve Blake bu acil toplantıyı düzenledi.

Annem yanıma geliyor. "Neler olduğunu biliyor musun? Kimse bir şey bilmiyor gibi görünüyor ve kardeşlerin çok gizemli davranıyor."

Regan üç metre uzaktan bana bakıyor.

Ben başımı sallıyorum. "Evet. Öyle. Ve iki dakika sonra öğreneceksin."

"Oh, Lucas... işini bırakmıyorsun, değil mi?"

"Öyle bir şey yok. Söz veriyorum." Yanağına öpücük konduruyorum. "Lütfen benim için mutlu ol," diyorum, sonra Blake ve Ellie'nin devasa şöminesinin önüne geçip duruyorum — haberimizi duyurmak için en uygun yer burası.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum yüksek sesle.

Anında oda sessizleşir, herkes buraya neden bu kadar acil çağrıldıklarını merakla beklemektedir.

Regan, Maddie Calloway'ın yanında, sanki her an bayılacakmış gibi duruyor. Yanılmıyorum galiba. Biraz solgun görünüyor. Birkaç arkadaşım ve akrabam onu fark etti ve ikinci kez bakıyor. Regan'ın buraya ait olmayan tek kişi olduğunu düşünürsek bu normal. Bu odada, buradaki kimseyle bir bağı olmayan tek kişi o.

"Bu kasabada dedikoduların nasıl yayıldığını hepimiz biliyoruz. Sizi buraya toplayıp, gazeteciler hikayeyi çarpıtmaya başlamadan önce gerçeği öğrenmenizi istedim."

"Regan Lucas neden burada?" Storm Calloway uzak köşeden seslendi.

Aniden, üç düzine çift göz Regan'a çevrilir. Her zaman insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığını söylemesine rağmen, bence gerçekten bayılabilir. Yanına gidip dirseğinden tutup yanıma getiriyorum. "Her şey yoluna girecek. Bir saniye içinde bitecek," diye fısıldıyorum.

"Aman Tanrım," diye çığlık atar kuzenim Sydney. "Siz bir çift misiniz? Evlenecek misiniz?"

Blake'in oturma odasında şaşkınlık, inanamama ve hatta kahkahalar yankılanır.

Ağzımı açmak üzereyim ki Regan benim yerime konuşur.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle hayır," der, kararlı inkarının sözleri kalbime derin bir bıçak saplar.

"O zaman tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sorar Addison Calloway.

"Evlenmiyoruz," diyorum. "Hiçbirinizi, birine *bunu* tekrar yaşatacağımı düşünmeyecek kadar iyi tanıyorsunuz." Garip bir şekilde gülümsüyorum. "Ve, şey... biz... birlikte değiliz." Regan'a bakıyorum. "Ama bir bebeğimiz olacak."

Daha fazla şaşkınlık. İnsanlar doğru duyduklarını emin olmak için birbirlerine bakıyorlar.

"Ne dedin?" diye bağıyor biri arkadan.

"Bebeğimiz olacak." Elimi uzatıp Regan'ın karnına dokunuyorum. "Regan ve benim bir çocuğumuz olacak. Erkek. Mart ayında doğacak. Ve birlikte ebeveynlik yapacağız."

"Ama..." Amber Thompson öne çıkıp arkadaşını inceledi. "Siz birlikte değilsiniz, değil mi?" Bana dönüp kaşlarını kaldırdı ve ne düşündüğünü biliyordum: onu hamile bıraktım ve sorumluluk almayı reddediyorum.

"Kendi isteğimle," diyor Regan. "Otuz beş yaşına bastım. Sonra Teddy doğdu.

Sen ve Quinn evlat edindiniz. Bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum."

"Ben de öyle," diyorum. "Kadınlarla bir ilişki kurup devam ettiremiyorum, ama hep çocuk istemişimdir. Bu ikimiz için de mükemmel bir çözüm gibi göründü."

"Dur," diyor Dani Calloway, "yani bu bir kaza değildi?"

"Hayır, Dani, bu bir kaza değildi," diye onaylıyorum. "Bu planlıydı. Ve ani bir karar da değildi. Oğlumuzu nasıl yetiştireceğimizin yasal boyutlarını belirleyen bir sözleşmemiz var."

Annem öne çıkar, gözleri yaşlarla dolmuş, Regan'ın elini tutar. "Sözleşme olsun ya da olmasın, benim torunumu doğuracaksın ve bu seni ailemden biri yapar."

Regan'ı kucaklayarak sarar. Regan da ona sarılır. Gözleri bile kapanır. Kendi annesini ve bu haberi duyduğunda nasıl tepki vereceğini düşündüğünü biliyorum. Ama bana anlattıklarına göre, böyle bir şey olmayacak.

İnsanlar etrafımızı sarar, sorular yağdırır.

"Sakin ol, sakın ol!" diye bağıryorum. "Tüm sorularını cevaplayacağız. Bu yüzden buradayız. Hasar kontrolü için. Yarın bu konuyla ilgili bir haber çıkacak. Lissa'nın nişan haberi çıktıktan sonra benden röportaj almaya çalışan bir muhabir, beni takip etmesi için birini tutmuş. Beni OB'nin ofisine girerken çekilmiş fotoğraflarım var. Regan ve benim birlikte çekilmiş fotoğraflarımız. Ailemize haber vermek için iki gün süre verdi. Hikayesinin ne olacağını bilmiyorum. Bizim tarafımızı anlatırsak merhametli olacağına söz verdi. Göreceğiz. Ama gerçeği bilmenizi istedik."

Gerçek.

Bu kelimeler kafamda dönüp duruyor. *Gerçek* şu ki, gizlice birlikte yatıyoruz — Sylvia Franco bile bunu biliyor, ama haber yapmayacağına söz verdi. *Gerçek* şu ki, oğlumuzla ortak ebeveynlikten daha fazlasını istiyorum. *Gerçek* şu ki, solumda duran kadını seviyorum.

Ama kardeşlerim dışında kimse *bu* gerçeği asla bilmeyecek. Sylvia Franco bilmeyecek. Bu odadaki düzinelerce insan bilmeyecek. Ve özellikle Regan bilmeyecek.

Yüzlerce soruya cevap verdikten sonra, oda tekrar sessizleşir.

"Hepsi bu mu?" diyor Sydney, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "*Sadece* ortak ebeveynlik mi yapacaksınız? Aranızda *hiçbir şey* yok mu?"

Yutkunup Regan'a baktım. Bir an için, gözlerinde bir şey gördüm. Orada açıkça olmayan bir şey.

Hayal kırıklığına uğramamış gibi davranmaya çalışarak başımı salladım ve "Aramızda hiçbir şey yok. Arkadaşlık ve çocuk sahibi olma arzusu dışında." dedim.

Ve ateşli seks.

O kısmı atlıyorum. Sadece onların bilmelerine gerek olmadığı için değil, ne yazık ki Sylvia ortaya çıktıktan sonra Regan bana bunun sona erdiğini garanti etti.

Demografik olarak, Blake'in oturma odasındaki insanlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor. Kadınlar Regan'ın etrafında toplanıyor, ultrason fotoğraflarını görmek ve karnını hissetmek istiyorlar. Erkekler beni kenara çekip, bekar bir baba olarak neyle karşı karşıya olduğumu biliyor muyum diye soruyorlar.

Akşamın büyük bir kısmında Regan ve ben ayrı kalıyoruz. Aynı yerdeyiz, ama birlikte değiliz. Ve bunun gelecekte olacakların sadece bir ön izlemesi olduğunu anlıyorum.

Annem beni kenara çekip sarılır. "Sen mutluyun ben de mutluyum." "Evet anne. Mutluyum."

"Emin misin?" Onlarca yıllık çocuk okuma tecrübesine sahip bir anne gibi bana bakıyor. "Çünkü bütün gece Regan'a baktığın gibi bakmaya devam edersen, bu odadaki hiç kimse arkadaşlık hikayene inanmayacaktır."

"Ne? Bu delilik."

"Bir anne bilir," der, sert ve her şeyi bilen bir bakışla.

Uzun, acı bir nefes veriyorum. "Bu tamamen tek taraflı bir şey." Duvara yaslanıp sesimi alçaltıyorum. "Karma gerçekten acımasız. Onca deneme ve talihsizlikten sonra, sonunda doğru kişi olduğunu düşündüğümü buldum ve o, imzaladığımız sözleşmeyi yerine getirmekten başka benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Bundan emin misin?"

Başımı sallarım.

"Ona hislerini söyledin mi?"

Kafamı sallarım. "Bu riski alamam. Her şeyi mahveder. Bir mucize eseri o da aynı şeyi hissetse bile, ki hissetmiyor, onu incitmem. Diğerleri gibi incitmem. Çünkü inciteceğimi biliyorum."

"Bu diğerlerinden farklı, tatlım. O senin çocuğunu taşıyor. Bu sizi daha önce hiç yaşamadığınız bir şekilde birbirinize bağlar."

"Yapamam. Şu anki halimizi tercih ederim. O benim en iyi arkadaşım gibi oldu anne. Bu riski göze alamam. Almayacağım."

"En iyi arkadaşına sahip olmak önemlidir." Koluma hafifçe vurur. "Ama en iyi arkadaşının aynı zamanda sevgilin, çocuğunun ebeveyni ve ruh ikizinin olması, en büyük mutluluktur." Parmak uçlarına yükselir ve yanağıma öpücük kondurur. "Sadece söylüyorum... risk ne kadar büyükse, ödül de o kadar büyük olur."

Ve bununla birlikte, odanın diğer ucuna, babamın kollarına doğru süzülür. Babam onu kendine çeker, şakağına öper ve kulağına onu kızartacak bir şey fısıldar. Otuz üç yıldır evliler, ama hâlâ yeni evliler gibiler.

Kaitlyn ile bunu yaşayacağımı söylemiştim kendime. Simone ile yaşayacağıma yemin etmiştim. Veronica ile. Lissa ile. Odanın diğer ucuna bakıyorum. Regan bakışlarımızı yakalayınca parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor. Sonunda herkese söylediğimiz için rahatlamış. Artık daha rahat nefes alabilir. Artık bir sır değil.

Hayır. Artık saklayacağı sırrı yok. Artık bu tür bir işkenceyle yaşamak zorunda olan tek kişi *benim*. O kadar çok istediğin bir şeyin... tam önünde olmasına rağmen hala ulaşamayacağın bir şeyin...

Otuz Altıncı Bölüm

Regan

Uyanığım, ama bir an için net göremiyorum. Başım ağrıyor.

Burada uzanmış, derin ve arındırıcı nefesler alıyorum, küçük M&M'immin hareketlerini hissetmeye çalışıyorum. Tabii artık o kadar da küçük değil. Aylardır karnımda taklalar atıyor. Yarısi mesaneme çarpıyor olsa bile, bu hissi özlüyorum.

Kontrollü nefes egzersizlerime rağmen baş ağrım geçmiyor.

Telefonumu çıkarıp Lucas'a mesaj atıyorum. Bana her canım ne zaman isterse, hamileliğin her ayrıntısını ve son zamanlarda, özellikle üçüncü üç aylık döneme girdiğimden beri giderek artan günlük tansiyonumu ona bildirmem için yemin ettirmişti.

Ben: Bir terslik var.

Her zamanki gibi hemen cevap geliyor. Sanki telefonu elinden hiç düşmüyor. Ben zıpla diyorum, o ne kadar yükseğe diye soruyor. Hafifçe sinir bozucu olsa da sevimli bir davranış. Sevgi dolu bir partner gibi davranmasının kafamı nasıl karıştırdığından haberi yok. Çünkü orgazmlarımla bağlantılı olduğuna yemin ettiğim tüm o duygular ve hisler, on üç haftadır onun yatağında yatmadığım halde, hiç azalmadı. Sylvia Franco onun arka kapısında belirdiğinden beri.

Birlikte çok zaman geçirdik. Yürüyüşlerimizde. Haftada birkaç kez bana yemek getirdiğinde. Gece geç saatlerde dondurma, turşu sandviç ve en tuhaf isteğim olan çilekli yoğurda batırılmış Cheetos almak için dışarı çıktığında.

Ryder ve benim onun ailesiyle tatil yapmamız için ısrar ettiği günleri saymıyorum bile. Tabii, kardeşim ve ben Noel'i ailemizden kurtulmak için birkaç yalan söylemek zorunda kaldık, ikimiz de sırrımızı saklıyordum — o boşanma, ben M&M. Onlara zamanı gelince söyleriz. Ama henüz değil.

Neyse ki Sylvia'nın hikayesi umduğu kadar popüler olmadı. Görünüşe göre, bir şaraphanenin varisi kız arkadaşından çocuk sahibi olmak,

senatörün oğluyla evlenen bir garson kadar haber değeri taşımıyor. Bu haberin Florida'ya kadar ulaştığını bile sanmıyorum, yani bizler yerel dedikodu malzemesi olduk.

Lucas: Yoldayım.

Hızlıca, annemin Noel için gönderdiği pijamaları giyip, uyurken giydiğim Montana Şaraphanesi sweatshirtünü çıkardım. Son birkaç aydır her gece onu giyip yattığımı bilmesine gerek yok. Yumuşak, polar astarlı kumaşı beni ona daha yakın hissettiriyor.

Kan basıncımı üçüncü kez ölçüyorum, umarım manşeti yanlış takmışımdır ve gerçekten yükselmeye devam etmiyordur. Her zaman kan basıncımın normal olduğunu gururla söylerdim. Hamileliğimin ilk yirmi yedi haftasında bile mükemmeldi. Ama son zamanlarda, yemin ederim her gün biraz yükseldi. Bugün ilk kez 140'a çıktı. Tam olarak 140/90. Bunun iyi bir şey olmadığını bilerek iç çekiyorum. Dr. Russo'nun beni uyardığı rakamın aynısı.

En azından dükkan için endişelenmeme gerek yok. Ryder buradaki işleri üstleniyor, sabah vardiyasını o yapıyor, ben her gün uyuyabiliyorum.

Hâlâ benim "dolabımda" kalıyor. Boşanması henüz kesinleşmedi ve kendi evini tutmak için gerekli paraya erişemiyor. Ama Ryder, bebek doğmadan önce taşınacağına yemin ediyor.

Kardeşimle Lucas'ın benim onun binasında bir daire tutmam fikrini henüz konuşmadık. Lucas'la da henüz konuşmadım. Üzücü olan ise, o ilk seferden beri bu konuyu bir daha açmadı. Belki de fikrini değiştirmiştir, benim bu kadar yakınımda olmanın aşk hayatına iyi gelmeyeceğine karar vermiştir.

Onu başka bir kadınla görmemiş olmama rağmen, Calloway Creek'ten oldukça uzaklara gitmesi gerekeceğini tahmin ediyorum. Buradaki herkes, kaçak damat olarak geçmişini bilmekle kalmıyor, benimle olan çocuğunun doğumu hakkında da bilgi sahibi. Yemin ederim, bu kasabadaki her kadın Lucas'ın etrafında "*Sana üç metrelik sopayla bile dokunmam*" yazılı bir tabela tutuyor.

Bir yanımda ona acıyor, ama diğer yanımda, onu tüm kalbimle isteyen derinlerim, onun olması gereken çok aranan bir bekar olmamasına seviniyor.

Apartmanın ön kapısının açıldığını duyuyorum ve Lucas yatak odamın kapısında duruyor.

"Ne oldu? Tansiyonun mu yükseldi?" Başımı sallıyorum.

O büyük adımlarla yaklaşıyor, yatağın kenarına oturuyor ve tansiyon aletini alıyor. "Ben yapayım."

İtiraz etmiyorum. Bana dokunduğu hiçbir şeye itiraz etmiyorum. Sürekli olan cinsel isteğim azalmış olsa da, parmakları koluma değdiğinde hissettiğim elektrik çarpması her zamanki gibi şiddetli. Adam, her yanlışlıkla elime dokunduğunda, yürüyüşte kolu benimkine değdiğinde, çenemden pizza sosunu sildiğinde, kalbimin hızla attığını ve karnımda kelebekler uçuşmadığını bilmiyor.

Her ona baktığımda, Lucas'ın bir erkek ve çocuğumun babası olarak iki farklı yüzü arasında çelişkili duygular yaşadığını bilmiyor. Üçümüzün bir aile olmayı hayal ettiğimi bilmiyor. Kardeşlerinin sahip olduğu gibi bir aile. Maddie'nin Tag ile olduğu gibi. Amber'ın Quinn ile olduğu gibi.

En önemlisi, son birkaç ayda ona sırlıslıkla aşık olduğumu bilmiyor. Ona, Lucas Montana'ya. Kaçak damat. Erkeklerin tarihindeki en ulaşılmaz, en özgür, en dizginlenemez adam.

"Bir kırk doksan," diyor kaşlarını çatarak. Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. "Giyin. Seni Dr. Russo'ya götüreceğim."

~ ~ ~

Anatomi taramasından bu yana her randevuda olduğu gibi, doktorun muayenehanesinin ön kapısından içeri giriyoruz. Evet, sık sık bakışlara maruz kalıyoruz. Fısıltılar duyuyoruz. Hatta gülünç bulunup alay ediliyoruz. Ama aylardır bunu yaşadıkten sonra, artık hiç aldırıyoruz.

Sylvia'nın hikayesi şaşırtıcı derecede diplomatikti, ancak yerel olarak büyük yankı uyandırdı ve hala söylentiler devam ediyor. Bazıları gerçeklerden daha çılgın. Bizim gizlice evlendiğimizden (en sevdiğim), Lucas'ın beni taşıyıcı anne olarak tuttuğuna ve benim tüp bebek yöntemiyle hamile kaldığıma kadar uzanıyor, çünkü hadi ama, onun gibi bir adam neden benim gibi bir kızla seks yapmak istesin ki?

"Doktor sizi görecektir," diyor Carrie.

Bizi odaya götürdüler, her zamanki hayati fonksiyonlarımı ölçtüler ve sonra muayene odasına götürdüler.

Dr. Russo içeri girer, normal soruları sorar, karnımı muayene eder, buraya geldiğimizden beri ikinci kez tansiyonumu ölçer ve taburesine oturur. "Regan, gelmen iyi oldu. Tansiyonun

Yüksek. Sizi daha sık izlememiz gereken bir noktaya geldik. Yatak istirahati uygulamanızı istiyorum. Preeklampsi taraması için 24 saatlik idrar tahlili isteyeceğim. Bebeğin sağlığını izlemek için haftada iki kez ultrason biyofizik profili yapacağız. Ve tabii ki, tansiyonunuzu ölçmeye devam etmenizi ve herhangi bir dalgalanma olursa bize bildirmenizi istiyorum. 160'a ulaşırsa, sizi hastaneye yatırıp hipertansiyon protokolünü başlatacağız."

Ellerimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koydum. "Daha otuz iki haftalık hamileyim. Bebeğim iyi olacak mı?"

"Endişelenmenize gerek yok. Muhtemelen yatak istirahati yardımcı olacaktır. Bütün gün yatakta kalmanız gerekmez. Sadece çoğunlukla oturmanız veya uzanmanız yeterli. En sevdiğiniz dizileri izleyin. İsterseniz günde birkaç saat çalışmaya devam edebilirsiniz. Bu iri yarı adamdan tezgahın arkasındaki koltuğu buraya getirtin ve müşterilerinizin çoğu işi yapmasına izin verin. Parkta yürüyüş yapmayın. Sadece kısa yürüyüşler yapın. Ava'nın kahve dükkanına gidin. Goodwin'in lokantasına gidin. Birkaç dakikadan fazla sürmesin. Hafif ev işleri yapabilirsiniz, ama ağır işleri o iri yarı kardeşinize bırakın."

Lucas'a baktım. "Çocuk odasını bile hazırlamadım. Nereye yapacağımı bile bilmiyorum."

Lucas başını tuhaf bir şekilde eğdi.

"Bunu başkalarına bırak," diyor Dr. Russo. "Senin işin, en önemli işin, bu bebeği ve kendini koruyarak dinlenmek." Ayağa kalkıyor ve ultrason makinesini çekiyor. "Şimdi, küçük yumrukçuğuna bir bakalım, olur mu?"

~ ~ ~

"Panik yapma," Lucas çıkarken diyor. "Bunun olabileceğini biliyorduk. Dr. Russo'nun dediklerini yaparsan, her şey yoluna girecek."

"Paniklemiyorum Lucas."

O benim için arabanın kapısını açıyor. "Sen gerçekten öyle değilsin, değil mi?"

"Ne zamandan beri benim panikleyen biri olduğumu biliyorsun?"

"Bilmem... Kasabanın yarısının önünde durup onlara haberimizi verdiğimiz zaman mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Lucas, Tanrı bile o durumda çıldırırdı."

İkimiz de gülüyoruz.

Arabaya biner ve iç çeker. "Yürüyüşlerimizi çok özleyeceğiz."

Ona tuhaf bir şekilde bakıyorum. "Öyle mi? Ben hep koşmayı tercih ettiğini sanıyordum."

"Dalga mı geçiyorsun? Yürüyüşlerimizi çok seviyorum. Özellikle *o yürüyüşü*." Düşük ve yavaş bir şekilde ısıklık çalar. "O yürüyüşten daha güzel bir yürüyüş yapabileceğimi sanmıyorum."

Yanaklarım kızarır.

O gülümser. "Ne oldu Regan Lucas, az önce kızardın mı?"

Elini itiyorum. "Sür şunu."

Dükkânımın önünden geçerken dönüp kaşlarımı kaldırırım. "Şey, nereye gidiyoruz?"

"Doktoru duydun. Sana bir koltuk almam lazım. Mobilya mağazasına gidiyoruz."

"Orada bir kanepem var."

"O eski antika şey mi? Tahta gibi sert. Sana yumuşak, rahat bir koltuk alacağız. Bacaklarını uzatıp içine gömülebileceğin bir tane."

Gülüyorum. "Yani k a l k amayacağım bir tane mi? Kalkmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Başparmağı ve parmaklarıyla üst dudağını oynatıyor. "Yaşlılar için yukarı kalkabilen elektrikli koltuklardan bir tane alsak nasıl olur?"

"Yaşlılar için koltuk almayacağım. Bu da idare eder."

"Sen nasıl istersen." Gülümser. Sonra gülümsemesi kaybolur. "Doktorun muayenehanesinde bebek odasını nereye yapmak istediğini bilmediğini söylerken ne demek istedin?"

"Bebek geldiğinde evimin ne kadar kalabalık olacağını düşünüyordum. Ryder'ın boşanma kesinleşene kadar kendi evini tutacak parası olduğunu sanmıyorum. O yüzden yeni bir yer bulmayı düşünüyordum. Biraz daha büyük bir yer."

"Benim binama taşınmak mı istiyorsun?"

Sesindeki şaşkınlık endişe vericiydi. Suçluluk duygusu içimi kapladı. Onun evinde yaşamak, M&M için değil, benim için de nafaka kullanmak anlamına geliyordu. O sorun olmadığını söylese de, ben hala emin değildim.

"Bilmiyorum. Belki de olmaz."

Yüzü düştü, sanki gerçekten heyecanlanmış ve ben onun umutlarını yıkmışım gibi. Anlıyorum. Oğluna yakın olmak istiyor.

Duygular beni de bombardımana tutuyor, ama çok farklı bir nedenden dolayı. Çünkü bir an için Lucas'ı daha sık göreceğime heyecanlandım. Otoparkta. Asansörde. Belki birbirimizin dairesinde bile. Bununla birlikte

Bununla birlikte, onun bu kadar yakın ama aynı zamanda bu kadar uzak olması konusunda tereddütlerim var.

Ama bir yandan, bu bebek için en iyisi olmaz mı? Her iki ebeveynin de yanında olması, hazır ve ulaşılabilir olması?

En iyisi, her iki ebeveynin *de birlikte* olması olurdu, diye bir ses içimden fısıldıyor. Bu sesi susturuyorum, çünkü bana söylediği şeyden hiç hoşlanmıyorum. Asla sahip olamayacağım bir erkeği ömür boyu arzulayabileceğimi. Bana asla veremeyeceği bir şeye ihtiyaç duyabileceğimi. Onun yapamayacağı şeyleri arzulayabileceğimi.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin," diyor. "Ama her ihtimale karşı bir bakayım. İki daire boş olabilir. Bence daha büyüğünü almalısın. Dolap tek başına bile orgazm olmanı sağlar. Benimki kadar büyük değil ama hiçbirisi benimki kadar büyük değil, bunu hepimiz biliyoruz."

Yüzüm kızarıyor, çünkü artık dolaplardan bahsetmediğinden eminim. "Şey... tamam. Ama söz vermiyorum. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim."

"Şu anda görevimiz sana en büyük, en havalı koltuğu bulmak," diyor ve mobilya mağazasının otoparkına girerken. "Sonra yemek programını ayarlarız. Yemek yapmamalısın."

"Saçmalık. Dr. Russo hafif ev işleri yapabileceğimi söyledi."

"Ayrıca ayakta durmamanın senin ve bebek için daha iyi olduğunu söyledi." Motoru kapatır, arabadan iner ve bana yardım etmek için koşarak gelir. "Sen benim çocuğumun annesisin. Seni şımartmak benim görevim." Karnıma dokunur. "İkinize de." Keskin bir tekme hissedince yüzü aydınlanır. "Gördün mü? M&M onayladı."

Gülüyorum. "Onayladığını sanmıyorum. Daha çok 'yerinde kal' sokmak gibi."

"Benim çizgimden çıktığımı mı düşünüyorsun?" Eli sanki bir şeyini kaybetmiş gibi düşer.

"Benden geri çekilmemi mi istiyorsun, Regan?"

Evet demek istesem de söyleyemem. Çünkü onu görmek, koklamak, yanında olmak beni öldürecek olsa da, bunu arzuluyorum.

"Hayır, Lucas," diyorum gülümseyerek. "Cesaret edemem."

Yakında olacağı gururlu bir baba gibi gülümsüyor.

Otuz yedinci bölüm

Regan

Lucas, küçük oğlumuzu kucağına alırken yüzü ıslıl ıslıl parlıyor. Mitchell, üzerinde Grinch ve köpek Max resimleri olan pijamalarıyla çok sevimli. Neredeyse iki yaşında olan Mitchell, devasa Noel ağacının altındaki hediyeleri görmek için inanılmaz heyecanlı.

"Anne!" diye bağılıyor beni görünce. "Hediyeler!" Lucas'ın kollarında kıvranıyor. "Baba, indir."

Mitchell odanın diğer ucuna koşar ve en büyük paketin yanına gider. Lucas bana dönerek içtenlikle güler. "Sana da bir şeyim var." Cebinden küçük kare şeklinde bir mücevher kutusu çıkarır. Kutunun ambalajı açılmıştır ama üzerine ince kırmızı bir fiyonk bağlanmış. "Ve bununla birlikte bir soru da var."

Gözlerim doldu. Bugün, beklediğim gün. Hayalini kurduğum, fantezilerimde canlandırdığım gün. Dizlerinin üzerine çöküp kutunun üzerindeki kurdeleyi kopardı.

"Regan, sen..."

"Regan... Regan!"

Gözlerim açılır. Ryder başımda duruyor. Koltuğumda kıpırdanıp kendime gelirim. İş yerindeyim. Yine uyuyakalmışım.

Derin bir nefes alıp, rüyamı böldüğü için kardeşime içimden küfrediyorum.

Aman Tanrım. Rüya. Sanki yaşamışım gibi tüm gücüyle geri geliyor. Yüzüm hala gözyaşlarıyla ıslak. Kalbim hala heyecandan çarpıyor, o kadar dolu ki... aşk ile.

İçgüdüsel olarak elim karnıma gidiyor. Onu gördüm. Mitchell'i gördüm. Onu ilk kez rüyamda gördüm. Tamamen Lucas'tı. Koyu saçlı. Çikolata rengi gözlü. Güçlü çeneli. Ama benim gamzelerim vardı.

"İyi misin?" diye soruyor Ryder.

Gözlerimi silerim. "Evet. Sanırım rüya görüyordum. Ne oldu?"

"Bayan Mulrooney az önce bu kutuları getirdi ve sağır okulundan iki öğretmen, satılık kitaplarınızla ilgili bir sorusu var. Uyandırdığım için özür dilerim, ama kitaplar ve ASL hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Önemli değil." Kalkmaya çalışıyorum ama başım dönüyor.

"Vay canına." "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece çok hızlı kalktım."

"Tansiyonunu ölçmek ister misin?"

Müşterileri işaret ettim. "Onlarla ilgilendikten sonra."

Ryder ayağa kalkmama yardım eder. Son zamanlarda otururken veya yataarken kalkmak çok daha zor oluyor. Dr. Russo iki hafta önce bana yatak istirahati verdiğinden beri bu iki şeyi çok yapıyorum.

Sağır müşterilere yardım ediyorum, kasaya büyük bir deste para koymaktan mutluyum.

Ryder parayı sayıyor. "Bu hafta yaptığın en büyük satış.

O kitaplar iyi olmalı.

"Sekiz kitaplık bir seri. Hepsi yazarı tarafından imzalanmış. Evet, çok iyiler."

Başını yana eğdi. "Regan, bu hafta en büyük satışın 260 dolar olması üzücü değil mi?" Dükkânı işaret ederek, "Aylardır burada çalışıyorum. Eğilimi görüyorum. Defterlerini inceledim. Karlar yıllardır sürekli düşüyor. Ciddi değişiklikler yapmazsak, ipotek ödemelerini yapamayacaksınız."

Ona sert bir bakış attım. "Biz mi?"

"Bebeğiniz olacak. Birlikte bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm.

Burayı çok karlı bir yer haline getirebiliriz. Zamana ayak uyduralım."

Koltuğa geri uzanıp ayaklarımı yukarı kaldırıyorum. Sadece birkaç dakika ayakta durduktan sonra bu kadar ağrması inanılmaz. "Ryder, burayı sevmiyorsun. Kitap ve kadın kıyafetleri satmak, senin uzun vadede yapabileceğin bir iş değil. Ve şimdi benim bu işi başarılı kılmama yardım etmek mi istiyorsun?" "Şey..." Tezgaha yaslanıyor. "Dükkanı olduğu gibi tutmayı düşünmüyordum. Envanteri başka bir şeye çevirmeyi düşünüyordum." başka bir şeye değiştirmeyi düşünüyordum."

Gözlerimi devirdim. "Sırf kitap ve kadın kıyafetleri satmaktan nefret ediyorsun diye *Booktique'i* spor malzemeleri mağazasına çeviremeyiz."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve bana hiç görmediğim bir kararlılıkla baktı. "Spor malzemeleri mağazası değil."

"O zaman ne?"

"Panik yapma."

"Paniklemiyorum, Ryder. Söyle hadi."

"Bu konuda çok araştırma yaptım, Regan. Bir iş planım ve her şeyim var. Başka yerlere bakıyordum ama son zamanlarda

burası mükemmel bir yer olabilir diye düşünmeye başladım. Unutma, benim işletme diplomam var. Bu işi başarabiliriz. Beni dinle."

"Aman Tanrım, söyle şunu."

Bir an dudaklarını ısırdı. "Burayı esrar satış noktasına çevirmek istiyorum."

Beynim onun sözlerini anlamak için birkaç saniye uğraşır. "Sen... esrar dükkanı mı açmak istiyorsun?" Etrafıma bakınırım. "Burada mı?"

"Evet, burada." Dizlerinin üzerine çöküp gözlerimin içine baktı. "Regan, araştırmamı yaptım. En yakın satış noktaları White Plains'te veya şehirde. Buralarda tek biz oluruz. Altın madeni gibi olur."

Gözlerimi defalarca kırıyorum. "Esrar dükkanı açmak istiyorsun."

"New York'ta 21 yaşından büyükler için tamamen yasal. Fikrimi reddetmeden önce bir dinle. Birkaç yıldır bunu düşünüyorum. Bu fikri ilk kez Colorado'da aklıma geldi, ama orada her köşede esrar dükkanı var gibi. Amy bu konuyu açtığımda çok sinirlenirdi. Sanırım yaptığı şeyin nedenlerinden biri de buydu. Esrarın kaygımı kontrol etmek için kullanmamı hiç sevmezdi."

"Bu... delilik."

"Çılgınlık değil, Regan." Tezgahın altındaki dolaptan büyük bir klasör çıkarır. "Hepsi burada. Lisans, işletme maliyetleri, donanım, yazılım, güvenlik ve diğer teknik konular, personel, envanter, vergiler. Aklına ne gelirse, hepsi burada."

Kalın, ağır klasörü ondan alıp sayfaları çeviriyorum, ilerledikçe gözlerim büyüyor. Haklı, hepsi burada. Söylediği her şey ve daha fazlası. "Bütün bunları yaptığınıza inanamıyorum."

"Konumu bile mükemmel. Okul veya toplum merkezinden 500 metre, kiliseden 200 metre uzaktayız. Metrekare olarak bir eczane için ideal."

Başlangıç maliyetlerinin son satırını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı, sonra onun gözlerine baktım. "Bir saniye, senin çılgın planına katılmayı kabul ettiğimi varsayalım, bu beş yüz bin dolardan fazla. O kadar paran yok."

"Bunun büyük bir kısmı emlak maliyetleri." Elini salladı. "Bunu zaten hallettik. Boşanma kesinleşince, paramın yarısını çekebilirim. Annemle babam mirasımdan bana düşen payı verdiklerinde biriktirdiğim çok para var. Amy yarısını alıyor," diye öfkeyle alay etti, "ama yine de iyi bir miktar kalıyor. Geri kalanı için küçük bir işletme kredisi alabilirim. Hesaplamaları yaptım

Hesapladım. Bu işi başarabilirim. Doğru yapılırsa, *Booktique'in* kazandığının on ya da yirmi katı kadar kar getirebilir."

Benim gösterişli hamile bluzuma bakarak başını sallar. "Şu haline bak, şimdiden rolünü oynamaya başlamışsın. Senin, tuhaf kıyafetlerin, tütsülerin ve kaygısız yaşam tarzın... Kimse gözünü bile kırpmaz."

M&M mesanemi dürttü. "Şu anda bunu düşünemem, Ryder. Belki de hiç düşünmemeliyim. Bu gerçekten pratik değil."

O gülüyor. "Regan Lucas ne zamandan beri pratik oldu ki?" Bebek yine tekmeliyor. "Tuvalete gitmem lazım."

Ryder tansiyon aletini çıkarır. "Bir dakika bekle. Önce tansiyonunu ölçelim demiştin."

Kolumu uzatıp kolumu sıvadım. "Çabuk ol. Bu çocuk mesanemde dans ediyor."

Artık bu işte uzman ve çok hızlı yapıyor. Endişeli bir ifade beliriyor yüzünde. "Regan, 152/96."

Manşeti çıkarıyorum. "Tabii ki öyle. Az önce bomba gibi bir haber verdin." Kafamı sallıyorum. "Esrar dükkanı. Saçmalık. Şimdi kalkmama yardım et de tuvalete gideyim, yoksa bu sandalyeye işeyeceğim."

İdrarımı yaptıktan ve yıkandıktan sonra aynaya bakıyorum. Haklı mı? Esrar dükkanı sahibi gibi mi görünüyorum? Belki daha muhafazakar giyinmeye başlamalıyım. Sonuçta anne olmak üzereyim.

M&M beni tekmeliyor ve yuvarlanıyor. Ellerimi karnıma koyup çıkıntı yapan ayağına veya dirseğine bastırıyorum. "Dinle, orada yerin kalmadığını biliyorum, ama bana biraz rahat ver."

Ryder telefonu kapatıyor, ben arkadan çıktığımda suçlu suçlu bakıyor.

Cep telefonunu kaldırıyor. "Lucas'ı aradım. Yolda."

"Onu tekrar ara. Bebek her tekmelediğinde aceleyle gelmesine gerek yok."

"O kadar basit değil, sen de biliyorsun."

"Her neyse." Tekrar oturuyorum. "Hazır başlamışken, ona çılgın fikrini söyledin mi?"

"Sana ve Amy'den başka kimseye söylemedim. Amy artık sayılmaz."

"Annemle babam çıldırır," diyorum eğlenerek. Sonra gülümsüyorum. "Belki sen yapmalısın. Böylece bu konuda üzerimdeki baskı biraz azalır." Hızla büyüyen karnımı işaret ediyorum.

"Ben mi? Burası senin evin, Regan. *Biz* olacağız." Tavana doğru başını sallar. "Yukarı çıkıp bize sandviç yapacağım. Sen bir düşün."

Ben kendi kendime "Hala aptalca bir fikir" diye mırıldanırken, o merdivenlerden yukarı kaybolur.

..."

Bir adam dükkana girince sözümü yarıda kesiyorum. Ama bu herhangi bir adam değil.

David.

Başım dönmeye başlıyor. Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Zorlukla ayağa kalkıyorum.

Tezgaha yaklaşırken, şeytani gülümsemesi genişliyor. Kalbim çarpıyor ve içgüdüsel olarak Joey'i arıyorum, burada olmadığını bilmeme rağmen onu korumak istiyorum.

"Şu bakın bakalım," diyor, kulağıma çakıl gibi gelen sert sesiyle. "Kendi gözlerimle görmek istedim."

"B-burada ne yapıyorsun?"

"Yurtdışındaydım. Japonya'da. Orada beyzbol oynuyorum. Yıllardır. Bahar antrenmanları başlamadan önce ailemi görmek için New York'a döndüm. Eski bir dergiyi açtığımda, senin ve Lucas Montana'nın berbat bir ilişkide bir çocuğunuz olduğunu okuduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin."

Ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Beynim çalışmıyor. Yine yirmi yaşındayım. Onun kontrolü altında, beni istediği gibi yönlendirebileceği bir yerdeyim.

"Ne oldu Regan? Dilini kedi mi yedi?" Gürültüyle gülüyor. "Ah, doğru ya. Senin kedin yok. En azından *o* kedi yok."

Midem bulanıyor. Umarım bu gerçek değildir. Bu bir kabus. Yine uykuya dalmışım ve bu canavar rüyalarım giriyor.

"Biliyor musun, şimdi buraya geldiğimde, neden geldiğimi sorguluyorum." Sanki gördüğü en iğrenç şeyi değerlendirir gibi beni baştan aşağı süzüyor. "Özellikle de kendini bu hale getirdiğini görünce. Nasıl bu kadar şişmanlayabildin?" İğrenerek başını sallıyor. "Hamilelikte on kilo, yirmi kilo alınır, anlarım. Ama bu... Tanrım, Regan, bu çocuk ne kadar aldı, yüz kilo mu?"

"Çık dışarı," tüm vücudum titrerken bile söylemeyi başarırım.

Yakındaki bir raftan bir kitap kapar. "Ödeme yapan müşterilere böyle mi davranırsın? Bana sorarsan işin için hiç iyi değil."

"Neden buradasın?"

"Meraktan," diyor. "Merakın kediyi öldürdüğünü bilirsin. Ama antifriz ve fare zehiri de öldürdü." Kötü kahkahası tüylerimi diken diken ediyor. "Senin gibi sıçan gibi, zayıf birinin Montana gibi bir milyarderin sana ikinci bir bakış atmasını nasıl sağladığını görmek istedim."

"Ben fare gibi ya da zayıf değilim," diyorum savunmacı bir şekilde, ama içimden başka bir şey hissetmiyorum. "Sadece *sen* beni öyle yaptın."

Kitabın arka kapağını okur gibi yapıyor. "Senin geceleri uyumana yardımcı olacaksa neyse." Bana dönüyor. "Ama cidden, senin gibi biri onun gibi bir adamı yatağa nasıl atabildi?" Kitabı bırakıp bir adım yaklaşıyor. "Ona ilaç mı verdin?"

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve sesi sanki bir tüneldeymişim gibi kafamda yankılanıyor. Kapının üzerindeki çan sesini belli belirsiz duyunca başım ağrıyor.

"Regan?" tanıdık bir ses sorar. "İyi misin?"

"Lucas!" Kendimi tezgahın üzerine dayayarak dengemi sağlarım, başım dönmeye başlar. "Lucas?" der David. "Vay, bebek babası gelmiş."

Lucas tezgahın etrafından dolanarak David ile benim aramda koruyucu bir şekilde durur. "Sen de kimsin lan?"

"David," diyorum, görüşüm daralıyor. "David."

Sonra her şey karardı.

Otuz sekizinci bölüm

Lucas

Regan'ı yakalayıp yere yatırdım. Bayılmış. "Ambulans çağırın!" Korkudan donakaldım ve bağırdım. David kollarını kaldırıp geri çekildi. "Ben gidiyorum."

"Regan!" Parmaklarımı boynuna koyup nabzını kontrol ediyorum. Nabızı yavaş gibi. Telefonumu çıkarıp 911'i ararken, nefes alıp almadığını kontrol etmek için yanağımı yüzüne yaklaşıtıyorum.

Ryder yanımda belirir. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Birden yere yığıldı. O David pisliği buradaydı. Git, gitmiş mi diye bak."

"David mi? Üniversiteden erkek arkadaşı mı?"

"Evet, o David." Kapıyı işaret ettim. "Ambulans gelene kadar buradan uzaklaştığından emin ol."

Kapıya koşar ve kapı açıldığında siren seslerini duyabiliyorum.

Regan hareket etmeye başlar. "Sakin ol," derim, elimi yüzünün yanından geçirerek.

İçim rahatladı. Ölmüyor. Sadece bayılmış. Buraya gelip onu böyle korkuttuğu için o pisliği öldürebilirim.

Sağlık görevlileri içeri girip Regan'ın yanına koşarlar.

"Ben... ben iyiyim," der, nefes nefese. "Bunu profesyonellere bırakalım, olur mu?"

Kenara çekilip sağlık görevlilerinin işini yapmasına izin veriyorum. İçlerinden birini tanımıyorum ama diğerini okuldan tanıyorum.

"Regan, tansiyonun çok yüksek," diyor Jessica. "Seni hastaneye götüreceğiz."

"Ben de geliyorum," derim ve Ryder'a dönerim. "Dükkâna bakar mısın?" Alaycı bir şekilde güler. "Dükkânın açık kalması gerektiğini sanmıyorum."

"İkinizin de etrafımda dolanmasına gerek yok," diyor Regan ona. "Lütfen burada kal."

"Bir şey olursa ararım. Söz veriyorum." Etrafa bakındım. "Ve o pislik buraya yaklaşırsa haber verin. Daha da iyisi, Şerif Niles'ı arayıp olanları anlatın."

"Tamam."

Regan ambulansın arkasına bindirilir ve ben de onun peşinden sürünerek içeri girip elini tutarım. "Bayıldığın için şanslısın," derim.

"Şanslı mı? Nasıl yani?"

"Şey, bayılmasaydın muhtemelen polis tarafından gözaltına alınmış olurdum, çünkü o orospu çocuğunu öldürürdüm."

Yarım bir gülümseme, gamzelerinden birini ortaya çıkarır. Sonra karnını ovuşturur. "Umarım o iyidir. Sence neden bayıldım?"

Omuz silkiyorum. "Stres, herhalde. Ryder, tansiyonunun zaten yükseldiğini söyledi."

Gözlerini sıkıca kapatır ve sağ elinin parmaklarıyla alnını sıkıştırır. "Başım ağrıyor."

Jessica'ya baktım. "Preeklampsi gelişmiş, değil mi?"

"Büyük olasılıkla," diyor. "Önceden haber verdik. Dr. Russo hastaneye geliyor. O zaman daha fazla bilgi alırsınız."

En büyük korkum gerçekleşiyor. Her şeyi kontrol altında tuttuğumuzu sanıyordum. Ama şimdi... bu hastalıkla ilgili okuduğum tüm korkunç şeyler aklımdan geçiyor. Organ hasarı. Felç. Ölü doğum. Anne ölümü.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Onlara bir şey olursa, o David pisliğini parça parça ederim.

Vardığımızda Dr. Russo zaten ambulans bölümündedir. Regan acil servisteki bir odaya alınır ve her türlü monitöre bağlanır.

Doktor'a David'den bahsediyorum.

"Bu durumun yarattığı stres, kan basıncında geçici bir yükselmeye neden olmuş olabilir. Ancak, kan basıncı kısa sürede düşmezse, erken doğum söz konusu olabilir."

"Daha otuz dört haftalık."

Doktor başını salladı. "Bebek küçük olacak. Otuz dört haftalık olduğu için geç prematüre olacak. Geç prematüre bebekler görünüşte ve davranışlarında tam zamanında doğan bebekler gibi olabilirler, ancak tam olarak gelişmemişlerdir. Riskleri daha yüksektir, ancak genellikle uzun vadede iyi sonuçlar alırlar." Dr. Russo, Regan'ın teşhisini yüksek sesle yapmaya devam etti. Bunu, tüm bilgileri benim de bilmem için yaptığını biliyorum, ama bu benim tansiyonumu da düşürmüyor. "Regan şu anda şiddetli preeklampsi belirtileri gösteriyor, yani sadece tansiyonu yüksek değil, aynı zamanda baş ağrısı, görme bozukluğu ve şişlik de var."

Benden uzaklaşıyor. "Regan, tedbiren, fetüsün akciğerlerinin olgunlaşmasını sağlamak için steroid vereceğiz. Ayrıca antihipertansif ilaçları damardan vereceğiz." Regan'ın elini tutuyor. "Bu akşama kadar durumu kontrol altına alamazsak, gece boyunca rahim ağzını olgunlaştırmak için Cervidil kullanacağız ve sabahleyin Pitocin vererek doğumu başlatacağız."

Regan'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Yarın doğum yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Preeklampsiyi kontrol altına alamazsak, bu ikiniz için en güvenli seçenek."

Ortalık bir anda karışır. Regan'a daha fazla alet bağlanır. Ultrason yapılır ve bebeğin iyi olduğu öğrenilir, bu da biraz rahatlatır... şimdilik. Sonra doğumhaneye alınırsınız.

Ortalık sakinleşip ikimiz baş başa kaldığımızda, "Dışarı çıkıp birkaç telefon görüşmesi yapabilir miyim? Ryder'a ve aileme haber vermem gerekiyor. Maddie ve Ava'yı aramamı ister misin?" diye soruyorum.

O da dudakları titreyerek başını sallıyor. Onun korku gösterdiğini ilk kez görüyorum. Tabii, iki saat önce o kedi katiliyle karşı karşıya kaldığı anı saymazsak.

Elini sıkıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Yutkunarak uzun bir süre ona baktım. Yemin ederim, dükkânda, o yerde cansız yatarken, onu kaybettiğimi sandım. İkisini de kaybettiğimi sandım. Ve geleceğim gözümün önünden geçti. Boş, acınası, yalnız geleceğim. Hayal edebileceğimden çok daha fazla özlediğim çocuğumun olmadığı bir gelecek. Birlikte olduğumuz her an canımı yakan ve ona söyleyemediğim kadar çok sevdiğim kadının olmadığı bir gelecek.

Ona söyle.

"Regan, ben..." Gözlerimi kapatıyorum, bu anı kendime ve isteklerime odaklamamaya kararlıyım. Çünkü burada çok daha önemli şeyler var. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Ama her şey yoluna girecek. Nasıl biliyorum bilmiyorum, ama öyle olacak. Söz veriyorum."

Gözünden bir damla yaş süzülür. "Ben de öyle düşünüyorum. Az önce bir rüya gördüm." Karnına dokunur. "Onunla ilgili. Mitchell. Noel'di ve o iki yaşındaydı. Sen onu kucağında tutuyordun. Üzerinde komik Grinch pijamaları vardı."

Gülüyorum, boğazımda gözyaşları birikiyor. "Tabii ki giymiş. Sen onun annesisin."

Göz yaşlarını siler, ben de onun elinin hareketini takip ederim, bunu benim yapmam gerektiğini düşünerek. Onun göz yaşlarını silmem gereken benim. Alnını öpmem gereken benim. Kahretsin, yatağın kenarına oturup onu kollarıma almalıydım.

"Aramalarını yapabilirsin," diyor, biraz sakinleşmiş gibi görünüyor.

"Çabuk olurum."

Kapıdan çıkmadan önce seslendi. "Lucas?"

Döndüm.

Gözlerinde bir şey var. Bana bakışı. Bunun sadece yorgunluk ve endişeyle karışık minnettarlık olduğunu biliyorum. Ancak bir an için, bunun daha fazlası olduğuna yemin edebilirim. Ama bunun sadece zihnimin oyunları olduğunu biliyorum.

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkürler. Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

"Onunla bu hastaneden çıktığımızda her şey bitmeyecek. Ben yanında olacağım. Ne zaman, nerede ihtiyacın olursa. Her zaman."

Sanki hem istiyor hem de istemiyormuş gibi hüznle gülümsüyor. Kapıyı açıyorum. "Gidip telefonları arayayım. Hemen dönerim."

~ ~ ~

Öğleden sonra ziyaretçiler gelip gitti. Maddie ve Ava, Regan'la kart oynadılar. Ryder, işten erken çıkıp yemek getirdi. Allie ve ailem geldi ve çocukluğumla ilgili hikayeler anlattılar. Hepsi sırayla, kaçınılmaz gibi görünen şeyden dikkatimizi dağıtmaya çalıştılar. Çünkü kan basıncını görebiliyoruz. Her belirli aralıkta otomatik olarak ölçülüyor. Ve her ölçüldüğünde, Regan ve ben gözlerimizi birbirine kilitliyoruz. Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Yarın bir bebeğimiz olacak.

Prematüre bir bebek.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Regan

Neyse ki epidural sayesinde önceki kadar şiddetli olmayan bir kasılma daha gelir ve hemşire damar yoluma bir şey enjekte eder.

"Bu magnezyum sülfat," diyor. "Doğum sırasında kasılmaları önlemeye yardımcı olur."

Lucas ve ben endişeli bakışlar atıyoruz.

Hemşireler sürekli beni kontrol ediyor, tansiyonumu ölçüyor, görme durumumu, baş ağrımı, mide bulantımı, ağrımı ve şişkinliğimi soruyorlar.

Ve fetal monitöre takıntılılar. Muhtemelen bebeğin kalp atışlarında ani bir değişiklik olursa, acil sezaryen için hemen götürüleceğim için.

Bu hiç de planladığım gibi gitmiyor. Aylar önce, M&M'nin gelişini düşündüğümde, her şey çok daha huzurluydu. En sevdiğim şarkıları dinleyerek doğum sancıları çekiyordum. Lucas, her kasılmamda parlak gülümsemesiyle ve cesaret verici sözleriyle bana destek oluyordu. Mitchell dünyaya geliyor ve kollarımın arasına veriliyordu, ilk anlarımızı paylaşırken her şey ve herkes etrafımızdan kayboluyordu.

Ama şimdi... neredeyse hiç yalnız kalamıyoruz. Ara sıra birkaç dakika.

Bugün erken saatlerde daha fazla arkadaş ve aile üyesi uğradı. Herkesin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesinden bıktım. Sanki yoluna girmeyecekmiş gibi davranıyorlardı. O negatif enerjiye ihtiyacım yoktu. Onları kovduk ve bütün öğleden sonra ikimiz baş başa kaldık. Aslında ikimiz ve etrafımızda koşturan bir sürü hemşire.

Nöbet hemşiresi odadan çıkınca Lucas tekrar yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Aklımı buradan başka bir yere çekecek bir şey söyle," diyorum.

"Tamam, bir bakalım... Dallas ve Marti yakın zamanda nişanlandılar. Tahmin et ne oldu? Tarih belirlediler. Düğün bu baharda olacak ve bir destinasyon düğünü olacak."

"Burada evlenmek istemiyorlar mı?"

"Dallas'ın ilk düğünü şaraphanedeydi. İkincisini de orada yapmak istemiyor. Sanırım tamamen farklı bir şey istiyor, böylece rahmetli karısının kötü anıları kalmasın diye."

"Anladım. Mantıklı. Nerede olacak?" "Antigua."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Eminim çok eğleneceksin."

"Davetli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben mi? Neden?"

"Regan, ailem seni aileden sayıyor. M&M onların torunu, yeğenleri, kuzenleri. Ve sırf biz... bilirsin... diye seni hiçbir şeyin dışında bırakmazlar."

Lucas üzülmüş gibi pencereden dışarıya bakıyor. Sanırım bu doğum ve doğum meselesi onu gösterdiği kadar çok korkutuyor.

"Sence bebek ilkbaharda uluslararası bir seyahate hazır olur mu? Lucas, bilmiyorum. Uçuş bir bebek için uzun ve rahatsız geçecektir."

"Merak etme. Özel jetle uçacağız."

Bunun neden beni şaşırttığını bilmiyorum, Montana'ların ne kadar zengin olduğunu sürekli unutmam dışında.

"Hiç yurt dışına çıkmadım. New York'tan bile neredeyse hiç çıkmadım. Dünya seyahatlerim Connecticut, Maine ve Florida ile sınırlı." "Sana pasaport çıkarırız." Karnıma dokunuyor, fetal monitörü yerinden çıkarmamaya dikkat ediyor.

"O da."

Kapı açılır ve Dr. Russo içeri girer. Bir çift eldiven giyer. "Rahim ağzını kontrol etme zamanı."

Bugün düşünmek istemediğim kadar çok kez yaptığım için doğru pozisyonu alıyorum. En azından rahatsız edici değil. Dr. Russo muayenesini bitirirken anestezi uzmanına ve epidural anesteziye sessizce şükranlarımı sunuyorum.

Elini gülümseyerek çekiyor. "Dokuz santimetre açıldın. Artık çok uzun sürmez." Fetal monitörü yeniden yerleştirip ekranları tekrar kontrol ediyor. "Doğumun ilerleyişinden memnunum. Seni bir dahaki görüşmemizde bu küçük adamı dünyaya hoş geldin diye karşılayacağız."

Bitiş çizgisine bu kadar yakın olduğum için mutluyum. Preeklampsinin 'tedavisi' doğum olduğunu biliyorum. Tansiyonum hemen düşmeye başlayacak ve birkaç gün içinde normale dönebilir. Artık nöbet geçirme riski olmayacak

ve M&M de tehlikeyi atlattmış olacak. Tabii, erken doğması nedeniyle herhangi bir komplikasyon olmazsa.

Bunu düşünemiyorum bile. Olumlu kalmaya çalışıyorum. Çocukluğumun en sevdiğim filmlerinden birinde Tom Hanks'ın *"Görünüşe göre bu görevdeki aksiliklerimiz bitti"* dediği sahneyi düşünüyorum.

Kan basıncım. Preeklampsi. Bu bizim aksilik. Diğer her şey yoluna girecek. M&M minicik olacak ve bir süre hastanede kalması gerekebilir, ama mükemmel olacak. Bunu hissedebiliyorum.

Başka bir hemşire geliyor. Bu hemşireyi tanıyorum. Mackenzie, lise günlerimizi hatırlatan rahatlatıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor. Her zamanki soruları soruyor. Makineleri inceliyor. Ve Lucas'a sanki cüzzamlıymış gibi bakıyor.

Anlıyorum. Hâlâ dedikodular dolaşıyor. İnsanlar bizim bunu kasten, birlikte olmak gibi bir niyetimiz olmadan yaptığımıza inanmıyorlar. Bunun bir kaza olduğunu ve onun erkek gibi davranıp benimle evlenmesi gerektiğini düşünüyorlar. Böyle bir şeyin olacağını düşünüyorsa hepsi deli.

Kalbim rahmimle birlikte sıkışıyor gibi. Çünkü Mitchell'ın doğumunun nasıl olacağına dair hayalim, son haftalarda ve aylarda, benim bebekle bağ kurmamdan, üçümüzün bir aile haline gelmemize dönüştü. Geleneksel bir aile değil, çünkü bu asla olmaz, ama başka bir şey, aynı derecede özel bir şey. Belki de özelden de öte bir şey.

Gözlerimi kapatıyorum, umarım bu bittiğinde hormonlarım normale döner ve Lucas'a karşı geliştirdiğim bu derin, affetmez, acımasız duygulardan kurtulurum.

"İyi misin?" diye soruyor Lucas. "Yine mi kasılma?" "Evet, ama acımıyor. Sadece baskı hissediyorum."

Telefonunu kaldırıyor. "Ryder'dan başka bir mesaj. Çok endişelenmiş."

Başımı sallıyorum. "Sakin olmasını söyle. Tanrım, o kadar endişeleniyor ki, benim endişelenmeme gerek bile yok."

"Siz çok yakınlaştınız."

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Evet, çok yaklaştık. Aman Tanrım, tamamen unutmuşum. Sonunda onun büyük 'iş' planını öğrendim." *İş* kelimesini *alaycı* bir şekilde parmaklarımla tırnak işareti yaparak söylüyorum çünkü bu çok saçma.

"Sır olarak saklıyormuş," dedi Lucas. "Geçen hafta basketbol maçı izlerken epey sarhoş olduğumuzda bile ağzından bir kelime çıkmadı. Neymiş peki?"

Hala inanamıyorum, başımı sallıyorum. "Esrar dükkanı açmak istiyor."

Ağzı açık kalıyor. "Esrar satışı mı?"

"Evet. Çılgınca, değil mi? Ve en çılgın kısmı, *benim* dükkanımı esrar işine çevirmek istiyor."

Kendi içine kapanmış, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Aslında hayır. Çılgınca değil. Dükkanını sevdiğini biliyorum, ama gerçekçi olmak gerekirse, bu iş uzun vadede sürdürülebilir değil. Bu tüketim ortamında olmaz. Bence dükkanı satış noktasına dönüştürmek harika bir fikir."

Başımı yana çevirdim. "Ne?"

"Eczaneye girmek iyi bir yatırım olur diye sık sık düşünmüşümdür. Hatta birkaç yıl önce burada eğlence amaçlı esrar yasallaştığında kardeşlerimle de konuşmuştum. Ama sonra Dallas Phoebe ve DJ'i kaybetti ve sanırım bu konuyu bir daha hiç açmadık."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Ama... ama senin bir şaraphanen var. Bu çıkar çatışması gibi bir şey değil mi? Esrar dükkanı sahibi olmak şarap kârını azaltmaz mı?"

O gülüyor. "Aksine. Esrar içen birçok insan şarap içmeyi de sever. Ve fiyatı da pek umursamazlar." Başını eğiyor. "Yatırımcı mı arıyor?"

Onu işaret ediyorum. "Sen de onun kadar delisin. İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız."

"Yirmi beş çeşit tütsü sahibi bohem çingene kızın lafı."

Ona vereceğim cevap, alt bölgemde hissettiğim garip bir his tarafından kesilir. "Lucas, aşağıda çok baskı hissediyorum. Sanki itmem gerekiyor gibi."

O, hemşireyi çağırmak için düğmeye bastı. Birkaç dakika içinde Dr. Russo, neredeyse doğuracağımı doğruladı.

"Başlıyoruz," diyor. "Vücudunun sinyallerini dinle, Regan. Baskı hissettiğinde, büyük bir itme yap."

Lucas'a bakıyorum. O da başını sallıyor. "Başarabilirsin."

Elimi tutuyor ve bir an için zihnim mükemmel bir aile ve mükemmel bir doğum hayaliyle doluyor. Hastaneden mükemmel bir çıkış, Lucas'ın büyük ellerinde araba koltuğu ve onun mükemmel penthouse'una geri dönüyoruz.

Kendimi toparlayıp dördünden birine razı oluyorum. En önemlisi olanına. Mükemmel oğlum. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

Basınç artıyor.

Dr. Russo elini karnımın altına koyuyor. "Bebek çok iyi pozisyonda. Ve küçük olduğu için, onu çıkarmak için çok fazla ıkınmanız gerekemeyebilir."

Odanıza yeni gelen ve köşede duran uzman ekibini fark etmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Dr. Russo onların geleceğini söylemişti. Bir yenidoğan uzmanı. Bir özel bakım hemşiresi. Bir solunum terapisti. Hepsi bebeği muayene etmek ve gerekirse canlandırmak için hazır bekliyorlar.

Her kasılmada birkaç kez ıkınıyorum. Acı hissetmiyorum ama bebeğin çıktığını hissediyorum, sanki vücudum büyük bir diş macunu tüpü ve onu sıkıyormuşum gibi.

Aniden, baskı kayboldu.

"Geldi," diyor Dr. Russo.

Kaskatı kesilip dirseklerimin üzerine yükseliyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden çıkacakmış gibi. "Ağlamıyor."

Lucas'ın eli benim elimi sıkıca tutarken ikimiz de doktora bakıyoruz. "Bir saniye bekleyin."

Sonra duyuyorum. Beklediğim gibi değil. Televizyonda duyduğunuz gibi değil, bir bebeğin ilk nefesini alıp güçlü bir ağlama ile dışarı çıkardığı yüksek tiz ses gibi değil. Daha çok bir kuş yavrusunun yumuşak ağlaması gibi.

"İşte başladı," diyor Dr. Russo.

"Erken doğduğu için nefes alış ve kas gelişimi henüz olgunlaşmadı, bu yüzden ağlaması tam zamanında doğan bir bebekten daha sessiz olacak," diye açıklıyor NICU hemşiresi.

"Ama o iyi mi?" diye soruyorum.

On yıl gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç saniye süren bir süre boyunca kimse bana cevap vermez. Hayatım pahasına Lucas'ın elini tutarım.

"Sağlıklı görünüyor," diyor doktorlardan biri. "NICU'da tam bir muayene yapacağız."

Dr. Russo hala onu tutuyor. Lucas'a bakıyor. "Kordonu kesmek ister misiniz, baba?"

Lucas gülümsüyor. Bunun mümkün olmayabileceği söylenmişti. Bu iyiye işaret. O iyi olacak.

Lucas kordonu keser, sonra onu hemen NICU ekibine teslim edip şeffaf plastik bir kuvözün içine koyarken izleriz. Üç kişi onun etrafında her türlü işlemi yapar.

Mackenzie benim bileğime, sonra Lucas'ın bileğine bir kimlik bandı takıyor. "Bu, bebeğin kimliği ile eşleşiyor ve herkesin onun sizin olduğunu bilmesini sağlıyor."

Benim. Bizim. Yutkunuyorum. Bize ait bir oğlumuz var. Onu bana getiriyorlar.

Otmaya çalışıyorum ama Dr. Russo hala aşağıda plasenta için bekliyor. "Onu tutabilir miyim?"

"Yakında," diyor bir doktor. Kuluçka makinesinin yanını açıyor. "Şu anda eline dokunabilirsin, ama onu değerlendirme için yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürmemiz gerekiyor."

Elimi uzatıp, şapka ve battaniyenin altında olmayan tek yeri olan minik eline dokunuyorum. Onun gerçek olduğuna inanamıyorum. "Artık ağlamıyor," diyorum üzüntüyle.

"Yorgun," diyor içlerinden biri. "Bu kadar küçük doğmak yorucu bir şey. Mümkün olan en kısa sürede onu görmek için yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürüleceksiniz."

Gitmeye başlarlar. "Bekleyin!" diye bağırırım ve eline tekrar dokunurum. "Seni seviyorum." Sözler yüzlerce gözyaşı ile birlikte dökülür.

"Ben de seni seviyorum," Lucas'ın sesini duyuyorum, sözlerinde duygu dolu. Gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerimle ona dönüp baktığımda, sadece Mitchell'a değil, bana da baktığına yemin edebilirim.

"Lucas," diyorum, sonunda kendime hiç izin vermediğim tüm korkulara teslim oluyorum ve oğlumuz götürülürken başımı göğsüne gömüyorum.

Kırkınıc Bölüm

Lucas

Dr. Russo Regan'ın muayenesini bitirdikten sonra, hemşire ona pijamalarını giydirmeye yardım eder.

"Onu ne zaman görebiliriz?" diye sorar Regan.

"Ne zaman isterseniz," diyor Mackenzie.

Regan kalkacak gibi görünüyor.

Mackenzie onu durdurur. "Dur bakalım. Epidural nedeniyle bir saat kadar bacakların titreyebilir. Tekerlekli sandalye getireyim."

Hemşire odadan çıkınca, yalnız kalırsınız. Yalnız ve çocuğumuz olmadan. Son yirmi dört saatte olan biten her şeyin etkisiyle kendimi çaresiz hissederek sandalyeye otururum.

"O iyi olacak," diyor Regan. "Biliyorum. Onun küçük ağlamasını duydun mu?" Eli kalbini kapıyor.

Telefonum yan masada titriyor. Son birkaç saattir onu görmezden geliyordum.

"Cevap verecek misin?" diye sorar, telefona bakarak.

"nce Mitchell'ı görmek istiyorum." Kalbim arpıyor. Onu ilk kez gerçek adıyla çağırdım. O gerçek. Bir oğlum var. Ben bir babayım. *Lanet olsun.*

"Lucas, iyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım şimdi anladım. Regan, bizim bir çocuğumuz var. Biz ebeveyn olduk."

Kapı alınır ve açılır. Ama tekerlekli sandalyede Mackenzie değildir. Mitchell'ı götüren doktor ekibinden biri gelmiştir.

Ayağa kalkıyorum. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Gülümsüyor. "Her şey yolunda. Ben Dr. Ford. Oğlunuzun hastanede kaldığı süre boyunca neonatologu ben olacağım."

"Kızınız Leanne ile liseye birlikte gitmiştim," diyor Regan.

Dr. Ford tekrar gülümser. Hastalarının paniğe kapılmış ebeveynlerini sakinleştirmek için bunu sık sık yapmak zorunda olduğunu anlıyorum. "Evet, doğru. Sanırım birlikte voleybol takımındaydınız. Her neyse, oğlunuzun durumu hakkında sizi bilgilendirmek ve neler beklemeniz gerektiğini anlatmak istedim."

"Mitchell," diyor Lucas. "Adı Mitchell Lucas Montana."

"Güçlü bir isim," diyor Dr. Ford. "Mitchell iyi görünüyor. Ağırlığı beş poundun biraz altında. Akciğerlerini açık tutmak için biraz oksijen desteği ile kendi başına nefes alıyor. Muhtemelen bir hafta, belki biraz daha uzun süre NICU'da kalacak. Hayati fonksiyonlarını yakından izleyeceğiz ve oksijen tedavisi ve beslenme desteği gibi gerekli tıbbi müdahaleleri yapacağız. Eve gitmeden önce nefes alışı, kalp atış hızı ve vücut ısısı düzenli hale gelmelidir. Ayrıca ağızdan, anne sütü veya biberonla beslenebilmelidir. Ve tabii ki sürekli izleme veya tedavi gerektiren herhangi bir tıbbi komplikasyon olmamalıdır."

Kapı tekrar açılır. Bu sefer tekerlekli sandalyeyle Mackenzie gelir.

Dr. Ford tekerlekli sandalyeyi işaret eder. "Onu gördükten sonra herhangi bir sorunuz olursa bana ulaşabilirsiniz. NICU hemşireleri de ihtiyacınız olan bilgileri size vermekte çok yardımcı olacaklardır."

"Teşekkürler doktor," derim ve Mackenzie ile birlikte Regan'ı tekerlekli sandalyeye oturturuz. Mackenzie sandalyenin arkasına geçer ama ben onu çekip kenara çekmesini söylerim. "Ben hallederim."

Regan boynunu uzatıp bana gülümser. "Bu taraftan," der Mackenzie.

Mackenzie'nin rozetini kullanarak açtığı çift kapıdan geçiyoruz. Sağda "Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi" yazan başka bir kapıya yaklaşıyoruz.

Yoğun bakım. Oğlumun yoğun bakıma ihtiyacı var. Onun herhangi bir şekilde acı çektiğini düşünmek midemi bulandırıyor.

Üzerinde ayıcıklar olan önlük giymiş bir kadın kapıdan içeri girer. Yüzü bana biraz tanıdık gelir. Ama bu büyüklükte bir kasabada neredeyse herkes tanıdık gelir. "Ben Christa," der kadın. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca oğlunuzun gündüz vardiyasında hemşiresi olacağım. Kayla birkaç saat sonra gelecek. Bu gece gece vardiyasında o görevli. Kimlik bantlarınızı görebilir miyim?"

İkimiz de kollarımızı uzatırız ve Christa kodu tarar.

"Buraya her geldiğinizde bunları göstermeniz gerekiyor, tüm hemşireler sizi tanısa bile. Bu bir güvenlik önlemi."

"Anladım," diyorum.

Mackenzie bizi bırakır ve Christa bizi iki lavabonun bulunduğu bir duvara götürür. Lavabolardan biri normal yükseklikte, diğeri ise Regan gibi tekerlekli sandalyede oturanların kullanabilmesi için daha alçaktır. "Her geldiğinizde ellerinizi yıkayacaksınız. NICU'da mikropların önlenmesi çok önemli, sadece oğlunuz için değil, tüm bebekler için." Bir

alkollü mendil kutusunu gösterir. "Telefonunuzla fotoğraf çekmeyi planlıyorsanız, lütfen burada dezenfekte edin. Ayrıca, elektronik cihazlarla etkileşime girmemesi için uçak moduna alın. Ve sessize alın."

Christa, biz ellerimizi yıkarken tekerlekli sandalyenin tutamaçlarını dezenfekte ediyor.

Onları hiç bu kadar iyice yıkadığımı sanmıyorum.

"Sakıncası var mı?" diyor Christa, tekerlekli sandalyenin tutamaçlarından birine dokunarak. "Çok fazla tıbbi ekipman var."

Kenara çekilip ona yer veriyorum. Duvardaki bir düğmeye basıyor ve otomatik kapılar açılıyor.

Aniden sesler bombardımana tutar. Ne beklediğimi bilmiyorum. Yani, burada kırılğan prematüre bebekler var. Sessiz ve sakın bir yer olacağını düşünmüştüm. Ama burası tam tersi.

Regan bana bakar. Belli ki o da benimle aynı şeyi düşünüyor.

İnkübatörlerle dolu büyük, aydınlık ve gürültülü odadan geçerken her şey çok gerçek dışı geliyor. İki inkübatör boş. Diğer dördünde ise çeşitli boyutlarda bebekler var. Sam ve Kendall Willis'i tanıyorum, birinin başında durmuş hemşire veya doktorla konuşuyorlar. Hay aksi, hamile olduklarını biliyordum ama bu kadar erken değil. Bebeği Mitchell'den daha erken doğmuş olmalı. Sam bizi fark eder ve başını kaldırıp bana gülümser. Ben de aynısını yapıyorum, kızarmış gözleri ve şişmiş yanaklarını fark ediyorum.

Christa haklıymış, her kuluçka makinesine tonlarca tıbbi ekipman bağlı. Etrafımızdaki sesler bip sesleri, sesler ve ventilatörlerin uğultusunun bir karışımı. Birkaç personel başka bir kuluçka makinesinin başında konuşuyor. Genç bir kız, belki de bir genç, her yerinden tüpler çıkan minik bir bebeği kucağında sallanan sandalyede oturuyor. Bir hemşire yakınında duruyor.

Bir alarm çalar ve ensemdeki tüyler diken diken olur.

"O değil," diye Christa hemen cevaplar, başka bir hemşire koşarak yanımızdan geçip daha önce geçtiğimiz bir kuvözün yanına gider. "O Küçük Hulk."

"Şey... Hulk mu dediniz?"

Gülümser. "Burada tüm bebeklere takma isimler veriyoruz. Küçük Hulk küçük ama güçlüdür." Sol tarafı gösterir. "Orası Cuddle Bug, çünkü kucağa alınmayı çok seviyor ve parmağınızı bırakmıyor. Öndeki küçük prenses Tiny Tornado. Bizi sürekli tetikte tutuyor."

"Mitchell'a ne isim verdiniz?" diye sorar Regan.

"Henüz koymadık. Daha otuz dakikadır burada. Onu daha iyi tanıdığımızda, bir iki gün içinde takma adını hak edecek."

Christa, Regan'ı sıradaki son kuvözün yanına iter. Bakışlarım hemen içine düşer. Ve lanet olası kalbim mideme çakılır.

“Aman Tanrım,” diye Regan nefes nefese. “Dr. Ford iyi olduğunu söylemişti.” “Durumu iyi,” diyor Christa. “Tüm bu tüpler ve kablolar seni üzmesin.

Sen. Bunlar onun EKG elektrotları. Bu da oksijen satürasyon monitörü. Burun kanülü ona ek oksijen sağlıyor. Diğer tüp ise beslenme için kullanılan nazogastrik tüp.

Regan başını kaldırdı, benim kadar üzgün olduğu belliydi. "Onu emziremez miyim?"

Christa başını sallar. "Henüz değil. Sütünü sağlayabilirsin, biz onu tüp aracılığıyla besleyeceğiz. Durumu daha stabil hale geldiğinde, yüksek akışlı biberonla besleyebiliriz. Emzirmek çok enerji gerektirir ve küçük bebekler çabuk yorulur."

"Ona dokunabilir miyim?" diye sorar Regan tereddütle.

"Daha iyisini yapalım," diyor Christa. "Onu kucağına alabilirsin."

Şok, şaşkınlık ve sevinç bir anda yüzüne yansıyor. "Alabilir miyim?"

“Evet, tabii ki. İnsan dokunuşu ve kucaklama prematüre bebekler için çok terapötiktir. Uzun süredir dışarı çıkmamış bebekleri hemşirelerin kucağına aldığını bile görebilirsiniz.”

"Buraya ne sıklıkla gelebiliriz?" diye soruyorum. "Ziyaret saatleri ve sınırlamalar nedir?"

"Hiçbir şey yok. İstedığınız zaman, gece gündüz, gelebilir ve istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Christa birkaç şeyi çıkarır, Mitchell'ı kuvözden çıkarır ve Regan'ın kollarına verir, sonra her şeyi tekrar bağlar.

Regan'ın yüzü bir anda değişir. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sanki tüm duyguları aynı anda yaşıyor gibi. Korku. Belirsizlik. Gerginlik. Heyecan. Ama en çok gördüğüm şey sevgi. Gözyaşları içinde oğlumuza bakarken her bir gözeneklerinden sevgi fişkırıyor.

"Merhaba, dostum," diyor, sözcükleri hıçkırarak. "Ben senin annenim. Bunca zamandır tekmelediğin kişi benim."

Sanki anlarım gibi, Mitchell'in gözleri açılıyor ve başını hafifçe çevirip annesine bakıyor. Kalbim parçalanıyor ve aşk lanet bir tsunami gibi akıyor. Hiç bilmiyordum. Bunun bu kadar aniden olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Onu sevdiğimi biliyordum. Onu görmeden önce bile seviyordum. Ama bu... Bu, otuz yıllık hayatımda hissettiğim en yoğun duygu. Her şeyi tüketiyor. O kadar güçlü ki, gerçekten acıtıyor.

Ve Şu anda, hayatımın geri kalanında onun için her Şeyi yapacağımı biliyorum. Gözlerim Regan'ın yüzüne dönüyor. Ve annesi için.

Regan mutluluktan ağlıyor. "Beni duyabiliyor mu?"

"Duyabiliyor," diyor Christa. "Seni de görebiliyor. Bebekler yüzlere bakmayı çok sever, özellikle de senin yüzün gibi yakın olduğuunda."

Zemin sert ve acımasız, ama yine de dizlerimin üzerine çöküp omzuna yaslanıyorum. Elimi uzatıp oğluma ilk kez dokunuyorum, yumuşak elini hissederken boğazıma daha fazla duygu doluyor. O kadar kk ki. Cildi ince, narin, biraz kırışık ve hafif Şeffaf, altında kan damarları görünüyor.

Kk eli parmağımı kısmen sarıyor ve nefesim kesiliyor. "Bana tutunuyor."

"İyi bir kavrama refleksi var," diyor Christa. "Muhtemelen bir süredir göbek kordonuyla pratik yapıyordur."

"O..." Regan kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "O mkemmел."

Ben de tamamen katılıyorum. Kk yüzünü görmemizi engelleyen tüm tüpler ve kablolara rağmen, o mkemmел. "Tabii ki öyle," diyorum. "Sonuçta bana benziyor."

Regan gülüyor. "Bu konuda aynı fikirde değiliz. Kesinlikle Lucas'ın burnunu almış."

"Ben de öyle dedim. Tamamen bana benziyor."

"Ben yle demek istemedim." Bana gülümseyerek ve gözlerini devirerek bakıyor. "Boş ver."

Regan Mitchell'le konuşuyor. Sesi sakın ve nazık, tonu yumuşak ve sevimli. O bu iş için yaratılmış. Anne olmak için yaratılmış.

"Sen doğuştan bu işin ustasısın," diye fısıldıyorum kulağına.

Başını çevirip gülümsediğinde dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaklıkta. Onu öpmek istiyorum. Az önce oğlumuzu dünyaya getirdik. Onu pmeliyim. Gözleri bir saniye dudaklarıma düşüyor, ama sonra Mitchell'e dönüyor ve an kaıyor.

Yine de onu öpüyorum. Yanağından. "Teşekkür ederim," diyorum. "Ne için?" diye soruyor, kk yanağına dokunarak.

"Onun için."

"Ben de teşekkür ederim," diyor, bana bakarak.

Şimdi Şansın var. Eğiliyorum. Nefesini hissedebiliyorum. pmeme izin verecek mi?

Arkamızda bir alarm çalar ve Regan geri çekilir, arkasına bakar. "Her şey yolunda mı?" diye Christa'ya sorar.

"Burada sık sık alarm sesleri duyacaksınız. Çoğu zaman gerçek bir acil durum değildir, sadece ventilatör veya başka bir ekipmanı değiştirerek kolayca düzeltilebilen hayati organların değerlerinde bir değişiklik vardır. Bazen de kablolar ve teller gevşer. Tüm bu seslere kısa sürede alışacaksınız."

Yerde o kadar uzun süre kalıyorum ki dizlerim morarıyor ve bacaklarım uyuşuyor.

Ama yakınında olmam lazım. Beni görmesini istiyorum.

"Sıra sende mi?" Regan onu uzun süre tuttuktan sonra soruyor.

İstiyorum. Her şeyden çok istiyorum. Ama ikisini anne ve oğul olarak görmek, hayatımda gördüğüm en muhteşem şey. O bu anları hak etti. Ve onu kollarımın arasına almak ne kadar istesem de, ona benim ihtiyacımdan daha çok ihtiyacı var.

"Ben sonra sırayı alırım. Elini tutmak bana yeter."

Birkaç dakika sonra, tek bir fotoğraf bile çekmediğimi fark ettim. Cebimden telefonumu çıkardım ve iki düzine fotoğraf çektim. Onun. Onların. Onun her yerini. Küçük elini. Yüzünü. Battaniyeyi açtım ve ayağının bir fotoğrafını çektim. Bereyi geri itip, ince, koyu renkli saçlarının bir fotoğrafını çektim.

Christa eldivenlerini değiştirip ellerini uzatır. "Verin. Hepinizin fotoğrafını çekeyim."

Ağrıyan dizlerimin üzerinde hareket ederek Mitchell'a bir elimi koyup Regan'a yaklaşırken Christa bir düzine fotoğraf daha çekiyor.

"Hepsini bana gönderecek misin?" diye soruyor Regan.

"Sana ve tüm kasabaya," diyorum gururla.

Gülümsüyor, sonra esniyor. Christa bunu kaçırmıyor.

"Uyumalısın anne. Uzun bir gün geçirdin." Regan

kaşlarını çatar. "Gitmek istemiyorum."

"Dinlenirsen ona daha iyi bakarsın," diyor Christa. "Ve istediğin zaman geri gelebilirsin, gece yarısı bile."

"Ama o yalnız kalacak."

"Söz veriyorum, yalnız kalmayacak. Hepimiz onun için buradayız."

"Geri gelip onunla oturacağım," diye onu sakinleştiriyorum. "Sen uyurken ben burada olacağım. Onunla kalacağım. Tamam mı?"

Regan isteksizce başını sallar. "Söz mü?"

"Burada ailemiz var," diyorum Christa'ya. "İçeri girebilirler mi?"

"Sadece büyükanne ve büyükbabalar. Kişi sayısını sınırlamamız gerekiyor. Daha fazla insan, daha fazla mikrop demektir."

Regan için üzülyorum. Benim ailem Mitchell'ı görecek, ama o kendi ailesine ondan bahsetmedi bile. Söyleyecek mi? Artık o burada olduğuna göre, söyleyecek mi?

“Şimdi küçük kızına veda öpücüğü ver,” diyor Christa. “Onu geçici evine yatırırım.”

Regan başını eğip onu öptü. Sonra ben de öptüm. Eğilip küçük kafasına ilk öpücüğümü kondurdum. Öpüp sarılmanın ve sevgini göstermenin erkekçe olmadığını düşünen babalardan biri olmayacağım. Her fırsatta onu kucağıma alacağım. Babamın bana yaptığı gibi, bir çocuğu kucaklamanın bir erkek için yapabileceği en erkeksi şeylerden biri olduğunu ona göstereceğim. "Geri geleceğim," diye fısıldıyorum.

Christa onu alır ve ben uykulu Regan'ı odasına geri götürürüm, hayatlarımızın sonsuza dek değiştiğini bilerek. İnkübatördeki küçük adam sayesinde. Kalbimde devasa bir delik açan ve onu tahmin edemeyeceğim kadar dolduran minik insan sayesinde.

Regan omzunun yanına elini uzatıyor, etrafta benim elimi arıyor. Onu ittiğimde elini tutuyorum ve sıkıyorum, boğazımda takılan üç kelimeyi söylemek için can atıyorum. Sonunda söylüyorum, ama sadece kendime. Çünkü oğlumuzla yaşadığımız bu tarihi anı mahvetmek istemiyorum.

Oğlumuz.

Ben bir baba oldum.

Hâlâ inanamıyorum.

Kırk birinci bölüm

Lucas

Regan başı yastığa değmeden uykuya daldı. Hiç şaşırmadım. Doğumun maratondan daha yorucu olduğunu duymuştum.

Bir dakika boyunca onu uyurken izliyorum. Yüzünde hiç makyaj yok. Saçları yıkanmamış. Ama nedense, dün olduğundan daha güzel. Ya da geçen aydan. Ya da on sekiz yaşındayken, onun peşinde koşan azgın bir ergen olduğum zamandan.

Duygularım eskisinden daha yoğun. Ama o benim çocuğumun annesi. Bununla bir ilgisi olduğuna eminim.

Onu daha önce de sevmiştin.

İki gündür tıraş olmadığım sakallarımı ovuştururken, odada NICU'da yatarken gönderilen çiçekleri ve oyuncak ayıları gözden geçiriyorum. Bu da aklıma telefonumun aramalar ve mesajlarla dolduğunu hatırlatıyor.

Regan'a Mitchell'la oturacağıma söz verdim. Ama önce herkese neler olduğunu anlatmalıyım.

Bekleme odasına doğru ilerlerken, odanın arkadaşlar ve aile üyeleriyle dolu olduğunu görünce şaşıyorum. Kapıda belirlediğimde, bir düzine insan kanepelerden ve sandalyelerden fırlıyor. Tek yapmam gereken gülümsemek ve tüm oda topluca rahat bir nefes alıyor gibi.

"Lucas!" Allie bağırarak bana doğru koşar ve koluma yumruk atar. "Tanrı aşkına, en azından mesaj atabilirdin!"

"O iyi mi?" diye soruyor annem.

Her şeyi anlatırken oda sessizliğe büründü. Sonra telefonum elden ele dolaştı, herkes fotoğrafları görebilsin diye.

Allie onu görünce kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başlar. Büyük, hıçkırıklarla dolu ağlamalar.

Annem yanına yaklaşır, neredeyse onu ayakta tutmak zorunda kalır. Küçük kız kardeşimin babam olacağımdan bu kadar etkileneceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Küçük ama mükemmel," diyorum. "Bahse girerim, tahmin edilenden daha erken taburcu olacak. Benim çocuğum güçlüdür."

Babam omzuma hafifçe vurur. "Elbette öyle olacak. Tebrikler, oğlum."

Annemi ve babamı kenara çekiyorum. "Şimdi onunla oturacağım. Regan onun yalnız kalmasını istemiyor. Büyük anne ve büyük babalar

girebiliyor, sence..."

"Ne zaman ihtiyacın olursa," diyor annem. "Sırayla bakarız."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Odadaki herkese bakıyorum. Regan'ın arkadaşları. Benimkiler. Ryder ve tüm ailem. Ve bu kadar insanın onu desteklediğini görünce, Mitchell'ın iyi olacağını biliyorum.

Çıkmadan önce Ryder'ı kenara çekerim. "Şerif Niles o pislik hakkında ne dedi?"

"Ondan hiçbir iz yok. Kayboldu. Duman gibi uçup gitti. Yardımcılarına haber verdi, onlar da tetikte olacaklar, ama şerif, kızın onu son gördüğüne inanıyor."

Bir yükten kurtulduğumu ve Regan'ın endişelenecek bir şeyinin azaldığını bilerek derin bir nefes alıyorum.

Omzuna dokunuyorum. "Teşekkürler, kardeşim."

Bana tuhaf bir şekilde baktı. Ona kardeş dediğimi fark edince hemen geri adım attım ve "Yoksa *amca mı* demeliydim?" dedim.

Gülümsüyor, bu unvanı açıkça beğenmiş.

NICU'nun dışında içeri girmem için birini bekledikten sonra, daha fazla fotoğraf çekmek istersem diye ellerimi yıkayıp telefonumu dezenfekte ediyorum. Çünkü elbette çekeceğim. Sonra bir hemşire kimlik bandımı tarıyor ve içeri giriyorum.

"Durumu çok iyi," diyor Christa odanın diğer ucundan. "Hemen geliyorum." İşini bitirip yanıma geliyor. "Onu kucağına almaya hazır mısın baba?"

"İnanamazsın."

"Regan'ın onunla o kadar zaman geçirmesine izin vermen çok nazikçeydi. Zor olduğunu biliyorum."

Mitchell'ı kollarında tutarken ne kadar mutlu olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. "Zor değildi."

Christa başını eğip beni inceliyor. Beni tanıyor. Bütün kasaba tanıyor. Tanımadığım, hatırlamadığım, hatta hiç görmediğim insanlar bile, o meşhur kaçak damadı tanıyor. Sonunda gözlerini benden ayırıp bir sallanan sandalyeyi çekiyor. "Buraya otur ve gömleğini çıkar."

Kaşlarımı kaldırdım.

O gülümser. "Rahat ol, denizci. Sana asılmıyorum. Biz buna kanguru bakımı diyoruz. Prematüre bebekleri tutmak için kullanılan bir teknik. Bebeği doğrudan göğsüne koyarak cilt teması sağlıyorsun. Bu sadece bağlanmayı teşvik etmekle kalmaz, bebeğinin daha iyi uyumasına, sıcak kalmasına ve

kalp, solunum ve kan basıncını, hatta glikoz seviyelerini iyileştirir. Etkileri inanılmaz."

O açıklamayı bitirmeden gömleğim çoktan çıkmış.

Bebeği battaniyeden çıkardığında, üzerinde sadece bir bez vardı. Bu kadar küçük bezler olduğunu bile bilmiyordum. Vücudu çok küçüktü. Bir saat önce olduğundan çok daha küçük görünüyordu. Küçük kolları ve bacakları o kadar zayıf görünüyordu ki, onu tutmaya neredeyse korkuyordum.

"Merak etme," diyor Christa, endişemi fark ederek. "Kırılmaz."

Onu göğsüme koyduğunda, tüm dünyam durdu. Her şey kayboldu. Sadece ben ve o vardı. Oğlum. Hayatımın yeni amacı.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"İnanılmaz, değil mi?" diyor Christa.

"Hiç bilmiyordum."

"Kimse bilmez. İnsanlara çocuk sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu anlatmaya çalışabilirsin. Ama bunu deneyimleyene kadar, bunu gerçekten ifade edebilecek kelimeler yok."

"Neden bunu daha önce hiç yapmadım?" diye fısıldadım. "Yemin ederim sana bir düzine kardeş vereceğim."

Christa'nın gülüşünü duyuyorum, sonra uzaklaşıyor ve beni oğlumla baş başa bırakıyor.

Bir süre sonra — ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum. *On dakika mı? Bir saat mi?* — Christa geri gelir ve boş inkübatörün üzerine eğilir. "Sen iyi bir baba olacaksın. Biliyorum."

"Öyle olmayı planlıyorum."

"Makaleyi okudum," diyor. "Haberleri de gördüm."

"Sen ve herkes," diyorum, inanılmaz uyuyan oğlumdan gözlerimi ayırmadan.

"Hikayenin tamamını anlatmadılar."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?" "Bir şeyi atladılar."

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Ona aşıksın."

"Ne?" Kalbim deli gibi atıyor. "Sen delisin."

"Çocuğunu yeni doğurmuş bir kadına onu sevdiğini söylemezsen deli olan sensin."

Mitchell'a bakıyorum, inkar edecek gücüm yok. "O kadar basit değil."

"Karmaşık. Tabii. Birlikte bir çocuk yaptınız. Burada net bir cevap yok."

"Her neyse, Christa."

Karnım guruluyor. Ne zamandır bir şey yemedim, hatırlamıyorum bile. Regan için daha da uzun oldu, çünkü doğum sırasında yemek yemesini istememişler. Uyandığında açlıktan ölecek.

"Hey, Christa." Küçük masanın üzerinde duran telefonuma başımı sallıyorum. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Daha fazla fotoğraf mı?"

"Hayır. Benim için bir sipariş vermek lazım. Regan uyandığında yemek isteyecek. Sushi King'i arar mısın?"

"Tabii. Ne tür sushi sipariş etmek istiyorsun?"

"Hepsinden," diyorum. "Her şeyden bir tane. Aylardır yemedi. En sevdiği olanlardan birinin de içinde olmasını istiyorum."

Gülüyor, telefonu açıyor, sonra telefonu masaya bırakıyor. Yaklaşıyor. "Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Kocam bile." Uzaklaşırken omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. "Ama evet... çok karmaşık."

~ ~ ~

Regan uyanır ve etrafına bakar. "Saat kaç? Ne kadar uyudum?"

"Birkaç saat. Saat sekiz."

Güzel yüzünde hafif bir acı ifadesi ile yavaşça oturur. Kolları yanındaki yastığa uzanır, ben de sırtını desteklemek için yastığı yerleştiririm. Rahatsız olmalı. Mitchell'i düşünmekle meşgul olduğum için, az önce beş kiloluk bir insanı dünyaya getirdiğini unutmak kolaydır.

Omuzları çöküyor. "Onunla kalacağını söylemiştin."

"Evet. Sonra da senin yanına geldim. Senin de insanlara ihtiyacın var, Regan. Annem bir saattir onun yanında. Babam da geleceğini söyledi. Dördümüz bir arada, ona çok arkadaşlık ederiz."

"İyi. Yalnız kalmayacağına sevindim."

"Onu gözetleyecek çok hemşire var." Başını salladı. "Aynı şey değil."

"Biliyorum."

Gözleri büyüdü, sonra odanın içinde dolaşmaya başladı. "Bu koku ne? Suşi mi?"

Tepsi masasını yana çekiyorum. Aldığım yemekler masaya zar zor sığıyor. Somon ruloları, baharatlı ton balığı, çıtır karides ve bir düzine başka şey var. Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ne tür sevdiğini bilemedim."

"Aman Tanrım... hepsi!" Ben küçük plastik kapları açmaya başlarken o bir çift çubuk çatalı kapar.

İlk parçayı ağzına attığında gözleri geriye kayar. Sanki hayatında yediği en lezzetli şey gibi çığır. Bir tane daha alır ve ısırdığında inler. Ben tamamen hareketsiz durup bunun tekrar tekrar olmasını izlerim.

Tahrik olmamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü... *Lanet olsun.*

"Ciddi olamazsın," diyor, benim sorunumu fark ederek.

"Senin suçun," diyorum. "O sesleri sen çıkarıyorsun. Ve beni aylar önce reddettin."

Çubukları masaya konuyor. "Sen... yapmadın değil mi?"

Kafamı sallıyorum.

"O zamandan beri...?"

Elimi uzatıp, çıplak parmaklarımla baharatlı ton balığı rulodan bir parça alıp ağzıma atıyorum. "Hayır," diyorum. Parmaklarımı sallıyorum. "Bu aralar tek çıktığım şey elim."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirim. Benim de onun gibi boykot yapmam gerektiğini düşündüğü için mi? Yoksa hala boykot edildiğim için mutlu olduğu için mi? Cevabını anlamaya çalışırken yanakları kızardı. Başını çevirip bir sonraki suşi parçasını seçti.

"Maddie ve Ava buradaydı," diyorum. "Ben Mitchell'la birlikteyken seninle oturmuşlar. Yarın tekrar geleceklerini söylediler."

Kapı açılır ve tüpler ve hunilerle donatılmış garip bir makineyle başka bir hemşire girer. Suşi masasına bakar ve eğlenerek başını sallar.

"İster misiniz?" diye sorar Regan. "Sanırım menüdeki her şeyi aldı."

"Bir iki parça alırım. Teşekkürler. Benim adım Lola. Gece hemşiren olacağım. Süt sağmana yardım etmek için geldim. Bebeğin o harika kolostruma ihtiyacı var."

"Peki," derim, kapıya doğru ilerlerken. "Annemin yanına bakayım. On beş dakika sonra gelip seni NICU'ya götürsem nasıl olur?"

Regan, başını sallayan Lola'ya bakar.

“Harika.” Regan masada başka bir şey arar. “Ve bunun için teşekkürler, çok nazıksın.”

"Önemli değil. Görüşürüz."

“Lucas... önemsiz değil. Gerçekten. Teşekkür ederim.” “Önemli değil.”

O bir ısırık daha almadan önce gözlerimiz uzun bir süre birbirine kilitlenir. Ama lanet olsun, o anda sanki bizi birbirimize bağlayan bir şey vardır. Mitchell'dan daha fazlası. Yaşadıklarımızdan ya da yaşadıklarımızdan daha fazlası. Bizi birbirimize bağlayan herhangi bir sözleşmeden daha fazlası.

Odayı terk ediyorum, kapının hemen dışındaki duvara sırtımı dayayıp göğsümün üzerine tişörtümü sıkıca tutuyorum. Çünkü o kapının ardındaki kadına sıırıslıkam aşık oldum. Ve buradan ayrıldığımızda birlikte gitmeyecek olmamız beni öldürüyor.

Kırk ikinci bölüm

Regan

Süt sağmak garip bir şey. Ve hiç de umduğum gibi samimi bir deneyim değil. Plastik şişe, vücudumdan besin alırken parmağımı sıkıca tutmuyor. Motorun çıkardığı vızıltı, benim arzuladığım yumuşak emme sesi değil.

Mitchell'ı kollarımda tutup emzirmek için sabırsızlanıyorum.

Yatağın yanındaki boş sandalyeye bakıp Lucas'ın bana nasıl baktığını hatırladığımda, sebepsiz yere ağlamaya başlıyorum.

Lola bir parça suşi yutar ve koluma hafifçe vurur. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum." Burnumu çekiyorum. "Yani, sanırım iyiyim." Gözlerim sandalyeye yapışmış, göğsüm inip kalkıyor. "Bunu tek başıma nasıl yapacağım? Ne düşünüyordum ki? Hem çocuk yetiştirip hem de iş yönetmeyi bilmiyorum."

"Kafam karıştı," diyor Lola, bana ve kapıya bakarak. "Siz ikiniz...?"

"Hayır." Daha çok ağlıyorum. "Bunu birlikte yapıyoruz, ama *birlikte* değiliz." "Oh." Pompayı kontrol edip sağ göğsümden çıkarıyor. "

Sanırım birbirinize bakışınızdan öyle düşündüm..." Yutkunuyorum.

"Ne... ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Şey, sizin bir çift olduğunuz çok belliydi." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Değiliz. Hiç olmadık. Arkadaşız. İyi arkadaşlar. Ama...

Aman Tanrım, neden ağlıyorum? Bu çok saçma. Hiç böyle ağlamam öyle ağlamam."

"Hormonların etkisi."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Bütün o saçmalıklar doğumla birlikte bitti sanıyordum."

Hafifçe eğlenmiş gibi görünüyor. "Tam tersi. Doğumdan sonra vücudundaki östrojen ve progesteron seviyesi dramatik bir şekilde düşer. Tiroid bezinin ürettiği hormonlarda da keskin bir düşüş olabilir. Bunların hepsi duygusal ruh hali değişimlerine, halsizliğe, hatta depresyona yol açabilir."

Ellerini beline koyar. "Doğum sonrası dönem hakkında hiçbir şey okumadın mı?"

"Hayır." Ellerimle yüzümü kapattım. Omuzlarım kontrolsüz bir şekilde titreyerek hıçkırarak ağladım. "Ben... Her şeyin eskisi gibi olacağını sanmıştım." Tekrar sandalyeye baktım. "Ya da... bir şey olacağını."

Eli omzuma konuyor. "Ne hissediyorsan hisset, sorun değil. Bazıları gerçek olabilir. Bazıları olmayabilir. Ama çoğu insan için, 'bebek hüznü' olarak adlandırılan bu durum birkaç hafta içinde geçer. Yani sen ve Mitchell eve döndüğünüzde, dünyayı fethedecek kadar hazır olabilirsin."

*Dünyayı fethetmeye hazır. Bir
bebekle.*

Tek başıma.

Kapı açılır. Gözlerimi silerim ve burnumu silerim. Lucas yatağın yanına koşar. "Regan, ne oldu?"

Kafamı sallarım. "Hormonlar ve ruh hali değişiklikleri ile ilgili bir şey. Lola her şeyin tamamen normal olduğunu söyledi. İyileşeceğim."

Bana bakıyor ve kulak arkasına düşen bir tutam saçımı itiyor. Parmaklarının yanağıma dokunuşu, neredeyse tekrar ağlamaya başlayacağım.

"Şimdi onu görebilir miyim?" diye soruyorum Lola'ya.

"Yardım almadan tualete gidip gelebilirsin, o zaman tekerlekli sandalye olmadan gitmene izin veririm."

"Anlaştık."

Ayağa kalktığımda bacaklarım biraz garip hissediyor, sanki uzun süredir yürümemişim gibi, ve işlediğimde — *ah!* — çok acıyor.

Sonra aynaya bakıyorum. Kötü fikir. Duş almam lazım.

Ve makyaj. Ve belki de gözlerimin altındaki kocaman torbalar için buz torbaları. "Berbat durumdayım," diyorum, banyodan çıkarken.

Lucas, annesi Sarah'ın bana verdiği yeni pelerinli bornozu bana uzatır. Gülümser. "Anne gibi görünüyorsun." Gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum ve Mitchell doğduktan hemen sonra olduğu gibi gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Güzel," diye fısıldar.

Bunu nasıl düşünebilir? Şişman ve çirkinim, kan ve sümük akıyor, resmen yaşayan bir ölü gibiyim.

Lola tam arkasında duruyor, kaşları alaycı bir şekilde kalkmış, yüzünde bir gülümseme var.

"Ben... sen delisin."

"Delirmedim," diyor. "Işıl ışıl parlıyorsun."

Gözlerimi devirip Lola'ya soruyorum, "Testi geçtim mi?"

Kapıyı işaret ediyor. "Yolu biliyorsun." Sonra küçük süt şişelerini alıyor. "Bunları yenidoğan yoğun bakım ünitesine götüreceğim. Suşi için teşekkürler."

Lucas kapıyı açık tutar. Mitchell'ı görmeye giderken, sanki beni desteklemek istercesine dirseğime dokunur. "Annen az önce çıktı. Yarın geri gelecek. Diğerleri seni ne zaman görebileceklerini merak ediyorlar. Maddie, Ava, Ryder. Diğer arkadaşların. Mitchell'ı göremeyeceklerini biliyorlar, ama ziyaret etmek istiyorlardı. Yarın uğramalarını söyleyeyim mi?"

"Mitchell'la birlikte olacağım."

"Her gün bütün gün onunla oturamazsın."

"Kim demiş?"

"Dinlenmen lazım Regan. O çoğu zaman uyuyor. Evde bizimle olsa bile..." Kolumu tutuşunu değiştirir. "Yani seninle evde ya da benimle evde olsa bile." İç çeker. "O zaman bile çok uyur ve biz de yirmi dört saat başında bekleyemeyiz."

Başımı salladım. "Haklısın. Sanırım yarın gelebilirler." "Onu göreceğin için heyecanlı mısın?"

"Çok heyecanlıyım. Bir şey kaçırdım mı? Henüz dönmedi mi?"

O içtenlikle güldü. "Şey, biliyorsun, Nighthawks onu şimdiden kısa stop olarak kadroya almaya başladı."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Lucas yanımda olduğunda neden hep daha iyi hissediyorum? Gülümsemem kayboluyor, çünkü bir iki gün sonra o burada olmayacak. Uyandığımda burada olmayacak. Kırıldığımda. Bir şeye ihtiyacım olduğunda. *Ona* ihtiyacım olduğunda.

"Geldiğimiz yer burası."

Ellerimi yıkarken kalbim heyecanla çarpıyor. Mitchell'i göreceğim. Bebeğim. Oğlum. Durduramadan gözyaşları yanaklarımdan akmaya başlıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Lucas.

"Anne olduğuma inanamıyorum."

Yüzümü avuçları ile kavrayıp, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Biliyorum. Ben de aynen öyleyim. Az önce yatağının yanındaki sandalyede uyuyakalmışım ve uyandığımda bir an için unutmuşum gibi oldum. Ama sonra, birdenbire! Bir şok yaşadı ve nefesim kesildi. Ben bir babayım. Sen bir annesin. Biz ebeveyniz." Başını sallar. "İnanılmaz."

Elleri düşüyor. Onları özlüyorum. İtiraf etmek istediğimden daha çok özlüyorum.

Bir hemşire gelip kimlik bileziklerimizi taradı, sonra kapılardan geçtik. Buraya son geldiğimde tekerlekli sandalyedeydim. Aklım allak bullaktı. Tek düşünebildiğim Mitchell'ı görmektir. Ama şimdi ayağa kalkıp yürüyebildiğim için, daha önce fark etmediğim şeyleri fark ediyorum. Örneğin, neredeyse hiç görünmeyen, tüm vücudu tüpler ve kablolarla kaplı, mikro prematüre bir bebek. Gözlerinin üzerinde minik bir maske. Ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım."

"O Sam ve Kendall Willis'in kızı. Geçen hafta yirmi yedi haftalıkken doğdu."

Bu minicik insana bakmaya devam ediyorum, bu kadar küçük bir bebeğin hayatta kalmasının nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Mitchell'in kuvözüne vardığımda, kendisi çok küçük olmasına rağmen birdenbire çok daha büyük görünüyor.

Daha önce hiç görmediğim bir hemşire yaklaşır kendini tanıttı. "Ben Kayla. Siz Regan olmalısınız. Kocanız sizden bahsetti."

"Şey... ne?" Lucas kekeliyor. "Biz... o... biz..." "Sadece arkadaşız," diyorum.

Lucas yanımda derin bir nefes aldı, muhtemelen güzel hemşire gerçeği öğrendiği için rahatlamıştı.

"Özür dilerim," dedi Kayla. "Buraya ve Calloway Creek'e yeni taşındım. Senin hakkında konuşma şeklinden öyle anladım. Neyse, onu kucağına almaya hazır mısınız? Çok tatlı bir çocuk."

Lucas hakkında söylediklerini kavrayamadan, bir alarm sesi duyulur. Daha önce buraya geldiğimde olduğu gibi, ses arkamızdan ya da odanın diğer tarafından gelmiyor. Tam burada. Mitchell'in alarmı. Kalbim deli gibi atıyor. Bir terslik var.

Kayla hemen harekete geçer. Mitchell'ın kuvözüne uzanır, elini üzerine koyar ve hafifçe sallır. Ayaklarım yerden kesilir. Nefes almayı keserim. Kollarım etrafıma dolunır, beni tutar.

Alarm durdu, ama kalbim atmaya başlamadı. Kusacak gibi hissediyorum.

"Ne oluyor?" diye sorar Lucas, sesinde dehşet vardır.

"Sorun yok," diyor Kayla. Koluma dokunuyor. "O iyi. Bak, şimdi uyandı bile."

Onun açık gözlerine bakarken elim göğsüme gelir. "Ama... ne oldu?"

"Bir an nefes almadı..."

Lucas beni daha sıkı tuttu. "*Nefes almayı* mı kesti?" diye bağırdı, sanki sözcükleri beynimden alıp çıkarmış gibi.

"Aman Tanrım!" diye bağıryorum.

"Nefes al, anne," diyor Kayla. "Bu, prematüre bebeklerde sık görülen bir durumdur. Buna A & B epizodu denir. Apne ve bradikardi anlamına gelir. Geçici olarak nefes almayı durdururlar ve kalp atışları yavaşlar. Biz buna 'nöbet' diyoruz."

Elimi uzatıp kuvözün plastik kenarına dokunuyorum. "Daha önce de oldu mu?"

"Hayır."

"Tekrar olur mu?" diye soruyor Lucas.

"Söylemek zor. Belki olur, belki olmaz. Sinir sistemi henüz olgunlaşmadı. Bu da düzensiz solunum düzenine yol açabilir. Ama gördüğünüz gibi, onu normale döndürmek için hafifçe sallamak, biraz nazikçe uyarmak yetti. Doktor daha ayrıntılı olarak anlatacaktır, ama özetle durum bu."

"Ya evdeyken olursa?" Göğsüm sıkışır. "Beşikte ölebilir mi?"

"Birincisi, bunun olması pek olası değil. İkincisi, beş gün boyunca nöbet geçirmeden NICU'dan çıkmasına izin verilmeyecek." Gözlerimde biriken yaşları görüyorum. "Regan, her şey yolunda. Bu yüzden burada ve monitörlere bağlı."

Lucas kolunu sıkıca bana doladı. Omzumu sıktı. "Hey, sorun yok. O iyi. Ona bak. O mükemmel."

Mitchell'ın küçük elinin seğirmesini izlerken kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyor. Göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkmasını görüyorum. "Onu şimdi tutabilir miyim?"

Kayla onu hazırlamak için uzanır. "Tutmanız daha iyi olur. Bebekler dokunulduğunda çok iyi tepki verirler."

Kısa hayatında ikinci kez kollarımın arasına alınmış. Onu kendime sıkıca sararak asla bırakmak istemiyorum.

Kayla, Lucas için tekerlekli bir tabure çekip yanıma oturur ve oğlumuzun çeşitli yerlerine dokunmak için uzanır.

"Sizi yalnız bırakayım," diyor Kayla. "İhtiyacınız olursa yakınlarda olacağım."

Mitchell'a ne kadar süre baktığımı bilmiyorum. Küçük gözlerinin açılıp kapanmasını izliyoruz. Sanki o küçük hareketler bile ona çok zor geliyormuş gibi, birazcık kıpırdanıyor. Uyuyor. Nefes alıyor.

Saatler sonra, daha önce uyuduğum halde gözlerimi açık tutamıyorum.

"Hadi," diyor Lucas. "Uyumalısın. Seni yatırıp geri gelip onunla otururum."

Kayla'yı çağırıyor ve Mitchell'ı geri yatırıyor. İnkübatörüne bakarak sessizce veda ediyorum.

Odama döndüğümüzde saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Tekrar tuvalete gidip yatağıma girdim. Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "Ya... ya bu tekrar olursa ve onu son kez görmüş olursam?"

Lucas elimi tutar. "Öyle bir şey olmayacak."

"Ama emin olamazsın. Lucas, bebeğimiz az kalsın ölüyordu."

Gerginleşir ve omuzları titrer. Benim için kendini tutmaya çalışıyor, ama benim gibi o da dağılmak üzere.

"Nefes almayı bırakabileceğini bilerek nasıl uyuyabilirim?" diye soruyorum gözyaşları içinde. "Sanırım bir daha asla uyuyamayacağım."

"Uyumalısın. Onun için. Dinlenmezsen ona bir faydan olmaz." Kafamı sallıyorum. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bir şey denememi ister misin?" Omuzlarımı silkiyorum.

Elimi bırakıp odanın diğer tarafına geçiyor, tüm ışıkları kapatıyor ve yatağa çıkıyor. "Biraz kay," diyor.

"Ama Mitchell'in sana ihtiyacı var."

"Sen de bana ihtiyacın var, Regan. Lütfen."

Yanına kayarım ve o da yanıma yerleşir. Kolunu bana dolayarak sarar ve içgüdüsel olarak, sanki bu dünyadaki en doğal şey gibi, başımı omzuna yaslarım.

"Ben senin için buradayım, Regan. Senin ve Mitchell için." Saçlarımdan esen rüzgarı hissedebiliyorum. Yüzü başıma gömülü. Beni öpüyor. "Senin için buradayım."

Kollarında ağlıyorum. Mitchell için ağlıyorum. Kendim için ağlıyorum. Beni bir koca gibi kucaklayan adam için ağlıyorum. Bir sevgili için. Bir hayat arkadaşı için. Ve onun hiçbir zaman bunlardan biri olamayacağını bilerek ağlıyorum.

Ve onun sağlam kolları beni sararken, bu iri, güçlü, erkeksi adamın da ağladığını fark ediyorum.

Kırk Üçüncü Bölüm

Regan

Işık pencereden içeri akıyor. Gözlerimi kapatıp inliyorum. Ama sonra gerçeklik yüzüme çarptığında birdenbire uyanıyorum.

Mitchell.

Lucas pencerenin altındaki kanepede uyuyor.

"Lucas," diye seslenerek yataktan kalkıp terliklerimi giydim.

Uyanır, bir an nerede olduğunu anlamaya çalışır ve hızla oturur. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yani, sanırım. Neden bu kadar uzun uyumama izin verdin?"

"Belli ki ihtiyacın vardı," diyor, gözlerini silerken. "Bütün gece uyudun, Regan. Bu iyi bir şey."

"Ama..."

"Onunla iki kez oturdum. Saatlerce onu kucakladım. O iyi."

Rahatlayarak yanına oturuyorum, sonra yanında yerde yeni bir çanta fark ediyorum. "O ne?"

"Ryder'a başka bir pijama ve banyo eşyalarını getirmesini söyledim. Duş almak istersin diye düşündüm."

"Duş harika olur. Ama..."

Elini kaldırdı. "Ben onunla otururum." Ayağa kalktı, dünden beri giydiği kırışık gömleğini düzeltti ve kapıya doğru yürüdü. "İstedığın kadar kal ve onun için endişelenme, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. O gittikten sonra, elim onun boşalttığı kanepelerinin kumaşını okşuyor. Yatağa bakıyorum ve dün gece yanımda ne kadar süre uzanıp beni kucaklayarak benimle birlikte ağladıktan sonra kalktığını merak ediyorum. Bir yanımda, uyandığımda hala orada olmasını diledi. Ama o zaman Mitchell'in yanında olmazdı. Lucas'a karşı kalbim ne hissederse hissetsin, burada önemli olan o değil. Koridorun sonundaki küçük savaşçı, önemli olan tek şey o. Benim saçma hamilelik duygularım ya da savaşçının babası hakkındaki doğum sonrası hislerim değil.

Otuz dakika sonra, temizlenmiş ama bu kadar uzun sürdüğü için suçluluk duyarak, yenidoğan yoğun bakım ünitesine varıyorum.

Lucas'ın bana bakışından bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Mitchell'ı kucağında tutuyor, ama gözlerinde çok fazla acı var. Yaklaştıkça kalbim güm güm atıyor. Bacaklarım neredeyse tutmuyor. Ölmüş oğlumuzu mu tutuyor? Beni beklerken onun için yas tutuyor mu?

Ama sonra Mitchell'ın hareket ettiğini görüyorum ve ciğerlerim hava ile doluyor. "Ne oldu?" diyorum.

"Başka bir kriz geçirdi, ya da ne diyorlarsa." Ağlamamak için elimi ağzıma götürdüm.

"O iyi. Doktorla konuştum. Bana bunun olağan bir şey olduğunu söyledi. Dinle, diğer her şey yolunda. Sıvı alımı ve çıkışı mükemmel." Gülümsüyor. "Vücuduna giren ve çıkan her şeyi izlediklerini biliyor muydun? Ve görünüşe göre çocuğumuz bir şampiyon gibi çişini ve kakasını yapıyor. Ama zaten benim oğlumdan başka bir şey beklemezdim."

Lucas'ın, çığlık atıp parçalanmak istediğimde beni nasıl güldürebildiğini anlamıyorum.

Onun yanına yaklaşp kollarımı uzattım. "Yapabilir miyim? Lütfen? Yapmam lazım."

Kendinden emin bir şekilde durur ve hemşirenin yardımı olmadan Mitchell'i kollarımın arasına alır. Tatlı oğlumu öperim ve sonra yukarı bakarım. "Bu işte oldukça iyi olmaya başladın."

O eğilerek selam verdi ve beni gülümsetti.

"Olay olduğunda burada mıydın?"

Suçluluk duygusu yüzüne yansıyor ve başını sallıyor. "Sabahın erken saatleriydi. Burada olmalıydım."

"Lucas, bana söylediğini hatırla. Buraya yirmi dört saat kalamayız. Yeterince buradayız. Ve onun harika bir doktor ve hemşire ekibi var."

"Vay canına." Başını eğip beni inceliyor.

"Ne?"

"İyi bir gece uykusu ve duş sana gerçekten iyi geldi. Düşündüğüm kadar paniklemedin."

Uyuyan oğlumu izliyorum, göğsünün her bir iniş çıkışında rahatlıyorum.

"Dün gece sana karşı böyle davrandığımı için özür dilerim."

"Regan, yeni bir bebek sahibi oldun. Tam zamanında ve tamamen sağlıklı doğmuş olsa bile, bunu yapmaya hakkın vardı."

"Teşekkürler. Sen yatağıma girmeden önce hiç uyuyabileceğimi sanmıyordum."

Farkında olmadan yanaklarım kızarıyor. Lucas gülümsüyor. "İyi misin Ray? Yüzün üç ton kırmızıya döndü."

Ray. Bu takma adı kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

"Sadece... onu kucagımda tuttuğum için çok mutluyum."

Lucas saatlerce yanımda oturmaktan memnun görünüyor.

Dün Mitchell'in ilk hemşiresi Christa geliyor. "Anne, baba, neden biraz dinlenmiyorsunuz? Onu tartmam ve başka hemşirelik işlerim var. Kahvaltı yapın. Dünyanın en iyi yemeği değil ama kafeteryadaki krepler yenilebilir."

"Gerek yok," diyor Lucas.

Christa Mitchell'ı alırken ona bir göz attım. "Ama açlıktan ölüyorum." "Ben hallederim."

Gözlerimi kısıyorum. "Lucas Montana, yine ne yaptın?"

"Görürsün."

Bebeği öpüyorum ve Maddie ile Ava'nın, en sevdiğim fırından aldıkları pastalar ve devasa bir sepet dolusu taze meyve ile birlikte birkaç buharlı Criss Coffee Corner fincanıyla beklediği odama geri dönüyoruz.

Lucas'a dönüp, tüm bunların onun suçu olduğuna eminim.

O sadece omuz silkiyor. "Eve gidip duş alıp üstümü değiştireceğim. Bir saat sonra dönerim."

Başımın yanına öpücük kondurup dönüp gider.

"Aman Tanrım."

Gözlerim Ava'ya kayıyor. "Ne?"

"Ona sırılsıklam aşık oldun."

Kapıyı kapatıyorum. "Lucas? Ne... hayır."

"Her halinden belli. Bebeğinin babasına aşıksın. Kabul et."

Maddie'nin gözleri tabak gibi açılır. "Öylesin, değil mi?" İç çeker. "Regan Lucas, yaptın, değil mi?"

Gözlerimi kapatıp yatağa yığıldım. "Böyle olmasını istemedim. Birdenbire oldu."

İki çift kol beni sarar. Oturur ve onlara sarılırım. "Hormonların etkisi," der Maddie.

"Aylarca kendime bunu söyledim."

"Dur." Maddie geri çekilir. "Aylar mı? Aylardır böyle mi hissediyorsun? Ben bunun sadece doğumdan ve korkutucu olaylar yüzünden birbirinize bağlandığınız için olduğunu sanıyordum."

"Söyle hadi." Geriye yaslanıp "Sana demiştim" demesini bekledim.

Yanımda yatağa oturur. "Söylemeyeceğim Regan. Söylemem gerekmediğini düşünüyorum. Çünkü öyle görünüyor... Şey, sanki o da

aynı şekilde hissediyor gibi."

Bakışlarım ona kayar. Ava'ya onay ister gibi bakar. "Ben de gördüm. Telefonda sesinden, doğru şeyleri getirmemi istediğinden anladım. O adam seni mutlu etmek istiyor."

"Ona bir oğul verdim. Tabii ki bana iyi bakacak." "Ondan daha fazlası var," diyor Ava.

"Öyle değil," diye onları temin ediyorum. "Adam daha fazlasını yapamaz. Hepimiz biliyoruz

biliyoruz."

"Bilmiyorum," diyor Maddie. "Çocuklarda bir şey var ki bir erkeğin hayata bakışını tamamen değiştirebiliyor."

"Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama öyle bir şey değildi. O sadece beni şımartıyor. Hikayenin sonu." Pencereden dışarı bakıyorum, üzüntü bir kez daha baskın duygu haline geliyor. "Sadece bazen bunu tek başıma yapabileceğimden endişeleniyorum."

Maddie kolunu omzuma doladı. "Ne olursa olsun, bunu kesinlikle tek başına yapmayacaksın. Biz senin yanındayız. Hepimiz."

Hepsi mi? Hepsi olacak mı? O da olacak mı?

Elbette Lucas nazik, cömert ve çok özenli davrandı. Ama artık bebek doğdu ve ben onun çocuğunu taşıyan kırılgan bir kap değilim, işler değişecek. Artık parkta yürüyüşler yok. Hastaneden çıktıktan sonra hazır yemekler yok. İyi olduğumu kontrol etmek için her gün aramalar yok.

Düşüncelerimi kafamdan atarak iç çekiyorum, sonra şeker torbasına işaret ediyorum. "Şimdi sakıncası yoksa, az önce vajinamdan bir insan çıkardım ve aklıktan ölüyorum."

Kırk dördüncü bölüm

Lucas

Regan'ın hastane odasında iki gece üst üste kanepede uyuduğum için sırtım ağrıyor. Regan'ın gece boyunca uyuyabilmesi için birkaç saatte bir Mitchell'in yanına gitmek zorunda kaldığım için ne kadar uykusuz olduğumu söylemeye gerek yok.

Bu sabah, babamın onunla olduğunu bildiğim için, yatakta, ya da kanepede, neyse, uzanıp uyuyan Regan'ı izledim. Durumumuza rağmen huzurlu görünüyordu. Ara sıra beni uyandıran sessiz bir horlama sesi çıkarıyordu. Her zaman böyle miydi acaba? Onunla sadece bir kez bütün gece yatakta uyudum. Bu duygularım uzadıkça bu gerçek daha da acı verici hale geliyor.

Gözleri açılıyor ve uykulu bir şekilde bana bakıyor. Ondan üç metre uzaktayım, ama bana bakışından sanki yanıdaymışım gibi hissediyorum. Gözlerinde, yaptığım her şey için minnettarlığını görüyorum. Ama farkında olmadığı şey, her şeyi yapanın kendisi olduğu. Zor olan her şeyi o yaptı. Sabah bulantılarıyla uğraştı, kilosunu ve tansiyonunu takip etti, doğru beslendiğinden emin oldu. Doğum yaptı.

"Sen benim kahramanımsın," diyorum. "Umarım bunu biliyorsundur."

O tembelce gülümsüyor. "Senin gülümsemeyle uyanmayı seviyorum. Her şeyin yolunda olduğunu anlamamı sağlıyor."

Otururum. "Her şey yolunda. Babam sabah dörtte geldi."

Esnerken kollarını başının üzerine uzatır. "Ailen harika davranmış."

"Sana söylemiştim, Montana ailesi ailesi için her şeyi yapar."

Gözleri yere düşer. Aniden üzülür. Eminim ailesiyle daha iyi bir ilişkisi olmasını diliyordur.

"Mitchell dün gece yine nöbet geçirdi mi?" "Bildiğim kadarıyla hayır."

"İyi." Oturur, terliklerini ve bornozunu giyer ve banyoya gider.

Bu fırsatı değerlendirip koridora koşarak ona berbat hastane kahvesi getiriyorum, çünkü sipariş ettiğim kahvaltı birkaç saat sonraya gelecek.

"Teşekkürler," diyor, geri döndüğümde bardağı benden alıyor. Kanepede hüzünlü bir şekilde oturuyor, uyuduğum battaniyeyi kenara çekiyor. "Düşünüyordum da, bugün beni evden atacaklar. On dakika uzaklıkta olacağım." Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Onun biz olmadan da iyi olacağını biliyorum. Ve sık sık buraya geleceğimizi de biliyorum. Ama hastaneden eve döneceğimi hayal ettiğimde, her şey çok farklıydı."

Yanına oturup omzuma yaslanmasına izin veriyorum. Ağlamasından nefret ediyorum.

Ama ihtiyaç duyduğu anda bana yaslanmasını seviyorum.

"Ya bir şey olursa ve ben burada olmazsam?" Diye soruyor, burnunu çekip hıçkırıyor. "Ya o..." Diye devam ediyor ve göğsüme yaslanıp hıçkırarak ağlıyor.

Kahvesini elinden alıp yere koyuyorum. "Hey. O yapmaz. Dün hemşireleri duydun. Nöbetlerine rağmen durumu çok iyi. Bir daha hiç nöbet geçirmeyebilir bile. Sinir sistemi her geçen gün daha da olgunlaşıyor."

Gömleğim gözyaşlarıyla sıırıslıslam oldu. Keşke daha fazlasını yapabilseydim
yapabilseydim.

Alnındaki saçları eliyle çekip kenara attım. "Baksana, kalmak istiyorsan eminim bir şeyler ayarlayabiliriz. Hastanede boş bir oda vardır mutlaka. Seni rahatlatacaksa ne kadar gerekiyorsa öderim."

"Bunu yapmana izin veremem." O uzaklaşıp yüzünü sildi. "Sadece hormonlarımın etkisi. Birkaç dakika uzaklıkta olacağım. Onsuz buradan ayrılmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Anlıyorum. İstersen... kanepede yatmak ister misin?"

Kafasını salladı. "Ryder hala orada. O bana bakabilir."

Sözleri kalbimi sıkıştırıyor. Orada olmak istiyorum.

Ona bakmak istiyorum.

"İkimizin de hızlı arama listesinde olduğumuz sürece,"

diyor. "Bunu halledeceğim."

"Onu görmeye hazır mısın? Yoksa önce duş almak ister misin?"

"Onu görmek istiyorum. Baban saat dörtten beri oradaysa, eve gitmesi lazım."

Birkaç dakika içinde yenidoğan yoğun bakım ünitesine giriyoruz. Artık tanıdık gelen diğer ebeveynlerin yüzleri selamlamak için bize dönüyor. Mutlu selamlar değil. Hiçbirimiz burada olmaktan memnun değiliz. Daha çok varlığımızı kabul etmek gibi. Hepimiz kimsenin katılmak istemediği bir kulübün üyeleri.

Dün Sam ve ben baba olmak hakkında uzun uzun konuştuk. Ancak onun önünde çok uzun bir yol var. Sevimli lakabı Tiny Tornado olan kızı Gemma'nın birçok sağlık sorunu var. Onun için üzüliyorum. Ve çocuğumun *sadece* geçici sorunlar yaşadığı için kendimi şanslı hissetmemek zor. Bazen onu bize kıskançlıkla bakarken yakalıyorum. Tıpkı benim onlara kırık bir kalple baktığım gibi. Çünkü Mitchell'in kızının yaşadıklarının bir kısmını bile yaşasa nasıl hissederdi, hayal bile edemiyorum. Düşük tansiyon, enfeksiyon, ventriküler kanama ve hatırlayamadığım bir sürü başka sorun.

Ara sıra nefes almayı durduran dört kilo on beş gramlık oğlumla kendimi şanslı hissettiğimi düşünmek bile biraz çılgınca. Ama burada, öyle hissetmemek zor.

"Harika bir çocuğun var," diyor babam, Christa'nın Mitchell'ı alıp Regan'a vermesine izin vererek.

"Tam zamanında geldin," diyor Christa. "Bu sabah ona biberonla beslemeyi deneyeceğiz."

"Biberon mu?" Regan başını kaldırıyor. "Neden benim memem değil?"

"Emzirmek küçük bebekler için çok yorucu. Yüksek akışlı biberonlar onun ne kadar hazır olduğunu bize gösterir. Bir iki gün içinde iyi giderse, onu memene geçireceğiz. Merak etme, yine senin sütünle beslenecek. Sadece üç dört saatte bir süt sağlamayı unutma. O burada ve sen evdeyken biberonla beslemeyi sürdürmen gerekecek, çünkü bu küçük bebekler iki saatte bir beslenmelidir."

Regan iç çeker. Hala burada olmak istediğini düşündüğünü biliyorum. Ama, dostum, iki saatte bir mi? Gelmeyeceğine biraz sevindim. Uykusuna ihtiyacı var.

Christa, Regan'a minik bir emzikli çok küçük bir şişe uzatır. İçinde neredeyse hiç süt yoktur.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyorum.

"Bu yaşta günde yaklaşık 350-450 ml içer. Her iki saatte bir besleneceği için her beslenmede çok fazla almaya gerek yok. Ama Regan'ın kolostrumu olduğu için aldığı süt besin açısından çok zengin."

"Ya boğulursa?" diye sorar Regan.

"Ben buradayım," diyor Christa. "Bence bir şey olmaz."

Babam sessizce odadan çıkar, bu anı bizimle birlikte yaşamamızı ister. Teşekkür etmek için başımı sallarım.

Regan, Mitchell'ın minik dudaklarına meme ucunu dikkatlice dokundurduğunda, Mitchell hemen yüzünü çevirir.

"Sorun yok," der Christa. "Tekrar dene. Prematüre bebeklerin ağızlarına pek çok hoş olmayan şey girer. Bunun iyi bir şey olduğunu anlaması uzun sürmez. Önce yanağına koymayı dene. Bebeklerin emme içgüdüğü vardır."

Meme ucunu nazikçe yanağına sürter. Mitchell dönüp memeyi ağzına alır, ama emdiğini görmüyorum.

"Bence işe yaramayacak," diyor Regan üzümlere.

Christa omzuna dokunuyor. "Bir dakika bekle."

Mitchell, meme ucu hala ağzında, tekrar uykuya dalacak gibi görünüyor. Ama sonra... sonra ağzı hareket ediyor ve emdiğini görebiliyorum. Gözlerim anında Regan'ın yüzüne kayıyor. Yüzü ıslık ıslık. Oğlumuzun ilk biberonunu içerken onu izlerken gözlerinde mutluluk gözyaşları birikiyor.

"Başardı!" Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "O doğuştan yetenekli," diyorum. "Sen de öyle."

"Yarısını yapmak ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Sonrakini ben yaparım. Bu senin."

Ayağa kalkıp, inkübatörün yanındaki duvara yaslanıyorum ve oğlumla annesinin etkileşimini izliyorum. Arada sırada gözleri açılıyor ve doğrudan ona bakıyor. Gözleri kapanır kapanmaz, o da bana bakıyor. Gözlerinde çok fazla sevgi var. O da benim kadar onu çok seviyor. Hatta belki daha fazla, eğer mümkünse.

Christa yanıma yaklaşp fısıldadı, "Haberlerde *iki* önemli bilgi eksik galiba."

Başımı eğip devam etmesini bekledim.

"O da seni seviyor. O da seni seviyor."

Gözlerim eğlenceden parlıyor. "Sen delisin."

"Hadi ama Lucas. Sana bakışlarına bak. O kadın sana sırılsıklam aşık."

Regan konuşmamızı duymak için başını kaldırır. "Yanlış mı yapıyorum?" diye Christa'ya sorar.

"Hayır, hanımefendi. Her şeyi tam olarak doğru yapıyorsunuz." Christa bana şakacı bir bakış atar ve uzaklaşır.

~ ~ ~

Kahretsin. Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim. Fiziksel olarak, karnıma yumruk yemiş gibi acıtıyor. Ama işte buradayım, Regan'ı evine bırakıyorum. Ryder'a hastaneden getirdiği kartları, çiçekleri, oyuncak ayıları ve diğer eşyaları taşımaya yardım ediyorum.

Ama merdivenlerden taşımaya yardım etmediğim tek şey, önemli olan tek şey. Oğlumuz.

Sadece birkaç dakika uzakta, ama sanki ülkenin öbür ucunda gibi. Hala çok acıyor. Kalalım diye ısrar etmeliydim. Ama orada ne kadar kalacağı belli değil. Umarım sadece bir haftadır. Belki iki. Ama gerçekçi olmak gerekirse, daha uzun da olabilir.

"Sana küçük bir sürprizim var," diyor Ryder merdivenlerin tepesine yaklaşırken.

"Çocuk odasını hazırlamadın, değil mi?" diye soruyor Regan. "Çünkü istemiyorum. Eve döneceğinden emin olana kadar istemiyorum."

Koluna hafifçe dokunup gözlerinin içine bakıyorum. "Eve gelecek, tamam mı? Gelecek. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var."

O da başını sallar.

"Çocuk odası değil. Ayrıca Mitchell erken gelecek, ben hala burada yaşıyorum, onu kuracak yer yok. O eve gelene kadar seni rahatsız etmeyeceğim, söz veriyorum."

"Nereye gideceksin?" diye sorar Regan. "Fazla paran yok ya."

"Bir şekilde hallederiz." Kafasına öpücük kondurur. Onu hiç böyle görmemişim. Sonunda benim kardeşlerimle olan ilişkiye kavuşmalarına sevindim. "Tek endişelenmen gereken şey o muhteşem çocuğun." Kapı kolunda durur. "Bu kapının ardında ne olduğu konusunda endişelenmene gerek yok, tamam mı? Ciddiyim."

"Ryder," diye azarladı. "Ne yaptın?"

Kapıyı açar ve Regan önce içeri girer. "Anne? Baba?"

Ryder, pantolonum aşağıda yakalandığım on dört yaşındaki çocuğa dönüşmemeye çalışırken bana kaşlarını kaldırır.

Kafamı sallayıp Ryder'a sert bir bakış atarım. "Birazcık uyarıda bulunsan fena olmazdı."

"Bebeğim, neden bize söylemedin?" diye ağlayarak annesi odanın karşısına geçer.

Üçü birbirlerine sarılır ve dakikalarca ağlarlar. Aile zamanı. Gitmeliyim.

Sessizce çıkmak için dönerken, babası Darrin gür sesiyle beni köşeye sıkıştırır. "Lucas Montana."

Aniden, yine o çocuk *oldum*.

"Efendim, ben..."

Bana yaklaşırken kolunu uzatır, elini nazik bir hareketle uzatır. Kafam karışmış bir şekilde elini sıkarım.

"Ryder bana her şeyi anlattı. Özellikle de bizim küçük kızımıza ne kadar iyi baktığını. Onun için hayal ettiğimiz hayat bu olmayabilir, ama onun için senin yaşadıklarını yaşayan bir adam tamamen kötü olamaz."

"Teşekkür ederim, efendim. Ben sadece onun ve Mitchell için en iyisini istiyorum." "Biliyorum."

"Ben gidiyorum, siz sohbetinize devam edin."

"Görüşürüz. Ve evlat, yakında bir şeyler içmeye gidelim. Sadece ikimiz."

Regan arkasında duruyor, şaşkın tepkisi benimkini yansıtıyor.

"Çok isterim, efendim." "Darrin."

"Tamam, Darrin. Teşekkürler."

Onun arkasına bakıyorum. "Birkaç saat sonra hastaneye döneceğim. Seni almamı ister misin?"

Joyce, annesi, kolunu onun omzuna atıyor. "Biz götürürüz. Torunumuzu görmek için sabırsızlanıyoruz."

Hüzün beni kaplar. Muazzam, yenilmez bir hüznün. Çünkü artık Ryder onun için burada, ailesi de burada. Onun daha fazla desteğe sahip olması için onun adına çok mutluyum, ama bu desteği ona sağlayamayan kişi ben olmadığım için yıkılmış durumdayım.

Başımı sallıyorum. "Orada görüşürüz."

Regan'ın ağzında hafif bir gülümseme belirir, ama solgun yüzündeki melankoli, onun da benimle aynı şeyi hissettiğini, başka bir yerde, başka biriyle olmayı tercih ettiğini söylüyor.

Elimi sallıyorum. Sonra ayrılıyorum.

~ ~ ~

Ev artık eskisi gibi değil. Mitchell geldiğinden beri buraya sadece bir kez geldim ve artık burada uzun süre kalmayacağım, ama burası eskiden çok farklı.

Bir şekilde daha büyük. Ve çok daha boş. Son birkaç ayda yaptığım değişikliklere rağmen, hala doğru gelmiyor. O olmadan. O olmadan.

Kanepede oturmuş, kendimi berbat hissediyorum. Regan ve Mitchell burada olmalıydı.

Acınası hayatımın geri kalanı böyle mi geçecek?

Sonra Christa'nın sözleri kafamda yankılanıyor. *"O seni seviyor. O da seni seviyor."*

Bu doğru olamaz, değil mi? Yani, onun gibi birinin benim gibi bir aptala aşık olacağını düşünmek delilik. Benim geçmişim olan birine. Başkasının kalbinin uzun vadeli mutluluğunu asla emanet edilemeyecek birine.

Son yedi ayda birbirimize aşık olmuş olabilir miyiz? Belki de ikimiz de aynı şeyi hissediyoruz ama bunun kötü bir yol olduğuna karar verdik?

Ama lanet olsun... Bu benim yapmak istediğim bir yolculuk. Ve bu Mitchell ile ilgili değil.

Bebek olsun ya da olmasın, bir şekilde, her zaman Regan olmuştur.

Bu yüzden mi diğer ilişkilerimi hiç sürdüremedim?

Kahretsin. Az önce kendimi *küçümsedim* mi?

Ama *o doğru kişi* ise, onu da dahil olmak üzere kimseye bunu nasıl inandırabilirim? Bu kasabada benim o bitiş çizgisine ulaşabileceğime inanan tek bir kişi bile yok. Benden başka kimse yok. Hiç bu kadar kendime güvenmemiştim. Yapabileceğime. Yapacağıma.

Ama Christa yanılıyor olabilir. Regan'ın bana baktığını iddia ettiği tüm bu *şeyler* hormonların etkisi olabilir. Ya da içinde bulunduğumuz durumun. Ya da ona baktığım için olabilir. Hatta, bildiğim kadarıyla, sadece minnettarlık olabilir.

Ayağa kalkıp odayı geçtim, bir şişe tekila açtım ve bir shot içtim, umarım kafamdaki tüm bu karmaşık düşünceleri bastırır.

Arkamdan gelen bir sesle dönüp bakıyorum. Dallas giriş kapısında duruyor. Başını sallıyor. "Kapıyı çaldığımı duymadın mı?"

"Şu anda biraz dalgınım, kusura bakma."

Elimdeki boş bardağa bakıyor. "Kardeşim, sana benim sana yaptığının aynısını yapacağım. Ona onu sevdiğini söylemezsen, sen tam bir salaksın."

Hüzünle gülümsedim. "Bence şu anda başımızda çok fazla şey var. Ayrıca işleri batırmak istemiyorum."

"Bu küçük durumun zaten berbat olmadığını düşünüyorsan, sandığım kadar akıllı değilsin. Lucas, adam ol ve ona söyle. Mitchell'a bir şey olursa ne olacak? Sana her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacak. Öte yandan, ya bir şey olmazsa ve yarın serbest kalırsa? Ya ikisi, onun küçük dükkanının üstündeki küçük dairesine geri dönerse ve sen de kenarda izlemek zorunda kalan part-time baba olursan?"

"Ya da... ona gerçek hislerini söylersen ve on dört yaşından beri istediğin her şeye kavuşursan?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Biliyor muydun? Bunca zamandır biliyordüğün halde hiçbir şey söylemedin mi?"

"Kardeşim, herkes Regan'a aşık olduğunu biliyordu. O zaman *da*, şimdi de."

"O bilmiyordu. Ryder da bilmiyordu. O zamanlar bilmiyorlardı."

Burnumdan hava çıkıyor ve bileğimi çekiyorum. "Babası kesinlikle biliyordu."

Yüzünde ekşi bir ifade belirir. "Bununla ne demek istediğini bilmek istemiyorum."

"Hayır." Gülerek cevap veriyorum. "Bilmek istemezsin." Arka sayfayı işaret ediyorum. "Dinle, duş alıp bir şeyler yemem lazım, sonra da hastaneye dönmeliyim."

"Hey, baba hayatına dönmeden önce, Allie'nin neden bu kadar tuhaf davrandığını biliyor musun?"

"Öyle, değil mi? Hayır, bilmiyorum. Belki Asher onu terk etmiştir."

"Marti'ye göre öyle değil. En azından iki ayda bir görüşüyorlar. Mesajlaşıyorlar da."

"Aralarında bir şey mi var?"

Omuz silkti. "Allie'nin itiraf edeceği bir şey yok. Ama Allie'yi bilirsin, hiç ilişki yaşamayan bir kızdır. Uzun zaman önce Jason'dan ayrıldığından beri. Neyse, senin için yapabileceğim bir şey var mı? Burada mı, işte mi? İşin için endişelenmene gerek yok, biliyorsun. Ne kadar ihtiyacın olursa biz hallederiz."

"Biliyorum. Teşekkürler. Tek ihtiyacım olan oğluma geri dönmek ve..."

"Ve Regan." Efendinin ustaca gözlem yeteneğinden açıkça hoşnut olarak burnunu çekip kapıya doğru yöneldi. "Görüşürüz kardeşim."

Tekila şişesine bakarak bir shot daha içmeyi düşünüyorum. Ama içersem, kafam bulanık olur. Ve inan bana, oğluma ilk kez süt verdiğimde, o lanet olası her saniyeyi hatırlamak istiyorum. Dudaklarının her emişini. Vücudunun her küçük hareketini. Kesinlikle izliyor olacak olan annesinin her bakışını.

Şişeyi yere bırakıp banyoya doğru yürüdüm. Yemeyi siktir et. Oraya geri dönmem lazım. Çünkü bekleyemem. Hayatımın geri kalanının başlamasını bekleyemem. Ve burada, şu anda, bir şekilde, bir yolunu bulup *onlarla* birlikte olacağıma yemin ediyorum.

Kırk beşinci bölüm

Lucas

"İki gün büyü yapmadın," diye bağıyor Christa, kapıdan girer girmez. "İlerleme var."

Nefes alıyorum.

NICU'ya her girdiğimde yaşadığım bir an var. Nefes almayı kesiyorum, çünkü ya yine bir kriz geçirirse? Ya da daha kötüsü. Zaman duruyor ve onun iyi olduğunu görene kadar tekrar başlamıyor.

Kuvözünün yanındaki sallanan sandalye boş. Etrafa bakıyorum. "Buraya ilk gelen ben miyim?"

Küçük bir şişe uzatıyor. "Erken kalkan yol alır."

Evet. O benim. Erkenci kuş. Her gece birkaç saatten fazla uyuyamadığım için sabahın beşinde buradayım. Hastanede kaldığım iki gece, sürekli yenidoğan yoğun bakım ünitesine gitmek için uyanmama rağmen daha iyi uyudum.

Gülümsüyorum, oturuyorum ve Mitchell'ın kollarına verilmesi için bekliyorum. İşte o zaman kalbim yeniden atmaya başlıyor. Dünya düzelecek. Çünkü o kapıların dışında, evde onunla birlikte olmadığım zamanlarda, dünya kesinlikle olması gerektiği gibi değil.

Yanımdaki boş tabureye bakıyorum, hala bir şeylerin eksik olduğunu biliyorum.

Eksik bir şey daha var.

"Çok iyi besleniyor," diyor Christa, biberonu alırken. "Hatta, bu sabahki tartıda doğum ağırlığına geri dönmüş. Bazı prematüre bebeklerin bunu başarması çok daha uzun sürer."

Gülümsüyorum. "Aferin oğluma."

Gözlerim kapanana kadar iki saat boyunca onu kucağımda tutuyorum.

Kahveye ihtiyacım var.

Christa onu bana geri veriyor ve ben onun yerleşip rahatlamasını ve hemen uykuya dalmasını izliyorum.

Başımı kaldırdığımda Regan'ın odanın karşısına geçtiğini görüyorum. Ve, lanet olsun, göğüslerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Evet, evet, sütüm geldi." Üstünü çekiyor. "Hiçbir şey olmuyor artık. Çok sinir bozucu."

"Bu... vay canına." Yaklaşıyorum. "Bütün bu bebeklerin arasında tahrik olmam yanlış mı?"

Kıkırdıyor ve bu ses tüm vücuduma ulaşp kalbimi sarıyor. Onun kahkahasını seviyorum. Son beş gündür pek duymadığım bir ses.

"Babam benimle birlikte. Dışarıda. Gitmeye hazırlanıyormuşsun gibi göründün."

Camın arkasında Darrin'i görüyorum ve ona el sallıyorum. Kural, NICU'da aynı anda en fazla iki aile üyesi bulunabilmesidir. "Kahvaltıya gidiyordum. Sana bir şey getireyim mi?"

"Babam hazırladı. Erken geldi. Annem sabaha kadar burada kaldı, saat ikiye kadar uyudu."

Ailesinin bu kadar anlayışlı olmasına bayılıyorum. Darrin bazen bana, kızını izlerken mastürbasyon yapan sapık bir ergenmişim gibi baksa da. Artık baba olduğum için onu anlıyorum. Mitchell kız olsaydı ve bir erkek çocuğun onun resmine bakarak mastürbasyon yaptığını görseydim, onu yere yapıştırdım.

Tam Darrin yaklaşırken ve ben gitmek üzereyken, Mitchell'in kuvözünün yanındaki alarm çaldı.

Kalbim parçalandı. Regan ağladı. Christa koştu.

Daha önce gördüğümüzden farklı olarak, hafifçe sallamak alarmı durdurmuyor. Christa, kuvözün altındaki çekmecedен bir şey çıkarıyor. Bir maske. Maskeyi Mitchell'ın yüzüne takıyor.

"Ne oluyor?" diye sorar Regan, bana o kadar sıkı sarılır ki kolumda morluklar olacağına eminim.

"Sadece biraz pozitif basınçlı ventilasyon gerekiyor," diyor Christa.

Hemşirenin yüzünde panik belirtisi var mı diye dikkatle bakıyorum. Çünkü ben... ben panik içindeyim. O kadar panik içindeyim ki içim dışıma çıkacak, kusacak gibiyim. Ama yüzünde hiçbir şey belli olmuyor. Ya bu, burada duran üçümüzün düşündüğü kadar acil bir durum değil, ya da hemşire bunu çok iyi gizliyor.

Alarmlar çalmaya devam ediyor. Ne kadar oldu? Ne kadar süre daha çalacaklar? Oğlum ne kadar süre nefes almadan durabilir... önce... önce...

Alarmlar durdu.

Regan çığlık atar. Bu sefer rahatlamış bir şekilde. Ve bana yaslanır.

Kollarımla onu sararım. "Şşş. Buradayım. Her zaman burada olacağım. O iyi olacak." Christa'ya dönerim. "Değil mi?"

Cevap vermez. Bunun yerine maskeyi çıkarır ve stetoskopu Mitchell'ın göğsüne dayar.

"Christa?"

Bir tarafını, sonra diğer tarafını dikkatle dinler. Sonunda yüzünde bir rahatlama belirtisi görürüm.

"Sorun yok. O iyi. Sadece pnömotoraks, yani akciğer sönmesi olup olmadığını kontrol ediyordum. Bu, bazen maske ve torba kullandığımızda olabilir."

Regan başını omzuma gömerek hıçkırarak ağlar.

"Ama o yok, değil mi?" diye sorarım.

"Hayır. O iyi. Emin olmak için bir dakika sonra ciğerlerini tekrar dinleyeceğim."

"Bu, durumu kötüleşiyor mu demek?" Regan bana yaslanmış halde sorar.

"Hiç de değil," diyor Christa. "Sadece sinir sistemi henüz tam olarak çalışmıyor." Regan'ın sırtına dokunuyor. "Olacak. Bir daha hiç böyle bir şey olmayabilir. Olsa bile, diğerleri gibi olur, bu seferki gibi olmaz."

"Ama öyle olmayabilir," diye Regan konuyu netleştirmek için ekliyor.

Christa'nın omuz silkme hareketi pek de güven verici değil. Ama anlıyorum. O geleceği tahmin edemez. Ve burada durup bize yalan söylemeyecek.

Regan kollarımdan kurtulup kuvözün üzerine eğilir. Ben de diğer tarafa geçip aynısını yaparım. Darrin bizi izlerken ellerimiz üstte birleşir.

Regan'ın yüzünden bir damla gözyaşı süzülür. "Onu asla terk etmek istemiyorum. Her günün her saniyesinde onunla birlikte olmak istiyorum."

Elini sıkıyorum. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Ama *benim* nasıl hissettiğimi bildiğinden emin değilim."

Yüzüne bakıyorum. "Ne demek istiyorsun? Ben onun annesiyim. Tabii ki biliyorum."

"Bilmiyorsun." Kafamı sallayıp derin bir nefes alıyorum. Çünkü, *lanet olsun*, işte başlıyor. "Beş gün, bir hafta, iki hafta ya da ne kadar sürerse sürsün, onu eve götüreceksin. Her zaman onunla birlikte olacaksın. Eve yalnız dönen ben olacağım. Onu birkaç hafta sonu görebileceğim." Ona bakıyorum. "Sözleşmede ne yazdığını biliyorum, ama Regan, birkaç hafta sonu ve tatil yetmez. Daha fazlasını istiyorum. Plajda yaz tatilleri ve Disney World gezilerinden fazlasını istiyorum. Onu her gün, her dakika istiyorum. Uyandığında yanında olmak istiyorum. Gece yarısı biberonunu vermek istiyorum. Yüzüstü döndüğünde, ilk gülümsemesi, ilk adımlarını attığında yanında olmak istiyorum."

adımlar. Her doğum gününde, her kaykaydan düştüğünde, her kalbi kırıldığında yanında olmak istiyorum. Dairem çok boş. Günlerdir içinde dolaşıp duruyorum. Burada olmadığımda yaptığım şey bu. Kocaman dairemde dolaşıp ne kadar boş olduğunu düşünüyorum. Ne kadar boş olduğumu düşünüyorum. O olmadan. Boğazımı temizliyorum. Sen olmadan.

Başını eğip, sanki uzaylıymışım gibi bana bakıyor.

“Buradan çıktığımızda benimle eve gelmeni istiyorum. Dur, bu doğru değil. Bugün benimle eve gelmeni istiyorum. Bu gece. Sensiz bir gece daha uykusuz geçirmek istemiyorum. Bugün benimle eve gelmeni ve o hazır olduğunda bizimle birlikte eve gelmesini istiyorum. Ben... Bizim bir aile olmamızı istiyorum.”

"Ben... Lucas, ben..."

"Üzgünüm," diyor Christa. "Onu tekrar kontrol etmem gerek."

İkimiz de geri çekilirken ellerimiz ayrılır. Birbirimize bakmak isteriz, ama şu anda Mitchell'a bakmak daha önemlidir.

Christa ciğerlerini dinler, sonra bize döner. "Peki, kim bu küçük Comeback Kid'i kucağına almak ister?"

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum.

Christa gülümser. "Az önce adını hak etti."

"Comeback Kid," diye düşünürüm. "Beğendim. M&M kadar iyi değil ama idare eder." Regan sallanan sandalyede otururken sersemlemiş gibi görünüyor.

Mitchell kollarının arasına yerleştirilir. Ona bakar, sonra bana, sonra tekrar ona.

Onun yanına yaklaşıyorum. "Ne dersin, deneyelim mi?"

"Ben..."

Darrin kolunu omzuma koyar. "Neden bir kahve içmeye gitmiyorsun Lucas? Şu anda biraz bunalmış görünüyor."

Lucas. Oğlum değil.

Regan'ın tüm dikkati Mitchell'da. Bana bakmıyor bile. Başımı sallayıp ayrılıyorum, az önce her şeyi nasıl mahvettiğimi düşünerek.

~ ~ ~

NICU'nun dışındaki sert sandalyede oturmuş, soğuk, dokunulmamış kahveme bakıyorum. Kafamda sözleri tekrar ediyorum. Doğru söylemediğimi biliyorum. Tekrar söylemek istiyorum. Muhtemelen boş boş konuşan deli olduğumu düşünüyordur.

Biri yanıma oturuyor. "Nihai amacın ne, Lucas?"

Darrin.

Geriye yaslanıp başımı acımasız beton duvara vuruyorum. "Bu bir oyun değil, Darrin. Onu seviyorum. Ona aşığım."

Derin bir nefes alır. "Diğerlerini de sevmiştin, değil mi?" "O farklı."

"Çocuğun olduğu için mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bana inanmayacağını biliyorum. Kimse inanmaz. Ama bence diğerleriyle birlikte olamama sebebim o olabilir. Yıllardır kendime neden devam edemediğimi sordum. Onlar mıydı? Ben miydim? Bağlanmaktan o kadar mı korkuyordum? Ama hiçbirisi değildi." Gözlerimi kapatıyorum. "Oydu. Regan'dı. Hep o oldu. O benim için tek. Sanırım on dört yaşımdan beri onu seviyorum. Hamile kalmadan önce de onu sevdiğimi *biliyorum*. Ve şimdi... onu onunla görmek. Onsuz yaşayabileceğimden emin değilim."

Hıçkırıklarla gözlerimi açıyorum. Darrin'in yanında duran Regan'a dönüyorum.

Şaşkın görünüyor. "Onlar, şey... vardiya değişimi ve turlar için beni dışarı attılar."

Onun yüzündeki ifadeden, söylediklerimin çoğunu ya da hepsini duyduğundan emin olarak sandalyemden fırlıyorum.

"Regan, biliyorum, burada her şeyi riske atıyorum. Ama o için savaşmaya değer. Sen için savaşmaya değer. Asla bir koca olamayacağımı biliyorum. Bunu kanıtladım. Ama iyi bir partner olabilirim. İyi bir erkek arkadaş. Ve iyi bir baba olacağım. Her çocuğun sahip olabileceği en iyi baba olmayı planlıyorum. Söylediklerim doğru. Her kelimesi. Seni seviyorum. Sen ve ben birlikte harikayız. Gülüyoruz. Ağlıyoruz. En uyumsuz çiftiz, ama belki de zıt kutupların birbirini çektiği doğru. Sen benim çocuğumun annesinden daha fazlasısın, en iyi arkadaşısın. Ve belki zamanla, sen de bana karşı benim sana karşı hissettiğim gibi hissedebilirsin."

İki adım yaklaşır. "Zaten hissediyorum, aptal."

"Regan, bebeğim," der Darrin. "Buna kapılma. Hormonların yüzünden. Şu anda aceleci kararlar vermemelisin." Ona döner.

"Onu seviyorum, baba."

Kalbim Mitchell doğduğu anki gibi bir anda patlayıp genişledi. "Seviyor musun?"

Güler ve ağlar. "Evet." Bana doğru bir adım daha atar. "Kaçacağını sanmıştım," der. "Bebekle işler ciddileştiğinde."

Erken doğdu ve sonra sorunları oldu, kaçacağını düşündüm. Ama kaçmadın. Buradasın. Her zaman buradasın. Ve onu sevme şeklini seviyorum."

"Sadece onu sevmiyorum."

Darrin'in aceleyle ayrıldığını fark etmeden onu kollarıma alıp öpüyorum. Hayatımın geri kalanında öpmek isteyeceğim tek ağız olduğunu bilerek, tatlı, tuzlu dudaklarını öpüyorum.

"Nihayet," diyor biri.

Regan'ın omzunun üzerinden Christa'nın ceketini giyip koluna çantasını astığını görüyorum.

Regan ve ben uzun ve sıkı bir şekilde sarılırız. Ama bu bir sarılmadan çok daha fazlasıdır. Bu bir aşk sözüdür. Bağlılık sözüdür. Her zaman onun ve birbirimizin yanında olacağımıza dair sözdür.

Beynim bunun gerçekten olduğunu tam olarak kavradığında, "Yani benimle eve gelecek misin? Bugün? Taşınacak mısın? İkiniz de?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Gamzeleri ortaya çıktı. "Sözleşmeyi ihlal etmiş oluruz."

"Siktir et sözleşmeyi." Ellerimle yüzünü avuçlarım. "Hepsini siktir et. Paramparça edelim."

Gözyaşlarını siler ve umursamazca omuz silker. "Şey, yani, senin o dolabın var."

Yüksek sesle gülerim ve onu bir kez daha kendime çekerim.

Sonra ciddileşir ve gözlerime bakar. "Sadece bir şey için söz ver."

Başparmağımla yanağını okşarım. "Her şeyi." "Bana asla evlenme teklif etme."

Yine güldüm, onun doğru kişi olduğundan eminim. Beni her zaman güldürecek kişi. Yanında rahatça ağlayabileceğim kişi. Onu sonsuza kadar seveceğimi bilmek için bir kağıt parçasına ihtiyaç duymayacağım **k i ş i**.

"Anlaştık."

Kırk Altıncı Bölüm

Regan

Saat sekiz ve ben çok yorgunum. Hastanede olmak tam zamanlı bir işten daha fazlası. Ama şikayet etmiyorum. Oğlumuzla vakit geçirebildiğim için asla şikayet etmem.

"Ailen gece vardiyasını yapmayı sorun etmiyor mu?" diye soruyorum asansörde.

"Seve seve yapıyorlar. Dört ebeveynimiz arasında M&M gece boyunca çok misafir oluyor."

Asansör zil sesi çalar ve kapılar çatı katına açılır. Dışarı çıkarım, ama içeri girmeden önce Lucas bana bir anahtar uzatır.

"Ona ne yapacağım?" diye soruyorum. "Kodu hala biliyorum." Numaraları tuşluyorum ve kapı açılıyor.

O gülüyor ama yine de anahtarı elime sıkıştırıyor. "Al şunu. Yarın güvenlik şirketini arayıp seni listeye ekleyeceğim. Bu arada, güvenlik şifrem *Fruit Bomb*. Alarm yanlışlıkla çalarsa ve seni ararlarsa diye."

Kıkırdarım. "Sadece senin böyle bir şifren olabilir." Eşiği geçer ve dururum. "Lucas, bunu istediğinden yüzde yüz emin misin?"

Beni duvara yapıştırır. "Yüz on."

Beni öperken gülümserim ve uyluklarımın arasında hissettiğim sertliği yanlış anlayamam. "Dur bakalım, Şarapçı Çocuk. Dr. Russo en az dört hafta dedi, biliyorsun."

"Bu tamamen doğal bir tepki, Regan. Ayrıca, senin vücudun için seninle birlikte değilim." Gözlerini devirir. "Tamam, *sadece* vücudun için değil."

Doğumdan sadece beş gün sonra bu adamın beni nasıl seksi hissettirebildiğini anlamıyorum. Ama bunun doğru olduğunu bilmemin nedenlerinden biri de bu. Ailemin ne düşündüğü umurumda değil. Söylentiler umurumda değil. Kimsenin ne dediği umurumda değil. Aramızdaki şey gerçek. Sanırım kalbim bunu kafamdan önce biliyordu.

"Muhtemelen benim evime uğrayıp birkaç şey almalıydık."

"Gerek yok," diyor ve oturma odasını işaret ediyor.

Aydınlık ve rahat bir köşede, en sevdiğim okuma koltuğu duruyor. Apartmanımdaki pencerenin yanında duran koltuk. İçine gömülüp kitapların dünyasına dalabileceğiniz koltuk.

"Benim koltuğum." Hayretle ona bakıyorum. "Buraya nasıl geldi?"

"Diğer her şeyle birlikte," diyor ve Joey'nin masanın ayağının arkasına saklandığı yemek odasını işaret ediyor.

"Joey!" Onu kucağıma almak için yanına gidip Lucas'a gülümsüyorum. "Bunları sen mi yaptın?"

"Kardeşlerim, Ryder ve baban her şeyi taşıdı."

"Hepsini mi?" Yanaklarım kızarıyor.

"Merak etme. Onlara, hayat boyu travma yaşamak istemiyorlarsa yatak odalarının çekmecelerine bakmamalarını söyledim. Maddie ve Ava'ya tüm o eşyaları toplattım. Senin kıyafetlerini de."

Joey'i yere indirip Lucas'ın sırtına yaslanarak kollarımı onun boynuna doladım. "Teşekkür ederim."

Kollarımda dönüp alnımı öper. "Senin için her şeyi yaparım." "Ryder için mobilyalarının çoğunu dairede bırakmışlar. Ama gerçekten istediğin başka bir şey varsa, ben taşıtırım."

"Başka bir şeye ihtiyacım yok. Sadece sandalye." Ona yaslanıyorum. "Nasıl bildin?"

"Çünkü *seni* tanıyorum, Ray."

Ona bakıyorum. "Bence beni gerçekten tanıyorsun. Ve beni tanıyan tek kişi sensin."

"Hadi." Elimi tutar. "Sana evi gezdireyim."

"Buraya daha önce gelmiştim," dedim. "Uzun zaman oldu, biliyorum. Sylvia Franco bizimle röportaj yaptığından beri gelmedim. Ama eminim ki kıyafetlerimden başka hiçbir şey değişmemiştir." Onun devasa gardırobunu paylaşacak olmaktan heyecanlanarak küçük bir dans yaptım.

"Oh, bir iki şey farklı olabilir."

Beni koridorda sürükleyerek, hiç girmedığım odalardan birinin önünde durdu. Kapıyı açtığında gözlerim yuvalarından fırladı. Orası bir bebek odasıydı. Profesyonelce boyanmış açık mavi duvarlar, beyaz paneller, en güzel bebek mobilyaları, varlığından bile haberdar olmadığım bebek aletleri ve oyuncaklar, oyuncaklar, daha fazla oyuncak...

"Aman Tanrım. Bunların hepsini sen mi yaptın? *Bugün mü?*"

Kafasını salladı. "Bunlar haftalar önce yapıldı."

Ağzım açık kaldı. "Haftalar önce mi?"

Omuzlarını silkti. "Her hafta sonu buraya gelse bile, buranın ev gibi olmasını istedim."

Elini elime alıyorum. "*Burası* evimiz. Ve inanılmaz güzel." "En güzel kısmını görmedin."

Gülümser ve dolabı işaret eder.

Heyecanla gülümserim ve kayar kapıyı açmak için koşarım. Bugün defalarca şaşırdığım gibi, bebek kıyafetleriyle dolu giyinme odasını görünce yine şaşkına dönerim. Bu dolap, ana yatak odasındaki dolabın sadece bir kısmıdır, ama yine de sıra sıra askılar, büyük bir çekmece grubu ve bir duvar dolusu raf vardır. Çekmecelerin ve rafların her köşesi, askıların her santimetresi doludur.

Her çekmeceyi tek tek açıyorum. Çekmeceler, tulumlar, eşleşen gömlek ve pantolon takımları, her mevsim için ve bebeklere kadar olan bedenlerde giysilerle dolu. Onun bu kadar çocuğumuza kendini kaptırıp bunu yapacağını milyon yıl düşünemezdim.

Dönüyorum. "Bunları tek başına yapmış olamazsın."

"Anneme yardım etmesini istediğimde çok sevindi. Allie de yardım etti. Ama o kadar hevesli değildi." Kaşları çatıldı. "Aslında garipti. Buraya gelip odayı hazırlarken her seferinde neredeyse üzgün görünüyordu. Maisy ve Charlie'ye karşı her zaman çok iyiydi. Bir yeğeni daha olacağı için çok sevineceğini düşünmüştüm."

Omuz silktim. "İkisi de onun hayatına girdiğinde daha büyüktüler. Belki bebekler onu korkutuyordur. Ona alışacak ve kuzenleri kadar sevecektir."

"Evet. Eminim öyle olacak."

Bebek odasına geri döndüm. "Her şeyi çok beğendim. Belki bunu hariç." Çirkin görünümlü bir peluş oyuncak aldım. "Bu ne?"

"Bu bir sincap. Çocuğumuzun 2 Şubat'ta doğduğunu biliyorsun, değil mi?"

Elimle gülmemi engelliyorum. "Bunu hiç düşünmemiştim."

O gülüyor. "Korkarım oğlumuz hayatı boyunca bunlardan çok daha fazlasıyla karşılaşacak. Onu şimdiden alıştırsak iyi olur diye düşündüm."

"Her şeyi düşünmüşsün." Gözlerim doldu. "Senin düşünmediğin ne verebilirim ki ona?"

Kollarını bana doladı. "Başka hiç kimsenin ona veremeyeceği tek şey. *Sen*. Sen ona *kendini* verebilirsin. Sen zaten onun için en iyi annesin."

“Onu çok özledim. Sadece otuz dakika önce ayrıldık ama sanki günler, haftalar geçmiş gibi özledim. Her zaman onunla birlikte olmak istiyorum.”

“Biliyorum.” Başımı öper. “Ben de.” “Lucas?”

"Evet?"

Kollarından kurtulup köşedeki sallanan koltuğa oturuyorum ve yanımdaki peluş hayvanı kucağıma alıyorum. “Ya... ya ona asla ayrılmak istemediğimi söylersem? Deli olduğumu mu dersin?”

“Tabii ki hayır. Az önce anladığımı söyledim.”

Kafamı salladım. "Öyle demek istemedim." Stres dolu bir nefes verdim.

Yanımda diz çöküyor. "Ne oldu, Ray?"

"Bana burada yaşamamı istediğini biliyorum ve her şey çok yeni ve gelecekte ne olacağını kimse bilmiyor. Ama Ryder esrar dükkanı açmak istiyor ve annemle babam bile bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor ve o orada yaşayacak ve ben burada kalacağım ve ben esrar dükkanında çalışmak istemiyorum ve *Booktique'te* çalışıp Mitchell'dan uzak kalmak da istemiyorum, yani..."

Lucas parmağını dudaklarıma koydu. "Regan, lafın içinden çıkamıyorsun. Söyle hadi."

"Ben..." Ellerimle gözlerimi kapatıyorum. "Bunun büyük bir yük olacağını biliyorum ve belki de tamamen aptalca ve sonunda nefret edeceğim ama..."

"Ray?" O gülümser. "Ev hanımı olmak mı istiyorsun?"

Ona bakmaya cesaret ediyorum. "Kötü bir fikir mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Yüzü aydınlanıyor. "Bu harika bir fikir."

"Ama mali yük tamamen sana kalacak."

Bana deliymişim gibi bakıyor.

Elimi kaldırıyorum. "Biliyorum, biliyorum, sen zenginsin. Ama katkıda bulunamadığım için kendimi çok suçlu hissederim."

Elimi göğsüne bastırıyor. "Regan, Mitchell'a ülkedeki en iyi dadıyı bulmak için bir servet ödeyecektim. İnan bana, bu aslında ikimiz için de kazançlı bir durum."

"Öyle mi?"

Derin bir nefes aldı. "Bütün öğleden sonra bunu mu düşündün? Tanrım, Ray, fikrini değiştirdiğini sandım."

"Yeniden düşünmüyorum. Bunu... bizi... uzun zamandır istiyordum."

"Söyle bana." Gözlerimin içine baktı. "Ne kadar zamandır bunu istediğini
Bu söyle."
nu

"Buraya gel." Sandalyenin kenarına kayarım. "Sana göstereceğim."

Bana kocaman, ıslıl ıslıl gülümsemesinden bir tane hediye ediyor — umarım
Mitchell'in miras almasını umduğum gülümsemeyle—ve dudaklarını dudaklarıma
yapıştırıyor.

~ ~ ~

Uyanıyorum ve saate bakıyorum. Saat sabah dört. Lucas'ı izliyorum, onu
uyandırıp Mitchell'e götürmesini istemek için ne kadar bekleyebileceğimi merak
ediyorum.

Ama onu dürtmem gerekmiyor. Sanki aramızda bir bağ var.
Onu çeken, ne düşündüğümü ona bildiren bir ip. "Günaydın,"
diyor ve beni öpüyor.

"Mmm." Hafifçe geri çekiliyorum. "Öpücüklerden dudaklarım ağrıyor."

"İnan bana," diyor. "Benim hayalarım daha çok ağrıyor."

Gülüyorum.

"Onu görmek istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Altı saatten az uykuyla da yaşayabilirim."

"Ben de. Ama önce bir şeyi açıklığa kavuşturman gerek. Dün gece,
konuşurken, ailenin esrar dükkanını, yani... esrar satış yerini desteklediğini
söyledin."

Kolumu yastığın altına sokup ona döndüm. "Meğer babam yıllardır
Florida'da tıbbi esrar kullanıyormuş." Omuz silktim. "Glokom için." Kıkırdadım.
"Ve görünüşe göre annem de ara sıra kullanıyormuş."

Lucas şaşkın bir şekilde oturur. "Vay canına. Düzgün Joyce ve Darrin esrar
mı içiyor? Kim düşünürdü? *Ve* Ryder'ın boşanmasına destek oluyorlar mı?"

"Dur. Sana bunu söylemedim."

"Dün sen yenidoğan yoğun bakım ünitesine döndükten sonra babanla
konuştum. Harika bir sohbet ettik. Anlaşmaya vardık."

"Ne anlaşması?"

"Şey... O, sana zarar vermeyeceğimi anladı. Ben de, eğer zarar verirsem, o
da benim hayalarımı kesip akşam yemeğinde bana servis edeceğini anladım."

O kadar çok gülüyorum ki karnım ağrıyor.

"Sen ve babam arkadaş mı oluyorsunuz?"

"Sanırım öyle." Yataktan kalkıp bana elini uzatıyor. "Hadi gidip oğlumuzu
görelim, olur mu?"

Mitchell'ın adı geçince göğüslerim sızmaya başlar ve pijamamı ıslatır. Suyun akmasını engellemek için göğüslerimi avuçlarımla kapatırım.

"Burada bekle," diyor Lucas. "Ben pompayı getireyim. Muhteşem Comeback Kid için son damlasına kadar toplamalıyız."

Erkek arkadaşım mı? Odanın dışına koşarken gülümsüyorum.

Ve ilk kez, tüm bunların tam da onun planladığı gibi sonuçlanabileceğini içtenlikle hissediyorum.

Kırk yedinci bölüm

Regan

"Onun hazır olduğuna emin misin?"

Christa, Mitchell'ı eve gitmek için giydirmeye yardım ediyor. Artık hiçbir tüp yok. Hiçbir kablo yok. Son beş gündür ona ben bakıyorum. Son iki hafta içinde, doktorların tahmin ettiğinden bile fazla kilo aldı. Sadece bir kez daha A&B krizi geçirdi ve yavaş yavaş oksijen ve diğer tedavilerden çıkarıldı. Sonunda sağlıklı bir bebek gibi görünüyor. Hâlâ sadece beş buçuk kilo, ama sağlıklı.

Sağlıklı, diye tekrar düşünüyorum, uzun kollu bodysuit'inin içinden minik kolunu çıkarırken.

Son üç hafta içinde yakınlaştığımız Sam ve Kendall'a bakıyorum ve Mitchell'ı bırakıp onların önlerinde uzun bir yolculuk olduğunu düşünerek suçluluk duyuyorum. Diğer ebeveynler ve bebekler gelip gitti, çoğu sadece bir iki gün kaldı. Genç anne Tarryn, birkaç gün önce bebeğiyle eve gitti. Onu ne kadar kıskandığımı hatırlıyorum.

Şimdi sıra bizde. Bir yandan, NICU'nun 24 saatlik bakımı ve yardımı olmadan bunu kendimiz yapmak zorunda kalacağımız için gerginim, ama Mitchell'ın her iki ebeveyniyle birlikte eve gideceği için rahatladım.

Onun minik çoraplarını ve üzerinde ayıcıklar olan sevimli prematüre pantolonunu giydiriyoruz. Aylar önce onun için aldığım eve dönüş kıyafetinden çok farklı. Şehre gidip üzerinde zürafalar olan yenidoğan tulumu aldığım günler sanki başka bir hayatta gibi geliyor. Sonunda yenidoğan kıyafetleri ona olacak, ama bir süre içinde yüzüp duracak. Eve dönüş fotoğraflarında onu nasıl gördüğümü yansıtmak istiyorum: Lucas'ın mükemmel boyutlarda, muhteşem bir minik versiyonu.

Onun ne kadar küçük olduğuna dair birçok fotoğrafımız var. Lucas her anı telefonuyla kaydetmiş, Mitchell'ın her hareketini fotoğraf ve videoya çekmiş. Dün öğrendiğim bir şey var, ilk günden beri oğlumuzun fotoğraflarını evdeki sıradan eşyaların yanında çekiyormuş.

, onun ne kadar küçük olduğunu unutmayalım diye fotoğraflarını çekmiş. Mitchell'ın su şişesinin yanında fotoğrafları var. Cep telefonunun yanında. Hatta muzun yanında bile.

Lucas'ın her şeyi düşünmüş olması inanılmaz.

Mitchell giyinince onu kucağıma alıyorum, hala tüpler ve kablolar olmadan onu kucağımda tutmanın hissine hayranlık duyuyorum ve arkama dönüp NICU'nun iç kapısının hemen dışındaki tuvalette toplanan küçük bir kalabalığı görüyorum. Dr. Russo orada. Dr. Ford da orada. Doğumda bulunan veya Mitchell'in bakımında görev alan diğer hemşireler, doktorlar ve teknisyenler de orada.

Gözlerim dolarken gülümsüyorum. Bunun olacağını biliyordum. Bir bebek gözlem için bir veya iki günden fazla kalırsa, 'mezuniyet' töreni yapılır.

"Önce önemli şeyler," diyor Lucas, araba koltuğunu getirerek. Koltuğu yere koyuyor ve kollarını uzatıyor.

Bazı babalar yeni doğmuş bir bebeği araba koltuğuna nasıl oturtacaklarını bilmezler. Lucas öyle değil. Bu konuda uzman gibi görünüyor. *Pratik mi yaptı?* Ben bile nasıl yapılacağını bilmiyorum. Bildiklerim, Maddie ve Amber'ı bebekleriyle izlemekten geliyor, ilk elden deneyimden değil.

Oğlumuzu yatırıp rahat ettirirken, bunu birlikte yaptığımız için bir kez daha şanslı olduğumu düşünüyorum. Mitchell henüz eve gelmedi, ama tüm bunları tek başına yapmak zorunda olan bekar ebeveynlere yeni bir hayranlık duyuyorum. Bildiğim kadarıyla sadece teyzesi ona yardım eden Tarryn'e ulaşmaya söz veriyorum kendime. Arkadaşlarından, ailesinden, hatta bebeğinin babasından hiç bahsetmedi. Önünde uzun ve zorlu bir yol var, eminim.

Lucas gururla araba koltuğunu kaldırıyor. Ağırlığıyla birlikte nefes veriyor ve gözlerini kapatıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Bu günün geldiğine mutlu. Sağlıklı bir çocuğu eve götürebileceğimiz için minnettar. Oğlumuzun NICU'nun kapısından çıkıp hayatının geri kalanına adım atacağı düşüncesiyle kelimeler yetmiyor.

Gözlerini açıyor ve elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve çıkışa doğru yürüyoruz.

Bizimle birlikte gitmeyenler, diğer hemşireler ve birkaç ebeveyn, yanlarından geçerken alkışlıyorlar.

Durup Willis ailesine sarılıyorum. "Sizin de gününüz gelecek," diye fısıldarım Kendall'a. "Biliyorum."

O gün geldiğinde, o kapının diğer tarafında bekleyenlerden biri olmak istiyorum.

İç kapılardan geçerken, Mitchell'in ilk evine son bir kez bakmak için geriye dönüp bakıyorum. Ve tüm kalbimle, bunun onun bir hastaneye son geliş olmasını diliyorum.

Tuvalet alanında, Mitchell'ın adı, burada kaldığı gün sayısı, doğum tarihi ve kilosu, bugünün tarihi ve kilosu ve tabii ki takma adı olan "The Comeback Kid" yazan bir kara tahta var.

Christa, Kayla ve NICU'daki diğer tüm hemşirelerin onu sonsuza kadar böyle hatırlayacağını bildiğim için gülümsüyorum.

Pembe ve mavi balonlardan yapılmış bir kemer var — tüm "mezuniyetler" için kullandıkları kemer — ve yanına geçip, bu ana gelmemize yardım eden tüm insanlarla fotoğraf çektirebilmemiz için büyük bir afiş.

Gözyaşları sel gibi akıyor, çoğu benim. Bol bol sarılmalar. Ve birkaç kahkaha. Sonra, son birkaç haftadır tanıştığımız hademe Rondell, son haftalarda burada biriktirdiğimiz eşyaları taşıyan bir el arabasıyla geliyor. Bir battaniye. Bazı okuma kitapları. Bir çift terlik. Ve çeşitli bebek eşyaları, doğum sonrası ihtiyaçlar, emzirme yardımcıları ve bilgilendirme paketleri içeren tipik bir hastane hediye paketi.

Çiçekler, hediyeler, balonlar ve oyuncak ayılar çoktan eve götürülmüştü, çünkü bunlar NICU'da yasaktı.

Veda ettikten sonra Dr. Russo bizi asansöre kadar eşlik etti. "Başardınız," dedi, annelik şefkatiyle kolunu omzuma dolayarak. "Şimdi kendinize bir bakın. Tam bir aile oldunuz."

Aile. Biz bir aileyiz.

Lucas'a bakıyorum. O da bana bakıyor. İkimiz de Mitchell'a bakıyoruz. Ve gülümsüyoruz.

Aşağıda, lobide başka bir kalabalık bizi bekliyor. Benim ailem ve onun ailesi. Kardeşler. Arkadaşlar. Hepsi Mitchell'ı ilk kez görmek için etrafımıza toplanıyor, ama çok yaklaşmıyorlar.

Maddie ve Ava arkamdan bana sarılırlar.

"Biliyor musun," diyor Maddie. "Sana bebek partisi düzenleme fırsatımız olmadı."

"Önemli değil," diyorum ona. "Eve kiminle gideceğimi gördün mü? Söz veriyorum, ihtiyacımız olan her şey var."

"Yine de," diyor Ava. "Her anne bunu hak eder."

Mitchell'a bakışını kaçırmıyorum, umarım bir gün gerçekleşecek olan derin bir özlemle.

"Hazır olduğunda bize haber ver. Haftaya. Gelecek ay. Ne zaman olursa. Çünkü bu olacak, anne."

Üçümüzü kucaklayarak sarılırım. "Sizler harikasınız." "Senin için mutluyuz Regan," diyor Maddie. "Gerçekten."

"Hala tereddütlerin olduğunu biliyorum. Ama tereddüt etmene gerek yok. Ben etmiyorum." "Ona gerçekten evlenme teklif etmemesini söyledin mi?"

Ava fısıltıyla sorar.

fısıldayarak sorar.

"Vay canına, haberler çabuk yayılıyor. Ama evet."

Lucas araya girer. "Siz bayanlar benim hakkımda konuşmayı bitirirken, ben gidip arabayı getireyim."

"

Gözlerimi devirdim ve Mitchell'ın araba koltuğunun yanına çöktüm, onun Buradaki iki düzine insan tarafından dokunulmak, dürtülmek ve itilip kakılmak. Lucas hepsine uzak durmalarını mı söyledi acaba diye merak ediyorum. Sonuçta hala kış ve kim bilir etrafta ne tür mikroplar dolaşıyor.

Sanki Ava aklımı okumuş gibi, Mitchell'a bakıyor. "Onu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum."

Evet, Lucas kesinlikle bir tür uyarı vermiş. Bundan eminim.

Allie dizlerinin üzerine çöküyor, bir metre kadar uzakta, gözyaşları yanaklarından akıyor. Tüm arkadaşlarımız ve ailemiz arasında en duygusal olanı o.

"Harika görünüyor." Elini ağzına götürerek hıçkırığını bastırıyor. "Senin için çok mutluyum."

"Teşekkürler. Yerleşince umarım gelip onu kucağına alırsın.

Onun birçok kan amcası var, ama sen onun tek kan teyzesi olacaksın."

Elini uzatıp kalın kış battaniyesinin altına saklanmış ayağına dokunur. "Sabırsızlanıyorum. En iyi teyze olacağım. Söz veriyorum."

"Biliyorum, yapacaksın."

Birkaç dakika daha iyi dileklerimizi ilettikten sonra babam gelip araba koltuğunu kaldırdı. "Araban geldi."

Battaniyenin Mitchell'in üzerine iyice örtüldüğünden emin olduktan sonra, dönüp herkese geldiği için teşekkür ettim, sonra Rondell bizi ön kapıya kadar takip etti.

Soğuk kış havasına çıkınca Lucas'ın Jaguar'ını ararım ama göremem. Yorgun beynimin onun arabasının arka koltuğu olmadığını hatırlaması birkaç saniye sürer, o yüzden o arabayı kullanamaz.

Bizi eve nasıl götüreceğini merak ederken, büyük bir SUV, Lincoln marka bir araba yanaşır ve Lucas sürücü koltuğundan iniyor.

Gülümseyerek yanımıza gelir. "Bu senin için." Göz kırpar. "Hepsinin sözleşmede var."

Ağzım açık kalır, devasa gümüş renkli SUV'ye bakarım. "Onu paramparça edeceğimizi sanıyordum."

"Yakılmış." O gülerek eğildi. "Eğer bunu beğenmezsen, istediğin herhangi bir şeyle değiştiririz."

"Dalga mı geçiyorsun? Tank kadar büyük. Orada güvende olur. Bayıldım."

Arka kapıyı açar ve Mitchell'ın araba koltuğunu orta koltuğun tabanına takar. Sonra bana binmem için işaret eder.

Kaşlarımı kaldırdım. "Şoförümüz sen mi olacaksın?"

Görünmez şapkasını kaldırır. "Seni istediğin yere götürürüm." Sonra eğilir ve dudaklarımdan öper. "Hadi Ray. Eve gidelim."

Kırk sekizinci bölüm

Regan

"Bunun bebek partisi olduğunu sanmıştım," diyorum, bebek için olmadığı kesin olan dördüncü hediye açarken.

Lucas'a gözlerimi kısarak baktım.

"M&M için ihtiyacımız olan her şey zaten var." O, odanın diğer tarafındaki Maddie ve Ava'yı işaret etti. "Bu onların fikriydi."

Şimdiye kadar açtığım hediyeler arasında masaj, spa günü, manikür/pedikür kuponları ve eklettik gardırobunda tam yerini bulacak çok şirin ve rahat bir kıyafet var.

Ailem ve arkadaşlarımla dolu odayı gözden geçiriyorum, ne kadar şanslı olduğumu bilerek.

Allie şöminenin yanındaki okuma koltuğunda oturuyor. Bunların hiçbirine dikkat ettiğini sanmıyorum bile. buna dikkat ettiğini sanmıyorum. Beş haftalık Mitchell'ı her zamanki gibi kucaklıyor, sanki onunla geçirdiği her anın son anı olabileceğinden korkuyormuş gibi.

Anlıyorum. O da yenidoğan yoğun bakımdayken ben de öyleydim. Ama şimdi iyi. Emziriyor ve hızla büyüyor. Hemşirelerin söz verdiği gibi, ciğerleri de tamamen gelişti. Çocuk ağlayabiliyor. Ve dikkatlerin merkezinde olmayı çok seviyor, tıpkı babası gibi.

Lucas ve ben birbirimize bakıyoruz. O da Allie'nin bebeğin etrafında nasıl davrandığını fark etti. Omuz silkiyor ve bana başka bir hediye uzatıyor. Bu, yardım etmek için bir ay daha kalmaya karar veren annem ve babamdan.

Deri ciltli bir kitap, adı "*Oğluma Mektuplar*".

"Bu bir günlük," diyor annem. "Böylece onun çocukluğuyla ilgili her şeyi yazabilirsin. Büyüdüğünde ve bunun değerini anlayabildiğinde, her zaman saklayacağı bir şey olacak."

"Ne düşünceli bir hediye." Kaşlarımı çatıyorum. "Keşke sen beni doğurduğunda da biri bunu düşünseydi."

Annem başka bir hediye uzatıyor. "Biri düşünmüş."

Hediyeyi açarken gözlerim doluyor. Kalın günlüğün kapağında "*Kızım için*" yazıyor. Şeffaf plastik bir kapağın içinde, annemin beni bebekken kucağında tuttuğu bir fotoğraf var.

Bunu yaptığına şaşırarak başımı kaldırıyorum. Hiç bu kadar yakın olmamıştık. Anneleriyle özel bir bağı olan arkadaşlarımı hep kıskanırdım. Ama Joyce Lucas son birkaç haftadır kaybedilen zamanı telafi ediyor. Ve şimdi de bu... Ne harika bir sürpriz.

Günlüğü göğsüme çekiyorum. "Okumak için sabırsızlanıyorum. Belki Mitchell'e okurum."

O kıkırdar. "Bazı renkli kelimeleri çıkarsan iyi olur." Şaşkınlıkla başımı eğiyorum.

"Oh, bu kadar şaşırma. Sen de kolay bir çocuk değildin, biliyorsun. Orada bir iki kez öfkeni dışa vurmuş olabilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bunu sonsuza kadar saklayacağım."

Tüm hediyeleri dağıttıktan sonra, birkaç aptalca duş oyunu oynuyoruz. Bebek biberonundan en hızlı kim bira içecek gibi ve bunun gibi diğer çılgın yarışmalar.

Ava bebeği kucağında tutarken, iki haftalık izinde olan kocası Trevor yanına geliyor. Mitchell'ı tutuşuna hayranlıkla bakıyor. Yemin ederim, gözyaşlarını yutuyor.

"Ben de bir tane istiyorum," diyor.

Ava, oğlumdan gözlerini ayırmadan hüzünle gülümsüyor. "O kadar çok ki canım acıyor." "Yapalım." Trevor, Mitchell'ın başına dokunuyor. "Ne gerekiyorsa yapalım ne gerekiyorsa yapalım."

Ava sonunda Mitchell'dan gözlerini ayırıyor. "Ne pahasına olursa olsun mu?"

Lucas omzumu sıkıp göz kırptı. "Regan'da eski sperm bankası broşürleri olabilir."

Ava inanamayan bir şekilde burnunu çeker, ama Trevor kıpırdamaz bile.

"Bekle, gerçekten mi?" Ava kocasına dönerek gözlerini kocasına diker. "Ama kendi çocuğun olmasını ne kadar istediğini biliyorum."

"Son zamanlarda çok düşündüm." Amber ve Quinn'e başıyla işaret eder. "Onların biyolojik olarak kendilerine ait olmayan iki çocuğu var. Sence bu bir fark yaratır mı?"

Ava, onun söylediklerine inanamadan başını sallar. "Hayır, fark etmez. Yani bunu düşünebilir miyiz?"

"Tabii. Neden olmasın? Ama bir şartla." Elini sallayarak. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Bir dakika bile. İlk kez bebeğin tekmelediğini duyduğunda 7000 mil uzakta olmak istemiyorum. Çocuğumun doğumunu FaceTime üzerinden izlemek istemiyorum. İlk gülümsemesini veya kahkahasını kaçırmak istemiyorum. Her şeyi burada yaşamak istiyorum. Evet, Regan'dan broşürleri al.

broşürleri al. Bir donör seç. Bir doktor bul. Ama Ava, ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Her şeyin."

Mitchell'ı bana uzatır, gözyaşları yanaklarından süzülür ve kendini onun kollarına atar. "Anlaştık."

Lucas arkalarından gülerek Trevor'ın omzuna dokundu. "Şanslı herif."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Trev.

"Benden farklı olarak, gizlice aşık olduğun kadının senin çocuğunu doğurmasını izlemek zorunda kalmayacaksın."

Hepimiz gülüyoruz.

"Lafı açılmışken." Lucas aniden gergin bir hal alır, bebeği benden alır ve annesine verir.

Cebinden bir şey çıkarır ve kalbim d u r u r. O bir...

Yüzük.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve ben onu kaldırmaya çalışıyorum. "Lucas, hayır.

Söz verdin."

Elimi itti. "Düşündüğün gibi değil."

"Nişan yüzüğün var ve dizlerinin üstüne çökmüş durumdasın," dişlerimi sıkarak fısıldayarak bağırıyorum.

Yüzüğü kaldırıyor. "Bu elmas değil. Ametist." Mitchell'e başını sallıyor. "Onun doğum taşı. Belli ki nişan yüzüğü değil."

"Ama—"

"Ray, susup bir saniye dinler misin? Lütfen?"

Gözleri bana yalvarıyor, bu yüzden onun isteğini yerine getiriyorum, her ne kadar mükemmel bir partiyi ve belki de mükemmel bir ilişkiyi mahvedecek olsa da.

Neden burada? Tüm ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde? Ve neden sözünü tutmuyor?

"Regan Lucas," diyor, sesi titriyor, ama nedenini bilmiyorum. Sonuçta bunu daha önce dört kez yaptı. "Son birkaç hafta hayatımın en güzel günleriydi. Hayatımda birçok aptalca fikrim oldu, ama hiçbirisi dokuz ay önce aklıma gelen kadar parlak değildi. O zamanlar bunun böyle biteceğini bilmiyordum. Ama içten içe bunu istediğimi biliyorum. Çünkü bu, tam burada, on iki yaşında, ilçe fuarında kum havuzunda voleybol oynarken seni izlediğimden beri istediğim her şey."

Tuhaf bir sessizliğin hakim olduğu odada iç çekişler duyulurken, kalbim sıkışıyor. Çünkü o çok büyük bir hata yapıyor. Ve onu herkesin önünde incitme düşüncesi midemi bulandırıyor. "Lucas..."

"Henüz bitirmedim," diye ısrar etti. "Senin sıran hemen geliyor."

"Regan Tallulah Lucas," —yüzüğü kaldırarak— "beni dünyanın en mutlu adamı yapıp benimle evlenir misin?"

"Bekle... ne?"

Arkamda kahkahalar yankılanıyor, onu doğru duyduğumu doğruluyor.

Sol elimi tutuyor. "Duydun beni. Benimle evlenerek bana bu şerefi *bahşedecek* misin? Bu, isimlerimizle ömür boyu alay edilmeye mahkum olmamıza rağmen. Ve bu mutlu çifti, bu muhteşem aileyi, çocuklarını ve birbirlerini o kadar çok seven iki ebeveyni gören herkese kendimizi açıklamak zorunda kalacağımıza rağmen. Ama Ray, seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamak için bir kağıt parçasına ihtiyacım yok. Bizi aile yapmak için resmi bir belgeye ihtiyacım yok. Biz zaten bir aileyiz." Yüzüğe doğru başını sallar. "Ama bu yüzüğün parmağında olmasına kesinlikle ihtiyacım var, böylece evrendeki tüm kanlı canlı erkekler senin benim olduğunu bilecek."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, aynı anda hem ağlıyor hem gülüyorum. Ellerimle başını okşuyorum. "Evet, Lucas Christopher Montana, seninle evlenmemek benim için bir onurdur."

O güzel mor taşı parmağıma takarken etrafımızda alkışlar yükselir.

Bölüm Kırk Dokuz

Lucas

Bugün oğlumun doğması gereken gün. Ama o altı haftalık.

Bugün ayrıca, iyi günde kötü günde, hayatımın geri kalanını Regan'a adadığım gün.

Şaraphane mekanı tamamen süslenmiş. Düğün gibi görünüyor, ama değil. Uzun uğraşlar sonunda Regan'ı bir tören yapmaya ikna ettim. Evlenmesek bile, bu ilişkinin içinde olduğumu bilmesini istedim. Sonsuza kadar bu ilişkinin içindeyim.

Bu yüzden bugün, oğlumuzun doğacağı gün, birbirimize bağlılık yemini ediyoruz.

Tanıdığımız herkes ve tanımadığımı iddia edebileceğim birkaç kişi burada.

Ben takım elbise giydim. O da elbise giydi. Sıradan bir elbise değil. Tam bir çiçek çocuğu tarzında, Regan sanki yetmişli yılların bir dergisinden çıkmış gibi görünüyor. Paisley desenli, üç çeyrek uzunluğundaki elbisesinin etek ucu fırfırlarla süslenmiş ve muhteşem görünüyor. Elbisesine, bacaklarını saran uzun kayışları olan düz sandaletler ve bu sabah ona "bağlılık günü" hediyesi olarak verdiğim ametist küpeler eşlik ediyor.

Koridorda yürümeyeceğiz. Aslında koridor da yok. Düğün töreni de olmayacak. Nikah memuru da olmayacak. Sadece ikimiz, Regan'ın annesi Mitchell'ı ön sırada tutarken, birbirimize bağlılığımızı ilan edeceğiz.

El ele tutuşarak salonun önüne yürüyoruz. Gergin olduğunu hissedebiliyorum.

Ben mi? Ben sadece heyecanlıyım. Hala onun bunu kabul ettiğine inanamıyorum.

Planladığımız gibi, "yeminlerimizi" etmeden önce Ryder sahneye çıkıp kısa bir konuşma yapıyor. Konuşması eğlenceli, çoğunlukla benimle ve kimsenin bilmediği Regan'a olan takıntıyla dalga geçiyor, ama onun sözleriyle *"o zamanki davranışlarımı çok iyi açıklıyor."*

Dallas, aşk ve benzeri şeylerden bahsederek kadınları ağlatıyor.

Blake son olarak sahneye çıkıyor ve konuşmasını yapıyor ve işaret diliyle anlatıyor. "Lucas'ın yanında durup onun evlenmemesini sağlamak için hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum."

Konuklar gülüyor. "Ama ciddi, bir kardeşim olduğu için çok şanslıyım, hatta kardeşlerim var, o kadar yakınız ki korkularımızı, umutlarımızı ve hayallerimizi konuşabiliyoruz." Etrafıma bakarak Regan'a dönüyor. "Ve inan bana Regan, bu adamın sana delicesine aşık olduğunu görmek, onun kendini işkence dolu, karşılıksız bir özlemle dolu bir hayata mahkum ettiğini düşünmek, çok zor aylar oldu."

Regan gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıktı.

"Kardeşim," Blake devam eder, "ikiniz neredeyse her konuda zıt karakterler olabilirsiniz, ama sizi gören herkes birbirinizi ne kadar sevdiğinizi anlayabilir. Ve Regan, kayınbiraderim olarak senden daha çok sevdiğim kimse yok. İkinize ve yeğenime birlikte harika bir hayat diliyorum."

Alkışlar dinince, kalabalığın önünde sadece ikimiz kalıyoruz.

"Önce bayanlar," diyorum, onu zor durumda bırakarak.

"Gerçekten mi?" diye sorar, gergin bir şekilde. "Bu senin gösterin. Sen başlamak istersin diye düşündüm."

Kafamı sallarım. "Son sözü söylemeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin." Yüz kadar izleyen arasında kıkırdamalar duyulur. "Tamam." Rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdar.

Onu cesaretlendirmek için ellerini sıkıyorum.

"Yeminlerimizi" hiç konuşmadık, bu yüzden birbirimizin ne söyleyeceğini hiç bilmiyoruz.

"Dokuz ay önce biri bana burada durup bu meşhur kaçak damada bağlılık yemini edeceğimi söyleseydi, ona deli derdim. Ama şimdi anlıyorum ki, o kadar da delice bir şey değilmiş." Başını eğiyor. "Ya da belki de delilikti. Yani, şimdiye kadarki hayatımız deliliğin tanımını gibi. Beklenmedik ve heyecan verici, ve mükemmel bir şekilde kusurlu." Gözleri nemlenir. "Üzgünüm," der. "Ağlayacağımı düşünmemiştim. Ama sen bana bunu yapıyorsun Lucas. Bana hiç hissetmediğim kadar çok hissettiriyorsun. Her şeye farklı bir gözle bakmamı sağlıyorsun. Sen... beni... hayal ettiğimden daha kolay ve daha eğlenceli bir insan yapıyorsun. Bu yüzden bugün burada durup tüm dünyaya seni sevdiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum. Çılgınlığa rağmen. Kusurlara rağmen. Ya da belki... tüm bunlara rağmen." Bir gözyaşını siler. "Tamam, sıra sende."

"Benim sıram." Uzun bir nefes veriyorum.

"Sonunda." Herkes gülüyor.

“Regan, geçen hafta sana evlenme teklif etmediğimden beri bekliyordum. Endişeyi bekliyordum. Gerginliği. İkinci düşünceleri. Buraya gelip düğün gibi süslenmiş salonu görünce en azından biraz panikleyeceğimi sanmıştım. Ama gerçek şu ki...”

Gerçek.

Bu kelime kafamda yankılanırken konuşmayı kesiyorum. Ona ve muhteşem, gösterişli elbisesine bakıyorum. Çevremizi tarayarak sevdiklerimle göz teması kuruyorum. Yanımızdaki boş yerlere bakıyorum ve gerçeğin şu olduğunu anlıyorum... Bu, benim istediğim şey değil.

"Gerçek şu ki" — derin bir nefes alıyorum — "bunların hepsi yanlış."

Regan'ın gülümsemesi kaybolur. Kalabalıktan şaşkınlık sesleri duyulur. Oda sohbet sesleriyle yankılanır. Üçüncü sırada para el değiştiriyor gibi bile görünüyor.

Regan öne eğilir ve fısıldar, "Bunu yapmak istemiyorsan sorun değil. Seni hala seviyorum."

Onun affedici gözlerine bakıyorum ve tam da bu yüzden yapmak üzere olduğum şeyi yapacağımı biliyorum. Ve bunun kesinlikle doğru şey olduğunu biliyorum.

Yutkunup nefes alıp kendimi toparlıyorum. Seyircilere dönüp elimi kaldırıyorum. "Lütfen sessiz olabilir misiniz? Her şeyi yanlış anladınız." Regan'ın iki elini tutuyorum. "Bunun istediğim şey olduğunu sanmıştım. Burada durup size her zaman burada olacağımı ve bir kağıt parçasının hiçbir anlamı olmadığını söylemek. Ama gerçek şu ki, ben lanet olası bir yalancıyım. Çok daha fazlasını istiyorum. Maddie ve Ava'nın yanımda durmasını istiyorum. Blake ve Dallas'ın yanımda durmasını istiyorum. Bir papaz istiyorum. Yüzükler ve yeminler istiyorum, *evlilik* yeminleri. Her şeyi istiyorum, her şeyi. Seninle evlenmek istiyorum, Regan. Tam burada, şimdi. Bugün. Zaten bir sözleşmeyi paramparça ettik. Neden sonuna kadar gitmiyoruz?" Eğilip ona yaklaşıyorum. "*Bu ne kadar çılgınca?*"

Gözlerine baktığımda, hiç ağlamadığını fark ettim. Gülüyordu.

Ama odanın geri kalanı o kadar sessiz ki iğne düşse duyulur. Sonra Mitchell bir çığlık atar.

"Gördün mü?" diyorum. "O da kabul ediyor."

O sevinçle kıkırdar. "Evet." Bana sarılır. "Evet diyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Evet mi? Ciddi misin?"

"Çılgınlığı sürdürmek istediğimi söyledim, yani evet."

Kalabalığa dönüyorum. "Bizi evlendirebilecek kimse var mı?"

"Ben evlendirebilirim," diye düşük bir ses duyulur.

Babamın arkadaşı Yargıç Elfman, arkada duruyor.

"Ama yarın," diyor yaklaşırken. "Evlilik cüzdanınız lazım." Saatine bakıyor. "Mahkeme birkaç saat daha açık. Bugün başvurabilirsiniz, yirmi dört saat sonra burada buluşuruz."

Kahretsin. Evlilik cüzdanını unutmuşum.

Regan yargıcı çağırır. "Yine de yapalım," der. "Herkesin yarın tekrar gelmesini istemiyorum. Madem buradayız, yapalım gitsin."

Yargıç Elfman'a kaşlarını kaldırıyorum.

"Neden olmasın?" Yaklaşp önümüze geçer. "Şimdi töreni yapalım, sonra ruhsatı alırsınız, yarın ofisimde buluşup resmiyetini tamamlarız."

"Ama yarın Cumartesi," diyorum.

"Sorun değil," diyor. "Babanıza bir iki iyilik borcum var."

Regan'a dönüyorum. "Gerçekten bunu yapıyor muyuz?"

O da başını sallar. "Gerçekten öyleyiz."

Maddie ve Ava Regan'ın yanına koşarlar. Kardeşlerim de benim yanıma gelirler. Annem ve babam bize düğün yüzüklerini kullanmamız için uzatırlar.

Biri telefonunu kaldırıp "*Here Comes the Bride*" şarkısını çalar.

Regan'ın ellerini bir kez daha tutuyorum. Nişanlımın elleri... Her ne kadar bu unvan sadece iki dakika sürecek olsa da. Sonra ona tüm kalbimi açıyorum ve bu noktada her durduğumda söylemek istediğim, ama söyleyemediğim, söylemek istemediğim her şeyi söylüyorum.

Ellinci Bölüm

Regan

Düğün gecem.

Teknik olarak yarın olacak. Ama ben bugünü her zaman evlendiğimiz gün olarak hatırlayacağım.

Lucas'ın ailesi Mitchell'ı ve dondurucudan biraz anne sütü alıp geceyi onlarda geçirecek. Onsuz olmak garip olacak, ama son altı haftada öğrendiğim bir şey varsa, o da bizim kadar o çocuğu seven, güvenilebileceğim yeni bir ailem olduğu. Mitchell'ın emin ellerde olduğuna dair tam bir güvenim var.

Asansör açıldı ve çatı katının kapısına yaklaştık. Kapıya baktı, sonra bana. Sanki ona atlayıp eşikten geçebileceğimi düşünürcesine kollarını uzattı. "Gidelim mi?"

Beni olduğum gibi kabul eden bir erkeğin varlığını bilmek içimi ısıtır.

Ona şehvetli bir göz kırpıyorum. "Yatakta ne kadar güçlü olduğunu bana göstermeye ne dersin?"

"Emrin benims," diyor ve beni sabırsızca kapıdan içeri çekiyor.

İçimde karıncalanmalar başlar. Bu gece, beş ay sonra ilk kez birlikte olacağımız gece. Bir şeyler yaptık. Başka şeyler. Çoğunlukla ona, çünkü benim "parçalarım" hazır mıydı emin değildim. Ama şu anda hissettiklerime bakılırsa, hazırlar. Ve *kocama* sevişmek için sabırsızlanıyorum.

Bu kelimeyi kafamda tekrarlıyorum, hala inanamıyorum. Çünkü kalbimde o benim kocam ve her zaman öyle kalacak.

"Ee... karıcığım," sanki telepatik bağlantımız varmış gibi diyor. "Balayı ne olacak? Nereye gidelim? Her yere gidebiliriz. Sen söyle. Hiçbir şey sorun değil."

Oturma odasına giriyoruz, Joey bizi karşılıyor. Ya da en azından beni karşılıyor. Lucas'a hala tam olarak ısınmadı.

"Resepsiyonda Marti ile Antigua'da yapılacak düğünleri hakkında konuşuyordum. Bence bu mükemmel bir zaman. M&M üç aylık olacak

olacak. Özel jetle gideceğimizi söylemiştin. Bütün ailen en az bir hafta orada kalıp bebeklere bakacak, böylece biz de baş başa vakit geçirebileceğiz."

Bunu söylerken gülümsemesi daha da genişledi. "Sanırım aklımı okudunuz Bayan Montana."

Bayan Montana. Herkes hemen sonra bana öyle seslenmeye başladı. İlk kez duyduğumda, Lucas'ın tepkisini izledim, rahatsız olup olmadığını görmek için. Olmamıştı. Hatta, yüzü gülücükler içindeydi, gülümsemesi kulaklarından kulaklarına uzanıyordu.

Regan Montana. Lucas Montana'nın karısı. Midem kıpır kıpır oldu ve kalbim sıcaklıkla doldu. Kim tahmin edebilirdi ki?

"Evet." Eğilip bir çift bebek patikası alıp masanın üzerine koydum. "Onsuz bir gece bile yeterince zor olacak. Mitchell'in yanında olmadan bir hafta ya da iki hafta geçirmeyi hayal bile edemiyorum."

Beni duvara sıkıştırdı, ellerim başımın üstünde sıkışmış durumda. "Birlikte olmamız için bir neden daha."

Boynuma uzandığında, boynumu yana doğru uzatarak, son haftalarda yaptığı gibi beni alay etmek ve kızdırmak için bolca yer bıraktım. Haftalarca süren işkenceydi. Duygusal bir işkence. Saf mutluluk.

"Bu gece seni benim yapacağım."

Boğazımı emdiğinde kıkırdayarak gülüyorum. "Bugünkü törenle bunu yaptın sanıyordum."

"Susadın mı?" diye sordu, çenemi öpücüklerle doldurarak. "Acıktın mı?"

"Mmm." Kendimi bu duyguya kaptırıyorum. "Sadece bir şeye açım."

Dudakları tenimden ayrılır ve elimi tutarak beni oturma odasından geçip mutfığı geçerek koridordan yatak odamıza sürükler.

Bizim. Hiç bu kadar bizim gibi hissetmemiştim.

Yatağın yanında duruyorum, tek bir giysi parçası bile çıkmadan gözleri beni yiyip bitiriyor. "Bu elbiseyi çok seviyorum." Korse fiyonkunu çözüyor, eğiliyor, eteğini topluyor, başımdan geçirip yere atıyor. "Şimdi daha da çok seviyorum."

Gülüyorum, ama bakışları beni yutarken gülmeyi kesiyorum. "Aman Tanrım, Ray."

Ellerimi yeni straplez dantelli iç çamaşırlarımın önünden baştan çıkarıcı bir şekilde gezdiriyorum, sonra yavaşça dönerek her açıdan beni görebilmesini sağlıyorum. Gerçek bir düğünde gerçek bir koridordan yürümeyeceğimi bildiğim için

bunun böyle bir şey giyebileceğim tek şansım olduğunu düşündüm. Bunun gerçek düğün gecesi kıyafetim olacağını kim bilebilirdi? "Beğendin mi?"

"Bana ne yaptığının farkında mısın? İnanılmaz görünüyorsun."

Yanaklarım kızardı. "Mitchell"la birlikte aldığım on yedi kiloyu ve hatta fazlasını verdim. Emzirmek harika bir şey."

Ellerini göğüslerime koydu. "Dünyanın harikalarından biri, bence diyebilirim."

"Dikkat et, yoksa üstüne akacaklar."

"Umurumda olmaz." Bir avuçtan çok daha fazla olan süper dolu göğüslerimi yoğuruyor.

"Hiç umurumda olmaz."

Beni yatağa yatırır. Sonra çok baştan çıkarıcı bir şekilde ve sanki beni işkence etmek için yavaş çekimde, baldırlarımdan uzun bantlı sandaletlerimi çıkarır.

Onları bir kenara atarak, kemerine seksi bir hareketle beni onu soyma davetinde bulunur.

Hiç vakit kaybetmeden kemeri çıkarıyorum. Sonra kravatı, gömleği, pantolonu ve sonunda çorapları. Ayakkabılarını ne zaman çıkardığını hiç fark etmiyorum. Kesinlikle onun zonklayan penisiyle meşgulüm. Son zamanlarda onu nasıl tatmin edeceğimi iyice öğrendim. Onu çılgına çeviren şeyleri. Ağzımın ona neler yapabileceğini. Onu çabuk boşaltan şeyleri. Hatta onu daha uzun süre idare etmeyi bile.

Birkaç vuruşumdan inlemeler yükseldi. Elini bileğime doladı ve beni kendine çekti. "Bu gece tamamen sana ait, karıcığım."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Bu gece bizim için. Tıpkı hayatımızın geri kalanı gibi." olacağı gibi."

Beni sırt üstü düz bir şekilde yatana kadar nazikçe indirip, sonra yatağın üzerine sürünerek ve üzerime eğildi. "Eksik bir şey yok, mükemmel yuvarlak kıkına bahse girerim." İpek külotumun kasık kısmını karıştırdı. "Lütfen bana bunlara bağlı olmadığını söyle, çünkü bunları yırtıp atmak üzereyim."

Cevap veremeden, kumaşın yırtılma sesini duydum ve gülererek, "Sanırım değildim." dedim.

"Sana bin tane alırım." Teddy'nin yükseldiği karnımın alt kısmını öper. "Ne istersen alırım, Bayan Montana."

Kafası şaşkınlıkla yukarı fırladı. Bunu bekliyordum.

"Ağda mı yaptırdın?"

Omuz silkiyorum. "Düğün günümdü."

Hiç tamamen çıplak olmamış, pürüzsüz, hassas tenimi parmağıyla okşadı. Sadece şimdi. Sadece onun için. Parmakları klitorisime dokunmadan önce bile içim titriyordu.

parmağı klitorisime dokunmadan titriyor.

"Siktir, Ray. Sana dokunmakla boşalacağım."

"Sorun değil." Geriye yaslanıp onun şehvetli saldırısını bekledim. "Bütün gece bizim ve kimse bizi rahatsız etmeyecek."

Bir parmak içime girdiğinde yüksek sesle inliyorum. Nazik davranıyor. Hiç olmadığı kadar nazik. Suyu yokluyor. Acımadığından emin oluyor. Acımıyor. Hiç acımıyor. Hazırım. Onun için hazırım.

"Nazik davranmana gerek yok," diyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Kırılmayacağım."

Yukarıya bakıyor. "Beni seni parçalamamı mı istiyorsun, Regan Montana?"

Dudaklarımı ısırıp gülümsüyorum. Cevap vermeme gerek yok. Gözlerim ve vücudum benim için cevap veriyor.

"Hormonların seni heyecanlandırmadığı halde seni o noktaya getirebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Bir parmağını daha sokar, parmaklarını kıvrarak kalçalarımı yataktan kaldırır. Dili klitorisime ulaştığında, vücudumun her yerinden bir gıdıklanma hissederken, dudaklarımdan onun adı duyulur.

"Tanrım, Ray," diye mırıldanıyor, sözleri şişmiş klitorisime titreşiyor.

Vücudum vahşi bir şekilde tepki veriyor. Dudaklarına doğru yükseliyorum. Onu talepkar ellerimle kendime bastırıyorum. Onun verebileceği her şeyi istiyorum. Her şeyi ve daha fazlasını.

Tüm duyularım keskinleşir. Bunun nedeninin ağda mı, tören mi, bütün gün bana bakışları mı, yoksa çocuğumun babasıyla seviştiğimi bilmem mi, bilmiyorum. Belki de bana sonsuza kadar kendini adayan adamla seviştiğim içindir. Nedeni ne olursa olsun, hissediyorum. Bu bana yabancı bir his değil. Daha önce de hissetmiştim. Dağı tırmanıyorum. Adım adım tırmanıyorum. Ulaşılması zor zirveye ulaşmayı umuyorum. Tanımlanamayan o zirveye ulaşmayı.

Daha da yükselirken, orada olduğumu biliyorum. Uçurumun kenarındayım. Kayalıkta.

Ya öne düşeceğim ya da geri çekileceğim nokta.

Aniden yüzü rüya gibi zihnimde beliriyor. Ama bu bir rüya değil. Gördüğüm her şey gerçekten oldu. Yeminlerini ediyor. Sözleriyle beni okşuyor. Aşkını ilan ediyor.

Kendimi sırtın kenarında sallanırken hissediyorum. Küçük bir esinti beni bir tarafa ya da diğer tarafa savurabilir.

Esinti, adımın şeklinde geliyor. "Regan," diye fısıldıyor, ağzı yumuşak, kaygan merkezimi çevrelerken.

Ben de yapıyorum. Atlıyorum. Ve düşünüyorum. Her şey, her yer, onun ellerinin altında muhteşem bir şekilde yuvarlanırken varlığını yitiriyor. Parmakları. Dili. Vaat ettiği aşk. Kafamda hiçbir şey yok. Beni tutan hiçbir şey yok. Duygular, hisler, heyecanlar... hepsi beni bombardımana tutuyor, ben onun altında patlarken, coşku her son kıvılcımı da çekip alırken patlamanın devam etmesine izin veriyorum. Kalan her gram enerji. Beni, yorgun bir lastik yığını haline gelene kadar tüketmesine izin veriyorum.

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum.

"Aman Tanrım," Lucas yanıma uzanırken sözleri kulağımı gıdıklıyor. "Bu, hamileykenkinden on kat daha iyiydi, çünkü bunu yapanın *ben* olduğumu biliyorum."

Konuşacak kelimeleri bulmak bir anımı alıyor. Düşüncelerimi toparlamak. Adımı hatırlamak. "Bunu bir daha söyleyebilirsin." Gözlerimi açmak için tüm enerjimi harcıyorum. "Seninle sonra ilgilenirim. Bir dakikaya ihtiyacım var."

O gülüyor. "Oh, inan bana, o muhteşem gösteriden sonra, ben çoktan... halledildim."

Çekmecedan mendil aldığını ve her şeyi temizlediğini duyuyorum.

Joey miyavlayarak yatağın üzerine atlar. Onu yataktan atmak üzereyim ki, etrafımda dolanıp Lucas'ın koluna sürtünür. Birden ayağa fırlarım. "Az önce o...?" "Gördün mü?" Lucas'ın gülümsemesi Teksas kadar geniştir. "Sanırım az önce

onayını verdi." Joey'nin sırtını okşadı. "Sence *bunu* bekliyor muydu?"

"Şey... hayır." Gözlerimi deviriyorum. "Bu çok saçma. Son zamanlarda sana nasıl baktığımı gördüm. Mitchell'ı kucığında tutuşunu seviyor. Seni bir bakıcı olarak görüyor."

"Yok canım," diyor, Joey'i kucağına alıp yere indiriyor, sonra arkama sokulup sırtımı kendine yaslayarak beni kendine sıkıca sarıyor. "O izliyor ve bekliyordu. Bir kadını tatmin edemeyen bir erkeğe güvenmemeyi iyi bilir."

"Sen delisin." Başımı çevirip ona yan gözle bakıyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omzuma öpücük kondurur. "Senin için deliyim."

"Biliyorsun..." Kollarında dönüp ona bakıyorum. "Yarın gelmezsen sorun değil."

Gözleri kısıldı. "Neden gelmeyeyim ki?"

"Senin yaptığın şey bu."

Parmağıyla çenemi okşadı. "*Bugün* geldim."

"O farklı. Gerçek bir düğün değildi."

Beni kendine çekiyor. "Öyleydi, Ray. Artık evliyiz. Yarın sadece bunu resmileştirmek için."

"Anlıyorum. Ama bilmeni istiyorum ki sorun yok. Yeminini ettin. Beni iyi günde kötü günde seveceğini biliyorum. Ve gelmezsen, ben yine de burada olacağım. Diğerleri gibi gitmeyeceğim."

Alaycı bir şekilde güldü. "Gideceğim. Söz veriyorum."

"Anlıyorum. Ama her ihtimale karşı, ne olursa olsun benimle olduğunu bilmen gerekiyor. Sonuna kadar buradayım. Yarın Elfman'ın ofisine gidersin ve o kapıdan geçemezsen, geçmek zorunda değilsin. Birbirimize ait olduğumuzu biliyorum. Herkes biliyor. Joey bile. Ne olursa olsun, sorun değil. Benden kurtulamazsın." Ellerimle yüzünü tutuyorum. "Gelmezsen de sorun değil."

Lucas'ın gözleri buğulanır. Üstüme tırmanır, havada asılı kalır, bakarak, severek. Başını yavaşça indirir. Sonra, dudakları benimkilere değmeden önce fısıldar. "Ve işte bu yüzden geleceğim."

Epilog

Regan

Geldi.

Son

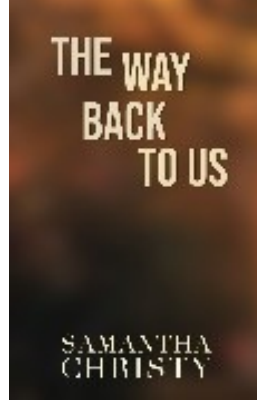
***

Sırada Allie Montana'nın kitabı var. ***Tiny Precious Secrets***, küçük bir kasaba, yaş farkı, bekar baba ve kazara hamilelik temalı bir romantik roman. Allie, çok az kişinin bildiği, hayal bile edilemeyecek bir trajedi yaşamıştır. Beklenmedik bir olay meydana geldiğinde, tüm o duygular, endişeler ve korkular tsunami gibi geri gelir.

Daha fazla bilgi için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Ve... *SÜRPİRİZ!* Regan'ın hikayesini yazarken, onun en yakın arkadaşı Ava Criss için de bir hikaye yazmak istedim. ***The Way Back to Us***, küçük bir kasabada geçen, ikinci bir şans ve hafıza kaybının konu edildiği bir aşk hikayesi. O onu unutmuştur. Onları. Her şeyi. O ise onun hatırlamasına yardım etmeyi kendine görev edinmiştir. Ve eğer başaramazsa... en azından onu tekrar kendine aşık etmeyi başarabilir.

Evrensel bağlantı: <https://geni.us/TWBTU>

Teşekkür

Önceki kitabım *Loud Unspoken Memories*'i yazdıktan sonra, biraz daha hafif ve eğlenceli bir şeye ihtiyacım vardı. Lucas ve Regan'ın hikayesini bu kadar çok seveceğimi hiç tahmin etmemiştim. Hikayedeki beklenmedik gelişmeler beni şaşırttı ve karakterlerin kişiliklerini çok sevdim.

Umarım siz de okumaktan benim yazmaktan aldığım kadar keyif alırsınız!

Crazy Imperfect Hearts, otuz birinci kitabım!

Yayınlanmış bir yazar olarak on birinci yılıma girerken, hikayelerimin sizleri doğru yerlerden vurmasını ve size harika duygular yaşatmasını ummaya devam ediyorum. Sevgili okuyucularım, bu muhteşem, çılgın ve öngörülemez yolculuğa devam etmemin sebebi sizlersiniz.

Her zaman aynı kişilere teşekkür ediyor gibi hissediyorum. Ama onlar benim için o kadar çok şey yapıyorlar ki, onlara en azından sürekli minnettarlığımı gösterebilirim.

Her şeyden önce, asistanım Julie Collier. Julie her zaman beni rahatlık alanımın dışına çıkmaya zorlar ve inanılmaz bir şekilde cesaretlendirir. Genellikle her sabah ilk iletişim kurduğum kişi odur ve yatmadan önce son iletişim kurduğum kişi de (Bay Christy dışında) çoğu zaman odur.

Editörüm Michelle Fewer, randevu almayı unutsam bile her zaman beni programına sıkıştırmayı başarır. O bu konuda gerçekten harikadır.

Kadın hastalıkları ve doğum konusunda her zaman başvurduğum kişi olan Kimberly Kernek, M.D. FACOG'a (Amerikan Kadın Hastalıkları ve Doğum Koleji üyesi) büyük saygı duyuyorum. Tıbbi sorularımı her zaman hızlıca yanıtlar ve en basit şeyleri bilmediğim için beni asla aptal hissettirmez.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, sadık beta okuyucularım. Beni dürüst tutan kadınlar. Kellie Shanks, Joelle Yates, Shauna Garness ve Laura Conley. Keskin gözleriniz, hızlı geri bildirimleriniz ve harika önerileriniz için teşekkür ederim.

Serilerimin çoğu üç kitapla sona ererken, bu seri dördüncü kitapla devam ediyor! *Tiny Precious Secrets*, Allie Montana'nın hikâyesini anlatıyor. Yazarken bir karakterin bana bir hikaye için seslenmesini çok seviyorum. Allie'nin *Quiet Beautiful Things*'i yazarken yaptığı gibi, Ava Criss'in hikayesi *Crazy Imperfect Hearts*'i yazarken kafamdan çıkmadı. Bu yüzden, ilk kez bir seri dışı kitap yazacağım, ancak yine de

Calloway Creek dünyasında geçecek. Ava ve Trevor'ın trajik bir kazadan sonra birbirlerine geri dönme çabalarını anlatan bu heyecan dolu maceraya hazır olun.

Yazar hakkında

Samantha Christy'nin yazmaya olan tutkusu, ilk romanı yayınlanmadan çok önce başlamıştı. Nebraska Üniversitesi'nden Ceza Adaleti bölümünden mezun olan Christy, Wisconsin Yüksek Mahkemesi ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birkaç büyük üniversitede Bilgisayar Sistemleri Analisti olarak çalıştı. Çoğunlukla Indianapolis'te büyüyen Christy, Midwest bölgesini ve bu bölgenin yerel değerlerini çok sevmektedir. Üçüncü çocuğunun doğumunun ardından kendini tamamen ailesine adanmıştır. Oradan buraya gelmesi zaman aldı, ancak yazmak her zaman en büyük tutkusu olmaya devam etti ve ev hanımı olması bu hayali gerçekleştirmesini kolaylaştırdı. Yazmadığı zamanlarda, gemilerin uğradığı tüm Karayip adalarını gezerek meşgul oluyor. Samantha Christy şu anda eşi ve dört çocuğuyla birlikte Florida'nın St. Augustine şehrinde yaşıyor.

Samantha Christy'ye şu harika yerlerden ulaşabilirsiniz: Web sitesi:

[www.samanthachristy .com](http://www.samanthachristy.com)

Facebook: <https://www.facebook.com/SamanthaChristyAuthor>

Instagram: @authorsamanthachristy

E-posta: samanthachristy@comcast.net

İçinde

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci](#)

[Yirmi birinci bölüm](#)

[Yirmi ikinci bölüm](#)

[Yirmi üçüncü bölüm](#)

[Yirmi dördüncü bölüm](#)

[Yirmi beşinci bölüm](#)

[Yirmi altıncı bölüm](#)

[Yirmi yedinci bölüm](#)

[Yirmi sekizinci bölüm](#)

[Yirmi dokuzuncu](#)

[bölüm Otuzuncu](#)

[bölüm Otuz birinci](#)

[bölüm Otuz ikinci](#)

[bölüm Otuz üçüncü](#)

[bölüm Otuz dördüncü](#)

[bölüm](#)

[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkıncı](#)
[Bölüm Kırk Birinci](#)
[Bölüm Kırk İkinci](#)
[Bölüm Kırk Üçüncü](#)
[Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Kırk Beşinci Bölüm](#)
[Kırk Altıncı Bölüm](#)
[Kırk Yedinci Bölüm](#)
[Kırk Sekizinci Bölüm](#)
[Kırk Dokuzuncu](#)
[Bölüm Elli](#)
[Epilog](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

